

ကော
ကော

ကော ကော ကော

ကော
ကော
ကော

LIIN gya n

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2: Cái Chết Kỳ Quặc](#)

[Chương 3: Nửa Đêm Ra Sau Núi](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

Chương 62

TÂN NƯƠNG CỦA QUÝ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi tên là Tạ Thu Đồng, sinh vào ngày 15 tháng 7 âm lịch, qua vài ngày nữa là tôi tròn 19 tuổi. Tôi đã thử hôn qua hơn bốn mươi người bạn trai rồi nhưng chưa lần nào thành công. Ba mẹ tôi đã hạ quyết tâm dù tốn bao nhiêu tiền của cũng phải để tôi đi lấy chồng trước 20 tuổi. Tôi cũng không căm ghét chuyện lấy chồng, nhưng thật sự là ba mẹ tôi quá mê tín rồi. Khi còn bé tôi nghe người lớn nói, tương lai của tôi là phải làm tân nương của quý, nếu như trước 20 tuổi tôi chưa gả được cho người đàn ông nào có mệnh căn mạnh mẽ thì lúc ấy cuộc đời tôi nhất định sẽ bị ràng buộc bởi ma quý. Nhưng con đường kiếm chồng của tôi quá gặp ghềnh. Nhà trai không phải trên đường tới đây bị xe đụng thì phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Thậm chí ngay cả người mới đồng ý gặp mặt tôi mấy hôm trước thôi, nay cũng xảy ra chuyện chẳng lành. Người trong thôn đều nói, đó là bởi vì tôi trời sinh mang mệnh khắc phu, ai mà lấy tôi chắc chắn sẽ không sống được lâu, tám chín thôn xung quanh cũng không có người con trai nào dám thân cận với tôi, mà ngay cả mấy bà mỗi giới nhất trong thôn trông thấy ba mẹ tôi cũng lượn đi đường vòng. Mắt thấy ngày tôi tròn 20 tuổi cũng không còn xa, bọn họ gấp đến độ khước miệng cũng nổi bong bóng.

Ngay lúc đám đàn ông con trai tránh tôi như tránh tà thì sự tình đột nhiên có chuyển biến. Thôn bên có bà mỗi tới nói với ba mẹ tôi là có người mãi cũng không lấy được vợ nên có ý định cùng tôi xem mắt. Ba mẹ bảo tôi chuẩn bị một chút, qua vài ngày nữa là 11 thì trở về nhà để gặp mặt. Ngày 11 tôi nộp đơn xin nghỉ dài hạn, bắt xe đi từ trường về nhà, về đến thôn thì trời cũng đã khuya, trên đường không còn một bóng người, tôi chỉ loáng

thoáng nghe được trong thôn hình như có tiếng kèn Xô-na dành cho người chết.

Đang lúc tôi nghi hoặc trong thôn mình không biết là ai chết thì đột nhiên cảm giác có người đang vỗ vai tôi, tôi hoảng sợ quay đầu lại nhìn thì phía sau lưng tôi lại không có một bóng người. Một trận gió lạnh bỗng nhiên thổi qua, tôi nhin không được rùng mình một cái, tôi nghĩ có lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác nên cứ tiếp tục đi về phía trước. Đi chưa được mấy bước, tôi lại có cảm giác có người đang vỗ vỗ vào vai tôi. Tôi cố ý dừng chân lại, xác định thật sự có người đang vỗ vỗ bả vai tôi. Ngay lúc tôi đứng lại thì người nọ càng đập vào vai tôi mạnh hơn, tôi còn nghe thấy từng tiếng gió lạnh thổi qua, hình như không có tiếng nói nào cả, tình huống này cũng thật không bình thường. Tôi đột nhiên nhớ tới khi còn bé các cụ hay kể rằng, đi đường vào ban đêm phải chú ý, cẩn trọng, phải nghe thấy ai gọi 3 lần mới được quay đầu lại. Nếu chưa chi đã quay đầu lại thì sẽ bị ma quỷ trêu đùa. Nhưng mà vừa rồi tôi đã quay đầu lại rồi. Nghĩ tới đây, tôi liền nổi hết cả da gà, người nọ vẫn vỗ vai tôi hơn nữa còn thổi một hơi thở lạnh lạnh vào tai tôi. Tôi không dám quay đầu lại, ba chân bốn cẳng chạy thực mạng, nhưng mới đi được vài bước thì tôi nghe thấy có tiếng nói ở phía sau lưng vang lên: “Đồng Đồng, mà chạy nhanh như thế làm gì, tao gọi mà mà còn không thưa.”

Nghe giọng nói quen thuộc này hình như là tiếng của Tạ Linh Linh, tôi quay lại nhìn, quả nhiên là cô ấy. Tôi vui vẻ nói: “Thì ra là mà.” Tôi cho rằng vừa rồi cô ấy đùa giỡn tôi nên cũng không để ý.

Tạ Linh Linh đứng bất động ở nơi đó, chỉ vẫy vẫy tay với tôi, ra hiệu cho tôi qua đó. Tôi đi tới bên cạnh cô ấy, phát hiện mặt cô ấy tái nhợt, còn hơi sưng, hình như là mắc bệnh rồi. “Mày thấy không thoải mái ở đâu à?”

Nghe tôi nói như vậy, Tạ Linh Linh liền đưa tay sờ lên mặt mình, nhưng không trả lời vấn đề của tôi mà nói: “Tao không sao, mà đừng ở nhà lâu quá, qua hai ba ngày nữa là phải quay lại trường học đấy biết chưa.”

“Tại sao?” Tôi khó hiểu hỏi.

Tạ Linh Linh cúi đầu không nói lời nào, sau nửa ngày móc từ trong túi áo ra một cái vỏ sò nhỏ, tôi nhớ đây là cái vỏ sò mà cô ấy thích nhất, đó là món quà mà mẹ cô ấy lưu lại trước khi chết.

“Này, cho mày giữ làm kỉ niệm.” Tạ Linh Linh nghẹn ngào nói.

Tôi sững sờ, còn chưa kịp hỏi cô ấy là tại sao, vì cái gì mà lại nói như vậy, một hồi gió lạnh thổi qua, xung quanh cũng nổi lên sương mù, chờ tôi nhìn rõ mọi thứ thì trước mắt đã không còn bóng dáng của Tạ Linh Linh. Tôi gọi hai tiếng, không có người đáp lại, đành phải bỏ vỏ sò vào túi xách rồi trở về nhà. Về đến nhà, tôi vừa bỏ túi xách trên người ra thì nghe thấy nhà Tạ Linh Linh ở bên cạnh truyền đến tiếng kèn Xô-na. Tôi lại liên tưởng đến hành động khác thường ngày hôm nay của Tạ Linh Linh liền đoán ra được phần nào.

Tôi nói chuyện với ba: “Chả trách khi con về, Tạ Linh Linh cứ khóc sụt mướt, bà Vương qua đời lúc nào vậy ba?”

Bà Vương là bà của Tạ Linh Linh, hai bà cháu sống nương tựa lẫn nhau, hiện giờ bà Vương qua đời, chỉ còn lại một mình Tạ Linh Linh, thảo nào vừa nãy cô ấy khóc lóc kinh khủng như vậy.

Choang. Cái đĩa trên tay mẹ tôi rơi xuống vỡ tan. Mẹ kinh ngạc nhìn tôi: “Con nói cái gì? Lúc về đây con gặp Tạ Linh Linh hả?”

Trông thấy phản ứng của mẹ lớn như vậy, ba tôi cũng có chút kinh hoảng nhìn tôi, còn tôi thì không hiểu gì mà hỏi ngược lại: “Vâng, làm sao vậy?”

Ba mẹ tôi liếc nhìn nhau, trong lúc nhất thời, không ai nói một lời nào. Cuối cùng vẫn là ba tôi khẽ nói: “Tạ Linh Linh đã chết đêm hôm qua rồi, tang lễ bên cạnh là tổ chức cho con bé đấy.”

Lần này là đến phiên tôi giật mình, nhìn bộ dáng nghiêm túc của ba mẹ, tôi biết rõ bọn họ không hay nói đùa, huống hồ việc này sao có thể nói đùa được. Tôi ngậy người trong chốc lát, nhịn không cho nước mắt chảy xuống, trầm giọng hỏi: “Sao Linh Linh lại chết đột ngột vậy?”

Mẹ của tôi thở dài: “Ai biết được, nghe nói vô duyên vô cớ, tự dưng thì chết.”

“Con mới vừa nói lúc trở về gặp Linh Linh, con bé có làm gì con không?” Ba tôi tranh thủ thời gian hỏi.

“Không có, bọn con chỉ nói chuyện với nhau vài câu thôi.” Tôi không nói cho ba biết là Linh Linh đưa cho tôi cái vỏ sò, ba mẹ tôi đều rất mê tít, chắc chắn sẽ không cho phép tôi nhận đồ của người chết.

Ăn cơm xong, tôi liền sang nhà Tạ Linh Linh, thời gian đã không còn sớm, trong linh đường chỉ còn vài người làm thuê, chính giữa là một bức tranh chữ cực lớn, trên đó viết một chữ “Cúng”, hai ngọn nến màu trắng trên mặt bàn không ngừng chấp chờn trước gió.

Nhìn Tạ Linh Linh im lặng nằm trong quan tài thủy tinh, nhớ tới những kỷ niệm trước kia của chúng tôi, tôi lại không nhịn được mà rơi lệ. Sắc mặt của cô ấy đã chuyển thành màu trắng xanh, hai tay giơ ra đằng trước giống như đang chống lại cái gì đó, lông mày hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút sốt ruột. Cũng không phải là tôi chưa từng trông thấy người chết, thế nhưng đây là lần đầu tiên tôi trông thấy có người chết một cách kỳ lạ như thế này.

“Linh Linh nhà ta chết thảm quá!” Một giọng nói già nua bỗng vang lên làm tôi giật cả mình. Thấy người tới là bà của Linh Linh, tôi liền thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy bà có hàm ý khác, tôi bèn hỏi: “Bà ơi, Linh Linh chết như thế nào?”

Bà Vương cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai, lúc này bà mới kéo tôi vào trong phòng

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 2: Cái Chết Kỳ Quặc

Tiến vào căn phòng khi còn sống của Linh Linh, bà Vương kéo cái ngăn tủ ở đầu giường ra, lấy ra một tấm thiệp rồi đưa cho tôi. Tôi đưa tay ra nhận, chỉ thấy trên bì mặt tấm thiệp có in một chữ “Cúng”, tấm thiệp như được ngâm máu, vuốt lên còn có cảm giác ươn ướt. Tôi cau mày, cho tới bây giờ tôi còn chưa nhìn thấy vật nào kỳ quái như vậy. Tôi mở tấm thiệp ra, bên trong chỉ có một tờ giấy, trên đó viết rất rõ ba chữ “Tạ Linh Linh”. Nhưng mà không biết tên của cô ấy bị ai dùng bút lông gạch một phát, phía dưới cái tên còn ghi rõ ngày tháng năm sinh, hình như mấy con số này còn được người viết ấn khá đậm.

“Đây là ý gì?” Nhìn tấm thiệp mời kỳ quái trong tay, tôi bèn hỏi bà Vương.

Bà Vương lắc đầu: “Ta cũng không biết, sau khi Linh Linh chết thì ta phát hiện trên giường con bé có cái này nên cảm thấy có chút kỳ lạ.”

Nghe bà Vương nói như vậy, tôi lại nghĩ tới thi thể khác thường của Linh Linh trong quan tài: “Thi thể Linh Linh là thế nào vậy?”

Bà Vương dùng tay áo lau nước mắt: “Ta có tìm người tách tay nó ra vài lần rồi nhưng chẳng được bao lâu thì lại trở về cái bộ dạng kia.”

Tôi nhíu mày, cũng nghĩ mãi không thông. Nếu như nói là do thi thể quá lạnh nên bị đông cứng, khó có thể tách ra thì vẫn có thể lý giải được, thế nhưng đã tách ra được nhiều lần nhưng nó lại tự chập hai tay vào nhau như vậy thì thật cổ quái. Nghĩ một hồi, tôi bèn hỏi: “Trước khi chết, Linh Linh có hành động gì khác thường không bà?”

“Không có gì khác thường á.” Bà Vương nghĩ một lát rồi kích động nói: “Ta nhớ ra rồi. Hôm trước, vào lúc nửa đêm ta có tỉnh giấc đi WC, nghe thấy có tiếng mở cửa, ta mới biết đêm hôm khuya khoắt nó mới trở về, ta hỏi nó đi đâu thì nó chẳng nói chẳng rằng. Ngày hôm sau ta lại hỏi nó, nó mới nói không nhớ rõ nửa đêm hôm qua đã đi ra ngoài.”

Tôi lại hỏi bà Vương thêm vài câu nhưng không có thêm chút manh mối nào, tôi đành an ủi bà, sau đó trở về nhà. Nằm trên giường lật qua lật lại mãi mà vẫn chưa ngủ được, trong đầu tôi vẫn luôn nghĩ đến chuyện Tạ Linh Linh chết một cách vô duyên vô cớ, vượt ve cái vỏ sò mà Tạ Linh Linh đã đưa cho tôi tối nay, nhớ tới lời nói của cô ấy nhắc nhở tôi đừng ngây ngốc ở nhà quá lâu, tranh thủ thời gian quay trở lại trường học. Càng nghĩ tôi càng cảm thấy chuyện này thật cổ quái, nhưng mà tôi cũng chỉ là một người bình thường, lại không có chứng cứ gì, cũng không thể tùy tiện kể cho người khác không lại làm mọi người lo lắng.

Đêm hôm ấy, tôi mơ một giấc mơ, trong mơ tôi thấy Tạ Linh Linh đứng ở một nơi rừng núi hoang vu, cô ấy đang lớn tiếng nói gì đó với tôi, mặc dù khoảng cách không phải rất xa, nhưng không hiểu sao tôi lại chẳng nghe được cô ấy đang nói cái gì. Tôi vừa muốn tiến lên hỏi cô ấy muốn nói cái gì thì xung quanh bỗng nổi lên sương mù, thân ảnh của Tạ Linh Linh cũng dần dần trở nên mơ hồ, cả tôi cũng bị bao phủ bởi tầng sương mù này.

Đang lúc tôi không biết nên làm thế nào, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện cái bàn tay cực lớn đập vào người tôi, tôi hét lên một tiếng, giật mình tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, tôi liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nói ồn ào. Hình như là đang nói ai đó chết rồi, tử trạng hai mắt mở to, không khép lại được. Vừa nghe đến chữ chết, tôi liền giật mình, vội vàng mở cửa ra ngoài xem xét tình hình.

Ở cửa ra vào, mẹ tôi và một nhóm phụ nữ bàn về cái chết vô duyên vô cớ của một cô gái trong thôn. Hôm qua cô gái ấy vẫn còn rất tốt, thật không ngờ hôm nay đã... Bọn họ còn nói tôi biết cô gái ấy. Cô ấy tên là Bạch Tuyết, bằng tuổi tôi, khi còn bé chúng tôi cũng thường hay chơi chung với nhau.

“Cái chết của Bạch Tuyết thật kỳ quặc, hai mắt tròng lớn không khép lại được, tôi đi xem thì bị dọa cho ám ảnh rồi đây nay.” Một bà thím nói.

Lại một bà thím khác nói tiếp: “Các bà nghĩ mà xem, hai cô gái đang sống êm đẹp tự nhiên nói chết liền chết là thế nào? Mặc bệnh cấp tính cũng không có khả năng trùng hợp như vậy chứ? Hay là bọn họ đặc tội phải cái gì rồi?”

“...”

Không đợi các bà ấy nói xong, tôi tranh thủ thời gian chạy đến nhà Bạch Tuyết. Thi thể cô ấy vẫn còn đặt ở trên mặt đất, còn chưa tìm cho cô ấy một cái quan tài thủy tinh, trên người đặt một cái khăn trải giường, che khuất toàn thân cô ấy. Xung quanh có rất nhiều người đang bận rộn hỗ trợ. Tôi thừa dịp không có ai chú ý, lặng lẽ xốc tẩm vải lên, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng tôi vẫn bị bộ mặt dữ tợn của cô ấy dọa cho hoảng sợ. Quả thực là hai mắt cô ấy trợn to đúng là chết không nhắm mắt. Nhưng mấu chốt là trong ánh mắt cô ấy ẩn chứa phần nộ và oán khí vô cùng, giống như lúc nào cũng có thể xông tới đoạt mệnh người.

Tôi chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức chuẩn bị đắp lại tẩm khăn trải giường, đúng lúc này, tôi lại trông thấy trong túi áo của cô ấy lộ ra một cái góc nhọn màu đỏ. Cái màu đỏ này hình như tôi đã trông thấy ở đâu rồi thì phải, tôi nhớ lại, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ. Cái màu đỏ này rất giống với màu mà hôm qua tôi đã nhìn thấy ở nhà Linh Linh. Chẳng lẽ là...? Nghĩ tới đây, tôi xốc khăn trải giường lên, cố nén cảm xúc sợ hãi, nhanh chóng túm chặt cái góc nhọn màu đỏ kia rồi kéo nó từ trong túi áo của cô ấy ra.

Thật đúng là cái thiệp mời kia! Tôi âm thầm cảm thấy may mắn vì lúc này người nhà của Bạch Tuyết đang bận rộn túi bụi, còn chưa kịp thay áo liệm(*) cho cô ấy, bằng không thì tôi cũng không biết Bạch Tuyết sẽ có một tấm thiệp mời như thế này. Tôi tranh thủ thời gian mở cái thiệp mời ra, quả nhiên trên đó viết tên và ngày tháng năm sinh của Bạch Tuyết, hình dạng, kích thước, cách trình bày giống hệt tấm thiệp mời của Tạ Linh Linh.

(*) Chú thích: áo liệm là quần áo dành cho người chết

“Cháu ở đây làm gì?”

Người đến là chú của Bạch Tuyết, thấy hần hỏi, tôi liền đáp: “Cháu tới gặp Bạch Tuyết lần cuối, vừa rồi cháu thấy trên người cô ấy có cái này, chú nhìn xem nó là cái gì.” Nói xong tôi liền đem thiệp mời của Bạch Tuyết cho chú ấy. Trên mặt bì thiệp có ghi một chữ “Cúng” màu vàng. Rốt cuộc là tại sao mà người nào chết cũng có cái thứ này?

Không bao lâu sau thì cảnh sát cũng tới, hỏi thăm ba mẹ Bạch Tuyết là gần đây Bạch Tuyết có hành động gì lạ thường không. Tôi đứng ở bên cạnh, dựng thẳng lỗ tai để hóng chuyện. Cũng may nơi chúng tôi đang đứng hơi bé, bằng không thì cảnh sát sẽ không cho phép người không liên quan đứng bên cạnh dự thính.

“Sáng hôm trước tôi thấy Bạch Tuyết trở về từ phía sau núi bên kia, hỏi nó đi đâu thì nó không nào câu nào, chỉ khóc lóc không ngừng, sau đó tôi lại hỏi nó thì nó lại bảo không biết.”

Cái này không phải giống hệt sự tình của Tạ Linh Linh sao? Có lẽ hai người bọn họ nửa đêm ra khỏi nhà, đi tới cùng một địa điểm? Nghĩ tới đây, tôi nhin không được xen vào để xác nhận: “Làm sao chú biết Bạch Tuyết đi từ phía sau núi bên kia trở về?”

Cảnh sát liếc nhìn tôi nhưng cũng không nói gì, phỏng chừng hần cũng muốn hỏi như vậy. Ba Bạch Tuyết nói: “Ta thích tập thể dục lúc sáng sớm,

ngày hôm đó vừa đi ra ngoài, thì bắt gặp Bạch Tuyết đi từ phía sau núi bên kia về, nhà của ta gần như là sát vùng biên giới, trước cửa chỉ có một con đường duy nhất, tận mắt trông thấy sao có thể là giả được?”

Nói xong ông ấy không kiên nhẫn lờm tôi một cái. Tôi cũng biết chính mình có chút quá liều lĩnh, lỗ mãng, nhưng tôi cũng là thật lòng muốn hỗ trợ mọi người tìm ra hung thủ đã sát hại Bạch Tuyết và Linh Linh. Ai ngờ tôi vui vẻ giúp đỡ người ta về sau sẽ mang đến cho tôi phiền toái không nhỏ. Bất quá cho dù tôi không chủ động giúp Linh Linh và Bạch Tuyết, kẻ giết người cũng có thể có thể sẽ tìm tới tôi. Trong lời nói của Tạ Linh Linh tôi đã dự cảm được rồi.

Bình an vô sự qua hai ngày, tôi cũng không nghe lời Tạ Linh Linh mà tiếp tục ở lại trong thôn. Thứ nhất là về chuyện của Linh Linh và Bạch Tuyết, tôi muốn góp một phần sức lực của mình, thứ hai là dù cho tôi muốn đi, ba mẹ cũng sẽ không cho tôi đi, bọn họ vẫn chờ tôi và người đàn ông kia gặp mặt.

Ngày thứ ba, bà mối thôn bên tìm tới tận cửa, vừa trông thấy tôi liền liên tục khen ngợi, nói cái gì mà tôi rất xinh đẹp, nhìn qua thôi cũng biết là một người con gái hiền thực nết na... Cuối cùng chỉ nói một câu hữu dụng, đó chính là tôi và người đàn ông kia sẽ gặp mặt vào trưa ngày thứ sáu. Bà ấy còn đưa tín vật của người đàn ông kia cho tôi, đó là một miếng ngọc bội màu trắng. Tuy tôi không hiểu về ngọc bội, nhưng sờ thôi tôi cũng biết chắc chắn đây là một miếng ngọc bội quý hiếm. Trong miếng ngọc bội trắng nõn không tì vết có một chất lỏng màu đỏ lưu động không ngừng, trông vô cùng sống động, nhìn thật giống như một bức tranh thủy mặc. Chúng tôi còn chưa từng gặp mặt, không ngờ người đàn ông kia lại tặng tôi miếng ngọc bội quý giá như thế này. Thật sự là khó lòng từ chối nên tôi chỉ có thể cố mà tạm thời nhận lấy, nghĩ đến việc sau khi gặp mặt, nếu như chúng tôi không hài lòng với nhau thì có lẽ tôi sẽ phải trả lại miếng ngọc bội này cho người đàn ông kia.

Bận bịu mấy ngày nay mà vẫn không thu hoạch được gì, tôi định ngày mai sẽ xuống phía sau núi bên kia thám thính, xem xem có thể phát hiện ra cái gì không. Ban đêm, tôi về đến nhà đang chuẩn bị ngủ, vừa mới cởi áo khoác ra, tôi liền trông thấy trên giường có một tấm thiệp mời màu đỏ giống y như đúc cái của Linh Linh và Bạch Tuyết, trên bì thiệp có in một chữ “Cúng” màu vàng, tôi biết rõ đây là vật có liên quan tới cái chết của Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết.

Tôi nghe tiếng trái tim mình đang đập thình thịch thình thịch, tôi cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt. Mặc dù tôi biết rõ mình sẽ gặp phải chuyện như thế này nhưng không nghĩ tới nó lại đến nhanh như vậy. Tôi nhìn tấm thiệp, rồi lại nhìn thấy cánh cửa sổ đang được đóng vô cùng chặt chẽ, tôi nhìn không được rùng mình một cái. Hôm nay nhà tôi lúc nào cũng có người ở nhà, ai có thể vào phòng của tôi chứ? Còn thần không biết quỷ không hay đặt cái thiệp mời này lên giường tôi.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, bàn tay run rẩy mở cái đồ vật giống như lá bùa đòi mạng ấy ra. Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết nhận được cái vật này thì chết, hiện tại tôi cũng nhận được cái vật này. Ngoài ra nó còn là manh mối giúp tôi tìm ra nguyên nhân cái chết của Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết. Không có gì bất ngờ xảy ra, trên tấm thiệp mời có ghi tên và ngày tháng năm sinh của tôi, xem ra cũng giống như của hai người bọn họ. Tôi nhìn chăm chăm vào cái tên của mình trên thiệp, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một tia chớp. Cả ba chúng tôi đều nhận được cái thiệp mời này, cũng giống như của hai người kia, trên tấm thiệp có ghi tên và thời gian tôi sinh ra. Tên của chúng tôi không có chỗ nào tương tự, nhưng hình như chúng tôi đều sinh vào tháng 7 âm lịch năm 1997.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 3: Nửa Đêm Ra Sau Núi

Tôi cẩn thận nhớ lại, có vẻ như trong thôn chúng tôi, tháng 7 âm lịch năm đó xác thực chỉ có ba người chúng tôi được sinh ra. Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết tử vong? Lúc trước Tạ Linh Linh cảnh cáo tôi, bảo tôi chỉ được ở lại thôn hai ba ngày sau đó phải rời đi ngay, liệu đó có phải là do chúng tôi có cùng tháng sinh không? Nghĩ tới nghĩ lui tôi vẫn không nghĩ ra duyên cớ.

Tôi gập thiệp mời lại, chuẩn bị cất nó vào ngăn kéo thì chợt nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng cười quý dị. Tôi cảm giác da đầu mình tê rần, khẽ ngẩng đầu nhìn lên thì không biết từ lúc nào mà trên cửa sổ đã có một vết máu loang lổ. Chính giữa vết máu ấy có một người đàn ông đang nằm sấp, mặt của hắn dính chặt vào cửa sổ. Khuôn mặt hắn vì bị đè ép vào cửa sổ nên đã có chút biến dạng, miệng hắn cười toe toét lộ ra hàm răng trắng hếu, máu tươi từ trên mặt hắn cứ chảy xuống không ngừng. Tôi khiếp sợ hét lên một tiếng, hoang mang lùi về phía sau hai bước, phục hồi lại tinh thần, sau đó nhìn kỹ lại thì không thấy bóng dáng của người đàn ông kia đâu nữa. Nếu không phải vết máu trên cửa sổ đang từ từ thu lại, nhất định tôi sẽ nghĩ sự việc vừa rồi là do tôi nảy sinh ảo giác. Bên ngoài trời quá tối nên tôi không thể nhìn rõ tướng mạo của hắn, nhưng tôi biết hắn không phải là người trong thôn chúng tôi. Hơn nữa, tôi dám khẳng định tôi chưa từng gặp qua người này.

“Làm sao vậy?” Ba tôi mở cửa ra hỏi, theo sau ông là mẹ tôi.

Tôi ngồi xuống ghế, miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, vừa nãy con nhìn nhầm, nghĩ ngoài cửa sổ có người nên giật hết cả mình.” Tôi nửa thật

nửa giả nói, dù sao tôi cũng không muốn ba mẹ lo lắng, bọn họ chỉ là người bình thường, cho dù biết những sự việc này thì cũng chỉ có thể bó tay mà thôi.

Mẹ nhìn tôi một lúc lâu, mãi sau mới nói: “Đồng Đồng, con có chuyện gì thì nhất định phải nói cho ba mẹ biết, chúng ta là người thân duy nhất trên thế giới này của con, chắc chắn sẽ không hại con.”

Tôi chợt dạ nói: “Dạ vâng, con biết rồi.”

Chờ sau khi ba mẹ tôi rời đi, tôi nằm một mình ở trên giường, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay. Cuối cùng tôi cũng tìm ra điểm chung giữa ba người chúng tôi. Đầu tiên, chúng tôi đều nhận được cái thiệp mời này, thứ hai, chúng tôi đều sinh vào tháng 7 năm 1997. Cuối cùng, trước khi chết, hai người họ đều đã đi ra ngoài. Tuy không chắc chắn, nhưng rất có thể hai người họ đều ra phía sau núi. Thế nhưng mà đêm hôm khuya khoắt tôi không có đi ra ngoài. Chẳng lẽ tối nay tôi cũng giống như Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết, một mình ra sau núi, sau đó ngày hôm sau trở về thì chết ngay tại nhà?

Nghĩ đến đây tôi đã cảm thấy sợ hãi, cảm giác ngoài cửa sổ đang có cái gì đó có thể mang tôi ra ngoài bất cứ lúc nào. Tối nay gió to thật, bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng lá cây xào xạc vang lên, cành cây lắc lư, in bóng lên cửa sổ làm tôi cho rằng người đàn ông mặt mũi đầy máu kia lại quay lại. Trong nội tâm thấp tôi cứ thấp thỏm không yên. Cuối cùng tôi tùy tiện khoác một cái áo lên người rồi vội vàng chạy sang phòng ngủ của ba mẹ.

“Ai đó?”

Nghe thấy tiếng hỏi đầy cảnh giác của ba mẹ, không hiểu sao lòng tôi lại cảm thấy rất yên tâm. Sau khi nhìn thấy ba mẹ, tôi liền khóc lóc kể hết áp lực trong lòng tôi mấy ngày này. Ba mẹ tôi nghe xong, liếc nhìn nhau, trong mắt họ thoáng hiện lên vẻ khó hiểu, giống như họ có chuyện gì giấu tôi vậy.

Mẹ ở bên cạnh an ủi tôi, còn ba tôi thì nói: “Con đừng sợ, bây giờ ta sẽ gọi cho bà cô của con để bà ấy tới xem cho con.”

“Bà cô của con?” Tôi nghi ngờ nói. Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ tôi cũng không biết rằng mình còn có một bà cô.

Ba tôi giải thích: “Là bà con xa, khi còn bé chính bà cô là người đã tính quẻ cho con, nói tương lai con sẽ...” Nói đến đây, ba dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Kết âm hôn. Bà ấy bảo chúng ta hãy lưu lại số điện thoại của bà ấy, còn nói nếu có chuyện gì thì gọi cho bà ấy, không biết bây giờ có còn liên lạc được nữa không.”

Nói xong, ba liền tôi đi gọi điện thoại, mẹ thì vẫn ở bên an ủi tôi. Không lâu sau, ba tôi đã trở lại. Ba tôi nói là bà cô không có ở miếu đạo sĩ, là đồ đệ của bà ấy nhận điện thoại, đợi ngày mai bà cô trở về sẽ giúp chúng ta xử lý chuyện này.

Mẹ tôi nghe vậy vội la lên: “Vậy phải làm sao bây giờ? Lỡ như... Nếu...”

Mẹ tôi ngập ngừng không dám nói hết, tôi biết bà sợ tối nay tôi sẽ gặp phải chuyện bất trắc. Trong nội tâm tôi âm thầm hối hận vì tối nay tôi đã hấp tấp kể hết mọi chuyện cho mẹ, bà vốn là người rất nhát gan. Tôi tranh thủ mỉm cười khuyên nhủ: “Mẹ, nhiều ngày như vậy rồi mà con vẫn chưa có chuyện gì, đợi ngày mai bà cô đến là con đã có sự trợ giúp rồi.”

Mẹ tôi thở dài, xong cũng không nói tiếp. Ba tôi cũng an ủi mẹ: “Tối nay em ngủ cùng với con, tôi sẽ sang phòng nó ngủ.”

Trong đêm chỉ có mẹ và tôi, nội tâm tôi không còn sợ hãi như trước nữa nên cũng thiếp đi từ lúc nào không hay. Không biết tôi đã ngủ bao lâu, tôi chỉ thấy có chút lạnh, hình như là chưa đóng cửa sổ nên tôi cảm thấy có gió lùa vào. Trong lúc mơ hồ, tôi cảm giác dường như có người đang sờ tôi,

bên tai còn bất chợt xuất hiện vài tiếng tiếng cười quỷ dị: “Khà khà khà, khà khà khà.”

Tôi loáng thoáng cảm thấy khó chịu với điệu cười này, vô thức phẩy phẩy tay nhưng lại không đánh trúng cái gì. Cơ buồn ngủ vẫn còn nên rất nhanh tôi liền thiếp đi. Chỉ một lát sau, cái cảm giác lạnh buốt chợt truyền đến, một cái thứ gì đó uốn éo như con rắn chui vào trong cổ áo tôi, làm tôi giật hết mình, thoáng cái đã hoàn toàn thanh tỉnh. Tôi mở to mắt ra nhìn, suýt chút nữa thì tôi bị dọa chết khiếp. Đập vào mắt tôi là khuôn mặt tràn đầy máu tươi với bộ dáng bỉ ổi của một người đàn ông, hằn đang ngồi xồm trên đầu giường tôi. Hắn ta cứ nhìn tôi chăm chăm rồi cười ngây ngô, nước miếng cũng sắp rớt ra rồi. Mấu chốt là mặt hắn cách mặt tôi rất gần, khoảng cách tối đa là 10cm, tôi vừa mới mở mắt ra đã trông thấy hai tròng mắt trắng xóa không có đồng tử của hắn. Hắn cứ nhìn tôi chăm chăm.

Tôi phản ứng rất kịch liệt, vừa hét chói tai vừa đứng phắt dậy. Nhưng tôi phát hiện tôi không phát ra được âm thanh nào, cơ thể cũng không nhúc nhích được. Còn người đàn ông bản thủ kia, trên người hắn tản ra một cái mùi khiến tôi khó chịu vô cùng, nó giống như là xác chết của động vật hoặc là những khối thịt thối rữa tanh tưởi làm tôi xém chút nữa nôn ọe ra giường.

Cũng may thấy tôi tỉnh lại, hắn không tiếp tục sờ tôi, nhưng vẫn nhìn tôi cười toe toét. Nhìn miệng hắn tôi mới biết tại sao cách cửa sổ mà tôi vẫn trông thấy hàm răng hắn trắng như vậy. Tiên sư cha nhà hắn, cái kia đâu phải là hàm răng, con mẹ nó, đó đều là những con giòi bọ đang sống sờ sờ a!!! Thỉnh thoảng, có vài con giòi bọ rơi từ trong miệng hắn ra, có một con suýt chút nữa thì rơi xuống trên người tôi. Tôi lẳng lặng nôn ọe vài cái rồi đảo mắt nhìn qua chỗ mẹ. Mẹ tôi vẫn đang ngủ rất say như thể bà không nghĩ thấy một mùi hôi thối kỳ quặc nào cả. Đang lúc tôi không biết phải làm như thế nào thì người đàn ông kia vẫy vẫy tay với tôi, ra hiệu cho tôi đi theo hắn. Trong thâm tâm tôi vô cùng không muốn đi nhưng thân thể tôi cứ

như bị ai đó khống chế, cứ thế ngồi dậy một cách cứng nhắc rồi tự động xỏ giày vào đi theo người đàn ông kia ra ngoài.

Bên ngoài gió thổi rất to làm tôi rét run, trên bầu trời đen thui không có một ngôi sao nào cả nên cái gì tôi cũng không nhìn rõ, tôi bước từng bước theo sát phía sau hắn. Lúc đi qua nhà Bạch Tuyết, tôi nhớ ba Bạch Tuyết đã từng nói ông ấy tận mắt nhìn thấy Bạch Tuyết trở về từ phía sau núi lúc bốn năm giờ sáng. Chúng ta đã có ba điểm giống nhau, chắc hẳn Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết cũng đêm hôm khuya khoắt đi ra phía sau núi, sau đó tới sáng sớm mới trở về. Có thể hai người họ đã gặp phải cái gì đó ở sau núi, ngày hôm sau thì đột tử ngay trong nhà?

Tôi đã cho rằng rất nhanh tôi sẽ biết đáp án, ai ngờ.....

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 4

Toàn bộ thôn trang đều được bao phủ bởi màn đêm yên tĩnh, tôi chỉ nghe thấy phía trước có tiếng bước chân lạch cạch, cơ thể không chịu sự kiểm soát của tôi, hai con người còn có thể tự chuyển động, nhìn thoáng qua hướng phát ra âm thanh. Đó là một người đàn ông, hăn ta đại khái khoảng bốn mươi đến năm tuổi, mái tóc hoa râm thưa thớt, lưng hơi còng, đôi giày lẹp xẹp đã bị mòn đế từ lâu, khập khiễng dẫn tôi đi lên núi. Trên người hăn ta là áo liệm rách mướt, tản ra một mùi hôi thối khó chịu. Thi thoảng hăn còn bất chợt quay đầu lại nhìn tôi cười khà khà, mà hơn thế nữa khuôn mặt của hăn còn mất một mảng thịt lớn, trông thấy là tôi lại sợ đến buồn nôn.

Đi được nửa đường, chim chóc bỗng nhiên bay đi toán loạn như có một sinh vật khủng khiếp nào đó vừa xuất hiện. Cổ thi thể kia cũng dừng lại, kéo tôi đến bên cạnh hăn, cảnh giác nhìn xung quanh. Qua một lúc thấy không có gì đặc biệt, hăn mới tiếp tục dẫn tôi lên núi. Trên đường đi, mấy con quạ đen cứ vừa kêu vừa lượn lờ bay trên đầu tôi làm tôi thấy rất không thoải mái. Người ta thường nói quạ đen là biểu tượng của những điều không tốt, tối nay tôi bị cổ thi thể này dắt đi, mấy con quạ kia còn không ngừng trêu người tôi, chẳng lẽ là muốn tôi làm tôi ngọt ngào đến chết sao? Chờ tôi sống sót trở về, nhất định sẽ vặt hết lông chúng nó, xem chúng còn dám bay vòng vòng trên đầu tôi nữa không. Chưa đi được bao lâu, tôi chợt nghe thấy một tiếng nói vang lên bên tai tôi: “Đừng nói chuyện, đợi lát nữa dừng lại thì đừng có nhúc nhích.”

“Cái gì?” Lòng tôi tự hỏi vặn lại, còn chưa kịp có phản ứng gì, trên vai tôi đã bị người ta thoáng vỗ nhẹ một cái. Bị người khác vỗ vai, tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn, sau lưng tôi tối đen như mực, không có một ai cả,

căn bản cũng không biết là ai đã vỗ vai tôi. Bên tai tôi lại truyền đến tiếng cười khê: “Cô bé, nửa đêm quay đầu lại không sợ đó là quỷ vỗ vai sao?”

Nghe hẳn nói như vậy, tôi nhịn không được mà mở miệng cười. Nếu như hẳn thật sự là quỷ muốn hại tôi thì sao lại tốt bụng nhắc nhở tôi như vậy chứ? Nghe giọng nói của hẳn bất quá cũng chỉ hơn hai mươi tuổi là căng, ấy vậy mà hẳn lại gọi tôi là cô bé, làm tôi cảm giác hẳn thật lớn tuổi. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, lần này tôi bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến nỗi khóc ra tiếng mán. Bởi vì ngay lúc tôi quay đầu lại, tôi nhìn thấy trước mắt mình xuất hiện một người. Mấu chốt là cô ấy giống tôi y như đúc, cứng nhắc đi theo sát phía sau cổ nam thi kia. Nhìn người phía trước giống hệt tôi, tôi bèn dùng sức véo thật mạnh vào người mình, cảm thấy thật đau, lúc này tôi mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Con mẹ nó, tôi còn tưởng rằng linh hồn tôi đã lìa khỏi xác rồi cơ. Cơ thể tôi ở đây rồi, vậy cái người đi theo cổ nam thi kia là ai?

Còn đang suy nghĩ vấn đề này thì cổ nam thi phía trước đột nhiên quay đầu lại xem tôi có còn ở đấy không. Tôi đứng nguyên tại chỗ, không dám thở mạnh, tim thì cứ thình thịch như đánh trống. Tôi và hẳn cách nhau không quá mười mét, xung quanh cũng không có nơi nào để trốn, nếu như bị hẳn phát hiện thực ra tôi đang ở chỗ này thì chẳng phải là dề vào miệng cọp sao? Nhưng kỳ quái chính là ánh mắt của hẳn không dừng lại trên người tôi mà đảo qua rất nhanh, giống như hẳn ta không hề nhìn thấy tôi vậy. Sau đó hẳn ta vẫn tiếp tục cười cười với cái người giống hệt tôi kia rồi lại tiếp tục đưa cô ấy đi lên núi.

Nội tâm treo ngược cành cây cuối cùng cũng được thả lòng đôi chút. Chờ bọn họ đi xa, tôi mới kịp phản ứng lại. Không phải lúc trước tôi không thể khống chế hành vi của mình được sao? Tôi thử động đậy chân tay, phát hiện mình đã khôi phục lại bình thường. Nghĩ đến vừa rồi bên tai tôi vang lên một âm thanh, trong lòng tôi cũng hiểu có người đang âm thầm giúp đỡ tôi.

Liếc mắt nhìn xung quanh, tôi muốn tìm người vừa rồi đã giúp tôi, nhưng xung quanh đều tối đen như mực, không có một bóng người, chỉ có tiếng gió thổi vù vù và những cành cây đung đưa chập chờn. Tôi thử nhỏ giọng gọi vài câu: “Có ai không? Mới vừa rồi là ai đang giúp tôi đó?”

Tôi gọi vài lần nhưng đáp lại tôi chỉ có tiếng gió vù vù, ngoài ra không còn cái gì nữa cả. Không biết tại sao, tôi cảm giác hẫng vẫn còn đang ở đây, chỉ là hẫng không muốn gặp tôi nên tôi quyết định trở về nhà. Tuy nhiên tôi rất muốn biết Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết sau khi lên núi đã gặp phải chuyện gì, nhưng bây giờ dù có cho tôi một trăm cái lá gan, tôi cũng không dám quay đầu lại đi theo cỗ nam thi kia để tìm chân tướng sự việc.

Con đường phía sau núi rất ít khi tôi đi, đêm nay trời rất tối, tôi cũng không thấy rõ chúng tôi đi từ đường nào để lên núi. Cứ đi cứ đi, tôi phát hiện hình như mình đang đi nhầm đường. Trông thấy phía trước có mấy ngã rẽ, tôi nhất thời không biết mình nên đi con đường nào. Phía sau núi rất lớn, có rất nhiều con đường đi thông qua đó, nếu chẳng may đi lầm đường, lãng phí thời gian là chuyện nhỏ, lạc vào sau núi mới là chuyện lớn. Truyền thuyết kể rằng khu rừng ở phía sau núi rất cổ quái, cho tới bây giờ đều chưa có người nào còn sống mà trở ra từ nơi đó. Cho nên chỗ sâu nhất phía sau núi chính là cấm địa ở mấy thôn vùng lân cận chúng tôi.

Ngay lúc tôi đang do dự không biết phải làm sao thì tôi chợt nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Đêm hôm khuya khoắt thế này, tại sao lại có người ở đây chứ? Không nghĩ gì nhiều, tôi nhanh chóng chui vào bụi cỏ bên cạnh, nằm rạp xuống đất để che dấu toàn bộ cơ thể chỉ lộ ra mỗi đôi mắt. Xa xa, trên con đường nhỏ phía đối diện có hai người đang đi tới, khoảng cách hơi xa, tôi nhìn không rõ lắm, chỉ biết là một nam một nữ. Tuy không thấy rõ bọn họ là ai, nhưng nghe giọng nói tôi cảm thấy rất quen tai. Chờ bọn họ đến gần, tôi mới cả kinh không thốt nên lời.

Người tới vậy mà lại chính là bà của Tạ Linh Linh và ba của Bạch Tuyết. Hai người bọn họ sao lại ở chỗ này? Hơn nữa lại còn xuất hiện cùng lúc?

Tôi thấy bọn họ vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm “Linh Linh”, “Tiểu Tuyết”, “Linh Linh”, “Tiểu Tuyết”, hai mắt họ còn không ngừng xem xét bốn phía xung quanh. Xem ra là bọn họ đang tìm người, nhưng mà thỉnh thoảng trong mắt bọn họ lại lóe lên ánh sáng màu xanh lục. Chỉ có con mắt của động vật ở trong đêm mới sáng như vậy, làm gì có người bình thường nào có con mắt như vậy chứ? Thanh âm của bọn họ không lớn mà cũng không nhỏ, nghe không giống như là tiếng tìm người mà giống như là tiếng phát ra từ trong tiềm thức vậy.

Tối nay, những sự việc kỳ lạ liên tiếp xảy ra, tôi so với lúc trước đã bình tĩnh hơn đôi chút, chỉ yên lặng nhìn bọn họ, trong nội tâm biết rõ hiện tại bọn họ đã có chút tà môn, đương nhiên tôi sẽ không ngu mà đi ra ngoài. Theo hướng đi của bọn họ có lẽ là họ muốn đi ra phía sau núi. Đợi đến khi không còn nghe được tiếng của bọn họ nữa, tôi mới xác định mình đã an toàn. Lúc này, tôi mới từ trong bụi cỏ bò ra, chạy dọc theo con đường mà bọn họ vừa mới đi. Nhất định là bọn họ đi từ trong thôn đến đây.

Lúc đi ngang qua một mảnh rừng trúc, tôi dừng chân lại, nhìn khu rừng trúc xanh um tươi tốt, tôi chỉ cảm thấy phong cảnh trước mắt hình như tôi đã nhìn thấy ở đâu rồi, có lẽ hơi vội vàng nên nhất thời tôi không nhớ nổi. Nghĩ không ra tôi cũng không muốn tiếp tục nghĩ nữa. Tôi vỗ vỗ đầu vài cái rồi tiếp tục chạy về phía trước, cũng may đoạn đường này tôi đã quen thuộc.

Đi vào trong thôn, phía hình như toàn bộ người trong thôn đều đã ngủ hết rồi, chỉ có mỗi nhà tôi là vẫn bật điện sáng trưng. Hơn nửa đêm không ngủ còn bật hết đèn lên làm gì? Tôi lo lắng cho ba mẹ nên không kịp nghĩ nhiều, lập tức đẩy cửa đi vào nhà.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 5

Ba mẹ tôi nghe thấy tiếng cửa nhà mở liền chạy ra xem. Trông thấy tôi bình an vô sự trở về, mẹ liền ôm tôi vào lòng khóc nức nở.

“Ta nửa đêm tỉnh lại thì không thấy con đâu liền cùng ba con đi tìm con cả buổi, xem chút nữa là báo cảnh sát rồi. Rốt cuộc là con đã đi đâu vậy hả?”

Mẹ tôi nói xong liền đánh tôi hai cái. Trông thấy mẹ yếu ớt như vậy, tôi liền hối hận vì đã đem hết mọi chuyện nói cho ba mẹ nghe, làm bọn họ lo lắng như vậy, bây giờ tôi càng không dám đem một loạt sự tình vừa phát sinh kể cho hai người họ nghe, nên đành phải dờ khóc dờ cười nói: “Vừa nãy con đột nhiên nhớ tới một việc nên đi ra ngoài xem một lát, không phải bây giờ con đã bình an trở về rồi sao?”

Ba nhìn tôi ngờ vực, rõ ràng ông không tin lời nói của tôi nhưng khi nhìn tới bộ dáng của mẹ thì ông cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

Mẹ tôi oán giận nói: “Sự việc gì mà khiến con không nói tiếng nào mà cứ thế rời đi lúc nửa đêm vậy hả?”

Tôi thuận miệng tìm đại một lý do, mẹ tôi còn muốn hỏi tiếp nhưng bị ba tôi ngắt lời: “Đừng lo lắng, không phải con bé đã bình an trở về rồi sao? Có chuyện gì thì đợi ngày mai bà cô đến rồi nói.”

Thì ra ba mẹ tôi đã gấp đến độ gọi điện cho bà cô, giục bà ấy mau tới rồi, đúng lúc đêm nay bà cô vừa về tới miếu đạo sĩ, nên sáng sớm mai có thể tới đây. Nghe ba tôi nói như vậy, mẹ mới không truy hỏi tôi nữa, chờ hai người

họ đều đi ngủ cả, tôi mới dám lật người qua lật người lại vì không ngủ được. Không nói đến rốt cuộc cổ nam thi kia muốn dẫn tôi đi đâu, càng không nói tới người cứu tôi rốt cuộc là ai, dù sao bọn họ cũng cách tôi rất xa. Bây giờ cái tôi quan tâm chính là bà Vương và chú Bạch, tại sao giữa đêm hôm khuya khoắt hai người họ lại xuất hiện ở sau núi? Hơn nữa còn có bộ dạng lơ mờ, thần trí không rõ ràng. Không được, tôi muốn ôm cây đợi thỏ. Nghĩ tới đây, tôi nhìn đồng hồ, đã là năm giờ, xem ra rất nhanh trời sẽ sáng. Tôi rón ra rón rén mặc quần áo tử tế rồi lạng lẽ chạy ngoài, đi theo con đường lần trước tôi đã đi.

Lần này tôi thông minh một chút, sớm trốn kỹ, ngồi xõm trong bụi cây dưới chân núi. Không bao lâu sau, quả nhiên tôi thấy bà Vương với chú Bạch cùng nhau đi xuống. Bà Vương nhìn thế nào cũng thấy không giống như một bà lão 60 tuổi đi bộ suốt một đêm, trên mặt không lộ ra chút vẻ mệt mỏi nào. Chú Bạch cũng như vậy, ánh mắt ngốc trệ, bộ dáng giống hệt như một con rối, cứ thế ngơ ngác đi vào nhà mình. Nhà chú Bạch gần đây nên đã về trước, còn bà Vương thì tự đi về nhà một mình.

Tôi âm thầm buồn bực, hai người họ đều thần chí không rõ, vậy mà còn đi tới đi lui trên núi.

“Bà Vương, bà đi đâu về vậy?”

Tôi cố ý đứng trước mặt bà Vương, hỏi thăm bà. Tôi muốn xem phản ứng của bà ấy như thế nào. Tôi cũng không sợ bà ấy sẽ làm gì tôi, dù sao bây giờ trời cũng đã sáng, trong thôn đã có rất nhiều người thức dậy rồi, nếu bà ấy dám làm gì tôi, tôi sẽ la to.

Thấy bà ấy đi lướt qua tôi, đối với lời nói của tôi mắt điếc tai ngơ, cứ thế đi về phía nhà của mình. Nhưng tính tình tôi vốn bướng bỉnh, tôi không thể cứ

thế cho qua chuyện được. Dù sao tôi đã bị người nào đó để ý, cũng không biết sống chết thế nào, tôi cũng không sợ đả tặc thêm một cái tên lợi hại. Tôi duỗi hai tay ra, ngăn không cho bà Vương vào nhà, rồi tôi lại hỏi bà ấy vấn đề vừa nãy. Tôi cũng không tin, bây giờ cửa nhà đã bị tôi chặn kín rồi, bà ấy còn có thể đi qua tôi nữa sao?

Bà Vương thấy không vào trong được liền ngoan ngoãn đứng im ở trước cửa không nhúc nhích, chỉ là cặp mắt đục ngầu kia cứ nhìn chăm chăm vào tôi, vốn dĩ ánh mắt ấy âm đạm vô hồn nhưng trong nháy mắt đã trở nên âm tàn cay độc. Tôi bị ánh mắt như muốn ăn thịt người của bà ấy dọa sợ, vừa định thả tay xuống để cho bà ấy vào thì lại nghe thấy một tràng cười haha quái dị, còn chưa cười xong, bà Vương đã chuẩn bị đánh tôi, thân hình tráng kiện này căn bản không giống như của người già. Tôi hét ầm lên, thanh âm lớn đến nỗi chính hai lỗ tai tôi cũng cảm thấy không chịu nổi. Bà Vương dễ dàng bắt được tôi, nhưng lại không vội vàng làm gì tôi cả, ngược lại mặc kệ tôi tiếp tục kêu la inh ỏi. Tôi thở dốc một hơi, còn muốn kêu nữa thì bà Vương dùng một tay véo chặt lấy cổ tôi, sau đó từ từ nhấc bổng tôi lên. Không hô hấp được nên khuôn mặt tôi đỏ bừng, trong đầu dần cảm thấy hỗn loạn vô cùng, cảm giác như tôi sắp chết trong tay bà ấy rồi. Đúng lúc này, tôi nghe thấy chung quanh đây có tiếng người, trong nội tâm thầm cảm thấy vui vẻ. Tôi được cứu rồi.

Quả nhiên tay bà Vương của nhiên buông lỏng cổ tôi ra. Tôi bị bà ấy làm cho ngã phịch xuống mặt đất. Tôi liếc thấy có người đang tới, toàn thân liền buông lỏng cảnh giác, co quắp nằm dưới mặt đất.

“Aaa... Sạo lại nhiều máu như vậy?”

Hàng xóm tới chỉ vào bà Vương hét lên. Nói xong hình như còn lấy điện thoại ra gọi xe cứu thương.

Tôi khó hiểu gượng gờng ngồi dậy, trông thấy bà Vương nằm đối diện tôi, tôi liền kinh ngạc không thốt nên lời. Vừa rồi bà Vương chỉ dùng một

tay mà làm tôi suýt chút nữa thì ngạt thở, bây giờ mặt mũi lại tràn đầy máu nằm trên mặt đất. Máu cứ chảy từ đầu bà ấy ra không ngừng, máu có màu hơi đen, trông giống như là trúng độc vậy, rất nhanh đã chảy ra đầy đất. Tôi không biết đầu bà ấy bị thương từ lúc nào, không phải mới vừa rồi còn rất tốt sao? Ngay cả vừa rồi trên tường cũng rất sạch sẽ nhưng hiện giờ lại có vết máu loang lổ. Mẹ kiếp, không phải là tự bà ấy đập đầu mình vào tường để vu hãm tôi đấy chứ? Không ngờ ngay cả chuyện này mà bà ấy cũng làm được.

Mọi người trong thôn chạy đến hỗ trợ cầm máu cho bà Vương. Còn tay bà Vương thì gắt gao chỉ vào tôi, trong miệng còn lẩm bẩm nói: “Đồng Đồng, sao cháu lại làm như vậy...” Nói xong, bà Vương quay đầu đi, không biết là hôn mê thật hay là giả vờ. Chỉ có tôi nhìn thấy khóe miệng bà ấy lộ ra một nụ cười âm hiểm vô cùng.

Nghe xong, ánh mắt của mọi người lập tức dồn hết lên người tôi, ánh mắt của tất cả bọn họ nhìn tôi đều mang theo vài phần nghi hoặc.

Tôi liên tục khoát tay nói: “Không phải tôi, không phải tôi. Là chính bà ta...” Nói đến đây, ngay cả chính tôi cũng cảm thấy khó có thể tin, tôi nên nói cái gì bây giờ? Nói bà ta không phải bà Vương, vết thương đó là do chính bà ta tự mình gây ra sao? Đừng nói là người khác, nếu như không phải tận mắt trông thấy, ngay cả chính tôi cũng cảm thấy lý do này thật khó tin.

“Tạ Thu Đồng, cháu làm gì với bà Vương thế?”

Trưởng thôn cũng đã tới, đúng lúc trông thấy bà Vương chĩa tay vào người tôi, trong mắt ánh lên vẻ già nua vô lực.

Không đợi tôi nói chuyện, một thôn dân bỗng nhiên run rẩy nói: “Không tốt rồi, không tốt rồi, hình như bà Vương tắc thở rồi”

Xung quanh bắt đầu trở nên nhốn nháo, trong lòng tôi cứ vang lên từng tiếng lộp bộp, tôi lập tức hiểu ra nụ cười nham hiểm trước khi chết của bà ấy rồi, bà ấy muốn cho tôi gánh cái danh sát nhân này lên lưng.

Trưởng thôn hét lên: “Con mẹ nó, đừng cãi nhau nữa, im lặng hết đi!”

Các thôn dân an tĩnh lại, trưởng thôn tự mình tiến lên dò xét mạch đập của bà Vương, sắc mặt ông thoáng cái liền trở nên tối sầm. Ông nghiêng đầu nhìn tôi, nghiêm túc hỏi: “Tạ Thu Đồng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi trấn an lại tinh thần, tự an ủi chính mình không được rối loạn làm bà ta được thỏa mãn tâm nguyện. Tôi trầm giọng nói: “Cái chết của bà Vương không liên quan gì đến cháu, sáng sớm cháu phát hiện bà ấy có vấn đề nên tới đây xem thử thì bà ấy muốn giết cháu, thấy có người đến, bà ấy cháu không thành liền tự sát để vu oan cho cháu.”

Tôi bình tĩnh, thành thật nói, không có chút dáng vẻ thấp thỏm không yên của kẻ bị tình gì cả, các thôn dân bị cái điệu bộ này của tôi hù dọa rồi. Một lát sau, trong đám người chột vang lên tiếng cười nhạo, tất cả mọi người đều mồm năm miệng mười bàn tán nhất định tôi chính là hung thủ giết người, dù sao trước khi chết bà Vương đã chỉ tay vào người tôi, tất cả mọi hiềm nghi đều chĩa thẳng vào tôi.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 6

Có người bắt đầu mắng tôi lang tâm cầu phế, bà Vương đối với tôi tốt như vậy, thế mà tôi còn lấy oán trả ơn, còn có người mắng ba mẹ tôi. Tôi thật sự không nghe nổi nữa, bọn họ không biết rõ chân tướng sự việc liên tuyền chỉ trích tôi, mắng tôi cũng được, nhưng sao lại nhắc đến ba mẹ tôi hả? Tôi cười lạnh một tiếng: “Các người cứ nói đi, đến lúc chứng minh bà ấy không phải là do tôi giết, mọi người cũng đừng cảm thấy khó khăn khi nhìn thấy tôi.” Tôi thốt ra lời này, tiếng mắng chửi tôi cũng nhỏ dần, nhưng tất cả mọi người vẫn nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ.

Trưởng thôn giơ tay lên, ngăn lại tiếng nhục mạ của các thôn dân. Ông hỏi tôi: “Vậy cháu nói xem kẻ sát nhân chính là ai?”

“Cháu không rõ lắm, nhưng mà rất có thể là quỷ.”

Tôi nghiêm túc kể lại mấy chuyện không may xảy ra với tôi, các thôn dân lại bắt đầu cười nhạo, lại một lần nữa thi nhau mắng chửi tôi. Bọn họ còn nói tôi bị tâm thần, thậm chí nói tôi là điem xấu, rồi lại lôi chuyện những người đã từng thân cận với tôi xảy ra chuyện không may ra để nói. Tôi bất đắc dĩ nhếch miệng, không nói gì thêm nữa, cũng may chỉ một lát sau cảnh sát đã tới đưa tôi đi. Tuy nhiên rất nhiều người đều chỉ trích tôi là kẻ giết người, nhưng tôi cây ngay không sợ chết đứng, cứ chờ kết quả chứng minh tôi vô tội đi.

Rất nhanh đã có kết quả, cảnh sát nói với tôi kết quả mà pháp y xem xét được. Trên đầu người chết có dấu vân tay của tôi, bọn họ hoài nghi tôi dúm đầu bà Vương đập vào tường cho đến khi bà ấy chết. Nếu như nói trên

người bà ấy có dấu vân tay của tôi có lẽ cũng không có vấn đề gì, dù sao lúc tôi bị bà ấy bắt lại, rất có thể đã đụng phải người bà ấy, nhưng trên đầu bà ấy lại có dấu vân tay của tôi, điều này sao có thể chứ?

Tôi hỏi cảnh sát có phải đã nhầm lẫn ở đâu rồi không thì viên cảnh sát cười lạnh một tiếng: “Loại người như cô tôi thấy nhiều rồi, nhưng kiểu giết người mà tâm lý vẫn còn vững vàng như vậy, ngược lại rất ít gặp đó.” Nói xong hẳn ta liền đóng cửa nhà giam lại.

Trong cái ngục giam tôi đang ở còn có mấy người phụ nữ nữa, thoạt nhìn bộ dáng của họ rất hung dữ. Tôi tự giác ngồi vào một góc nhỏ hẻo lánh, lẳng lặng nhìn mặt đất. Nhưng tôi không có trêu chọc ai mà phiền toái cứ luôn đến trêu chọc tôi.. Mấy người phụ nữ đó trông thấy nhân vật mới xuất hiện là tôi liền chủ động đến khiêu khích, trong miệng toàn là những lời nói không sạch sẽ. Bọn họ như uống lộn thuốc, liên tục mắng tôi, lời nói càng ngày càng khó nghe. Có người còn liên tục đá vào người tôi, tôi dám khẳng định bắp chân tôi đã biến thành màu xanh tím rồi.

Cuối cùng tôi cũng không nhịn được nữa, tôi đã dễ dàng tha thứ cho bọn họ như vậy rồi mà bọn họ lại được nước lấn tới. Tôi cá giận nói: “Cái người có thể tôn trọng tôi một chút không?”

Cái người đá tôi như nghe phải chuyện gì thật nực cười, cô ta cười ha hả rồi lại cố ý lại đập mấy phát thật mạnh vào người tôi, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ nói: “Con đĩ, không ngờ mày cũng rất hung hăng đấy, tao rất sợ hãi đấy nha.”

Nói xong, hai tay cô ta đan chéo ôm lấy bả vai mình, ra vẻ sợ hãi. Rồi mấy người xung quanh lại cười một tràng dài. Đã thế tôi còn bị cô ta đá mấy phát vào đầu. Tôi vô duyên vô cớ, từ một người vô tội bỗng nhiên bị giam vào trong này đã đủ uất ức lắm rồi, bây giờ lại còn gặp phải loại chuyện này, tôi thật sự là không thể nhịn được nữa.

Cũng chẳng quan tâm sẽ có hậu quả gì, trong nháy mắt, tôi liền nhảy lên liền cắn tay cô ta, sau đó dụt tóc, đẩy cô ta xuống đất rồi đạp mấy phát vào bụng ả. Cô ta lập tức hét ầm lên như lợn bị chọc tiết. Rất nhanh, mấy người xung quanh kịp phản ứng, bọn họ cùng nhau vây công tôi, ra sức đấm đá. Tôi lớn tiếng la cứu mạng, giám ngục nghe được thanh âm của tôi, liền cầm côn điện tới tách chúng tôi ra, để cho tôi ở một mình trong một phòng giam.

Tôi ôm bụng, lẳng lặng nằm yên trên mặt đất, khó chịu không nói được câu nào. Bụng tôi truyền đến một cơn đau quặn, mồ hôi lạnh trên trán tôi cứ chảy xuống từng giọt nặng trĩu. Tôi cắn chặt răng, sắc mặt rất không tốt.

Nhưng giám ngục chỉ lạnh lùng liếc tôi một cái rồi nói: “Giả vờ cái gì, mấy con đàn bà kia có thể đấm đá cô đến nỗi làm lục phủ ngũ tạng của cô hỏng hết sao?” Nói xong hắn ta cũng không quan tâm tôi nữa.

Tôi ngồi một mình trong nhà giam chờ trời tối. Không gian nhỏ hẹp này khiến tôi cảm thấy rất áp lực, trong nội tâm tôi cảm thấy vô cùng uất ức, tôi co người lại, ôm mặt khóc. Trong không gian mờ lung, tôi nghĩ thấy có một hương nhàn nhạt rất thoải mái dễ chịu, nó có chút giống mùi hương thoang thoảng, thơm mát của hoa sen.

Tôi biết là có người tới, vừa muốn mở mắt ra thì tôi phát hiện bất luận tôi có cố gắng mở ra như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng mở một cái khe nhỏ. Hình như người đó ngồi xổm xuống trước mặt tôi. Tôi loáng thoáng trông thấy hắn mặc một bộ quần áo màu trắng, mặt hắn rất mờ lung, không thấy rõ tướng mạo cụ thể, nhưng tôi vẫn có thể lờ mờ nhìn ra đấy là nam.

Hắn ôm tôi từ dưới mặt đất lên, nhẹ nhàng đặt vào lòng mình, động tác nhu hòa tựa như đang nâng một khối bảo vật vô giá. Hắn dùng mặt mình, khẽ cọ xát vào mặt tôi, một tay thì nhẹ nhàng vuốt bụng tôi. Tôi cảm thấy bụng mình dần dần trở nên ấm áp, cảm giác rất thoải mái, hình như cũng

hết đau rồi. Tay của hắn gần như vuốt ve toàn thân tôi, rất ấm áp làm tôi kì lòng không được mà dựa sát vào lồng ngực hắn.

Mùi hương hoa sen càng lúc càng nồng đậm làm tôi có phần thanh tỉnh, nhưng vẫn không mở mắt ra được. Tôi mơ mơ màng màng, cố gắng nhìn hắn, hỏi: “Anh là ai?” Vừa mở miệng tôi mới phát hiện mình đã suy yếu đến mức không nói nên lời.

Người đàn ông kia không đáp, tôi yên lặng nhìn hắn, không suy nghĩ được cái gì khác. Tôi nghe được một tiếng cười khẽ, rất nhẹ, nghe rất êm tai. Sau đó tôi thấy hắn duỗi tay ra vuốt đầu tôi.

Tôi cố sức giơ tay lên, sờ đến hắn tay, tôi lại tiếp tục hỏi: “Anh là ai?”

Tag bạn bè vào đọc cùng sẵn đánh dấu cho khỏi trôi bài nha mọi người.

“Tôi là ai không quan trọng, em không sao là tốt rồi.”

Cánh môi lạnh buốt, mềm mại của hắn khẽ đặt lên trán tôi, rất mềm, rất mềm... Không biết là do tôi bị hồ đồ rồi hay là do sức hấp dẫn của hắn quá lớn, trong lòng tôi lại không cảm thấy tức giận hay phản cảm với hành động vừa rồi của hắn một chút nào.

Tên này không nói lời nào đã biến mất tăm. Tôi hắt xì hơi một cái rồi giật mình tỉnh lại. Tất cả những chuyện vừa xảy ra giống như một giấc mơ vậy, nhưng tôi lại cảm thấy rất chân thực. Tôi lắc đầu cười tự giễu, không phải vừa nãy nằm mơ hắn nói chỉ cần tôi không sao là tốt rồi, bây giờ đâu thể nói là tôi “không sao” được chứ?

“Ai u!!!...”

“Má ơi...”

“Đau quá a...”

Trong ngục giam bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết làm tôi càng hoảng sợ. Thanh âm này hình như là tiếng của cái người vừa nãy bị tôi đánh thì phải. Giám ngục vội vàng chạy đến, tôi không nhìn thấy bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ có điều không qua bao lâu thì bên cạnh đã không còn vang lên âm thanh nào nữa, sau đó là mấy người bác sĩ mặc áo trắng dài luống cuống tay chân khiêng một người rời đi.

Cạch. Cửa được mở ra, người tới là tên cảnh sát lúc trước đã thẩm vấn tôi, hắn ta lạnh lùng nói: “Tạ Thu Đồng, cô có thể trở về nhà rồi.”

Nghe vậy, tôi lập tức đứng phắt dậy, cảm thấy thật khó có thể tưởng tượng nổi: “Các người chứng minh tôi vô tội rồi hả?”

Cảnh sát kia cười lạnh một tiếng: “Có tội hay không có tội trong lòng cô rõ ràng nhất. Đừng tưởng rằng cấp trên nói thả cô là cô đã thực sự thoát tội.”

“Cấp trên?” Tôi bị cái tên cảnh sát đáng ghét này giáo huấn một trận, trong lòng vừa bức mình cũng vừa buồn cười, xem ra hắn đang trong giai đoạn khí huyết dâng trào, trong lòng tràn đầy tinh thần chính nghĩa. Biết hắn nhìn tôi không vừa mắt, tôi liền nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Về đến nhà, tôi thấy cửa khóa, ba mẹ tôi đều không ở nhà. Đã hơn 8 giờ rồi, bọn họ không ở nhà thì còn có thể đi đâu? Tôi có chút bận tâm, vừa muốn đi sang nhà hàng xóm hỏi thăm thì chợt nghe thấy tiếng nói của ba mẹ tôi, chỉ thấy bọn họ dẫn theo một đạo cô đang đi về phía này. Bà ấy có lẽ là bà cô của tôi rồi. Nhưng mà ánh mắt của bà ấy bị làm sao vậy?

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi thấy một con mắt của bà ấy trợn ngược, chỉ toàn lòng trắng, không thấy con ngươi đâu, thoát nhìn hình như là bị mù một bên mắt. Bà ấy có vẻ như hơn sáu mươi tuổi, trên mặt đã có nhiều nếp nhăn. Tôi cách bà ấy khoảng 2-3m, nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở lạnh lẽ của bà.

“Đồng Đồng, con trở về rồi à? Họ nói con vô tội rồi hả?”

Mẹ trông thấy tôi liền kích động chạy tới, ôm chặt tôi vào lòng. Tôi vừa mới chuẩn bị nói chuyện, mẹ tôi đã nói: “Ta và ba con vừa mới đi lên đồn công an để xem con thế nào rồi, thế nhưng người ta lại bảo mai chúng ta hãy đến...”

Khụ khụ. Ba tôi ở bên cạnh ho khan vài tiếng, kéo mẹ tôi ra: “Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này.” Sau đó ông quay sang nói với bà cô: “Cô, đây chính là con gái cháu, Tạ Thu Đồng. Trước kia cô đã gặp nó rồi đó.”

Từ khi nhìn thấy tôi, tầm mắt của đạo cô chưa từng rời khỏi người tôi, bà ấy cứ nhìn chăm chăm vào tôi, làm tôi cảm thấy có chút không được tự nhiên. Xong, bà ấy đột nhiên duỗi đầu, ghé tai vào người tôi, không biết nghĩ thấy cái gì mà bà nhú mào, sau đó liền đứng thẳng lại.

“Dĩ nhiên là ta vẫn nhớ.”

Bà cô nhìn tôi, cao giọng nói, trong ánh mắt còn ẩn chứa vẻ khó hiểu, thậm chí còn có cả sự đau khổ và oán hận. Ba tôi nói, sáng sớm hôm nay ông ấy và mẹ tôi cùng nhau đi đón bà cô, cho nên sau đó mới biết chuyện

của tôi. Sau đó bà cô bảo ba mẹ tôi đưa bà ấy đi thăm nhà của Bạch Tuyết và Tạ Linh Linh, sau đó lại vội vàng ra phía sau núi một chuyến, định ngày mai sẽ tự mình đi xem xét tỉ mỉ, kỹ lưỡng hơn.

Tôi cũng nói cho ba mẹ biết lý do tôi lại được thả ra. Hai người bọn họ nhìn nhau, cũng không biết chuyện này là thế nào.

“Đúng rồi, không phải nói trưa mai đi xem mắt sao?”

Mẹ tôi đột nhiên nhớ tới cái chuyện này nhưng bị ba tôi trực tiếp bác bỏ: “Xem mắt thì thôi đi, vất vả lắm bà cô mới đến đây được một chuyến.”

“Không sao, không ảnh hưởng gì cả.” Bà cô nhìn tôi cười nói: “Ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là người đàn ông có nào có mệnh căn mạnh, có thể lấy được Đồng Đồng.”

Tôi bị nụ cười của bà ấy làm cho bỡ ngỡ, tôi có cảm giác nụ cười của bà ấy không có ý tốt. Lúc tôi sắp sửa đi ngủ, bà cô liền gọi tôi lại nói mấy ngày nay tôi tiếp xúc quá nhiều đồ vật không sạch sẽ, nên cần phải xua đuổi âm khí trong cơ thể ra. Nói xong, bà ta lấy ra một tấm bùa chú, bỏ vào một cái chén rồi đốt nó thành tro, sau đó lại đổ thêm một ít nước lạnh, ít nước sôi vào chén, đợi đến khi nước trong chén trong suốt bà ấy mới đưa chén nước cho tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn nước trong chén, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi còn tưởng rằng đây là một chén nước sạch bình thường. Tôi đưa lên miệng rồi uống một hơi cạn sạch, sau đó cười hỏi: “Bà cô, trong nước này còn có tro của bùa chú, tại sao lại giờ lại không thấy đâu nữa vậy?”

Có lẽ bà cô không nghĩ tới tôi sẽ hỏi một câu hỏi ngây thơ như vậy. Bà thoáng cười nhẹ một cái: “Bùa chú thực sự khi đốt thành tro sẽ không có quá nhiều vấn đề, cháu tưởng nó giống như tro củi tro bếp sao?” Có lẽ hôm nay tâm tình bà ấy tốt nên bà ấy còn rất kiên nhẫn giải thích: “Cháu

nghĩ rằng bùa chú của Đạo gia chúng ta chỉ là vẽ nhăng vẽ quạ lên sao? Nó còn có rất nhiều tác dụng phụ nữa đấy.”

Nói xong, bà chỉ chỉ vào cái chén trong tay tôi: “Ngay cả chén nước vừa rồi cháu uống kia, cháu nghĩ rằng ta chỉ tùy tiện chuẩn bị nước, chỉ để cháu uống hết cái bùa chú kia là được rồi sao?”

Nhìn vẻ mặt thần thần bí bí của bà ấy, tôi liền bạo dạn hỏi: “Bà cô, cái nước kia còn có tác dụng gì nữa vậy?”

“Cái nước này không phải nước bình thường, mà đó chính là Âm Dương Thủy. Cần bốn phần năm nước lạnh, tăng thêm một phần năm nước sôi, cháu mới có thể uống hết bùa chú. Bằng không thì, cho dù cháu uống cái loại phù chú gì cũng sẽ không có hiệu quả.”

Tôi khẽ gật đầu, còn muốn hỏi thêm nhiều vấn đề khác nữa, ví dụ như, hôm nay bà ấy có phát hiện ra dấu vết gì ở nhà Bạch Tuyết và Tạ Linh Linh không. Tôi nghĩ bà ấy biết nhiều chuyện như vậy, chắc chắn sẽ không thể không phát hiện ra được điều gì. Nhưng tôi vừa hỏi vấn đề này, bà ấy liền lập tức thay đổi sắc mặt.

Bà ấy không nói gì, chỉ kín đáo đưa cho tôi một lá bùa có hình bát quái, còn dùng keo dán chặt nó vào trong túi, dặn tôi phải luôn mang theo bên mình, tuyệt đối không được gỡ xuống. Sau đó lại bảo tôi tranh thủ đi ngủ sớm đi.

Tôi nhún vai, về phòng đi ngủ, ngày mai tôi còn phải đi xem mắt nữa. Mặc dù ngay cả tôi còn chưa gặp qua đối tượng ngày mai mình sẽ xem mắt, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm cảm giác bà cô biết rõ mọi chuyện, thậm chí cả đối tượng tôi sắp sửa xem mắt.

Tôi cho rằng bà cô sẽ không cho tôi làm cái gì, chỉ chờ đến trưa đi sang thôn bên để xem mắt. Ai ngờ mới rạng sáng bà cô đã gọi tôi dậy bảo tôi

cùng bà ấy ra phía sau núi, còn dặn ba tôi đi tìm năm người đàn ông cường tráng, mang theo quốc xẻng để cùng bà cô và tôi ra sau núi.

“Không phải bà bảo hôm nay cho phép cháu đi xem mắt sao?” Dọc đường, tôi nghi ngờ nói.

Bà cô liếc tôi một cái, nói xoáy: “Gấp cái gì, thời gian còn sớm, sẽ không làm chậm trễ cháu và lang quân như ý đi xem mắt đâu.”

Ôi trời, nhìn qua cũng 50-60 tuổi rồi sao tính tình vẫn còn nóng nảy như vậy chứ? Cảm giác như bà ấy ăn phải thuốc súng vậy. Tôi thè lưỡi, không dám hỏi lại cái gì, yên lặng theo sát bà cô ra sau núi.

Không biết có phải là do bình thường có rất ít người lui tới nơi này, hay là vì nguyên nhân khác, nhưng tôi cảm thấy nơi này thật sự rất âm u. Tôi nhìn lên mặt trời, theo sát đội ngũ, vừa đi vừa quan sát phương hướng, khung cảnh, trong đầu âm thầm ghi nhớ kỹ con đường này. Đến lúc đi ngang qua khu rừng trúc, tôi ngừng lại, ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, cảm giác đây là một khung cảnh đã lâu rồi tôi chưa nhìn thấy. Lúc trước đi qua đây tôi cũng có cái cảm giác này, chỉ có điều lúc ấy vội vàng, không kịp nghĩ nhiều. Lần này lại đứng ở chỗ này, cái cảm giác quen thuộc ấy lại trở dậy mãnh liệt.

“Cháu đứng đấy ngây người ra đó làm gì?”

Một tiếng nói vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi. Tôi phục hồi lại tinh thần, trông thấy bọn họ đã cách tôi một khoảng khá xa. Tôi liền lắc đầu, gạt bỏ mọi suy nghĩ đang dang dở trong đầu, tranh thủ thời gian đuổi kịp đội ngũ. “Không có gì.” Bà cô liếc nhìn tôi, không nói gì nữa, chỉ bảo tôi đi nhanh lên đừng tụt lại phía sau. Tôi đáp vâng một tiếng rồi tranh thủ thời gian đi theo.

Trên đường, tôi phát hiện có rất nhiều quạ đen rơi xuống đất, bọn chúng đều trong tình trạng cổ một nơi, thân một nơi, thật giống như bị cái gì đó

vặn gãy cổ rồi ném ở một chỗ, xếp thành một đống.

Quái dị chính là có nhiều quạ đen chết như vậy, thế nhưng trên mặt đất lại không có một giọt máu, hơn nữa thịt trên người chúng vẫn còn nguyên vẹn, xác của chúng chưa bị mục nát có lẽ là mới chết khoảng hai ngày nay. Tôi không khỏi nhớ đến đêm đó, có rất nhiều quạ đen bay vòng vòng trên đầu tôi, trong nội tâm không khỏi có chút sợ hãi.

Đi được một đoạn, tôi phát hiện mình bị tuột dây giày, nên liền nhanh chóng ngồi xổm xuống buộc lại giày giày. Đúng lúc chuẩn bị đứng dậy, tôi liền nhìn thấy đằng sau tôi hình như có đôi giày, không biết là ai đang đi theo đằng sau tôi. Cũng có thể là một người trong đội ngũ a! Toàn thân tôi cứng nhắc, không dám quay đầu lại, vừa chạy vừa hô: “Bà cô”.

Mấy người ở phía trước dừng lại, quay đầu lại nhìn. Bà cô cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh tôi: “Làm sao vậy?”

Tôi nắm chặt tay áo của bà cô, chỉ tay ra phía sau, nói: “Sau lưng có người đi theo... Cháu.”

Nhìn phía sau lưng mình rộng tuếch, tôi khó có thể tin. Đừng nói người vừa rồi chính là quý nha!

Mấy người thanh niên trẻ tuổi đi cùng phá lên cười. Một người ca to trong số đó nói: “Đồng Đồng, nếu em nhát gan thì đi lên phía trước đi.”

Bà cô không cười, mặt mày nhăn nhó, vỗ vỗ bả vai tôi, ra hiệu bảo tôi đi lên phía trước. Tôi ngượng ngùng đi vào trong đám người. Cuối cùng chúng tôi dừng lại trước một phần mộ nho nhỏ.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 8

Bà cô chỉ vào cái phần mộ nhỏ, quả quyết nói: “Đào lên.”

Mấy chàng trai nhìn nhau, một người trong đó nói: “Đào mộ phần của người ta lên không tốt lắm đâu.”

Bất luận ở nơi nào, đào mộ phần của người ta lên đều là chuyện thất đức. Làm không tốt còn có thể xảy ra chuyện không may.

Bà cô cười lạnh một tiếng: “Có tôi ở đây, các cậu sợ cái gì? Nếu các cậu không đào ngôi mộ này lên, qua vài ngày nữa, thi thể trong phần mộ này đi ra, tất cả mọi người trong thôn sẽ chết hết.”

Nghĩ đến gần đây trong thôn liên tiếp có người chết, hơn nữa thái độ của bà cô rất kiên quyết, không giống bộ dạng nói phét. Mọi người thay đổi thái độ, mặc dù còn có chút do dự, nhưng vẫn lấy quốc xẻng ra đào. Cái mộ phần này nhìn qua trông rất chắc chắn, nhưng kỳ thật khi đào lên mới phát hiện phần đất phía dưới đã bị hư, giống như có người thường xuyên đào lên rồi lấp lại nhiều lần. Chẳng mấy chốc, chiếc quan tài đã lộ ra, nhưng không ai dám tiến lên mở nắp quan tài ra cả.

Bà cô bất đắc dĩ nói: “Trông cao to vạm vỡ như vậy mà không ngờ lá gan lại nhỏ đến thế.” Nói xong bà đẩy mấy chàng trai kia ra, không chút do dự tự mình chĩa xuống, tự mình đẩy cái nắp quan tài ra. Thân thủ nhanh nhẹn không giống như một bà già có tuổi. Phỏng chừng cái quan tài này cũng có từ lâu rồi, trông nó không giống một cái quan tài tốt. Hơn nữa quanh năm chôn ở dưới mặt đất lại không có biện pháp bảo hộ nên đã bị mục nát. Một mình bà cô cũng có thể đẩy nắp quan tài ra. Một mùi hôi tanh

tươi cũng theo đó mà chui ra, tất cả mọi người bịt chặt mũi, lùi ra xa mấy bước.

Tôi đứng ngay bên mép hố, trông thấy thi thể trong quan tài, nội tâm liền kinh ngạc thối. Thi thể trong quan tài vậy mà lại chính là nam thi đêm hôm trước đã dẫn tôi lên núi! Đêm đó trời quá tối nên không nhìn rõ mặt hấn, bây giờ nhìn lại mới phát hiện hấn không mặc gì, trên làn da đã xuất hiện một bộ lông, có chỗ còn biến thành màu trắng. Chẳng lẽ thi thể bị chôn ở cái nơi âm thấp này lâu nên lông bị dài ra? Tôi còn chưa nghĩ xong thì đã bị đôi giày ở chân hấn hấp dẫn. Tôi nhớ tới vừa rồi cái thứ ở sau lưng tôi chính là đôi giày này. Không phải là cái này song sao? Rách rưới, đế giày đều nhanh mất. Chẳng lẽ mới vừa rồi là hấn... Tôi rùng mình một cái, chạy ra đứng cùng đám thanh niên kia.

Mọi người bao gồm cả tôi đều rất tò mò về cái xác chết này. Người cao to nhất trong số đó lên tiếng hỏi thăm: “Đạo cô, chuyện này là sao vậy?”

“Đúng vậy, tại sao ở đây là có người chết? Trong thôn chúng ta không bao giờ chôn người chết ở đây.”

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía bà cô, trong ánh mắt đều tràn đầy nghi hoặc cùng sợ hãi.

“Đây là cương thi, thi thể này đã chết gần trăm năm rồi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều giật mình, ai nấy đều không khỏi lùi về sau mấy bước.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tiếng người vừa hỏi có chút run rẩy. Cũng chẳng trách hấn được, ai có thể nghĩ tới thứ mà chỉ có thể nhìn thấy trên TV, lại xuất hiện ở ngay trước mắt mình.

Ánh mắt bà cô vẫn chưa từng rời khỏi cỗ thi thể này, bà điềm tĩnh chỉ huy. “Cương thi sợ lửa, mọi người đi lấy ít nhánh cây về đây, đợi lát nữa giội xăng lên chúng ta sẽ đốt hẳn thành tro.”

Đang nói, cỗ thi thể này đột nhiên mở mắt ra, định đứng dậy đi ra ngoài, giống như đột nhiên sống lại vậy. Nhưng bà cô so với hẳn còn nhanh hơn, thoáng cái đã dán một cái bùa chú lên người hẳn, hẳn chỉ có thể duy trì cái tư thế đang định đứng dậy kia, muốn động cũng không thể động.

Mọi người không do dự gì, đồng tâm hiệp lực đi nhặt rất nhiều nhánh cây về, vây quanh cương thi, sau đó giội xăng vào rồi đốt lên. Rất nhanh, lửa đã cháy bùng bùng, trong ngọn lửa truyền đến từng cơn kêu rên, thanh âm giống tiếng gào rú của dã thú, điều này làm tất cả mọi người đều biến sắc. Nếu không phải hôm nay nhờ có bà cô phát hiện ra cái cỗ cương thi này, đợi qua vài ngày nữa hẳn đi vào trong thôn thì chẳng phải là nguy to sao?

Lúc này, mọi người nhìn bà cô với vẻ mặt tràn đầy cung kính, thi nhau biểu đạt sự cảm kích.

Bà cô thuận miệng nói qua loa vài câu rồi quay sang nói với tôi: “Có phải hẳn chính là người đã đưa cháu lên núi không?”

Tuy rằng bà hỏi tôi, nhưng giọng điệu lại như đang kể lại.

Xem ra dù bà không phải là người trong thôn như tất cả những sự việc xảy ra trong thôn bà đều biết, e rằng so với chính người bản xứ như chúng tôi bà ấy còn biết nhiều chuyện hơn.

Tôi nhẹ gật đầu, bà cô đặc ý nhếch miệng cười: “Ta biết ngay là như thế mà.”

Thấy tâm trạng của bà có vẻ không tệ, tôi tranh thủ cơ hội nịnh hót: “Bà cô, người lợi hại như thế, sớm biết vậy cháu sẽ bảo ba mẹ mời người đến

đây sớm hơn.” Tôi thấy bà ấy có vẻ rất hưởng thụ, liền cẩn thận từng li từng tí nói: “Bà cô, vậy mấy người chết trong thôn gần đây đều là do cương thi giở trò quỷ à?”

Tôi rất muốn biết nguyên nhân Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết chết là gì, nhìn bà cô đối với chuyện của cương thi rõ như lòng bàn tay, tôi nghĩ nhất định bà cũng biết đến mấy chuyện liên quan khác.

Bà cô cười lạnh một tiếng: “Chỉ là một cỗ cương thi, ngay linh trí cũng không có, sao có thể lợi hại như vậy?”

“Vậy người nói...”

“Được rồi, đừng dò hỏi ta nữa.” Tôi còn chưa nói xong bà cô đã ngắt lời. Bà nhìn thấu tâm tư của tôi liền nói: “Những chuyện này, về sau cháu sẽ biết.” Nói xong, bà ấy cũng không để ý đến tôi, dẫn chúng tôi trở về thôn dọc theo con đường nhỏ.

Tôi thấy mình vẫn mù mờ không biết cái gì, rất không vui mà đi theo đám người xuống núi. Lần nữa đi ngang qua khu rừng trúc, tôi lại cảm thấy khu rừng này thật quen mắt. Hình như là lúc mơ thấy Tạ Linh Linh, chúng tôi đã gặp nhau ở chỗ này!

Khu rừng trúc này giống trong giấc mơ của tôi y như đúc, thậm chí cả cái cây bị sét đánh gãy mất một nửa cũng có. Đó không phải là mơ!

Ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu tôi. Nhất định là Tạ Linh Linh muốn báo mộng để nói điều gì cho tôi biết, nhưng đã bị ai đó ngăn cản. Nghĩ màn đêm sương khói trong giấc mơ, bỗng nhiên có một bàn tay to lớn từ đâu chui ra đập vào vai tôi, tôi liền rùng mình một cái, không nghĩ nữa. Tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Về đến nhà, đã là mười giờ trưa. Mẹ bảo tôi nghỉ ngơi một lát rồi chuẩn bị đi xem mắt. Dựa theo thời gian đã hẹn thì là 12h trưa gặp mặt.

Tôi một mình đi sang thôn bên. Đến trong thôn, chứng kiến ven đường có mấy đứa trẻ con đang nô nghịch liền tiến đến hỏi đường, rất nhanh tôi đã tìm thấy nhà bà mối họ Trương.

Cửa đóng chặt, tôi vừa gõ cửa, thì bà Trương liền mở cửa ra. Lúc mở cửa còn nhìn ngó xung quanh như là sợ có ai trông thấy vậy. Thấy không có ai, bà ấy mới kéo tôi vào trong: “Mau vào đi, tiểu Cố đã chờ rất lâu rồi đó.”

Sau khi đóng cửa lại, bà ấy liền dẫn tôi vào nhà. Mới vừa đi vào trong sân tôi đã cảm thấy có một trận gió lạnh đập thẳng vào mặt. Bên ngoài rõ ràng nắng xuân rực rỡ, nhiệt độ ở trong này so với bên ngoài phải thấp hơn n đến vài độ. Nghĩ đến mỗi lần tôi có cái cảm giác âm lãnh này thì đều có chuyện không hay xảy ra nên tôi thấy hơi sợ hãi. Cuối cùng cũng không nhìn được mà ngừng lại hỏi: “Bác gái, sao nhà bác lạnh vậy?”

Nói xong, tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh. Cả căn nhà, bao gồm cả sân đều được bao bọc chặt chẽ bởi một miếng vải đen lớn, gần như không có một chút ánh nắng mặt trời nào lọt vào trong nhà, trông có chút quái dị.

Bà Trương ngừng lại, quay đầu cười nói: “Ta là quả phụ, cũng không có con cái, nơi này chỉ có một mình ta ở, khó tránh khỏi thiếu chút nhân khí.”

Nói xong, bà ấy liền kéo cánh tay tôi: “Nhanh vào đi thôi, đừng để tiểu Cố sốt ruột chờ lâu.”

Lúc tay tôi chạm vào tay bà ấy, tôi cảm giác như đụng phải một khối băng vậy, tôi theo phản xạ mà co rút tay lại. Trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, hiện tại thời tiết không còn lạnh, sao tay bà ấy lại lạnh giống như là tay của chết vậy?

Bà Trương cũng phát giác được sự khác thường của tôi, giống như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, ai ôi một tiếng rồi lập tức buông tay tôi ra, cười miễn cưỡng: “Cơ thể ta vốn lạnh nên tay mát, vừa này không làm cháu lạnh chứ?”

Tôi lắc đầu, trong lòng thấp thỏm không yên, đi sát theo sau bà ấy.

Nhà bà Trương rất lớn, bà ấy dẫn tôi rẽ vào một chỗ ngoặt rồi nói tiểu Cố đang ngồi chờ tôi ở gian phòng đối diện.

Queo vào chỗ rẽ chưa được mấy bước, cách rất xa, tôi đã trông thấy một người đàn ông lạ lẫm đang ngồi trong phòng, nhưng tôi chỉ nhìn được bóng lưng của hắn. Nhưng chỉ bóng lưng ấy thôi cũng làm tôi không thể dời mắt.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 9

Làn da hần trắng nõn, cái mũi cao thẳng, ánh mắt thâm thúy. Lông mi rất dài, trông giống như cánh quạt nhỏ được gắn trên mí mắt. Các đốt ngón tay của hần thon dài, hai chân mở rộng dưới bàn trà, có thể thấy được vóc dáng hần rất cao, tối thiểu cũng phải cao 1m8.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của tôi, hần liền quay đầu lại. Lần này được nhìn trọn vẹn khuôn mặt hần, khoảnh khắc ấy tôi liền đứng ngây người ra đó. Tôi đã thấy rất nhiều trai đẹp trên TV rồi, nhưng nếu đem so sánh với người này thì bọn họ cũng thật tầm thường. Hần ngồi lẳng lẳng ở chỗ kia không nói lời nào, chỉ khẽ mỉm cười nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác như được tắm nắng xuân.

Thấy hần nhìn tôi, mặt tôi bỗng chốc liền nóng lên.

Bà Trương liếc nhìn tôi, mím môi cười nói: “Hai người trò chuyện đi, ta đi nấu cơm đây.”

Bà Trương rời đi, trong căn chỉ còn mình tôi và cái người họ Cố kia. Trong lòng tôi cảm thấy vừa mừng vừa sợ hãi. Người đàn ông này trông đẹp như vậy, ăn mặc cũng rất giống kiểu nhà có điều kiện, nhìn thế nào cũng không giống một kẻ ế chông chơ không lấy được vợ.

“Xin chào, tôi tên là Cố Nam Phong, rất vui khi được gặp em.” Cố Nam Phong chủ động đứng lên, vươn tay ra nói.

Thấy hần vươn tay ra, tôi vội vàng xoa xoa tay vào quần để lau mồ hôi sau đó nắm lấy tay hần, nói: “Tôi tên là Tạ Thu Đồng, tôi cũng rất vui khi

gặp được anh.”

Ở cùng một người đàn ông xa lạ khó tránh khỏi sẽ cảm thấy khẩn trương, nhưng Cố Nam Phong nho nhã lịch sự, ăn nói khéo léo, dần dần khiến tôi không còn cảm thấy khẩn trương nữa.

Hắn hỏi tôi rất nhiều chuyện khi tôi còn bé, thậm chí còn hỏi đến tình hình hiện tại. Lúc này tôi mới phát hiện tôi đối với hắn vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

“Anh hiện giờ đang đi làm hay là đi học?”

Cố Nam Phong thoạt nhìn cùng lắm cũng chỉ 24~25 tuổi, nhưng khi hắn nói chuyện lại làm người ta cảm thấy hắn là một người đã từng trải, biết rõ sự đời.

Cố Nam Phong mỉm cười: “Tôi tạm thời chưa có công việc cụ thể, nghe nói gần đây em gặp phải chút phiền toái, đã giải quyết rồi sao?”

Hắn lại đem đề tài hội thoại chuyển lên người tôi, hình như có chút để tâm đến chuyện của tôi. Câu hỏi của hắn làm tôi có chút kinh ngạc. Làm sao hắn biết gần đây tôi gặp phải những chuyện không may?

Có lẽ Cố Nam Phong nhìn ra nghi ngờ trong lòng tôi nên chủ động cười giải thích nó: “Hai thôn cách nhau cũng không xa, tôi nghe người khác nói đấy.”

Tôi hiểu rõ nhẹ gật đầu.

Đang nói chuyện, bà Trương đã mang đồ ăn tới, Cố Nam Phong nhanh hơn tôi một bước, đứng dậy tiếp nhận. Lúc hắn bước qua tôi, tôi bỗng ngửi thấy mùi hương hoa sen rất quen thuộc, giống y như đức cái mùi hương mà tôi ngửi thấy lúc ở trong tù.

Tôi đi theo bà Trương vào phòng bếp. Bà ấy đang rửa bát đĩa. Bát đĩa kia bám đầy bụi bẩn trông thật giống như là đã rất lâu rồi không đụng đến, không giống bát đĩa thường xuyên sử dụng. Trong lúc bưng thức ăn, tôi vô tình cọ vào cái thớt trong phòng bếp. Sau đó tôi phát hiện tay tôi dính đầy bụi bẩn. Rốt cuộc cái phòng bếp này đã bao lâu rồi chưa sử dụng vậy? Tôi đối với bà Trương càng ngày càng nhiều nghi vấn. Cả người bà ấy, từ trên xuống dưới thoạt nhìn cũng rất kỳ quái. Nhưng tôi lại không thể nói ra được cụ thể là quái lạ ở chỗ nào.

Bà Trương nói bà ấy không có khẩu vị, cả bữa tôi không thấy bà ấy gặp một chút đồ ăn nào, chỉ vền vện ăn mấy miếng cơm. Ăn xong, bát cơm của bà ấy vẫn còn thừa hơn phân nửa.

Cố Nam Phong thì ăn hết bát cơm, nhưng hăn cũng không ăn nhiều lắm.

Tôi nhân cơ hội muốn xác nhận lại xem rốt cuộc người đàn ông mà tôi gặp ở trong tù có phải là Cố Nam Phong hay không. Nhưng Cố Nam Phong luôn rất xảo diệu chuyển đề tài lên người tôi.

Tôi dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, nói: “Cố Nam Phong, có phải trước kia chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó rồi không?”

Cố Nam Phong buông đĩa xuống, sau đó cười nói: “Em nói trước kia là chỉ bao lâu trước kia?”

“Là mấy ngày hôm trước.”

Tôi nhìn ra vừa rồi trên mặt hăn lộ ra chút biến hoá, cái kia rõ ràng cho thấy hăn đang nghĩ tới điều gì đó.

Không đợi Cố Nam Phong trả lời, bà Trương liền cắt ngang: “Làm sao có chuyện hai người đã gặp nhau ở đâu rồi? Trước kia khi chưa biết nhau, cho dù gặp cũng chỉ sợ sẽ không có ấn tượng gì.”

Tôi không tán thành lời nói của bà Trương, lại một lần nữa hỏi Cố Nam Phong: “Mấy hôm trước chúng ta đã từng gặp nhau ở trong tù đúng không?”

Thấy tôi không chịu buông tha cái vấn đề này, Cố Nam Phong nhìn tôi lắc đầu cười. Tôi không biết lắc đầu là có ý gì.

Ngay lúc tôi cho rằng Cố Nam Phong sẽ phủ nhận, nhưng không ngờ hẳn lại thẳng thắn cười nói: “Đúng vậy, quả thực là mấy hôm trước chúng ta đã từng gặp mặt.”

Lời này vừa nói ra, mặc dù tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không khỏi lắp bắp kinh hãi. Bà Trương ngồi bên cạnh tôi cũng kinh ngạc không kém. Có lẽ bà ấy không ngờ hẳn lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, thậm chí ánh mắt bà ấy nhìn Cố Nam Phong còn có chút lo lắng, hình như là có chút oán trách và lo lắng hẳn ăn ngay nói thật.

Cố Nam Phong đối với vẻ mặt của bà Trương làm như không thấy. Dường như còn sợ tôi chưa rõ, nên nói thêm: “Em nói không sai, đúng thực là ở trong tù.”

Hắn nói rất tự nhiên, thậm chí trên mặt còn mang theo ý cười.

Tôi áp chế sự sợ hãi trong lòng, tiếp tục hỏi: “Lúc ấy không phải là do tôi xuất hiện ảo giác hả?”

“Những gì em trông thấy đều là thật sự.”

Hắn thừa nhận sáng khoái như vậy, ngược lại làm cho tôi cảm thấy nhất thời không biết nên tiếp tục hỏi hắn cái gì.

Cố Nam Phong chủ động giải thích: “Nghe nói gần đây em gặp phải chuyện không may, tôi lo lắng nên đã đi xem xem em có sao không. Hi vọng không làm em sợ.”

Tôi đột nhiên nhớ tới lúc ấy hình như hấn còn hôn lên trán tôi, trên mặt bất giác nóng lên, tôi cũng không muốn hỏi hấn cái chuyện này, đành phải ngậm miệng không nói thêm gì, vui đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Cố Nam Phong nói trong khoảng thời gian này hấn có việc phải rời đi vài ngày, nhưng hấn sẽ mau chóng trở về, giúp ta xử lý những chuyện này, còn dặn tôi không được lo lắng quá mức

Miệng không nói gì, nhưng trong lòng nhịn không được mà suy nghĩ, chuyện không hay đều quý dị như vậy, làm sao có thể không lo lắng được chứ? Huống chi, ai biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện quý quái gì nữa?

“Anh không sợ rước họa vào thân à?”

Chúng tôi cũng không tính là quen biết, huống chi loại chuyện này người khác e sợ, tránh không kịp, còn hấn thì lại nhiệt tình như vậy, thật khiến người ta sinh nghi.

Mặt Cố Nam Phong lập tức đỏ lên, hấn hít sâu một hơi, trực tiếp nói: “Đối với lần xem mắt này, tôi rất hài lòng, cho dù em không muốn cùng tôi tìm hiểu nhau sâu hơn thì tôi cũng vẫn muốn được bảo vệ em.”

Hấn nói rất nhanh, rõ ràng hấn đối với mấy lời này cũng cảm thấy rất xấu hổ. Tóm lại là hấn cảm thấy hấn rất vừa ý tôi, nhưng tôi biết rõ, sự tình sẽ không đơn giản như vậy, đây chỉ là cái cố của hấn thôi.

Nhưng tự nhiên hấn thổ lộ với tôi như vậy làm tôi cảm thấy tay chân có chút luống cuống. Tôi lén lút ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái. Mặc hấn so với mặt tôi còn đỏ hơn, thần sắc có chút thận trọng, thật giống như người chủ động nói ra những lời vừa rồi chính là tôi vậy.

Sau khi nói xong hấn cũng không lên tiếng nữa, tôi chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch thình thịch.

Cuối cùng vẫn là bà Trương mở miệng cười nói: “Đừng chỉ nói chuyện phiếm thể chứ, còn nhiều thời gian mà, tranh thủ thời gian ăn cơm trước đi.”

Từ lúc đó trở đi, trên mặt Cố Nam Phong vẫn luôn phơn phớt hồng, đặc biệt là lúc nhìn tôi, ve đỏ ửng trên mặt càng thêm rõ ràng.

Bà Trương nhìn tôi, liên tục cười tủm tỉm.

Sau khi ăn xong tôi liền chào tạm biệt, bọn họ cũng không giữ tôi lại, chỉ dặn dò tôi phải cảnh giác, đừng dễ dàng tin tưởng người khác.

Rời khỏi nhà bà Trương không lâu thì tôi trông thấy có một bà thím đang đứng trước cửa nhà, trông thấy tôi đi từ đằng kia tới, liền thuận miệng cười hỏi tôi là khách nhà ai.

Tôi nói là tới nhà bà mối họ Trương.

Tôi vừa mới dứt lời, sắc mặt của bà thím kia liền trở nên rất khó coi: “Cháu gái à, chuyện này không thể tùy tiện nói đùa được nha.”

“Cháu không có nói đùa.” Tôi thở dài nói.

Nghe xong lời nói của tôi, bà thím lập tức lùi về sau vài bước, trốn ở phía sau cánh cửa, cảnh giác nói: “Cô là người hay ma?”

Tôi dở khóc dở cười, chỉ chỉ vào cái bóng của mình: “Thím à, ma quỷ thì làm gì có bóng?”

Sao mọi người trong thôn đều quái quái vậy ta? Bà Trương, rồi cả bà thím này cũng vậy.

Bà thím nhìn chăm chăm vào cái bóng của tôi cả buổi, mặc dù không còn sợ hãi nữa nhưng cũng không dám tiến lên, chỉ đứng đó, mắt nhìn xa xăm: “Vậy cô không biết là bà Trương đã chết được gần nửa năm rồi sao?”

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 10

“Cái gì?”

Lần này là đến phiên tôi giật mình. Rõ ràng mới vừa rồi còn cùng nhau ăn cơm trò chuyện, bây giờ có người lại nói với tôi người kia là người đã chết? Cmn!!! Khó trách tôi luôn có cảm giác bà Trương rất quái dị, bây giờ lại hồi tưởng lại những lúc bà Trương cử động, quả nhiên không giống như một người bình thường.

Vậy Cố Nam Phong là người hay quý? Cái này thì tôi không chắc chắn. Dù sao hẳn và bà Trương có rất nhiều điểm khác nhau.

Bà thím kia nhìn ngó xung quanh, cũng không sợ hãi mà kéo tôi vào trong sân nhà, nhỏ giọng nói: “Cô nghĩ tại sao tôi lại hỏi cô là khách của nhà ai chứ?”

“Tại sao?”

“Đằng kia không có nhà nào cả, tôi thấy cô đi từ bên kia ra, mới tò mò hỏi han đấy.”

Nói xong, bà thím nhếch miệng cười: “Cô xem, tôi vừa hỏi quả nhiên là có vấn đề à nha.”

Bà thím bày ra bộ dáng Gia Cát Lượng đánh tan đi sự sợ hãi trong lòng tôi, làm tôi càng thêm hiếu kỳ.

Không đợi tôi mở miệng, bà thím đã nói: “Thế cô từ ở đâu ra?”

Tôi im lặng, rõ ràng bà ấy sợ đến nỗi không dám nói tên bà Trương, nhưng vẫn can đảm nghe ngóng mấy chuyện lộn xộn linh tinh, thật sự là không còn gì để nói.

Tôi nghĩ, loại người này, tâm địa tuy không xấu, thế nhưng mà miệng rộng, tôi dám cam đoan, nếu như tôi thật sự ăn ngay nói thật là tới đây xem mắt, nhất định bà ấy có thể truyền tin cho cả cái thôn này biết.

Tôi kiểm đại một cái cố cho qua chuyện rồi hỏi bà ấy quan hệ của bà Trương và Cố Nam Phong là gì.

Vẻ mặt của bà thím rất mông lung, hỏi ngược lại tôi: “Cố Nam Phong là ai?”

Thấy tôi im lặng, bà ấy liền nói: “Bà mối Trương là một quả phụ, không có con cái, cũng không có nghe nói bà ấy có thân thích họ Cố.”

Tôi thấy bà thím này cũng không nói được tin tức gì hữu dụng, liền tùy tiện nói qua loa vài câu, rồi trở về nhà với cõi lòng tràn đầy nghi kỵ.

Trên đường đi, tôi rất muốn biết rốt cuộc bà Trương và Cố Nam Phong đóng vai gì trong một loạt những sự việc kỳ quái này. Nhất định bọn họ có liên quan đến những sự việc đó, nhưng chí ít là hiện tại bọn họ đối với tôi không có

địch ý.

Vừa về đến nhà, tôi vẫn còn chưa đứng vững, bà cô đã không nhịn được mà hỏi tôi: “Thu Đồng, cháu gặp đối tượng xem mắt rồi sao? Hãn ta thế nào?”

Ba mẹ tôi ở bên cạnh cũng nhìn tôi hết sức chăm chú, trên mặt có chút chờ mong, đây chính là lần đầu tiên tôi đi xem mắt một cách thuận lợi.

“Con thấy hấn ta cũng không tệ lắm.” Trong lòng tôi âm thầm bổ sung thêm một câu: “Nhất định là quý rồi.”

Không hiểu sao tôi lại nghĩ tới sự việc xảy ra ở trong tù, hấn nhẹ nhàng hôn lên trán tôi...

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Thế hấn ta có cảm giác gì với con không?” Mẹ của ta rốt cục vượt lên trước hỏi.

“Có lẽ hấn cảm thấy con cũng tạm được.”

Ba mẹ tôi không hện mà cùng nhau thở dài một hơi.

Ba tôi vui vẻ nói: “Dì út, vậy có phải là lần này Đồng Đồng đã tìm được người mệnh căn mạnh mẽ, linh hồn tinh khiết rồi không?”

Bà cô nhìn tôi cười lạnh một tiếng: “Toàn thân con gái nhà anh đều mang mùi của người chết, điều này cho thấy nó mới từ bên cạnh người chết trở về, ngay cả người bình thường cũng không gặp được chứ đừng nói cái gì mà người mệnh căn mạnh mẽ, có linh hồn tinh khiết.”

Ba kéo tôi lại gần rồi hỏi: “Trưa nay con đã đi đâu? Gặp ai hả?”

Thần sắc ba tôi tràn đầy lo lắng, nhìn hai bên tóc mai của ông đã có chút bạc, tôi không đành lòng nói ra sự thật.

Ba mẹ đều mong đợi rất nhiều, họ muốn tôi thoát khỏi số mệnh âm hôn, lần này khó khăn lắm mới đi xem mắt thành công, vậy mà đó rất có thể là quý, chuyện này phải nói như thế nào cho phải đây? Nhưng tôi lại không thể lừa gạt bọn họ, buộc lòng phải kể lại chi tiết toàn bộ sự việc.

Bà cô nghe xong, trên mặt không có phản ứng gì, dường như đã sớm đoán được tôi sẽ gặp phải chuyện như vậy. Thậm chí trên mặt bà ấy còn

hiện ra một tia đặc ý, giống như tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của bà.

Ba mẹ tôi thì không chịu được, sau khi nghe tôi nói xong sắc mặt liền trở nên trắng bệch. Mẹ tôi nhìn không được, nước mắt cứ chảy ròng ròng: “Không phải nói là có thể tìm được biện pháp giải sao? Chẳng lẽ đời này của con gái tôi nhất định phải gả cho người chết sao? Nhất định không thoát khỏi số mệnh âm hôn ư?”

Bà cô phát phát tay, phiến chán nói: “Được rồi được rồi, có chút chuyện nhỏ ấy mà cũng khóc suốt mướt, không phải còn có ta ở đây sao?”

Mẹ tôi ngừng khóc, vội vàng hỏi: “Dì có biện pháp sao?”

Bà cô cười nói: “Việc này ta đã sớm dự liệu được rồi, mấy người yên tâm, chỉ cần mấy người nghe lời ta, ta sẽ giúp mấy người diệt trừ ma quỷ.”

Nhìn bộ dạng đã tính trước tất cả của bà cô, tôi khẽ nhú mày. Tôi cảm giác bà cô biết quá nhiều nhiều, làm tôi không khỏi sinh ra cảm giác hoài nghi.

“Quỷ nam kia nói gì với cháu, cháu kể rõ cho ta nghe xem nào.”

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, biết rõ Cố Nam Phong rất có thể cũng sẽ là ma quỷ. Nhưng khi bà cô hoàn toàn đánh tan một tia hy vọng nhỏ nhoi của tôi, tôi vẫn không nhịn được mà thở dài một hơi. Người đàn ông đẹp đẽ dịu dàng ôn nhu như vậy, đáng tiếc lại là quỷ.

Sau khi nghe tôi nói hết, cuối cùng bà cô cũng lộ ra vẻ mặt hoang mang, có chút không dám tin mà hỏi lại tôi: “Chẳng lẽ hẳn không nói gì đến thời điểm sẽ lấy cháu sao?”

Nghe vậy, tôi không khỏi bật cười nói: “Chúng cháu mới gặp nhau có một lần.”

Nào có ai mới gặp qua một lần mà đã muốn kết hôn chứ?

Bà cô nói: “Âm hôn rất cần phải tiến hành nhanh chóng, trừ phi hãn tan thành mây khói, bằng không hãn ta sẽ không từ bỏ đâu.”

Nghe xong lời này, ba mẹ tôi vừa mới thả lỏng tâm tình đã lập tức trở nên lo lắng.

Không biết có phải là do Cố Nam Phong muốn để lại ấn tượng tốt với tôi hay không mà tôi không hề có cái cảm giác sợ hãi như trong tưởng tượng. Tôi còn an ủi ba mẹ: “Hãn nói hãn mấy ngày này hãn sẽ không ở đây, con cũng không có bị làm sao cả. Hơn nữa, không phải còn có bà cô ở đây sao?”

Kỳ thật, so sánh với âm hôn, tôi còn lo lắng người đã phát thiệp mời cho tôi hôm trước hơn. Phía sau núi, cương thi đã bị đốt thành tro, có lẽ hãn ta chỉ là một tên râu ria. Bà cô cũng đã nói, chỉ là một cỗ cương thi, không có linh trí, căn bản không làm nên được trò trống gì.

Rốt cuộc tất cả những chuyện này là do ai làm?

Tôi rất muốn đi thăm ba của Bạch Tuyết: Bạch Phong. Bệnh trạng của ông ấy và bà Vương rất giống nhau, nếu như biết ông ấy đã xả ra chuyện gì thì cũng sẽ biết những chuyện đã xảy ra với bà Vương. Mà chuyện của bọn họ cũng liên quan đến tôi, Bạch Tuyết và Tạ Linh Linh. Cho dù là vì mình, tôi cũng phải biết rõ ràng chuyện này.

Nhưng vừa nghĩ tới sự việc bà Vương chết, trong lòng tôi cũng có chút e sợ. Sợ mình không những không làm nên trò trống gì mà còn rước một đồng họa vào thân.

Tôi đem tính toán của mình lén lút nói cho bà cô biết. Tôi muốn bà ấy giúp tôi, nhưng không ngờ bà cô không những không giúp tôi còn không cho tôi đi điều tra chuyện này.

“Ta chỉ giúp cháu chuyện âm hôn, những chuyện đâu đâu ta sẽ không quan tâm.” Bà cô lạnh lùng từ chối tôi.

Trước lúc ra cửa, bà ấy còn cố ý quay đầu lại dặn dò tôi một câu: “Cháu có thể giữ được mạng nhỏ của mình đã là không tệ rồi, đừng gây chuyện thị phi. Nếu xảy ra chuyện gì thì đừng có mà đến tìm ta.”

Trong lúc nhất thời tôi cũng không có biện pháp nào khác.

Hôm nay, vào lúc nửa đêm, khi tất cả mọi người đều đã ngủ say, tôi nghe thấy tiếng có người đang gõ cửa, hình như là tiếng gõ ấy phát ra từ cửa phòng tôi.

“Cốc, cốc, cốc. Cốc, cốc, cốc..”

Tôi không cảm thấy buồn ngủ một chút nào, nắm chặt lá bùa trước ngực, hỏi: “Ai đó.”

Nghe thấy tiếng nói của tôi, tiếng gõ cửa liền im bật. Xung quanh yên tĩnh đến nỗi tôi chỉ nghe thấy từng tiếng tạch tạch của chiếc kim đồng hồ. Tôi cho rằng gần đây đầu óc tôi căng thẳng quá mức nên nghe nhầm. Bà cô vẫn còn ở đây, chắc tôi sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi dài. Vừa mới chuẩn bị nằm xuống, tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 11

Lần này tôi nghe rất rõ bên ngoài có người đang khẽ gọi tên tôi: “Đồng Đồng, Đồng Đồng, mở cửa ra.”

Thanh âm rất quen thuộc, nhưng tôi không nhớ rõ đó là ai. Đợi đến khi tôi nhớ ra thanh âm này là của ai tôi liền cứng đờ cả người. Đây không phải là tiếng của bà Vương đấy sao? Bà ấy đã chết cách đây vài ngày rồi, hay là bà ấy vẫn cho rằng tôi chính là người đã “giết chết” bà ấy?

Chuyện này thực sự là đã làm tôi sợ muốn chết. Tôi muốn gọi ba mẹ nhưng lại sợ không có tác dụng gì, ngược lại còn hại bọn họ. Lại nói, không phải bà cô tôi có cái mũi rất thích sao? Thoáng cái đã có thể ngửi thấy âm khí trên người tôi, bây giờ sao lại không ngửi thấy mùi của xác chết chứ? Nhưng bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để nói những cái này, bởi vì tôi nghe thấy tiếng bà Vương đang đập cửa ỳnh ỳnh.

Trong lòng tôi đã sợ hãi đến cực điểm, cũng chẳng quan tâm đến cái gì nữa, liều mạng hô: “Cứu mạng.”

Bà Vương dừng lại động tác đập cửa, cuống quýt nói: “Cháu đừng hô, cháu đừng hô.”

Giọng điệu của bà Vương còn gấp gáp hơn cả tôi, sợ tôi gọi mọi người tới.

“Ta không có ác ý, ta chỉ muốn giúp cháu với cháu gái ta.”

Giọng nói của bà Vương có chút ghen ngào: “Ta biết ta chết là do ma quỷ hại chết. Cháu gái của ta cũng thế.”

Bà ấy thật sự không có ác ý sao? Tôi không tin, vẫn núp ở trên giường như cũ: “Bà đã biết rõ nguyên nhân mình chết rồi vậy bà còn đến tìm tôi làm gì? Nếu bà không đi ta sẽ hét lên đó.”

“Thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta mau đi thôi, Thanh Trần Tử sắp về rồi.”

“Chúng ta”? Tôi sửng sờ, bà ấy muốn mang tôi đi ư? Bà ấy định mang tôi đi đâu? Còn nữa, “Thanh Trần Tử” không phải là biệt hiệu của bà cô sao? Bà ấy nói bà cô không có ở nhà thì tôi tin, bằng không thì bà ấy cũng không dám tới đây tìm tôi một cách trắng trợn như vậy. Nhưng nửa đêm rồi bà cô còn đi đâu chứ?

Trong đầu tôi hiện giờ đã tràn đầy nghi hoặc. Bà Vương nói: “Chỉ chốc lát ta không thể nói rõ ràng mọi chuyện được, cháu đi theo ta, ta sẽ không làm hại cháu đâu.”

Bất luận bà ấy có dùng giọng điệu cứng rắn hay mềm mỏng, tôi đều không đi ra ngoài, hơn nữa tôi còn uy hiếp bà ấy, nếu bà ấy không đi tôi sẽ hét lên.

Đang nói, bỗng ỳnh một tiếng. Cửa phòng tôi bị bà Vương đập đổ. Bà ấy trực tiếp xông vào nắm tay tôi bỏ chạy. Tôi căn bản còn chưa kịp phản ứng đã bị bà ấy kéo đi một đoạn đường khá xa.

Tôi vừa đứng vững, bà Vương liền nói: “Cháu xem, nếu như ta thật sự muốn hại cháu ta còn có thể để cho cháu nói nhảm nhiều như vậy sao?”

Tôi vừa định nói chuyện thì bà Vương liền làm ra động tác dừng lên tiếng, rồi sau đó bà ấy kéo tôi núp vào một bụi cây. Một lúc sau tôi liền trông thấy bà cô đi từ phía sau núi tới. Bà ấy đi rất vội vàng, hình như đang

mãi mê suy nghĩ chuyện gì đó nên không phát hiện ra có người đang ngồi xõm ở bụi cỏ ven đường.

Tôi cảm thấy bà cô có chuyện đó gạt tôi, không đáng tin, còn bà Vương thì tôi tin bà ấy sẽ không làm hại tôi cho nên tôi đã không phát ra tiếng động nào.

Đợi bà cô đi xa, bà Vương mới thần thần bí bí nói với tôi: “Cháu đoán bà ta đã đi đâu?” Không đợi tôi trả lời, bà ấy đã nhỏ giọng nói tiếp: “Bà ta ra phía sau núi gặp quỷ đó.”

Đây không thể nghi ngờ chính là một cái tin tức nặng ký. Hình như mọi chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp rồi. Phía sau núi có quỷ? Hơn nữa còn có liên quan đến bà cô?

“Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Tôi vô cùng nghi hoặc. Xế chiều hôm nay bà cô còn nói sẽ không nhúng tay vào chuyện này, cũng không cho phép tôi nhúng tay, thế nhưng tại sao nửa đêm bà ấy lại vụng trộm ra phía sau núi?

“Ta cũng không rõ lắm.” Bà Vương lắc đầu, sau đó nói: “Chỉ biết là hình như bà ta ra sau núi tìm cái gì đó.”

“Bà Vương, sao bà lại trở về để tìm hiểu chuyện này?”

Tôi đứng im, bày ra bộ dáng nếu bà ấy không nói rõ ràng thì tôi sẽ không đi đâu cả. Tôi không tin người chết rồi còn có thể ở lại dương gian.

“Trong lòng ta có oán khí, chết không nhắm mắt, trừ phi giúp Linh Linh báo thù ta mới có thể ra đi yên ổn.” Nói xong, đáy mắt bà Vương hiện lên một tia âm tà.

Bà Vương dẫn tôi tới cửa nhà Bạch Tuyết: “Chúng ta tìm Bạch Phong hỏi han tình hình thế nào đã. Hẳn cũng là bị kéo vào chuyện này.”

Lời bà ấy nói rất hợp ý tôi nên tôi cũng không cự tuyệt.

Nhờ có bà Vương nên chúng tôi có thể nhẹ nhàng vào nhà Bạch Tuyết, tìm được phòng ngủ của Bạch Phong. Nhưng trên giường chỉ có mỗi mình vợ của Bạch Phong, tìm khắp nơi trong nhà cũng không thấy ông ấy đâu.

Tôi với bà Vương liếc nhìn nhau, sau đó lại lặng lẽ đi ra ngoài.

“Xem ra tối nay không phát hiện được cái gì rồi, cháu về trước đi, đêm mai chúng ta sẽ lại tới đây.”

Thấy tôi do dự chưa đáp ứng, bà Vương liền cười âm hiểm: “Ngày mai cháu tới, ta cho cháu biết một chuyện.” Nói xong, bà ấy còn bổ sung thêm một câu: “Về bà cô của cháu.”

Tôi bán tín bán nghi nhìn chăm chăm vào bà Vương. Tôi cảm thấy sau khi bà Vương chết, cả người liền u ám hơn trước.

“Cái đó thì nói sau đi.” Tôi không có lập tức đồng ý với bà ấy, dù sao hiện giờ tôi cũng chưa hoàn toàn tin tưởng bà ấy.

Tôi rón ra rón rén về nhà. Vừa mới vào cửa, tôi chợt nghe thấy một tiếng quát lạnh: “Hơn nửa đêm rồi, cháu đi đâu thế hả?”

Tôi hoảng sợ, nhìn lại thì thấy là bà cô, tôi cười gượng nói: “Lúc đi vệ sinh cháu trông thấy cửa mở nên đi ngoài xem thử có chuyện gì không.”

Đêm nay bà ấy cũng không có nhà ở, chính mình nói dối vậy mà lại còn đến chất vấn tôi.

Hai mắt bà cô sáng như đuốc, nhìn chăm chăm vào tôi. Có thể thấy rõ bà ấy không tin lời tôi nói. “Cháu nên sống an phận một chút, đừng có kết bạn

với những người không nên kết. Nếu xảy ra chuyện gì ta cũng mặc kệ cháu.”

Nói xong, bà ấy còn trừng mắt với tôi một cái rồi mới trở về phòng. Nhìn bóng lưng rời đi của bà cô, tôi không ngờ bà cô lại dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy.

Có lẽ biết rõ sắp tới mình sẽ lại gặp phải phiền phức nên vừa lên giường nằm, nhắm mắt chưa được bao lâu thì tôi đã ngủ say. Lần này ôi lại mơ tới mình tới chỗ kia. Đó đích thị chính là khu rừng trúc ở sau núi.

Tạ Linh Linh đứng cạnh khu rừng, hét lên tới tôi: “Mày mau rời khỏi đây đi, chậm thêm chút nữa là không kịp đâu.”

Khó khăn lắm tôi mới mơ thấy Tạ Linh Linh, sao có thể rời đi một cách đơn giản như vậy được?

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, là ai đã hại chết mày?” Tôi tiến lên hai bước hỏi.

Tạ Linh Linh lắc đầu, chỉ vào dưới chân mình.

Tôi không hiểu cô ấy có ý gì, mãi đến khi nhìn tôi khi thấy cỗ thi thể nằm dưới chân Linh Linh, tôi mới kinh hoàng không thôi.

Đó là thi thể của Bạch Phong!

Tôi với bà Vương tìm mãi cũng không thấy ông ấy đâu, thì ra là ông ấy đã rời, chết ở sau núi.

“Tất cả những người liên quan đều trốn không thoát đâu.”

Tạ Linh Linh lẩm bẩm nói, sau đó cô ấy kích động nắm lấy tay tôi: “Mày mau rời khỏi đây đi, chạy thật xa vào. Mày đi...”

Không đợi Linh Linh nói cho tôi biết nơi tôi nên đi, một cơn gió lạnh buốt đã thổi qua. Tạ Linh Linh quay đầu nhìn, một đám khói đen đang xông thẳng về phía chúng tôi. Tạ Linh Linh hét lên, cô ấy đứng chặn trước người tôi rồi đột nhiên đẩy tôi ra xa, tôi thoáng cái giật mình tỉnh lại.

Đám khói đen này cũng không có gì là xa lạ với tôi, cả hai lần mơ thấy Tạ Linh Linh cũng đều kèm theo đám khói đen này. Tạ Linh Linh hình như rất sợ nó.

Tôi cũng không quên được đám khói đen này ở trong một cái bàn tay lớn.

Tim tôi nhảy loạn. Tôi bàng hoàng ngồi dậy, trông thấy trên bức tường đối diện không biết từ lúc nào có một loạt chữ bằng máu: “Không nên tin bất luận kẻ nào!”

Tôi vừa nhìn xong, những chữ viết bằng máu liền từ từ biến mất, không còn lưu lại một dấu vết nào trên tường.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 12

Lời này cũng không xa lạ gì với tôi, bởi vì trước khi Cố Nam Phong đi, hẳn đã nói những lời này với tôi.

Nghĩ đến Cố Nam Phong, tôi liền lấy miếng ngọc bội ở trong túi áo ra. Lúc này trong miếng ngọc bội có một chất lỏng màu đỏ nhàn nhạt đang lưu động, tình cảnh này lúc mới cầm miếng ngọc bội này tôi cũng đã từng thấy qua. Cả miếng ngọc tản ra một loại ánh sáng nhu hòa ấm áp, càng vuốt càng ấm, dường như nó biết trong lòng tôi đang bất an nên muốn an ủi tôi.

Trời đã sắp sáng rồi, tôi cũng không còn thấy buồn ngủ một chút nào nữa. Vừa mới rời giường tôi liền nghe thấy tiếng ồn ào, xôn xao từ bên ngoài vọng vào. Hình như trong thôn lại xảy ra chuyện gì rồi. Quả nhiên, ra ngoài xem thì thấy vợ của Bạch Phong đang khóc. Bà ấy nói không thấy chồng đâu nên liền cầu xin mọi người trong thôn tìm giúp.

Tôi lập tức nhớ tới giấc mơ đêm qua, vừa định nói: “Mọi người ra sau núi tìm thử xem sao.” Nhưng lời vừa đến miệng thì đành nuốt xuống. Nếu tìm được người sống thì may, nếu quả thật tìm thấy sau núi có thi thể của Bạch Phong, mọi người nhất định sẽ hỏi tôi, tại sao lại bảo mọi người ra sau núi tìm? Dù sao thì rất ít người ra sau núi.

Mọi người trong thôn đồng ý tìm giúp, đồng thời cũng an ủi vợ Bạch Phong, để bà ấy đừng quá lo lắng: Dù sao đó cũng là một người lớn, không phải trẻ con, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Nhưng vợ Bạch Phong vẫn cứ khóc sụt sùi: “Tôi thấy mấy ngày nay ông ấy rất hay lẩm bẫm một mình đến nỗi thất thần, tôi sợ ông ấy xảy ra

chuyện gì.”

Mọi người tản đi, bà cô nhìn hướng vợ Bạch Phong rời đi, khước miệng nở một nụ cười lạnh: “Chỉ sợ chồng bà ta lành ít dữ nhiều rồi.”

Nói xong, bà cô liền đi thẳng vào trong nhà.

Trông thấy bà cô nói chắc chắn như vậy, hơn nữa đêm qua tôi thấy bà ấy ra sau núi, vẻ mặt vội vàng hốt hải. Một cái ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu tôi, làm tôi dựng hết cả tóc gáy. Tôi lắc đầu, cười tự giễu: “Không có khả năng, bà cô không có hận thù gì với ông ấy, sao có thể ra tay...” Tuy đã phủ nhận bà cô không phải là hung thủ nhưng tôi biết, nhất định bà cô đã lừa tôi chuyện gì đó.

Hình như Tạ Linh Linh biết chuyện gì đó, đáng tiếc cô ấy như bị ai đó không chế, không có tự do. Nghĩ đến lời mà cô ấy chưa nói xong với tôi, tôi liền cảm thấy rất không cam lòng. Tạ Linh Linh là người bạn tốt nhất của tôi, tôi nhất định sẽ giúp cô ấy giành lại hồn phách. Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi, nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi liền nhụt chí. Tôi không biết cái gì cả, đến chính bản thân cũng khó bảo vệ, lấy cái gì ra để giúp Linh Linh đây?

Đúng lúc này, bà cô chủ động tới tìm tôi: “Đồng Đồng, bà cô tới đây, chủ yếu là bởi chuyện âm hôn của cháu.”

Tôi nhẹ gật đầu, biểu thị mình biết rõ.

Bà cô nói tiếp: “Ta hi vọng lúc ta giải quyết chuyện âm hôn cho cháu, cháu không được tìm mấy cái phiền toái khác đến cho ta, đã biết chưa?”

Câu nói sau của bà cô được nhấn mạnh, có hàm ý cảnh cáo.

Thái độ của bà ấy cứng rắn như vậy, tôi nghe cũng cảm thấy hơi khó chịu: “Cháu chưa bao giờ chủ động tìm phiền toái, đang ngủ ngon giấc thì

tự dưng bị ma quỷ đến quấy rối, cháu cũng không muốn như vậy a.”

Bà cô dùng vén vén một con mắt mà nhìn tôi chăm chú, tức giận nói: “Vậy cháu có thể tránh không tiếp xúc với nó, như vậy thì làm được chứ?” Nói xong còn cố ý nhất mạnh hỏi rốt cuộc tôi có làm được hay không.

Tôi im lặng không nói, bà cô liền bỏ lại một câu: “Cháu thật làm ta thất vọng”, sau đó nổi giận đùng đùng rời đi.

Tôi biết rõ lời này của bà cô là có ý gì. Tôi nghe ba nói: Bà cô chỉ có một mình, cả ngày ở trong miếu đạo sĩ, cũng không có người nhà, khi tôi còn bé, lần đầu tiên bà cô trông thấy tôi liền muốn nhận tôi làm đồ đệ. Lúc ấy ba tôi nói đợi khi tôi lớn chút nữa sẽ cho tôi sự quyết định. Sau này chúng tôi gần như không liên lạc gì nên chuyện này cứ thế mà trôi qua. Hôm trước bà cô có nhắc lại chuyện này nhưng tôi cũng không lập tức đồng ý. Bây giờ nghĩ lại, may mà lúc ấy tôi không đồng ý cho qua chuyện. Dựa theo tính tình của bà cô và tôi, nếu không phải bà ấy làm tôi tức chết thì cũng là tôi làm bà ấy tức chết. Tôi vốn còn muốn hỏi bà cô về giấc mơ đêm qua của tôi, bây giờ mọi chuyện biến thành thế này, tôi cũng không muốn tiến đến hỏi bà ấy nữa.

Đúng như tôi nghĩ, mọi người tìm kiếm khắp nơi, đến tận giữa trưa cũng chưa tìm thấy Bạch Phong. Sống không thấy người, chết không thấy xác, thậm chí có người còn nói nên đi báo cảnh sát.

Bà cô lạnh lùng nói: “Ai nói đã nói tìm khắp mọi nơi rồi, không phải phía sau núi còn chưa có ai tìm sao?”

Lời bà cô vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Dù sao người bình thường có rất ít người sẽ chủ động ra sau núi, hướng hồ, đêm hôm khuya khoắt, chỉ có một mình Bạch Phong ra ngoài. Tôi lập tức liên tưởng đến cảnh đêm qua gặp bà cô đi từ phía sau núi về. Tôi thoáng liếc nhìn bà cô một cái, trong lòng có chút hoài nghi. Hơn nữa bà cô không phải kiểu

người dễ gần gũi với mọi người, bình thường bà ấy đều rất nghiêm túc, không ngờ lần này bà ấy lại chủ động giúp đỡ người khác. Nhưng rất nhanh tôi liền gạt bỏ cái suy nghĩ này ra khỏi đầu. Biết rõ Bạch Phong chết ở sau núi không có nghĩa là người đã giết chết ông ấy, chẳng phải tôi cũng biết đó sao?

Dựa theo suy đoán của bà cô, rất nhanh, mọi người đã tìm ra thi thể của Bạch Phong ở sau núi. Vẻ mặt của Bạch Phong rất dữ tợn, hai con mắt hoảng sợ trừng lớn, khóe mắt chảy ra vào giọt máu, miệng mở to, có thể thấy trước khi chết ông ấy đã gặp phải thứ gì đó rất kinh khủng.

Trưởng thôn hỏi: “Lý đạo trưởng, sao bà lại đoán được Bạch Phong ở sau núi?”

Nghe trưởng thôn hỏi như vậy, tôi lập tức vênh tai lắng nghe, bởi vì tôi cũng rất muốn biết sao bà cô lại đoán được Bạch Phong chết ở sau núi. Rốt cuộc là bà cô tận mắt trông thấy hay là do chính bà cô giết. Nếu như bà ấy tận mắt trông thấy, vậy tại sao lại không cứu ông ấy?

“Ta chỉ đoán vậy thôi.” Bà cô liếc nhìn tôi một cái rồi mới nói tiếp: “Ta đi qua phía sau núi, cảm thấy âm khí rất nặng, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.”

Những chuyện xảy ra mấy ngày nay quả thật không thể tin nổi, trưởng thôn cũng không khỏi tin rằng những chuyện này đều do yêu ma quỷ quái làm. Suy nghĩ trong chốc lát, ông ấy hỏi bà cô: “Vậy Lý đạo trưởng có biện pháp nào không?”

Bà cô nói thẳng: “Ta cũng không có biện pháp gì.”

Nghe xong lời này, sắc mặt mọi người đều thay đổi, nếu như lời bà ấy nói đúng là thật sự, vậy thì rất có khả năng tất cả mọi người trong thôn sẽ gặp nguy hiểm.

“Nhưng mục tiêu của nó không phải là mấy người, chuyện này rất nhanh sẽ kết thúc thôi.”

Nghe bà cô nói chắc chắn như vậy, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có mình tôi là buồn bực không hiểu tại sao bà cô lại biết rõ như vậy. Mọi người tin tưởng bà ấy là cao, nhưng có chút hoài nghi rồi cuộc bà cô có liên quan đến những chuyện này không.

Trong đêm, tôi lén lút đi tới chỗ hẹn với bà Vương. Nếu bà cô đã không giúp tôi vậy thì tôi sẽ đi hỏi bà Vương. Bà Vương nói với tôi cả bà ấy và Tạ Linh Linh đều bị quỷ hại chết, lúc ấy tôi chỉ cảm thấy sợ hãi nên không để tâm lắm, lần này tôi phải hỏi cho ra nhẽ.

“Cho dù cháu không hỏi ra, ta cũng muốn nói đấy.” Bà Vương thở dài: “Chuyện này có liên quan đến Thanh Trần Tử.”

Có liên quan đến bà cô? Chẳng lẽ những gì tôi nghi ngờ là đúng?

Tôi kinh sợ không thôi, cảm thấy có chút không dám nghe tiếp. Lỡ như chuyện này thật sự liên quan đến bà cô, vậy tôi nên đối mặt với bà ấy như thế nào đây?

Bà Vương không phát hiện ra tôi đang lo lắng mà còn hỏi tôi: “Chẳng lẽ cháu không hoài nghi thời gian Thanh Trần Tử xuất hiện rất trùng hợp sao?”

Lời này của bà Vương là đang ám chỉ tôi, rất có thể bà cô chính là hung thủ giết người. Trong lòng tôi biết rõ bà cô quả thực có hơi cổ quái, nhưng tôi không tin bà cô là người xấu, thậm chí còn là hung thủ giết người.

“Tại sao bà ấy mới từ sau núi về thì Bạch Phong đã chết rồi? Còn nữa, một mình bà ấy tới đây chỉ là để giải quyết âm hôn cho cháu, vậy tại sao còn phải lén lút ra sau núi làm gì?”

Bà Vương liên tiếp hỏi tôi những vấn đề khó làm tôi nhất thời nghẹn lời. Nghĩ tới lời nói của bà Vương ngày hôm qua, tôi liền hỏi ngược lại: “Không phải bà nói bà và Linh Linh đều do quý hại chết đấy sao? Nói chung, chuyện này không liên quan đến bà cô đâu.”

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 13

Bà Vương cười lạnh: “Chúng ta quả thực là bị Lệ Quý hại chết, nhưng cháu có biết người nuôi quý là ai không?”

Bà Vương không nói thẳng ra tên người đó là ai, nhưng tôi biết rõ bà ấy đang ám chỉ bà cô.

Nghe bà ấy nói rất nhiều về bà cô, tôi không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Sao bà lại có thể chắc chắn rằng người đó chính là bà cô?”

“Sao đến bây giờ cháu vẫn còn chưa tin ta? Ta rốt cuộc bị ai hại chết còn không rõ sao?” Bà Vương đột nhiên cao giọng nói, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy tức giận.

Tôi vội vàng cười an ủi: “Bà Vương, không phải là cháu không tin bà, chỉ là tội giết người không phải là chuyện nhỏ, cháu muốn mọi việc nên cẩn thận thì hơn.”

Qua một lát, bà Vương tỉnh táo lại, nhìn tôi bất đắc dĩ nói: “Cháu vẫn không tin ta sao? Được, ta đưa cháu đi tìm chứng cứ.”

Nói xong, bà ấy liền đi thẳng về phía trước, tôi lập tức đi theo sau. Bà Vương lại dẫn tôi tới trước cửa nhà Bạch Phong.

Tôi cảm thấy có chút kỳ quái, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta tới đây làm gì vậy?”

“Tìm chứng cứ!”

Bà Vương nói xong liền chuẩn bị đẩy cửa ra, tôi còn chưa kịp ngăn cản thì cửa đã được mở ra. Một tiếng két vang lên vô cùng rõ ràng, trong lòng tôi âm thầm cảm thấy không ổn. Tôi vội vàng kéo bà ấy núp vào một góc trong bóng tối. Bà ấy cứ đi vào như vậy lỡ bị người ta phát hiện thì phải làm sao? Nhất định sẽ cho rằng bà ấy là xác chết sống dậy, lập tức mang đi hỏa thiêu.

Sau một lúc lâu, bà Vương nhìn tôi giống như nhìn một người mắc bệnh tâm thần: “Cháu kéo ta ra đây làm gì?”

Tôi làm động tác suyt: “Có người túc trực bên linh cữu, chúng ta cứ xông vào như vậy sẽ bị người ta phát hiện?”

Nghe tôi nói xong, bà Vương nhin không được mà cười to: “Cháu cứ yên tâm mà đi theo ta.”

Bà Vương dẫn tôi vào trong sân, tôi ngăn không được bà ấy, chỉ có thể đi theo phía sau. Sau khi nhìn thấy tình hình trong sân, tôi mới phát hiện sự lo lắng của tôi là dư thừa. Bởi vì trong sân căn bản không có người, ngoại trừ trên linh đường còn có vài người vẫn đang kiên trì túc trực bên linh cữu, nhưng mà xem ra bọn họ cũng đã ngủ rồi.

Tôi rón ra rón rén theo sát bà Vương đi vào linh đường, thấy tôi vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí, Bà Vương cười nói: “Đừng gò bó như vậy.”

Thanh âm của bà ấy rất lớn, làm tôi giật cả mình, theo phản xạ nhìn lướt qua mấy người đang túc trực bên linh cữu một lượt, sợ bọn họ tỉnh lại.

“Bọn họ đã hôn mê từ lâu rồi.” Nói xong, bà Vương dập tắt mấy cây hương còn đang cháy.

“À?” Tôi bất giác phát ra một tiếng kinh ngạc, thấy bọn họ quả nhiên không còn tri giác tôi liền cảm thấy khó hiểu: “Là ai đã ra tay vậy?”

Bà Vương không trả lời vấn đề này của tôi, mà trực tiếp mở nắp quan tài ra, dò xét thi thể Bạch Phong. Tay bà ấy không ngừng di qua di lại hình như là đang tìm cái gì đó. Tôi không biết bà ấy muốn làm gì, trông thấy bộ dạng hai mắt của Bạch Phong trợn to nhìn thẳng lên trần nhà, tôi liền cảm thấy sợ hãi, lùi ra xa bà Vương. Tôi nhớ rõ ràng lúc đóng nắp quan tài lại, bà cô đã giúp ông áy nhắm mắt lại rồi mà?

“Đứng xa như vậy làm gì? Còn không mau lại đây hỗ trợ?”

Bà Vương quay đầu trừng mắt với tôi, tôi chỉ có thể không tình nguyện mà chậm rãi tiến đến.

“Hỗ trợ việc gì?”

“Tìm xem trên người hãn có lá bùa nào không. Những vật này ta không dám đụng vào.”

Tôi theo lời bà ấy mà tìm kiếm. Nhưng tôi chỉ dám tìm từ chân của ông ấy lên. Bà Vương im lặng nhìn tôi chăm chăm, tôi giả bộ như không nhìn thấy, tiếp tục tìm kiếm. Cuối cùng tôi phát hiện trước ngực Bạch Phong có một lá bùa màu vàng.

Tôi giơ lá bùa lên, vui mừng quay ra nói với bà Vương: “Cháu tìm được rồi.”

Sắc mặt bà Vương biến đổi, lập tức nói: “Mau đặt nó lại!”

Tôi bị thái độ của bà Vương làm cho hồ đồ. Đây không phải là lá bùa bà ấy nhờ tôi tìm giúp sao?

Tôi còn chưa kịp làm gì, đã có một trận gió lạnh thổi tới. Tôi vừa muốn quay đầu lại thì cảm thấy cái cổ mình tê cứng, cũng không thở được nữa. Thì ra là bởi vì tôi đã lấy đi lá bùa dùng để áp chế Bạch Phong, cho nên xác

chết đã vùng dậy bóp cổ tôi. Tôi thở không ra hơi ra hơi, khuôn mặt trắng bệch, chỉ có thể đau đớn giương hai mắt về phía bà Vương.

Dĩ nhiên bà Vương cũng vô cùng lo lắng. Bà ấy đâm thẳng đầu về phía trước, nhưng thi thể Bạch Phong rất linh hoạt, nhẹ nhàng tránh được đòn tấn công của bà Vương. Sau khi bà Vương đâm hụt, thi thể Bạch Phong càng thêm cảnh giác, hấn trốn đông trốn tây làm bà Vương không lại gần được hấn nên cũng không tìm được cơ hội nào để cứu tôi. Đồng thời tay hấn bóp cổ tôi cũng càng ngày càng chặt, dường như muốn đem tất cả oán hận phát tiết lên người tôi.

Tôi cảm thấy cái cổ của mình sắp bị hấn bóp đứt, cảm thấy cái chết đang cách tôi rất gần. Chợt nhớ tới trên tay tôi vẫn còn lá bùa mà vừa nãy tôi lấy ra từ người hấn, chẳng quan tâm nó còn có tác dụng hay không, tôi nhanh chóng đưa tay đập mạnh lá bùa vào trán hấn.

Bạch Phong giống như bị bồng, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, lập tức nằm trên mặt đất không nhúc nhích, lá bùa dính vẫn dính chặt vào trán hấn.

“Cháu có sao không?”

Bà Vương đi đến trước mặt tôi, đau lòng vuốt ve cổ tôi một cách nhẹ nhàng, có lẽ trên cổ tôi đã có dấu vân tay màu xanh tím.

Tôi vừa vỗ ngực ho khan, vừa nhìn thi thể của Bạch Phong, nói: “Cháu không sao.”

Một lát sau, khi đã hô hấp dễ dàng hơn, tôi nghiêng cứu lá bùa trên thi thể một lúc lâu, lẩm bẩm: “Sao cái lá bùa này lại trông quen quen thế nhỉ, hình như là mình đã thấy nó trên người bà cô.”

Bà Vương nhìn tôi, chỉ chỉ lá bùa trên người Bạch Phong, nói: “Đây chính là chứng cứ mà ta muốn cho cháu xem. Chính miệng cháu cũng thừa

thận đây là lá bùa của bà cô cháu.”

Hình như bà Vương muốn tôi nhanh chóng nhận ra bà cô thực sự có liên quan đến chuyện này. Nhưng tôi vẫn cảm thấy chỉ dựa vào cái này mà đã kết luận bà cô chính là hung thủ thì thật không đủ cẩn thận.

“Cháu chỉ cái này giống lá bùa của bà cô, nhưng cũng không nhất định đó chính là bà cô. Trên đời này rất nhiều người biết vẽ bùa chú như vậy mà.”

Bà Vương lạnh lùng nói: “Trong thôn của chúng ta, người biết vẽ bùa chú chỉ có thể là bà ta.”

Bà Vương nói như vậy tôi cũng không còn lời nào để nói. Không khí có chút trầm mặc, bà Vương quay đầu lại nhìn tôi, nói: “Đi thôi, bọn họ sắp tỉnh lại rồi.”

Lúc rời đi, tôi thầm nói: “Bà cho rằng tất cả mọi chuyện đều do bà cô làm, vậy tại sao bà cô lại phải làm như vậy?”

Bà Vương cười lạnh: “Làm như vậy có vô vàn lý do. Những người đang sống có mấy ai là có thể chống lại được sự hấp dẫn của danh lợi tiền tài.”

Cõi lòng tôi tràn đầy tâm sự trở về nhà. Vừa mới vào nhà, chợt nghe thấy tiếng bà cô vang lên từ sau lưng tôi.

“Tạ Thu Đồng, cháu tin ta sao?”

Tôi quay người lại, thấy bà cô đang đứng dưới ánh trăng. Ánh trăng lung linh huyền ảo chiếu lên người bà cô, làm cả người bà cô càng trở nên thần bí khó lường.

Nghe ý tứ lời nói của bà cô, hẳn là bà cô đã biết rõ tôi đang nghi ngờ bà.

“Cháu không biết nên tin hay là không nên tin bà.” Tôi cẩn thận nói.

Tất cả mọi chuyện đều chĩa thẳng vào người bà cô, sao tôi có thể không nghi ngờ bà cô được. Tuy nhiên tôi không xác định 100% là bà cô, có thể chỉ liên quan nhiều hay ít đến bà cô thôi.

“Cháu đi theo ta.”

Bà cô nói xong thì liền bước đi. Tôi suy nghĩ chốc lát rồi cũng nhanh chóng đi theo bà cô ra ngoài.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 14

Nơi bà cô dẫn tôi tới là nhà của Bạch Phong.

“Cháu thật sự tin lời nói của cái người được gọi là bà Vương kia sao?”

Trước khi vào cửa, bà cô hỏi tôi một câu. Tôi không lên tiếng. Thật sự là tôi không biết nên nói cái gì mới tốt. Có thể vẻ mặt của tôi đã thay thế cho câu trả lời.

Bà cô không hề ép tôi phải trả lời, bà hít sâu một hơi, đẩy cửa nhà Bạch Phong ra, cũng giống như bà Vương, không chút do dự mà đi vào. Thế nhưng bất đồng chính là, vừa mới bước một bước vào cửa, chợt nghe thấy tiếng gọi âm ỉ cùng với tiếng mọi người khuyên giải.

“Thím đừng quá đau lòng, người cũng đã chết rồi, cái thi thể này dù có ra sao thì cũng không quan trọng.”

“Chuyện này bà khóc cũng không có biện pháp... Ai.”

Vợ Bạch Phong ôm chặt lấy thi thể Bạch Phong, ngồi dưới đất gào khóc. Bà ấy gào khóc đến nỗi khàn cả giọng. Trông thấy chúng tôi tới, bà ấy liền im bật tiếng khóc, vội vàng đứng dậy, nói: “Lý đạo trưởng, sao bà lại tới đây? Tôi muốn đi tìm bà nhưng lại sợ quấy rầy bà nghỉ ngơi.”

Cái chết của Bạch Phong vừa thê thảm vừa quái dị như vậy, mọi người cũng không dám chủ trì cái tang lễ này, là bà cô của tôi giúp nhà họ xử lý hậu sự. Vợ Bạch Phong đối với bà cô của tôi rất kính trọng.

Bà cô tùy tiện gật đầu: “Ta lo lắng nên sang đây xem xem.”

Vợ Bạch Phong chủ động nhường lại vị trí, bà cô ngồi xồm xuống, cẩn thận xem xét thi thể vẫn đang được đặt trên mặt đất.

Trên trán Bạch Phong bị lá bùa làm bóng, hai con mắt vẫn mở to, tôi cảm thấy ông ấy đang nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo vô vàn oán hận làm tôi có cảm như tôi chính là người đã giết ông ấy vậy.

Bà cô khẽ nhíu mày, ngoảnh đầu lại hỏi vợ Bạch Phong: “Tối nay có xảy ra chuyện gì kỳ quái hay không?”

“Không có. Chúng tôi vẫn luôn ngồi ở đây, túc trực bên linh cữu.”

“Không rời một phút nào sao?”

“Không có!” Vợ Bạch Phong chắc chắn nói. Những người khác cũng nhao nhao phụ họa.

“Không, nhất định là tối nay đã xảy ra chuyện gì đó.” Bà cô nghiêm túc nói: “Các người suy nghĩ kỹ lại đi.”

Vợ Bạch Phong đột nhiên vỗ đùi nói: “Tôi nhớ ra rồi, hôm nay có người nói là bạn của ông nhà tôi, nên muốn vào đây thắp cho ông ấy nén hương, tôi xoay người một cái thì đã không thấy người đâu nữa.”

Bà cô vội vàng nhìn qua mọi người, tiến đến bàn thờ, trông thấy mấy cây hương không cháy hết, liền cầm lên ngửi, sau đó nhíu mày nói: “Que hương này có vấn đề!”

Đột nhiên có người nói: “Đúng vậy, người dân chúng tôi ở đây không có thói quen thắp nhang cho người chết, tại sao ở đây lại có hương?”

Trong lúc nhất thời, mọi người liền bừng tỉnh đại ngộ, nhao nhao hỏi: “Lý đạo trưởng, rốt cuộc cái này là của ai?”

“Các người tận mắt nhìn thấy, sao còn hỏi ta?” Bà cô trừng mắt nói: “Các người trông thấy bộ dáng của người đó như thế nào?”

“Chúng tôi mặc dù biết có người đến, nhưng đó là nam hay nữ, cao thấp hay mập ốm gì đấy đều không có một chút ấn tượng nào.”

“Ai da, tôi cũng là nghĩ không ra, cũng chỉ biết là có người tới.”

Nói vài câu, mọi người liền im bật, lẳng lẳng nhìn nhau, sống lưng lạnh toát.

Người ta cũng lộ mặt, nhưng bọn họ lại không mảy may nhớ được hình dáng của người nọ, điều này thật sự là làm người ta sợ hãi mà. Nhưng mà người nọ cũng thật lớn mật, một người giống trống khua chiêng chạy đến nhà người ta, dùng mê hương làm tất cả mọi người túc trực bên linh cửu hôn mê, sau đó lại ra tay với thi thể, không thể không nói người đó thật sự là tâm tư kín đáo, làm việc lớn mật.

Bà cô không nói thêm gì nữa, lại kiểm tra thi thể Bạch Phong một lần nữa. Tôi ngồi xồm xuống bên cạnh, muốn hỗ trợ nhưng lại bị bà cô ngăn cản.

“Cháu đứng bên cạnh nhìn là được rồi.”

Tôi cũng không quên tối nay khi giúp bà Vương, tôi ước mình có thể được đứng cạnh để nhìn. Tôi nhìn qua thi thể Bạch Phong, chợt thấy phía sau lưng ông ấy hình như có cái gì đó.

Tôi ngồi xồm xuống, nhìn lưng của Bạch Phong. Trên lưng Bạch Phong quả thực có một lá bùa. Cái lá bùa này khác lá bùa mà tôi đã lấy ra giúp bà Vương. Lúc ấy ông ấy đột nhiên vùng dậy, tôi cũng chưa kịp kiểm tra tới phần lưng. Có điều tôi đã bị ăn một vố nên cũng không ngoan hơn được chút ít. Lần này tôi không tò mò bóc ra nữa mà nói cho bà cô. Bà cô lập tức lật thi thể lại, nhìn thấy lá bùa liền lấy nó xuống. Thấy thế, tôi hoảng sợ

đứng phắt dậy, bất giác lùi về sau mấy bước, chuẩn bị sẵn sàng tư thế chạy trốn.

Bà cô cũng bị hành động của tôi làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu hỏi tôi: “Cháu làm sao vậy?”

Tôi thấy cái thi thể không vùng dậy nữa, cũng không có ý giải thích phản ứng vừa rồi của mình, ngượng ngùng cười nói: “Ngồi lâu quá nên cháu thấy hơi tê chân.”

Bà cô nghi ngờ liếc tôi một cái, rồi chăm chú nghiên cứu lá bùa trên tay. Nhìn vào tay bà cô, tôi thấy trên lá bùa kia có rất nhiều chữ như gá bới.

Bà cô tự mình vẽ lên lá bùa, trên đó có một vài chữ Hán, trên đó viết hai chữ “Sắc lệnh” gì đấy. Bên trên cùng của lá bùa có ghi bốn chữ “Âm Sơn lão tổ”.

“Âm Sơn phái?” Bà cô lẩm bẩm nói. Nhìn lá bùa trên tay, vẻ mặt bà cô tràn đầy khiếp sợ, hoang mang cùng khó hiểu.

“Làm sao vậy?”

Tôi luôn thấy bà cô rất bình thản, đây là lần đầu tiên tôi trông thấy vẻ mặt khiếp sợ của bà cô.

Bà cô không để ý đến tôi, chỉ yên lặng nhìn lá bùa, không biết qua bao lâu mới thở dài nói: “Chả trách ta không tìm thấy Lệ Quý, thì ra là có người cùng ngành.”

Nghe bà cô nói như vậy, trong lòng tôi cũng có chút sáng tỏ, xem ra người của môn phái khác cũng làm được.

“Cái bùa chú này là của người Âm Sơn phái dán lên sao?”

Bà cô khẽ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy cái lá bùa khác trên người hẳn là ai dán?”

Tôi vốn muốn trực tiếp hỏi có phải là bà cô dán hay không? Nhưng lời nói đến miệng lại trở nên khéo léo hơn. Dù sao bà cô cũng là bề trên của tôi, chính tôi cũng rất ghét cái cảm giác bị hiểu lầm, cho nên tôi cũng muốn cho bà cô một cơ hội để giải thích.

Nhưng bà cô rất thẳng thắn nói: “Cái lá bùa kia quả thực là do ta dán.”

Vừa mới dứt lời, lại cố ý bổ sung: “Nhưng cái này thì không phải.”

“Cái lá bùa này dùng để khống chế thi thể, làm thi thể hành động theo ý mình. Đây là sở trường của Âm Sơn phái.”

Chẳng lẽ những chuyện này đều có liên quan đến “phái Âm Sơn”? Sao tôi cảm thấy vấn đề càng ngày càng trở nên phức tạp rồi? Tôi khó hiểu hỏi: “Vậy lá bùa mà bà cô dán có tác dụng gì?”

“Lá bùa mà ta dán có tác dụng hạn chế hành động của thi thể.” Nói xong bà cô còn cố ý nhìn tôi.

Ta đỏ mặt, khó trách thi thể Bạch Phong không vùng dậy nữa, lúc này tôi lấy lá bùa trấp áp thi thể của bà cô ra, xác chết không vùng dậy mới là lạ.

“Người của Âm Sơn phái tới đây làm gì?”

Bà cô tức giận trừng mắt nhìn tôi: “Nếu ta mà biết thì còn ngồi ở đây làm gì?”

Tôi không biết bà cô lại không biết chuyện này. Sau khi nhìn thấy lá bùa, trong đầu tôi lại toát ra một câu hỏi nhưng tôi cũng không dám hỏi bà ấy.

Bà cô hỏi ngược lại tôi: “Có phải cháu gần đây hoặc là đã từng chọc phải người của Âm Sơn phái không?”

Tôi thật đúng là oan uổng nha. Vô duyên vô cớ bị người ta hãm hại coi như xong, bây giờ còn bị nghi ngờ là người gây ra mọi chuyện. Chẳng lẽ nhìn tôi giống người xấu vậy sao? Tôi lập tức nghiêm mặt nói ra rất nhiều lý do tôi là một người dân hiền lành an phận, còn cố ý khai báo rằng đây là lần đầu tiên tôi nghe qua ba chữ “Âm Sơn phái”.

Bà cô suy nghĩ trong chốc lát, cũng không nói gì tôi nữa. Sau đó liền cẩn thận sắp xếp lại thi thể của Bạch Phong để đến khi trời vừa sáng sẽ đưa đi hoá thiêu.

Trên đường trở về, bà cô lờm tôi: “Cháu còn có lời gì muốn nói thì nói thẳng ra đi, ta còn có thể ăn thịt cháu chắc?”

Tôi sờ sờ mặt, chẳng lẽ tôi biểu hiện rõ ràng như vậy sao

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 15

Bà cô nói, “Cháu vẫn luôn nhìn lên ta, tưởng ta mù chắc! Có chuyện gì thì nói mau đi.”

Tôi khẽ lè lưỡi, nếu không phải biết rõ bà cô xác thực là một đạo sĩ, tôi sẽ nghĩ rằng bà cô là một bà già chanh chua, ngang ngược.

“Cháu nói đây, bà đừng hung dữ với cháu.”

Trong lòng tôi có chút sợ khi nói ra những lời này, hai mắt không tự chủ nhìn thoáng qua bà cô.

Bà cô nhăn nhó nói: “Ta còn ăn thịt được cháu à?”

Thấy tôi nhìn, bà cô khôi phục lại bộ dáng hung ác thường ngày: “Rốt cuộc thì cháu có nói không, không nói thì sau này cũng đừng bao giờ nói nữa.”

“Cháu nói, cháu nói.” Tôi dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: “Bà cô, cái lá bùa mà bà cho cháu sao không hiển linh vậy? Tối nay suýt chút nữa thì thi thể của chú Bạch bóp chết cháu thể mà nó vẫn không có động tĩnh.” Thật ra tôi muốn nói bà Vương đến gặp tôi nhiều lần mà lá bùa này cũng không có động tĩnh gì. Nhưng nghĩ kỹ thì tôi vẫn không dám nói ra.

“Lá bùa của ta là chuyên để đối phó với quỷ, đối mặt với thi thể đương nhiên là vô dụng rồi.”

“Ra là vậy.” Tôi gật gật đầu, xem ra chuyện này có lẽ không liên quan đến bà cô. Nhưng tôi không hiểu, nếu chuyện này đã không liên quan đến bà cô vậy tại sao bà Vương lại nói những người này đều do bà cô hại chết? Còn có, đêm đó bà cô ra sau núi làm gì? Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu tôi đột nhiên hiện lên một suy nghĩ hợp lý. Cái suy nghĩ này làm tôi bất giác đứng yên tại chỗ. Đó chính là giữa bà cô và bà Vương, nhất định đã có một người nói dối. Giữa hai người bọn họ, bất kể là ai nói dối tôi đều khó có thể chấp nhận. Một người là bà Vương chăm sóc tôi từ nhỏ đến lớn, một người là họ hàng thân thiết của tôi, rất đáng tin cậy.

“Cháu làm sao thế?” Bà cô quay đầu lại hỏi tôi.

Tôi phục hồi lại tinh thần, chỉ im lặng lắc đầu. Dường như bà cô nhận ra điều gì, không hỏi tôi nữa, trên đường đi hai người chúng tôi không còn nói thêm với nhau câu nào nữa. Mấy ngày nay tôi đều bị mất ngủ, vừa trở về nhà, tôi liền không chịu được mà chạy ngay vào phòng ngủ. Nhưng đến khi tôi phát hiện trong phòng ngủ của mình có người thì muốn lui ra ngoài cũng không còn kịp nữa rồi. Chắc không phải là chủ nhân của cái bàn tay trong sương mù dày đặc kia tới tìm tôi đấy chứ? Trong người tôi bỗng chốc liền trở nên hồi hộp, quay người lại chuẩn bị chạy.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, làm tôi phải ngừng lại ý định ban đầu của mình.

“Thật xin lỗi, không làm em sợ chứ?”

Theo sau giọng nói trầm thấp ấy là một tiếng tạch, đèn trong phòng liền sáng lên. Cố Nam Phong? Sao hẩn lại ở đây? Không phải hẩn nói hẩn có việc phải rời khỏi đây một thời gian sao?

Thấy là hẩn, tôi liền bình tĩnh lại: “Không. Đêm hôm khuya khoắt anh chạy tới đây làm gì?”

Tuy rất có thể hãn là quý, nhưng tôi lại không sợ hãn, không biết là do cuộc gặp mặt lần trước làm tôi cảm thấy hãn sẽ không làm hại tôi, hay là do nụ cười tỏa nắng của hãn làm tôi đỡ bỏ sự phòng bị.

Cố Nam Phong nhìn tôi chăm chú: “Ta biết ta mạo muội xuất hiện có hơi đường đột, nhưng ta chỉ muốn tới đây nhìn một chút.”

Nói xong, Cố Nam Phong mỉm cười với tôi, rồi định đi ra bằng đường cửa sổ. Tôi không có sai hãn tới đây nhìn tôi, có lẽ hãn lo lắng tôi gặp phải chuyện gì. Lúc hãn chuẩn bị rời đi, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại bước vài bước tới, nói: “Đừng đi.”

Cố Nam Phong lập tức ngừng lại, ngoảnh mặt lại cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi thấy tóc hãn có hơi rối, quần áo cũng không còn sạch sẽ như trước nữa, biết rõ nhất định là hãn vội vàng tới đây, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất hiếu kỳ.

“Anh vội vã đến xem cái gì?”

Nghe tôi nói như vậy, vẻ mặt Cố Nam Phong lập tức trở nên bối rối.

“Ta..., ta muốn đến nhìn em một chút.” Thấy tôi vẫn nhìn chăm chăm vào hãn, Cố Nam Phong quẫn bách nói: “Ta cảm giác em gặp phải nguy hiểm, sau khi tức tốc chạy tới thì ta phát hiện nguy hiểm đã giải trừ rồi.”

“Em không sao chứ?” Cố Nam Phong thấy tôi đã biết liền dứt khoát hỏi tôi.

“Tôi không sao.”

Nói xong tôi nhíu mày, chỉ vào vết máu trên ngực Cố Nam Phong, hỏi: “Anh bị thương à?”

Cố Nam Phong nhìn theo hướng ngón tay tôi, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, giống như đến bây giờ hắn mới phát hiện ra trên người mình có máu.

“Đây không phải máu của ta.”

Nói xong câu đó, hắn ngẩng đầu nhìn tôi, muốn xem tôi sẽ có phản ứng đối gì với chuyện này.

Đã không phải máu của hắn, vậy nhất định là người khác. Là máu của người khác, vậy rất có thể Cố Nam Phong đã làm tổn thương ai đó hoặc thậm chí là giết người rồi. Đáng tiếc trong mắt tôi không giấu được sự kinh ngạc. Tôi thật sự không ngờ, nhìn Cố Nam Phong hòa nhã lịch sự như vậy mà lại là kẻ sát nhân.

Cố Nam Phong đương nhiên cũng nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc trên mặt tôi, hắn lập tức cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, dường như hắn sợ tôi coi hắn như một tên sát nhân giết người như ngóe.

Bầu không khí nhất thời trở nên trầm mặc. Tôi không biết nên nói cái gì. Tôi không biết trong lòng Cố Nam Phong nghĩ cái gì, dù sao tôi nghĩ lúc hắn đang giết người, cảm giác tôi đang gặp nguy hiểm liền lập tức chạy tới, bất chấp bộ dáng hiện tại của mình, cái này làm tôi thấy có chút cảm động. Trong lòng tôi bỗng tuôn ra một dòng nước ấm, cảm thấy rất vui vẻ. Chẳng lẽ vị trí của tôi trong lòng hắn rất quan trọng sao?

Tôi vừa định nói thì Cố Nam Phong đã nhanh hơn một bước, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ta phải đi đây.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã vội vàng rời đi. Đi được nửa bước thì hắn quay đầu lại, nói: “Sau này em phải luôn mang theo miếng ngọc bội bên mình, còn nữa, đừng tùy tiện tin tưởng người khác!”

Lúc nói chuyện, hắn không nhìn mặt tôi, dường như hắn sợ sẽ nhìn thấy chút gì đó trong nét mặt của tôi.

Tôi biết vẻ mặt vừa rồi của tôi làm hấn mẫn cảm. Trong lòng tôi có ngàn vạn lời muốn nói với hấn. Tôi muốn nói cho hấn biết, tôi không cảm thấy hấn là tên giết người như ngóe, hấn làm như vậy nhất định là có lý do của riêng mình. Tôi muốn hỏi hấn, những chữ máu trên tường hôm trước có phải là hấn viết cho tôi không, tôi muốn hỏi hấn, tại sao hấn lại biết tối nay tôi gặp phải nguy hiểm... Tôi càng muốn nói cho hấn biết, hãy chăm sóc tốt cho bản thân. Thế nhưng tốc độ của hấn rất nhanh, tôi chỉ kịp hét lên: “VẬY anh hãy cẩn thận nhé.”

Ngoài cửa sổ sớm đã không còn bóng dáng của hấn, tôi không biết hấn có nghe thấy hay không. Tôi yên lặng đi về giường, cầm miếng ngọc bội ở dưới gối lên. Tối nay tôi đi hơi vội vàng nên đã quên mang nó theo. Đây là lần thứ ba tôi thấy chất lỏng màu đỏ bên trong nó lưu động, sờ lên quả nhiên rất ấm áp. Tôi nắm chặt miếng ngọc, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại đã là mười rưỡi, không ngờ hôm nay mẹ tôi lại không gọi tôi dậy ăn sáng. Mẹ tôi nói bà cô bảo để tôi nghỉ ngơi nhiều một chút, mấy ngày nay tôi đều không được yên giấc. Tôi nhìn về phía bà cô, trên mặt bà cô vẫn là bộ dáng rất nghiêm túc. Giống như người thay tôi nói chuyện không phải là bà.

Càng ngày tôi càng cảm thấy hiếu kỳ về bà cô. Lúc mới gặp bà cô, tôi cảm giác bà có hơi hung ác. Nhưng bây giờ xem ra bà ấy vẫn có chút tình người. Nhân lúc bà cô không ở nhà, tôi lén lút hỏi ba tôi, sao một con mắt của bà cô lại trở nên như vậy. Tôi nghĩ nếu hiểu rõ về bà cô thì tôi có thể đoán được rốt cuộc bà cô nói dối hay không.

Ba tôi trừng mắt nói: “Chuyện của người lớn, trẻ con trẻ mỗ đừng hỏi.”

Nói xong, ba nhìn nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói: “Nhất là ở trước mặt bà cô thì đừng có hỏi chuyện này.”

Thấy tôi đồng ý, ba liền đuổi tôi ra khỏi phòng.

Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện ba tôi với bà cô quả đúng là có quan hệ huyết thống. Hai người đều thật là nóng tính. Bọn họ càng không cho tôi hỏi thăm, tôi lại càng tò mò.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 16

Hôm qua tôi ngủ quá nhiều nên đêm nay tôi cứ lật qua lật lại, mãi không ngủ được. Bỗng nhiên, tôi nghe thấy mở cửa rất khẽ vang lên từ bên phòng của bà cô. Nếu không phải tôi vẫn đang rất tỉnh táo, thì rất khó để có thể phát hiện ra được âm thanh này. Ban đầu tôi còn tưởng rằng bà cô đi vệ sinh, nhưng tiếng mở cửa liên tiếp vang lên bốn năm lần, vẫn còn tiếng kêu, hình như có ai đó cứ luôn ra ra vào vào. Tôi lập tức vênh tai lắng nghe. Từ lúc tôi nghe thấy tiếng mở cửa lần thứ nhất, đến bây giờ, tổng cộng là đã vang lên hơn mười lần rồi, và nó vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Tôi cảm thấy được có gì đó không đúng, tranh thủ xuống giường xỏ dép để ra ngoài xem rốt cuộc là có chuyện gì. Đúng lúc này, ngoài cửa lại đột nhiên yên tĩnh trở lại. Lúc tôi đi dép xong thì không còn nghe thấy tiếng mở cửa nữa. Suy nghĩ trong chốc lát, tôi rón rén chạy đến cạnh cửa phòng, lặng lẽ mở cửa ra, nhìn phía phòng của bà cô. Đèn trong phòng bà cô vẫn sáng, xem ra là chưa ngủ. Loáng một cái, hình tôi thấy có người đi vào phòng bà cô. Bóng người rất mờ ảo, cảm giác như lay động theo gió vậ. Bây giờ là nửa đêm, không phải là trộm đấy chứ?

Rất nhanh, tôi liền gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu. Ở chỗ chúng tôi, đã rất lâu rồi chưa xuất hiện một vụ trộm cắp nào cả. Ngay lúc tôi đang nghĩ tới nghĩ lui thì bên trong phòng bà cô vang lên tiếng nói chuyện rất khẽ. Nghe như là bà cô đang nói chuyện cùng với ai đó. Hơn nửa đêm rồi, sẽ là ai chứ?

Tôi biết người tu đạo thường hay liên hệ với quỷ thần, có khi khó tránh khỏi sẽ làm ra một vài hành động khác người, nhưng nếu đã không thấy thì

thôi, sau khi thấy, tôi thật sự không kiềm chế được sự tò mò trong lòng. Tôi bỏ dép ra, cầm nó lên tay, bước từng bước khẽ khàng về phía căn phòng của bà cô. Đi được nửa đường, bỗng một cơn gió lạnh quét qua làm tôi khôi phục lại lý trí. Tôi nhớ tới tính tình hung bạo của bà cô, trong lòng lập tức có cảm giác hơi e sợ. Hơi nửa đêm nghe lén chuyện của bà cô, nếu như bị bà cô phát hiện, tôi thật sự không dám nghĩ tới hậu quả.

Tôi vừa xoay người, chuẩn bị rời đi để mọi chuyện không trở nên tồi tệ, thì bỗng một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo một giọng nói quen thuộc.

“Thật sự muốn đi à?”

Tôi bị giọng nói này làm cho giật mình nên đã vô tình kêu “a” một tiếng, tuy âm lượng không lớn nhưng trong màn đêm yên tĩnh này, người đang ở trong phòng rất dễ có thể phát hiện ra.

“Ai? Ai đang ở bên ngoài?”

Dĩ nhiên bà cô ở trong phòng đã nghe thấy tiếng kêu của tôi.

Tôi bị dọa đến nỗi mặt mũi trắng bệch, phản ứng của bà cô nhanh như vậy, có lẽ lần này tôi đụng phải họng súng rồi. Trong lúc nhất thời tôi không biết nên làm thế nào cho phải, muốn chạy, nhưng chỗ này cách phòng của tôi những vài mét, hơn nữa nhất định bà cô sẽ nghe thấy tiếng bước chân. Nhưng nếu để tôi trực tiếp thừa nhận là mình thì tôi lại không dám.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng bà cô đứng dậy đi về phía tôi, tiếng bước chân càng ngày càng gần, rất nhanh bà cô đã đi đến cửa rồi. Tôi hoang mang lo sợ vô cùng.

“Meow, Meow.”

Bỗng hai tiếng mèo kêu từ đâu truyền tới, sau đó tiếng hai con mèo đánh nhau bắt đầu xa dần. Nhưng tôi cũng không nhìn thấy con mèo nào ở xung quanh đây cả.

Trong phòng, tay bà cô vừa chạm đến chốt cửa thì nghe thấy động tĩnh bên ngoài, bà tự nhủ: “Thì ra hai con mèo đang đánh nhau.” Sau đó bà quay trở lại, căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng lúc ngoảnh đầu lại, tôi lại không bóng dáng một người đàn ông nào cả. Rõ ràng vừa rồi tôi nghe thấy tiếng nói của hãn vang lên bên tai mình. Nếu không phải là tại hãn, tôi cũng sẽ không bị bà cô phát hiện. Giọng nói của người này rất quen tai, hình như là lần đầu tôi ra sau núi, là hãn giúp tôi thoát khỏi sự khống chế của cỗ xác chết kia.

“Không ổn rồi, lá gan của em nhỏ như vậy, làm sao trở thành vợ của tôi được?”

Bên tai tôi lại vang lên một giọng nói cùng với đó là khuôn mặt của một ai đó. Tôi nghiêng đầu đi, khuôn mặt ấy cách chóp mũi tôi cùng lắm cũng chỉ khoảng vài cen-ti-mét.

Lần này tôi cũng thông minh hơn, không hét lên mà chỉ cho hãn một cái tát để hãn sợ tôi.

Người nọ khẽ cười một tiếng, bắt lấy tay tôi, nói: “Không phải em muốn biết bà ấy đang làm gì sao? Để tôi đưa em đi.”

Nói xong, không đợi tôi trả lời, hãn đã đưa tôi ra phía cửa sổ. Tôi không nhìn được mà lén lút nhìn vào bên trong. Tôi chỉ thấy ở trong phòng, bà cô đang đốt một ngọn nến màu trắng, ngọn lửa yếu ớt, lay động chập chờn theo gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

Nhưng cái tôi quan tâm chính là, người đàn ông hiện giờ đang đứng trong phòng bà cô rốt cuộc là ai. Ngọn đèn lờ mờ, hãn lại đưa lưng về phía

tôi đang đứng, ta xem không nhìn rõ lắm, chỉ cảm thấy bóng lưng của người đàn ông này có chút quen mắt.

Bà cô cầm một chiếc đèn lồng trong tay, kỳ quái chính là trong ngọn nến có lửa màu xanh, không có gió, nhưng lại lay động liên tục. Bà cô hỏi hần ta cái gì đó, giọng nói rất nhỏ, tôi chỉ có thể lờ mờ nghe được cái gì mà “Phía sau núi, Tạ Linh Linh cái gì đấy.”

Tôi quay đầu lại muốn hỏi xem người đàn ông bên cạnh tôi có biết người trong phòng kia là ai không. Vừa mới quay đầu lại, tôi liền ngây ngẩn cả người.

Khoảng cách giữa với mặt tôi với mặt hần rất gần, tôi dường như có thể nhìn thấy cả lỗ chân lông trên mặt hần. Nhờ ánh trăng, tôi nhìn thấy cả khuôn mặt hần. Ngũ quan của hần rất tinh xảo, tròng mắt màu đen sáng sực. Môi mỏng khê mở, bất giác toát ra vẻ phong tình vụn vụn.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, trên mặt nóng lên, tôi nhanh chóng quay đầu lại, nhìn vào trong phòng. Ai ngờ cảnh tượng lúc này ở trong phòng so với lúc tôi nhìn thấy trai đẹp còn làm tôi kinh ngạc hơn nữa. Người đàn ông đang đứng ở trong phòng chính là ba của Bạch Tuyết: Bạch Phong. Không phải ông ấy đã bị hỏa thiêu rồi ư? Sao bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này?

Tôi chỉ chỉ vào Bạch Phong, ý hỏi hần có biết ông ta không. Người đàn ông bên cạnh tôi khê gật đầu, hần vừa định nói với tôi cái gì đó thì bất chợt tôi phát hiện ra có một thứ gì đó đang đánh về phía chúng tôi với tốc độ thần tốc. Cùng lúc đó, người đàn ông đẩy tôi sang một bên, thuận thế đứng chắn trước người tôi. Theo sau đó là một cây phát trần đập vào người hần. Bị cây phát trần quất trúng, quần áo trên người hần liền có vài lỗ hồng.

Sau khi đứng vững lại, hần cau mày, cúi gập: “Ám toán sau lưng là cách làm của danh môn chính phái sao?”

Bà cô đi ra, cười lạnh nói: “Xem ra cậu cũng tự thừa nhận mình lén lút diễn trò.”

“Nợ cũ chưa xong, hiện tại lại thêm thù mới, xem ra mối thù giữa chúng ta càng ngày càng lớn rồi.”

Vẻ mặt người nợ cũng trở nên rét lạnh, nhìn ánh mắt của bà thật giống như là sắp phun ra lửa vậy.

Nghe bọn họ nói như vậy, chẳng lẽ bọn họ có quen biết ư? Tôi càng ngày càng tò mò về bà cô. Bà cô chưa từng sống ở đâu, nhưng đối với mọi chuyện xảy ra với chúng tôi bà đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau, vẻ mặt của bọn họ giống như là hận không thể giết chết đối phương.

Tôi vội cười nói: “Là cháu muốn nhìn lén, đừng trách hần.”

Nhưng hai người này không thèm nhìn tôi, dường như trong ánh mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau. Đang lúc tôi sợ bọn họ đánh nhau thì người đàn ông kia bỗng lùi về sau mấy bước, nhún người một cái liền không thấy đâu nữa.

Thấy bà cô không có ý định đuổi theo, tôi cũng hơi yên lòng. Tôi di chuyển tầm mắt đến cây phất trần dưới mặt đất, tôi rùng mình một cái, hần bị thương rồi ư? Nếu không phải vừa rồi hần đẩy tôi sang một bên thì hần cũng sẽ không bị thương. Trong lòng tôi không khỏi lo lắng hần ta bị thương có nghiêm trọng hay không. Không đợi tôi hồi phục lại tinh thần, bà cô đã lên tiếng: “Tạ Thu Đồng, còn không mau vào đây?”

Nghe bà cô nói vậy, tôi chỉ có thể lạng lẽ đi vào. Tôi không dám nói lời nào, chỉ lạng yên chờ bà cô răn dạy.

Bà cô chỉ vào góc tường: “Cháu đứng vào kia lắng nghe, ta không hỏi thì cháu không được nói chuyện.”

Tôi lập tức gật nhẹ đầu, không nói một lời nào. Ngẩng đầu lên thì tôi thấy Bạch Phong đang ngơ ngác nhìn về phía trước. Thân ảnh của ông ấy thì không được chân thực, rất là mờ ảo, giống như hồn phách vậy. Bà cô hỏi hẩn một câu, hẩn vô thức trả lời một câu, nhưng lời nói thì thường đứt quãng, không liền mạch.

Tuy tôi đối với mấy chuyện quý thần gì đó cũng không hiểu lắm, nhưng tôi biết, khi còn sống là một người bình thường thì sau khi chết đi cũng không thể nào lại biến thành kẻ ngốc được. Trong chuyện này, nhất định có ẩn khúc. Nhưng trước đó bà cô đã bảo tôi không được nói chuyện, tôi chỉ có thể tạm thời đè xuống tất cả những thắc mắc trong lòng mình.

Theo như những lời nói không hoàn chỉnh của chú Bạch, thì tôi đã biết chú Bạch bị Lệ Quý phía sau núi giết chết, cái chết của Bạch Tuyết và Linh Linh chắc chắn cũng có liên quan đến Lệ Quý phía sau núi.

Hỏi xong, bà cô mở một cái túi ra rồi cho chú Bạch vào đó. Thu xếp cho Bạch Phong xong, bà cô trợn mắt với tôi, sau đó mới nói: “Cháu biết hẩn từ khi nào?”

Bà cô không hỏi tôi cái này còn tạm ổn, vừa hỏi, trong lòng tôi liền tràn đầy oán trách.

“Hẩn là bạn cháu, sao bà lại không phân rõ trắng đen mà ra tay đả thương người khác như vậy?” Tôi nhìn cây phất trần dính đầy máu tươi trên mặt đất, tức giận nói.

Bà cô bĩu môi nói: “Bạn của cháu? Vậy cháu nói xem bạn cháu tên là gì, nhà ở đâu?”

Tôi tức giận đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng, cũng không trả lời được câu hỏi của bà cô, chỉ có thể giữ im lặng.

Bà cô thấy tôi như vậy thì cười nói: “Cháu không trả lời được đúng không? Vậy để ta nói thay cháu. Hắn tên là Lý Nhất Phàm, chết ở phía sau núi đã mấy trăm năm rồi.”

Tôi lắp bắp kinh hãi, không ngờ hắn cũng là quý, lại còn chết ở phía sau núi nữa chứ. Chẳng lẽ cái chết của Tạ Linh Linh và mấy người kia đều có liên quan đến hắn sao? Nghĩ đến đây, tôi lập tức gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu. Nếu như hắn chính là Lệ Quý, vậy tại sao lúc ấy hắn lại cứu tôi?

“Hắn đích thực là quý, cháu ở cạnh hắn không có ích lợi gì cả.” Bà cô nhìn tôi, bổ sung thêm một câu.

“Nhưng hắn đã từng cứu cháu.”

Tôi kể lại đơn giản chuyện xảy ra ở phía sau núi ngày hôm ấy. Bà cô hỏi: “Vậy sau đó hắn có bảo cháu phải báo đáp hắn cái gì không?”

“Không có.”

Bà cô cười lạnh: “Chẳng qua là hắn chưa kịp nói mà thôi.”

Tôi lại cảm thấy vấn đề này thật nhức óc, chỉ vào mấy thứ đồ quái dị kia, hỏi “Bà làm cái gì vậy?”

“Gọi hồn.”

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 17

“Gọi hồn?” Tôi hỏi ngược lại.

Thì ra cái đèn lồng quỷ dị dùng để gọi hồn.

“Không thì cháu nghĩ tại sao Bạch Phong lại đột nhiên xuất hiện trong phòng ta?”

Sắc mặt bà cô vẫn rất u ám, xem ra Lý Nhất Phàm thực sự đã làm bà cô tức giận. Tôi có chuyện muốn nhờ bà cô giúp, cho dù bà cô tức giận thì lần này tôi cũng muốn thử cầu xin bà.

“Bà cô, bà có thể gọi hồn của Tạ Linh Linh giúp cháu được không? Cô ấy là người bạn tốt nhất của cháu, cháu muốn biết rốt cuộc là ai đã hại chết cô ấy.”

Bà cô trừng mắt với tôi: “Cháu cho rằng gọi hồn dễ vậy? Thích gọi là gọi được à? Bạch Phong chỉ là một người chết theo, cũng đã khó gọi như vậy, hồn phách còn không được hoàn chỉnh. Đoán chừng hồn phách của Tạ Linh Linh sớm đã tan thành mây khói rồi..”

“Không có chuyện đấy đâu.” Tôi lập tức phản bác nói: “Mấy hôm trước cháu còn mơ thấy cô ấy mà.”

Tôi đem chuyện Tạ Linh Linh báo mộng cho tôi, nói cho bà cô biết. Bà cô nghĩ một lát, cuối cùng cũng đồng ý giúp tôi thử một lần.

“Nhưng việc này cần phải chuẩn bị một vài thứ, đêm mai cháu hãy sang đây.”

Sáng sớm ngày hôm sau tôi bắt đầu giúp bà cô tìm máu chó đen, rồi lên chợ chọn một con gà trống khỏe mạnh có mào đỏ thẫm, rồi cả một ít nến sáp ong. Cuối cùng lại chạy ra thị trấn mua một ít gạo nếp trắng. Lúc ra về, tôi vô tình trông thấy Lý Nhất Phàm, hẳn đang mua đồ ở trong cửa hàng vàng mã. Lúc trông thấy tôi, hẳn cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng thoáng cái hẳn đã giả bộ như không nhìn thấy tôi, mua xong đồ mình cần thì liền ra về.

Hắn đi rất nhanh, không giống như người mới bị thương nặng một chút nào, tôi vội vàng lên tiếng gọi hắn.

“Có chuyện gì?” Giọng điệu của hắn rất lạnh nhạt và có phần sốt ruột.

Tôi biết hắn vì oán hận bà cô nên giận lây sang tôi nhưng tôi cũng không để ý.

“Vết thương của anh không có gì đáng ngại chứ?”

Nhắc tới cũng kỳ, vừa mới tiếp cận hắn thì con gà trống vốn đang nằm yên tĩnh trong lòng tôi bỗng chốc liền kêu lên như bị chọc tiết, nó không ngừng vỗ cánh giãy dụa để thoát ra khỏi lòng tôi. Tôi tuột tay một cái thì con gà trống đã tức tốc nhảy xuống, sợ hãi trốn vào một góc, gọi thế nào nso cũng không chị ra.

Lý Nhất Phàm hừ lạnh, liếc mắt nhìn túi gạo nếp tôi đang xách trên tay, khinh thường nói: “Cô vẫn nên lo cho chính mình đi, đừng tự đem mình vào.”

Nói xong hắn liền nghênh ngang rời đi. Lời hắn nói tôi không hiểu, cũng không để nó ở trong lòng. Tôi ra túm con gà trống của mình vào lòng rồi trở về nhà. Tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị ổn thỏa. 11 giờ đêm nay

tôi sẽ sang phòng bà cô, giúp bà cô sắp xếp mấy đạo cụ này. Bà cô nói, người kia muốn con người của Tạ Linh Linh nên rất khó để gọi hồn phách của nó về, chỉ có thể mạnh bạo thử một lần, nhưng không chắc có thể thành công.

Vào phòng bà cô, đập vào mắt tôi là những mảnh vải có hình dạng giống cờ thường, vây kín cả căn phòng. Cách đó không xa còn có một cái bàn thờ, trên bàn có một cái đầu heo và một đôi đũa được cắm trên đó, và một bát hương. Ngoài ra còn có hai ngọn nến sáp ong đang cháy. Suýt nữa thì tôi tưởng mình đi nhầm chỗ.

Tôi chỉ vào những mảnh vải xung quanh, hỏi: “Bà lấy lá cờ thường này để làm gì?”

Bà cô nhìn tôi, tức giận nói: “Cháu không nói thì không ai bảo cháu cầm đâu.”

Tôi nhỏ giọng lẩm bẩm: “Cháu không được biết sao? Hỏi tí mà cũng không cho.”

Không ngờ lời nói của tôi lại lọt vào tai bà cô. Bà cô đành giải thích: “Đây là cờ chiêu hồn, có nó thì cơ hội gọi hồn thành công sẽ tăng lên chút ít.”

“Cờ chiêu hồn?”

Trước kia tôi đọc tiểu thuyết có thấy qua cái tên này, lần này được tận mắt trông thấy, liền nhân cơ hội quan sát nó kỹ lưỡng. Trên bốn góc của lá cờ chiêu hồn có viết đông, tây, nam, bắc.

Đồng hồ báo thức vang lên, 12h rồi.

Bà cô quỳ trên mặt đất, vái lạy vài cái. Sau đó bà cô bảo tôi ôm gà trống đứng vào trong vòng vây của cờ chiêu hồn. Đồng thời cũng bắt tôi đeo trên

lưng một cái túi, trong đó có rất nhiều gạo nếp và hai bình máu chó đen.

Trong tay bà cô là cái đèn lồng mà tôi đã thấy ngày hôm qua, bên trong đèn lồng có một ngón nến đang phát ra ánh sáng màu xanh lục âm u. Những ngọn nến này rõ ràng đều là đồ mà tôi mua về, thật là kỳ quái.

“Cháu đã suy nghĩ kỹ chưa?” Bà cô lại một lần nữa xác nhận nói.

Tôi sờ lên vỏ sò trong túi áo, kiên định gật đầu. Tạ Linh Linh là bạn thân nhất của tôi, tôi nhất định phải biết chuyện này.

Bà cô cũng không chần chờ nữa mà đưa đèn lồng cho tôi, dặn dò: “Bất kể có gọi được hay không, cháu cũng phải trở về trước khi đèn tắt. Còn nữa, cho dù cháu có nghe thấy cái gì đi chăng nữa cũng không được phép quay đầu lại!”

“Cháu biết.” Những lời này, bà cô đã nói với tôi một lần rồi.

Trong miệng bà cô lẩm bẩm, hình như là câu thần chú gì đó, tôi thấy tất cả mọi thứ xung quanh đang dần dần thay đổi. Tôi đi vào một con đường nhỏ đen kịt, trong tay chỉ có một chiếc đèn lồng phát ra ánh sáng màu xanh lục ảm đạm, chiếu sáng xung quanh trong phạm vi một mét. Tôi cố gắng mở to hai mắt, cố gắng đi thật cẩn thận để không bị vấp ngã bởi những hòn đá to nhỏ trên con đường ghồ ghề này. Một tay tôi ôm con gà trống ở trong lòng, tay còn lại xách đèn lồng, vừa đi vừa gọi tên của Tạ Linh Linh.

Trên đường hoang vu đến mức ngay cả tiếng côn trùng kêu hay tiếng chim hót cũng không có, xung quanh vô cùng im ắng, tôi gần như chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của chính mình.

Cứ đi, cứ đi, tôi chợt phát hiện có điểm bất thường. Đằng sau lưng tôi hình như có tiếng bước chân, nó vẫn cứ luôn đi theo tôi, tốc độ không nhanh mà cũng không chậm. Tôi tưởng rằng mình nghe lầm, khi tôi ngừng lại thì tiếng bước chân đằng sau lưng cũng ngừng lại. Tôi thử đi vài bước,

đăng sau quả nhiên lại vang lên tiếng bước chân. Cùng lúc đó, con gà trống vốn rất an tĩnh ở trong lòng tôi lại đột nhiên giãy dụa kịch liệt, suýt nữa thì chạy ra khỏi tay tôi. Tôi cầm chặt hai cánh của nó, không cho nó làm loạn. Đợi đến khi con gà trống an tĩnh lại, tôi cảm giác cơ thể nó cứ run rẩy không ngừng. Trong lòng tôi cũng có một loại dự cảm xấu, đứng im tại chỗ, không dám cử động.

Tôi chỉ cảm giác sống lưng mình lạnh toát, thanh âm có lẽ cũng vì vậy mà trở nên run run: “Tạ Linh Linh, là mày à?”

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 18

Nói xong tôi bất giác thò tay vào trong túi áo, bốc một nắm gạo nếp, chuẩn bị ném ra đằng sau. Bà cô đã từng nói qua, chỉ cần là Tạ Linh Linh tới, cô ấy sẽ đáp lại tiếng gọi của tôi. Nhưng người này cứ im lặng đi theo sau tôi, chắc chắn không phải là Tạ Linh Linh.

“Là ai đó? Nếu không nói thì đừng trách tôi không khách khí.”

Đằng sau không vang lên tiếng đáp lại, chỉ có điều có một cánh tay đập vào bả vai tôi. Cơ thể tôi lập tức trở nên cứng đờ, đang định ném nắm gạo nếp ra thì sau lưng tôi lại vang lên tiếng nói:

“Đồng Đồng, mày đang tìm tao à?”

Sau khi phát hiện ra là giọng nói của Tạ Linh Linh, trong lòng tôi liền trở nên vui vẻ, vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn.

Nhưng vừa mới quay đầu được một nửa thì tôi chợt nhớ tới lời nói của bà cô.

“Đồng Đồng, đã rất lâu rồi chúng ta chưa được gặp nhau, chẳng lẽ mày không muốn nhìn xem tao thế nào rồi sao?”

Lời nói này của Linh Linh tràn đầy ưu thương, thanh âm nghẹn ngào, giống như trong lòng có vô vàn uất ức. Sau đó, cô ấy lại khóc nức lên, nghe thôi mà tôi cũng thấy đau xót vô cùng. Tạ Linh Linh vừa khóc vừa dùng tay đập loạn lên vai tôi làm nửa người tôi trở nên cứng đờ.

“Mày đừng khóc nữa, mày ra đứng trước mặt tao đi để tao nhìn mày thật kỹ.”

Tôi muốn Tạ Linh Linh đứng trước mặt tôi, để sau khi xác nhận thực sự là Linh Linh thì tôi sẽ hỏi cô ấy một vài vấn đề.

“Chân tao bị trật khớp rồi, không nhúc nhích được.” Tạ Linh Linh đứng ở đằng sau lưng tôi, u oán nói: “Mày công tao một lát đi.”

Nói xong, Tạ Linh Linh hoàn toàn đem bản thân đặt lên lưng tôi, làm tôi đảo đảo một cái, suýt chút nữa thì té ngã, khó khăn lắm mới đứng vững lại được. Cổ tôi bị hai cánh tay của cô ấy ôm chặt, làm tôi cảm thấy hơi khó thở.

Tôi dùng sức tách hai tay của cô ấy ra: “Mày thả lỏng ra chút, mày làm tao không thở nổi rồi đấy.”

Sờ thấy một mảng lông lá xồm xòa, không giống với cánh tay của người bình thường. Phúc chốc nội tâm tôi liền trở nên chán nản, buột miệng nói: “Cô không phải Tạ Linh Linh.”

Lời còn chưa nói hết, bên tai tôi đã vang lên tiếng cười ha hả: “Ai nói ta không phải chứ? Ta chính là Tạ Linh Linh đó. Không phải cô tới tìm ta sao?”

Thanh âm yếu ớt ừ ừ này giống như một bà lão. Khác xa với thanh âm vừa rồi của Tạ Linh Linh. Sau đó vật kia còn thổi một hơi vào tai tôi, một hơi này cũng không mát lắm mà mang theo một mùi hôi thối kinh khủng, làm tôi suýt tắc thở.

Tôi dùng hết sức lực toàn thân nhưng cũng không thoát khỏi nó, chỉ có thể cầu xin tha thứ: “Chúng ta không thù không oán, xin hãy thả tôi đi đi.”

Vật kia không nói lời nào, vẫn chỉ cười, tiếng cười sắc bén vô cùng chói tai, tôi nghe mà muốn khóc. Tôi cảm giác vóc dáng của nó cũng không to hơn tôi là bao, nhưng tôi bị nó đè đến nỗi sắp sụn xương. Tôi dốc sức liều mạng thò tay vào tỏng túi áo, bốc một nắm gạo nếp lên rồi vung ra đằng sau. Thế nhưng không có một chút hiệu quả nào, ngược lại làm nó cười càng thêm khoái trí.

“Ta không phải là quý, cô dùng gạo nếp đối phó với ta cũng vô dụng.”

Tôi sốt ruột đến nỗi mồ hôi túa ra như tắm. Lúc bà cô gọi hồn tôi cũng đã nghĩ có thể tôi sẽ gặp phải một con quý khác, nên tôi đang theo rất nhiều thứ để đó phó với nó, ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một tên khó nhân như này chứ?

Vật kia không vội vàng giết tôi mà cuốn muốn trêu đùa tôi thêm lúc nữa. Nó hơi nói lỏng tay, trong mồm nhai răng rắc rắc rắc, không biết là đang ăn cái gì.

“Này, cô cũng ném thử đi.”

Nói xong, nó duỗi cái tay đầy lông lá ra, cố gắng nhét vào miệng tôi cái gì đó. Tôi vô cùng ghét cái thứ mà nó vừa nhét vào miệng tôi, huống chi vừa nghĩ tới bộ dáng quái vật đầy lông lá của nó là tôi liền muốn nôn ọe. Vật ở trong miệng tôi là một chất rắn, trộn lẫn với một ít lông lá trên người nó. Ta cố gắng ngăn không cho phép mình nuốt nó xuống, bàn tay sờ đến bình máu chó đen, tôi mặc kệ tất cả, cậy nắp ra rồi gộp vào người đằng sau. Vật kia phản ứng nhanh nhạy đưa tay ra ngăn cản tay tôi lại, làm toàn bộ máu chó đen ở trong bình chảy từ đầu tôi xuống. Mùi máu chó đen tanh tưởi tạt vào mặt tôi, sau đó tôi nghe thấy một tiếng gọi kỳ quái, tôi chỉ cảm giác cổ mình được buông lỏng, cơ thể cũng lập tức trở nên nhẹ nhõm. Nhìn lại trong bóng tối, cách đó không xa có một cặp mắt mà xanh lục đang nhìn chăm chăm vào tôi. Một tay nó không ngừng vuốt tay còn lại, có vẻ như là đã dính phải máu chó đen của tôi. Toàn thân nó được che phủ bởi một bộ

lông dày đặc, nhìn không ra nó là cái thể loại gì, người không ra người mà vật không ra vật. Tôi thấy chiêu này có tác dụng, vội vàng lấy một bình máu chó khác ở trong túi ra, cảnh giác nhìn nó, không cho nó tới gần tôi.

Nhưng vật kia chưa từ bỏ ý định, tôi đi về phía trước, nó cũng theo sát tôi. Trong tay tôi chỉ còn một bình máu chó đen, tôi không dám giội vào nó cách thông thường, lỡ như không có giội trúng nó, vậy thì tôi liền xong đời rồi. Nó cứ theo sát tôi như vậy, tôi không thể vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nó được. Tôi cắn răng, đành phải dội nốt bình máu chó đen lên người, như thế thì tốt rồi. Nếu nó dám đến gần tôi sẽ cọ cái máu chó này vào người nó. Vật kia thấy toàn thân tôi đều dính máu chó đen, cuối cùng cũng buông tha cho tôi.

Tôi thở dài một hơi, đi nhanh về phía trước, trông thấy ngọn nến trong đèn lồng sắp tắt, tôi lập tức cười không nổi. Bà cô đã từng nói, nhất định phải trở về trước khi ngọn nến tắt, mà chuyện vừa rồi đã làm nến đã cháy hơn phân nửa rồi. Nhìn ngọn nến chỉ còn non nửa, tôi vô cùng lo lắng, chỉ sợ lần chiêu hồn này bị uổng phí rồi. Tôi không cam lòng, bước đi nhanh hơn, vừa đi vừa gọi tên của Tạ Linh Linh. Không biết có phải là do toàn thân toàn thân tôi dính đầy máu chó đen hay không mà lần này tôi không còn gặp phải mấy chuyện kỳ quái nữa, con đường mà tôi đi cũng bằng phẳng hơn so với lúc đầu.

Tôi lo lắng bất an đi về phía trước, càng đi tôi lại càng nản lòng thoái chí. Phía trước vẫn đen sì, không có một bóng người, chẳng mấy chốc nữa mà nến cũng sẽ tắt. Tôi chuẩn bị quay trở về, nhưng chợt nghe thấy có tiếng gọi tôi cách đây không xa: “Đồng Đồng, Đồng Đồng.”

Giọng nói uể oải, yếu ớt, rề rà làm tôi nổi hết cả da gà. Phản ứng đầu tiên của tôi là bỏ chạy, gạo nếp ở trong túi áo bị rơi vãi ra ngoài mà tôi cũng không biết. Chạy được một lúc, tôi thấy phía sau không có động tĩnh gì mới dám dừng lại. Nhưng vừa dừng lại thì bỗng nhiên có một người từ ở đằng

sau bay tới trước mặt tôi. Trông thấy người đứng trước mặt tôi là tạ Linh Linh tôi liền bị dọa đến nỗi ngã phịch xuống đất.

“Mi là người hay quý?”

Tôi cố gắng áp chế sự sợ hãi ở trong lòng, hai chân run rẩy, muốn đứng lên cũng đứng không nổi.

“Là tao, không phải mày vẫn luôn muốn tìm tao sao?”

Thấy tôi không tin, cô ấy liền nói một vài chuyện mà chỉ có hai người chúng tôi mới biết. Lúc này tôi tin cô ấy chính là Tạ Linh Linh.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 19

Ngọn nến chỉ còn lại khoảng 5 cm. Tôi biết thời gian không còn nhiều nên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Rốt cuộc mày bị ai hại chết vậy?”

Tạ Linh Linh cũng không nói nhảm với tôi, trầm giọng nói: “Tạ Nam.”

Thấy vẻ mặt tôi mù mịt, cô ấy liền bổ sung thêm: “Chính là bà cô của mày, Thanh Trần Tử.”

Sự khiếp sợ trong lòng tôi quả thực không có cách nào để hình dung. Tuy tôi cũng đã từng nghi ngờ bà cô, nhưng khi nghe được chính câu trả lời từ miệng Tạ Linh Linh tôi vẫn không thể chấp nhận nổi.

“Tại sao?”

“Tao cũng không rõ lắm. Tao chỉ biết hình như bà ấy có quan hệ với Âm Sơn Phái.”

Lời này của Tạ Linh Linh cũng giống với lời mà bà Vương trước đây đã nói với tôi. Khi đang nói chuyện, thỉnh thoảng Tạ Linh Linh lại nhìn ngó xung quanh.

Tôi tò mò hỏi: “Mày nhìn cái gì thế?”

“Tao lo bọn họ sắp tới đây rồi. Tao chỉ tạm thời trốn thoát, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể tìm tới đây.”

Vừa dứt lời, phía xa xa có rất nhiều đốm sáng giống như ma trời đang bay tới, Tạ Linh Linh cũng nhìn thấy, lập tức vội vàng từ biệt với tôi: “Tao

sẽ dụ bọn họ đi, mày tranh thủ về nhà thật nhanh nha.”

Nói xong, Tạ Linh Linh chỉ vào cái đèn trong tay tôi: “Nó cũng sắp tắt rồi, mày đi mau đi.”

Tôi thấy ngọn nến thực sự chỉ còn lại một mẩu, cũng không có thời gian xen vào chuyện của cô ấy nữa, chỉ có thể rời đi. Tôi đi theo hương đầu của gà trống, rất nhanh đã tìm thấy đường ra. Càng chạy tôi lại càng nóng vội, bởi vì chỉ sợ ngọn nến sẽ không chống đỡ được tới lúc tôi về nhà rồi mới tắt. Tuy tôi chạy rất nhanh, nhưng lúc đến cửa thôn, ngọn nến đột nhiên vụt tắt. Lòng tôi trầm xuống, cùng lúc đó, tôi cảm thấy nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống vài độ, tôi bất giác rung mình một cái. Rõ ràng tôi trông thấy rất rõ những căn nhà quen thuộc kia, nhưng tôi lại không thể đi vào.

Tôi biết tôi đã gặp phải bức tường chắn của quỷ. Bà cô cũng đã từng nói qua với tôi, bảo tôi đi theo sự chỉ dẫn của con gà, nhưng không biết con gà này làm sao mà đầu nó cụp xuống, toàn thân lạnh run, cũng không hề chỉ đường cho tôi. Tôi thật sự không có biện pháp, đành phải thả nó đi để xem nó chạy đi đâu, tôi sẽ chạy theo nó. Gà trống là vật tránh ma quỷ, có thể trông thấy các loại ma quỷ, tôi đi theo nó có lẽ an toàn hơn. Mới đầu tinh thần của con gà trống vô cùng phấn chấn, nhưng càng về sau nó lại càng thoái chí, cuối cùng nó nằm sấp xuống đất, không nhúc nhích.

Tôi nôn nóng đến độ mồ hôi trên trán túa ra như mưa, tôi dùng chân đá nó vài cái, nhưng nó vẫn cứ nằm rạp trên mặt đất. Tôi thật sự không còn biện pháp nào khác, biết tình huống lần này so với trong tưởng tượng của tôi còn nghiêm trọng hơn, tôi chỉ có thể thở dài một hơi. Được rồi, dựa vào gà không bằng dựa vào mình. Có lẽ tôi nên thử sử dụng mấy cái đạo cụ mà tôi đã mang theo. Nghĩ vậy tôi liền thò tay vào trong túi áo. Sau khi thò tay vào, lòng tôi bỗng chốc đã trở nên nguội lạnh. Cái túi nào không đóng chặt, gạo nếp đã rơi vãi ra gần hết chỉ còn lại có vài hạt. Hai tay tôi buông thõng,

đầu cúi gằm xuống mặt đất. Thôi xong rồi, hiện tại tôi chẳng còn cái gì cả, còn con gà thì nó đã sợ hãi đến thế kia rồi. Tôi chỉ có thể âm thầm cảm thấy may mắn thì bây giờ thân tôi đều là máu. Như vậy thì ít ra quý cũng sẽ không dám đến gần tôi.

Ngay lúc lòng tôi đang nóng như lửa đốt, thì đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua làm tôi sờn hết cả gai ốc. Rõ ràng vừa mới qua mùa hè thôi, nhưng trận gió này thật là âm lãnh. Tôi chưa kịp phản ứng lại thì chợt nghe thấy bên tai truyền đến tiếng cười “khà khà”.

Tôi nhìn lại, hai chân mềm nhũn, thoáng cái liền ngã phịch xuống đất. Tôi vốn tưởng rằng chú Bạch Phong đã bị hỏa thiêu từ lâu, nhưng hiện giờ ông ấy lại đứng cách tôi không xa, hơn nữa còn đang trợn to hai mắt nhìn tôi.

Thấy tôi co quắp ngồi dưới đất, ông ấy không tới gần tôi, không biết là do sợ máu chó trên người tôi hay là vì nguyên nhân gì mà ông ấy chỉ đứng đó nhìn tôi cười. Ngay lúc tôi cho rằng ông ấy không dám đến gần tôi thì ông ta đột nhiên bổ nhào về phía tôi. Tôi tránh không kịp, thoáng cái đã bị ông ấy vồ trúng. Máu chó trên người tôi hình như không ảnh hưởng đến ông ấy một chút nào, hai tay của ông ta bắt đầu bóp cổ tôi. Chỉ trong gang tấc, mùi máu tươi trên cơ thể tôi đã trộn lẫn với mùi hôi thối, rồi nó xộc thẳng lên mũi tôi làm cả người tôi không còn một chút sức lực. Miếng ngọc bộ trên ngực tôi cũng càng ngày càng nóng, gần như muốn đốt cháy da thịt tôi. Ngược lại tôi không sợ mình bị bồng, mà ghé miếng ngọc bội về phía Bạch Phong, rồi ông ta đột nhiên gào rú lên một tiếng, sau đó tôi thấy một cái bóng đen chui ra từ thân thể Bạch Phong, thoáng cái nó đã chạy vào rừng cây không còn thấy tăm hơi.

Thế thể của chú Bạch ngã sang một bên, hai con mắt vẫn còn mở to. Tôi bất chấp sợ hãi đứng dậy. Nhưng vừa đứng lên thì con gà trống đột nhiên nổi điên, nó vừa kêu vừa chạy thục mạng. Tôi vội vàng đi theo nó, không

bao lâu sau tôi liền trông thấy nhà của mình. Lúc này tôi mới phát hiện mình đã thoát khỏi bức tường chắn của quý.

Bà cô vẫn ngồi ở trong phòng, lo lắng chờ tôi trở về. Thấy tôi toàn thân dính đầy máu tươi trở về, bà ấy liền vội vàng tiến lên xem tôi có bị thương ở đâu hay không.

Tôi khoát tay, nghỉ ngơi một lát rồi nói cho bà cô biết đại khái những sự việc đã xảy ra. Tôi vốn muốn trực tiếp hỏi bà ấy, có phải chuyện này có liên quan đến bà hay không. Nhưng nghĩ lại, hỏi bà cô như vậy, chỉ sợ sẽ đánh rần động cỏ, hơn nữa, Tạ Linh Linh cũng nói với tôi không rõ ràng, chỉ nói cho tôi biết cái kết quả. Vạn nhất đó chỉ là hiểu lầm thì không phải đã đổ oan cho người tốt sao? Dù sao nếu bà cô thực sự là hung thủ, vậy tại sao bà ấy lại giúp tôi gặp Tạ Linh Linh? Nhưng mà tạm thời tôi cho rằng lời nói của Linh Linh là sự thật, còn chuyện của bà cô, chỉ cần tôi cố gắng điều tra thì nhất định sẽ tìm ra chân tướng.

Không hiểu tại sao, có lẽ là bởi vì thái độ của bà cô đối với âm hôn vô cùng chán ghét, nên tôi không dám nói cho bà cô biết chính miếng ngọc bội này đã cứu mạng tôi vào thời điểm mấu chốt.

Tôi tiếc hận nói: “Sớm biết dù đèn bị tắt mà vẫn có thể trở về thì cháu đã mang Linh Linh về đây rồi.”

Bà cô thấy tôi không sao nên cũng yên lòng, nhưng lông mày bà vẫn nhíu lại, mĩa mai nói: “Cháu cũng không biết tại sao lại may mắn trở về được mà còn đòi mang theo người khác về?”

Lời này của bà cô làm tôi không dám “gáy” tiếp. Tôi phát hiện tính tình của bà cô thật cổ quái, động một tí lại thích châm chọc người khác. Không biết là do bà cô thiếu thốn tình cảm hay là đã xảy ra chuyện gì mà tôi thấy lúc bà cô nói chuyện với ba mẹ tôi cũng rất khách khí.

Có lẽ bà cô thấy tôi không vui nên nói thêm: “Nếu như cháu thật sự trông thấy Tạ Linh Linh, nhất định cháu sẽ không thể đưa cô ấy về đây được.”

Lời nói của bà cô có ý nghi ngờ Tạ Linh Linh tôi gặp là giả. Nhưng tôi biết rõ, nhất định Tạ Linh Linh là thật, chúng tôi lớn lên bên nhau từ nhỏ, có một số việc chỉ có hai người chúng tôi mới biết.

Bận rộn cả đêm, tôi trở về phòng đi ngủ. Ai ngờ tôi lại trông thấy bà Vương đang ngồi chờ tôi. Tôi im lặng, trong lòng có chút khó hiểu. Cố Nam Phong là ma quỷ, có thể lặng yên không tiếng động mà vào phòng tôi thì còn có thể hiểu được, nhưng sao thi thể cũng có thể thần không biết quỷ không hay mà tới đây được?

Bà Vương ngồi trên ghế, trông thấy tôi liền vội vàng nói: “Chuyện này cháu phải tin lời ta nói.”

“Nói cái gì?” Tôi nhất thời không hiểu được.

Bà Vương sốt ruột nói: “Thì Thanh Trần Tử chính là hung thủ đã sát hại mọi người.”

Mỗi lần bà Vương nói về bà cô, tôi đều cảm thấy là lạ, xem ra tôi đã hiểu rồi. Lúc nhắc đến bà cô, bà Vương thường gọi bà cô là “Thanh Trần Tử”. Tuy gọi như thế không phải là sai, nhưng không theo lẽ thông thường mà nói thì bà Vương nên gọi thẳng tên của bà cô ra hoặc nói là “bà cô của cháu” mới đúng chứ? Cách xưng hô của bà Vương như vậy làm tôi có cảm giác như hai người họ là đồng môn vậy. Nghĩ tới đây, tôi chợt nhớ tới một chuyện. Hình như là lúc tôi còn chưa biết đạo hiệu của bà cô là gì thì bà Vương đã biết rất rõ. Lần đầu tiên tôi nghe thấy ba chữ “Thanh Trần Tử” là xuất phát từ miệng của bà Vương đấy. Cho dù bà Vương có biết rõ đạo hiệu của bà cô đi chăng nữa thì bà ấy cũng không cần phải liên tục dùng cái đạo hiệu này để gọi bà cô của tôi chứ?

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 20

Tôi cứ nghĩ rằng lời Tạ Linh Linh nói là sự thật. Nếu hung thủ là bà cô thì tôi chỉ cần tìm được chứng cứ chứng minh thì mọi nghi vấn của tôi sẽ được lý giải. Nếu không có chứng cứ chứng minh bà cô chính là hung thủ, thì có lẽ bà Vương đang xúi giục tôi nghi ngờ bà cô. Nhưng bây giờ, tôi không tin, cũng nghĩ mãi không hiểu, tại sao bà Vương và Tạ Linh Linh lại nói như thế? Đó chính là sự thật hay còn có ẩn tình khác? Chuyện này thật là càng ngày càng càng rối. Rốt cuộc, tôi nên nghi ngờ ai đây? Là bà cô đang sống sờ sờ, hay là bà Vương có điểm đáng nghi. Nhưng cho dù tôi nghi ngờ bà nào thì tôi cũng chỉ tin tưởng một mình Tạ Linh Linh thôi. Nghĩ tới nghĩ lui, xem ra chỉ có một biện pháp.

Sau khi đuổi bà Vương đi, ngày hôm sau, tôi xin bà cô một lá bùa dùng để đối phó với xác chết.

"Đang yên đang lành cháu muốn loại phù chú đó làm gì?"

Vấn đề này tôi đã sớm nghĩ ra đáp án. Tôi cười nói: "Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái, bị xác chết bóp cổ, bây giờ nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, trong lòng cháu vẫn còn cảm thấy rất sợ hãi. Mang theo lá bùa bên người, cho dù không dùng được thì cháu cũng sẽ cảm thấy yên lòng hơn một chút."

Bà cô nhìn tôi, ánh mắt như đang dò xét xem rốt cuộc lời nói của tôi là thật hay giả. Nhưng cuối cùng bà cô vẫn hào phóng đưa cho tôi hai lá bùa.

"Cảm ơn bà cô."

Tôi nhận lấy hai lá bùa, trong lòng vô cùng vui sướng. Có cái này thì sự an toàn của tôi coi như cũng được đảm bảo thêm chút ít.

Bà cô xuất thân từ một ngôi miếu vô cùng nổi tiếng. Nghe nói mỗi một lá bùa đều có thể bán được với giá rất cao. Tôi vốn định xin một lá bùa để phòng thân, không ngờ bà cô lại hào phóng cho tôi hẳn hai lá.

Lúc tôi quay người rời đi thì bà cô lại chợt hỏi tôi.

"Dạo gần đây, nam quý kia có liên lạc gì với cháu không?"

Vừa nhắc tới Lý Nhất Phàm, tôi cũng có chút tức giận với bà cô: "Hắn đã bị bà đả thương rồi, lại biết rõ cháu là cháu gái của bà, sao lại có thể chủ động tới tìm cháu được chứ?"

"Ta là nói nam quý kia cơ" Bà cô thấy tôi không hiểu đành giải thích thêm: "Ta nói Cố Nam Phong."

Tôi sửng sờ trong giây lát, lúc sau mới nói: "Không có ạ."

Tôi cũng không biết tại sao mình lại nói dối bà cô, chỉ là lúc tôi muốn sửa lại lời nói thì đã không kịp nữa rồi. Bà cô nhìn chăm chăm vào tôi, tôi cảm giác mặt mình càng ngày càng nóng, không dám nhìn thẳng vào mắt bà cô.

"Không còn chuyện gì nữa thì cháu về phòng đây." Nói chưa dứt lời tôi đã quay ngoắt người rời đi.

Trở về phòng, tôi cảm giác mặt mình vẫn còn hơi nóng nóng. Tôi không quen nói dối, nhất định bà cô đã phát hiện ra tôi đang nói dối. Trong lòng tôi vừa hận chính bản thân mình, lại vừa xấu hổ. Sau khi bình tĩnh lại thì tôi lại cảm thấy buồn bực. Dựa và tính tính nóng nảy của bà cô, sao bà ấy lại không trực tiếp vạch trần lời nói dối của tôi? Mặc kệ bà cô nghĩ như thế nào, dù sao tôi cũng đã bình yên vô sự vượt qua ngày hôm nay.

Chờ đến nửa đêm, tôi đi tới chỗ hẹn với bà Vương từ trước. Tôi muốn nói với bà ấy rằng tôi tin bà ấy..., rồi hỏi tiếp theo nên làm gì. Tôi không tin bà Vương chỉ đơn thuần muốn tôi hoài nghi bà cô rồi không làm gì nữa.

Quả nhiên, bà Vương thấy tôi tin tưởng lời nói của bà ấy, liền cười nói: "Thanh Trần Tử bị mù mất một con mắt, cháu có biết tại sao không?"

Tôi lắc đầu: "Cháu không biết."

Ngoài mặt tôi biểu hiện đối với chuyện này rất bình tĩnh, nhưng trong lòng tôi thì lại vô cùng vui mừng. Chuyện này, ba tôi rất nghiêm túc nhắc lại nhiều lần là tôi không được tìm hiểu về nó nữa, không ngờ bà Vương lại biết rõ chuyện này. Tôi dám khẳng định, có lẽ chuyện này rất quan trọng, người biết nó cũng không nhiều, nếu không thì ba tôi đã không giữ bí mật như vậy.

"Một con mắt của bà cô cháu bị mù là do có một con quỷ bị phong ấn ở trong đó."

"Cái gì?"

Đáp án này hẳn ngoài dự liệu của tôi, chuyện này đến năm mơ tôi cũng không tưởng tượng ra nổi. Nhưng mà tôi có một nghi vấn, vấn đề này được giữ bí mật như vậy, sao bà Vương lại biết được?

Bà Vương cười nói: "Cái này chính là ưu điểm của người chết, người sống không biết cái gì đó nhưng ma quỷ lại biết." Nói xong, bà ấy nở một nụ cười thâm sâu với tôi.

Tôi liếc nhìn bà Vương, cho dù lời của bà ấy là thật thì tôi cũng không muốn chết.

"Vậy con quỷ đó là ai? Sao lại ở trong mắt của bà cô?"

Bà Vương thấy tôi hứng thú như vậy liền thần bí nói: "Cái này ta cũng không biết, ta chỉ nghe người khác nói vậy thôi."

Tôi thấy không biết thêm được thông tin gì nữa, cũng không tiếp tục hỏi cái vấn đề này.

"Vậy bà muốn cháu làm gì?"

Nhìn điệu bộ của bà ta, tôi đoán chắc tôi phải đóng góp chút công sức. Quả nhiên, bà Vương nói: "Con quý đó đang giúp Thanh Trần Tử, bọn họ đã sát hại rất nhiều người." Nói xong, bà Vương lấy ra một cái lọ nhỏ đựng một ít chất lỏng, nói với tôi: "Cháu chỉ cần tìm cơ hội nhỏ lọ nước thuốc này vào con mắt của bà ta thì con quý trong mắt bà ta sẽ mất đi sức mạnh, không thể giúp bà ta làm việc ác nữa."

Tôi chần chừ tiếp nhận chai nước thuốc. Tôi biết rõ bà cô có thói quen nhỏ thuốc mắt, chuyện này đối với tôi mà nói không phải là một việc rất khó.

Tôi giả bộ do dự, nhưng cuối cùng tôi vẫn đáp ứng yêu cầu của bà Vương. Bà Vương cảm thấy mỹ mãn, sau đó liền rời đi. Nhìn bóng lưng bà Vương, sự nghi ngờ trong lòng tôi càng ngày càng lớn. Bà Vương là một bà lão, sau khi bà ấy chết, tôi thấy hình như bà ấy đi lại rất nhanh nhẹn, không giống người già một chút nào. Cho dù trở thành quỷ hay cương thi thì tôi thấy thói quen đi lại nhiều năm sao có thể thay đổi nhanh vậy được?

Có lẽ tối nay tôi để ý đến cách đi của bà Vương, tôi mới phát hiện ra bà ấy đi có hơi lung lay, giống như bị ốm nặng vậy. Hình như từ sau khi tôi gặp Linh Linh về, thái độ của bà ấy đối với tôi không còn giống như trước nữa. Có lần tôi thậm chí còn thấy đáy mắt bà ấy không chút nào che dấu sự chán ghét. Mặc kệ gần đây bà Vương có nhiều biểu hiện khả nghi, và bà cô có thật sự có liên quan đến những chuyện ở sau núi hay không, hôm nay tôi muốn biết kết quả.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi lạng lẽ đi theo sau bà Vương, quả nhiên bà ấy đi về phía sau núi. Trên đường bà ấy đột nhiên dừng lại, đứng đấy bất động, tôi còn tưởng rằng bà ấy phát hiện ra tôi đang theo dõi bà ấy, tôi khẩn trương vô cùng. Kết quả tôi phát hiện, thì ra là bà ấy dừng lại để ho khan.

Chỉ nghe một tiếng nhưng tim tôi như ngừng đập, cả người tôi cứng đờ. Thanh âm này..., thanh âm này rõ ràng là tiếng của một người đàn ông.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 21

Sau đó bà ấy lại ho thêm vài phát làm tôi càng chắc chắn rằng trong cơ thể bà ấy có một người đàn ông. Nào tôi lập tức nhảy số, nhớ tới đêm qua tôi gặp được cái bóng đen kia, hẳn ta bị miếng ngọc bội trước ngực tôi làm bóng, cái bóng đen lập tức chạy từ thân thể chú Bạch ra. Sau đó thân thể chú Bạch Lại giống như một xác chết, nằm bất động trên mặt đất. Chẳng lẽ người ở trong cơ thể bà Vương chính là thứ khống chế cơ thể của chú Bạch? Chẳng lẽ hẳn chính là Lệ Quý phía sau màn?

Ý nghĩ này làm tôi phải dừng chân lại, tiếng nhánh cây bị dẫm gãy bỗng vang lên. Trái tim tôi run lên, sợ bà Vương phát hiện tôi đang theo dõi bà ấy. Cũng may bà Vương chỉ tạm ngừng bước chân, sau đó lại tiếp tục đi lên phía trước. Tôi đi sau lưng bà ấy, nên không phát hiện ra trên mặt bà ấy đang nở một nụ cười âm trầm.

Càng ngày bà Vương lại càng đi nhanh hơn, suýt chút nữa thì tôi không theo kịp. Sau khi đi qua vài ngã rẽ, tôi đã bị mất hoàn toàn tung tích của bà Vương. Nhìn con đường nhỏ không một bóng người, tôi thầm tự nhủ: Đang yên đang lành sao tự dưng lại không thấy tăm hơi của bà ấy đâu rồi? Sau lưng tôi chợt truyền đến một tiếng cười khẽ. Tiếng cười kia giống y như đúc tiếng cười mà tôi nghe thấy đêm qua. Tôi vội quay đầu lại nhìn thì thấy bà Vương đang ở sát phía sau lưng tôi, bà ta khẽ cúi đầu, nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi hoảng sợ vô cùng, vội vã lui về phía sau vài bước: "Bà làm gì thế?"

"Lời này ta cũng muốn hỏi cháu! Hơn nửa đêm rồi còn không ngủ mà đi theo ta làm gì?" Giọng điệu của bà Vương rất không bình tĩnh, ánh mắt nhìn tôi rất khó chịu.

Tôi miễn cưỡng cười nói: "Cháu muốn... Cháu muốn biết bà đi đâu, cháu rất tò mò." Nói xong, thấy bà ấy không có phản ứng gì, tôi liền cười nói: "Thôi cháu về trước đây, bà mau về nhà đi."

Vừa dứt lời, tôi liền vội vã trở về.

Bà Vương ngăn tôi lại: "Gấp cái gì chứ? Nếu cháu đã tò mò, vậy không đi cùng với ta, xem thử chỗ ta sống là nơi như thế nào."

Trong lòng tôi vô cùng hồi hộp, tôi âm thầm tự trách mình đã quá lỗ mãng, vậy mà lại dám một mình đi theo một cỗ xác chết đầy điếm đáng ngờ. Xem ra hôm nay tôi không thể thuận lợi trở về rồi.

"Bà ra phía sau núi làm gì?" Tôi biết mình đã bị phát hiện, nghĩ đến việc chắc chắn hôm nay tôi sẽ chạy không thoát, tôi liền dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Sao vừa nãy cháu lại nghe thấy trong người thể bà phát ra âm thanh của một người đàn ông?" Tôi siết chặt lá bùa trong túi áo, mạnh bạo hỏi.

Bà Vương nhìn tôi cả buổi, sau nửa ngày mới nói: "À? Vậy sao?"

Nói xong, bà ta bước từng bước một, chậm rãi tiến gần về phía tôi. Nếu như nói trước kia tôi chỉ nghi ngờ, thì bây giờ tôi cơ bản đã có thể xác định được người trước mặt tôi không chỉ là xác chết của bà Vương mà bên trong cơ thể này chỉ sợ có chứa một nhân vật vô cùng lợi hại

Tôi vừa lùi về sau vừa nói: "Các người phát thiệp mời là có ý gì? Tại sao phải hại chết Bạch Tuyết và Tạ Linh Linh, còn có, tôi cũng đã nhận được thiệp mời, nhiều lần bà đã có thể ra tay giết tôi, vậy tại sao bà lại không động thủ?"

Mấy cái vấn đề này tôi rất muốn biết một cách rõ ràng. Tôi thấy bà ấy cười âm hiểm, không nói lời nào, tôi liền đưa suy đoán của bản thân: "Có phải là bởi vì bà cô của tôi đến, nên các người mới không dám ra tay một cách tùy tiện, càng quan trọng hơn là, các người còn muốn đạt được mấy thứ gì đó trên người bà cô tôi, nên cần mượn tay tôi để làm việc."

Tất cả những điều này đều là suy đoán của tôi, tôi chỉ đang chờ bà ấy xác nhận lại thôi. Nhưng nét mặt của bà ấy cũng đã đủ để chứng minh được suy đoán của tôi đúng đến tám chín phần.

"Không ngờ cô cũng không phải là người ngu ngốc." Bà Vương cười cười rồi đi tới trước mặt tôi: "Những cái này cô không cần phải biết rõ, cô chỉ cần biết rằng, chắc chắn tối nay cô sẽ phải chết."

Sau khi nói xong câu này, trên mặt bà ấy đã không còn ý cười, giọng nói cũng biến thành tiếng của một người đàn ông trung niên. Hắn dùng sức bóp chặt cổ tôi, tôi không giãy giụa nhưng tay hắn thì càng ngày càng bóp chặt hơn. Tôi đợi đến lúc khoảng cách giữa tôi và hắn không còn xa nữa, tôi mới vụng trộm đem lá bùa mà tôi đã sớm chuẩn bị, đập mạnh lên trán hắn.

"A" Một tiếng kêu phát ra, một bóng đen bay từ trong cơ thể bà Vương ra, lui về phía sau thật xa.

Thi thể của bà Vương cũng không hề có sức sống mà ngã xuống. Cái bóng đen kia chậm rãi đi về phía tôi, tức giận nói: "Ngày hôm qua cô đã làm ta bị thương rồi, không nghĩ tới tối nay cô còn dám làm tổn thương ta?"

Giờ tôi mới biết tại sao tối nay bước đi của "bà Vương" lại hơi lung lay, thì ra là bị miếng ngọc bội trên người tôi làm bị thương rồi.

"Ha ha ha ha" Hình dáng của bóng đen cũng dần dần trở nên rõ ràng, đó là một người đàn ông khỏe mạnh, nhưng hắn ta là Quỷ Hồn.

Tôi run rẩy lấy một lá bùa khác ở trong túi áo ra, vừa rồi là tôi nhân cơ hội hăn không kịp phòng bị nên mới có thể ra tay một cách dễ dàng, còn lần này e rằng sẽ rất khó thành công. Nam quý hất tay tôi sang một bên, sau đó ném tôi vào một cái cây cổ thụ cách đó không xa. Tôi cảm thấy rất đau đớn, nhưng lại không biết rõ mình đau ở chỗ nào, chỉ cảm thấy chỗ nào cũng đau. Tôi cứ đứng đực ra đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn hăn đang từ từ tiến về phía tôi.

Hiển nhiên hăn không muốn để tôi chết một cách sáng khoái, hăn muốn tra tấn tôi. Hăn mang trên mặt ý cười u ám, rồi tùy ý đá vào người tôi: "Thế nào? Không phải cô rất biết cách tận dụng cơ hội sao?"

Nói xong hăn dùng chân đè mạnh lên cánh tôi, mà cánh tay bị hăn dẫm lên chính là cánh tay mà tôi đã dùng để làm tổn thương hăn. Tôi cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng để không phát ra tiếng kêu thét đau đớn. Lá bùa trong tay tôi cũng từ từ rơi xuống đất.

Hăn cười khẩy một tiếng: "Có bản lĩnh thì cô lại dán lá bùa này lên người ta đi? Không phải vừa nãy cô còn rất hung hăng sao?"

Hăn vừa nói, vừa tăng thêm lực đạp dưới chân. Tôi cảm giác như cánh tay của tôi đã bị hăn nghiền nát, thật sự là không thể nhịn được nữa, tôi liền rên lên vài tiếng.

Nam quý nhẹ gật đầu, lộ ra bộ dáng thỏa mãn: "Ta còn đang không tin xương cốt của cô lại có thể cứng đến như vậy. Mau nói đi, ta thích nghe các người cầu xin ta tha thứ."

Nam quý thu chân về, ngồi xổm xuống, nâng cằm tôi lên, ép tôi phải nhìn thẳng vào hăn. Nếu như có thể dùng ánh mắt để giết người thì nhất định hăn ta đã chết trăm ngàn lần.

Nam quý không thèm để tâm đến ánh mắt giết người của tôi, buồn bã nói: "Lúc mới đầu bọn họ cũng nhìn ta như vậy, nhưng ta vừa ra tay một cái

thì có không ít người cầu xin ta tha thứ đấy. Ta cũng không tin cô có thể kiên cường như Tạ Linh Linh?"

"Người..." Tôi tức giận đến nỗi không ra lời. Quả nhiên Tạ Linh Linh bị hãm ta hại chết, con quỷ chết tiệt này!

Nam quý cúi người xuống, ghé sát vào tai tôi, nói: "Cô nên biết rõ, những người không cầu xin ta sẽ có kết cục như thế nào?"

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 22

Tôi nhắm chặt mắt lại, không muốn nghe, nhưng hắn ta tiếp tục cười nói: "Đều bị ta hành hạ cho đến nỗi sống dở chết dở rồi."

Tôi nhớ tới trên cổ tôi còn đeo một lá bùa, tôi bất chấp tất cả, sờ soạng trước ngực để lấy bùa chú ra, nhưng tôi còn chưa kịp lấy ra thì đã bị hắn ta đập bay.

Tôi cảm thấy trong miệng mình có một dòng chất lỏng ngọt ngào đang trào ra.

"Tốt nhất cô đừng có mà giở trò."

Hắn cao cao tại thượng đứng trước mặt tôi, cười nói: "Được rồi, cơ thể cô chả có gì thú vị cả nhưng chắc hẳn hồn phách của cô sẽ rất thú vị đó?"

Vừa dứt lời hắn giơ liền chân lên, đập mạnh vào lồng ngực bên trái của tôi. Tôi biết rõ sức lực của quý hơn người bình thường rất nhiều, nếu hắn đập xuống thì chắc chắn tôi sẽ không sống nổi.

Tôi rất muốn tránh đi, nhưng hắn nói giết liền giết, căn bản không cho tôi thời gian để tránh né. Hơn nữa, tôi cũng thật sự không còn chút sức lực nào để mà né nữa. Tôi chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt lại, chờ đợi cảm giác thống khổ xông tới. Nhưng sau khi tôi nhắm mắt, tôi lại không cảm nhận được sự đau đớn thống khổ như trong tưởng tượng của mình. Tôi run rẩy mở một mắt ra nhìn, đập vào mắt tôi vậy mà lại là khuôn mặt tuấn tú của Lý Nhất Phàm.

Hắn đang lạnh nhạt nhìn tôi, bộ dạng ghét bỏ.

"Ta biết cô không chết, cô không chịu đứng dậy mà chờ tôi ôm cô lên à?"

Tôi nghe thấy hắn nói như vậy liền biết là vừa rồi hắn đã cứu tôi. Tôi nhìn đau bò dậy. Nam quý kia ngã trên mặt đất, dùng mắt thường cũng có thể thấy hắn ta đang từ từ tan biến, chỉ một lát sau đã hóa thành một luồng khói.

"Cảm ơn anh đã lại cứu tôi một lần nữa." Tôi nhìn chung quanh, nghi ngờ nói: "Tại sao anh lại ở đây?"

"Cô cho rằng ta muốn cứu cô à?" Lý Nhất Phàm lườm tôi một cái: "Ta cũng không phải hạng người tốt lành gì. Ta cứu người nhưng phải có thù lao."

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của tôi, Lý Nhất Phàm không tin nói: "Chẳng lẽ bà của cô của cô không nói cho cô biết sao?"

Tôi cười nói: "Bà ấy đã từng nói qua, nhưng tôi không tin. Tôi biết anh người tốt, à không, quý tốt."

Lý Nhất Phàm khẽ giật mình, phục lại tinh thần, trừng mắt với tôi: "Đừng tưởng rằng cô nói một vài lời ngon tiếng ngọt là coi như xong." Hắn nhìn tôi, chân thành nói: "Cô nghe cho kỹ đây, ta cứu cô là vì muốn cô làm vợ ta đấy. Lần trước khi gặp cô, ta cũng đã nói rồi."

"Anh đùa tôi đấy à?"

Mặc dù hắn nói mấy lời như vậy nhưng tôi vẫn chưa tin.

"Trong một tháng, sau khi ta làm xong mọi chuyện, ta sẽ đến lấy cô làm vợ." Nói xong những lời này, Lý Nhất Phàm cũng không đợi tôi trả lời mà biến mất luôn ngay trước mặt tôi.

Sau khi sống sót trở về, tôi kể tất cả mọi chuyện của bà Vương với Tạ Linh Linh cho bà cô nghe.

Bà cô không lập tức trả lời mà suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Là Lý Nhất Phàm cứu cháu?"

Tôi vô cùng giật mình. Vì sợ bà cô tức giận nên vừa rồi tôi không nói Lý Nhất Phàm đã cứu tôi.

Bà cô thấy tôi không nói lời nào thì nói tiếp: "Đêm hôm qua, chắc hẳn cũng là Lý Nhất Phàm cứu cháu. Bằng không thì sao cháu có thể lành lặn trở về?"

Xem ra bà cô đã đẩy sự việc đêm qua lên đầu Lý Nhất Phàm. Dù vậy nhưng tôi cũng không có ý định giải thích. Tôi nghĩ, nếu bà cô biết vậy bà cô sẽ nghĩ Lý Nhất Phàm là quý tốt, quan hệ giữa hai người bọn họ cũng sẽ bớt căng thẳng hơn. Tuy tôi không biết cụ thể bọn họ có thù oán gì với nhau, nhưng tôi biết rõ mâu thuẫn giữa hai người họ rất lớn.

"Lý Nhất Phàm sẽ không vô duyên vô cớ mà giúp cháu đâu. Cháu nói thật cho ta, hẳn muốn cháu làm cái gì?"

Bà cô trực tiếp ép tôi phải nói thật. Thật ra mặc kệ lúc này bà ấy hỏi cái gì thì tôi cũng sẽ không giấu diếm bà ấy nữa. Lúc trước mình đã nghi ngờ bà cô, chuyện này làm tôi cảm thấy rất xấu hổ.

"Hẳn nói cháu phải gả cho hẳn." Nói xong tôi lại bổ sung thêm một câu: "Cháu cảm thấy hẳn ta đang nói đùa thôi."

Tôi thật sự không tin, Lý Nhất Phàm cứu tôi là có mục đích. Nếu có mục đích, vậy tại sao ngay từ lần đầu tiên cứu tôi hẳn không nói? Hơn nữa, hẳn là quý tôi là người, nếu quả thật muốn tôi làm gì thì hẳn chỉ cần bức bách tôi là được, tôi nghĩ nếu hẳn làm vậy thì tôi sẽ không thể không đáp ứng.

Bà cô nói: "Cháu vẫn còn trẻ người non dạ, nếu cháu thật sự tin vào mấy lời nói dối xằng bậy của mấy con quỷ đó thì tương lai cháu sẽ phải chịu thiệt đấy."

Tôi nhỏ giọng nói: "Cháu không có tiền lại không có sắc, bọn họ lừa gạt cháu làm gì?"

Nghe xong lời này của tôi, bà cô tức giận nói: "Ta có lòng tốt muốn nhắc nhở cháu vậy mà cháu không thềm để vào tai đúng không? Vậy bây giờ cháu gả cho quỷ luôn đi!"

Có thể bà cô nhận ra mình hơi thất thố, nên vẻ mặt hơi hòa hoãn lại, tiếp tục nói: "Trên người cháu nhất định có thứ gì đó mà bọn chúng muốn, bằng không thì tại sao những người này lại chạy tới tìm cháu chứ?"

"Đưa trẻ ngọc, bà cô sẽ không hại cháu. Chúng ta là người một nhà."

Nói xong câu đó, bà cô đi cùng tôi đến bệnh viện, may mà thương thế của tôi không có gì trở ngại, chỉ cần ăn cháo vài ngày là ổn. Nằm trong phòng bệnh, tôi sờ vào lọ thuốc trong túi áo. Đây là thứ "bà Vương" cho tôi tuy nhiên "bà Vương" đây là giả, nhưng tôi lại cảm thấy lời nói của bà ấy cũng không phải hoàn toàn là giả. Chẳng lẽ một bên mắt bị mù kia của bà cô thực sự có chứa một con quỷ sao?

Tôi với bà cô chưa nói cho ba mẹ tôi biết nguyên nhân tôi phải nằm viện. Sau khi xuất viện tôi cũng có ý định trở về trường học.

Sau khi tôi xuất viện thì bà cô trở lại miếu đạo sĩ. Trước khi đi, tôi có hỏi bà cô, có biết rốt cuộc cái thiệp mời kia có ý gì không.

Bà cô nói bà ấy cũng không rõ. "Ta đến đây vốn là vì chuyện âm hôn của cháu, đến rồi ta mới thấy sự việc còn phức tạp hơn so với trong tưởng tượng của ta."

Nói đến đây, bà cô liền trở nên nghiêm túc hẳn: "Nhưng mà ta phát hiện âm sơn phái đều giết những cô gái sinh ra ở thôn này vào tháng 7 âm lịch. Mà cháu lại là người cuối cùng nhận được thiệp mời."

Tôi nghe vậy liền vội vàng hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Bà cô nhìn tôi rồi nói tiếp: "Có lẽ cháu là người cuối cùng nhận được thiệp mời, mà người của âm sơn phái muốn giết hết những cô gái đã sinh vào tháng 7 âm lịch năm đó, hoặc là chính là bọn họ chỉ muốn giết một người, nhưng không thể tìm ra cô gái kia một cách chính xác nên họ đã chọn cách thả giết lăm còn hơn bỏ sót."

Nghe được câu này, trong lòng tôi rất giận, những người này sao có thể như vậy chứ? Mấy người chúng tôi là phận con gái chân yếu tay mềm, tại sao bọn họ lại phải ra tay độc ác như thế thế?

Ba của Bạch Tuyết và bà của Tạ Linh Linh cũng vì thế mà chết rồi. Tôi rất sợ sẽ có một ngày ba mẹ tôi bị liên lụy vào chuyện này.

Bà cô an ủi tôi: "Cháu yên tâm, mục tiêu của bọn họ là cháu, vậy nên bọn họ sẽ không ra tay với những người bên cạnh cháu đâu. Có lẽ Bạch Phong và bà Vương phát hiện ra sự dị thường trong cái chết của Bạch Tuyết và Linh Linh nên mới bị sát hại."

Tôi đập tay xuống giường, tức giận nói: "Âm Sơn phái sao lại điên rồ như vậy!"

"Mấy năm nay phái âm sơn đã sớm suy sụp rồi. Đây có lẽ không phải là do âm sơn phái tác oai tác quái, mà là có người nào đó thuộc âm sơn phái làm ra những chuyện này."

"Hung thủ chắc chắn là người thuộc âm sơn phái." Đây là điều duy nhất mà bà cô dám khẳng định.

"Bà đã từng nói, phái Âm Sơn am hiểu chuyện khống chế thi thể và quỷ hồn. Vậy có phải là phía sau nam quý kia còn có người nữa không? Mà người này chính là hung thủ đứng sau mọi chuyện."

Tôi không tin một mình nam quý kia lại có thể chủ động làm tất cả những chuyện này.

Bà cô gật gật đầu, biểu thị đồng ý với quan điểm của tôi: "Bất luận thế nào, cháu cũng trốn không thoát, nhất định bọn họ sẽ không bỏ qua cho cháu."

"Cháu nên làm gì bây giờ?"

"Biện pháp ta cũng đã nói rồi." Bà cô nhìn tôi, chân thành nói: "Cháu có thể làm đồ đệ của ta. Ta cũng không phải muốn ép buộc cháu." Bà cô giải thích: "Mặc dù ta có lòng muốn che chở cháu, nhưng cũng không thể canh giữ 24/24 tiếng mỗi ngày, kè kè ở bên cạnh cháu. Chỉ khi cháu trở thành đồ đệ của ta, ta mới có thể dạy cháu những kỹ năng để cháu có thể tự bảo vệ mình, dù sao bùa chú ở miếu đạo sĩ chúng ta cũng không thể tùy tiện dạy cho người bên ngoài."

"Cháu cần suy nghĩ một chút, ba ngày sau cháu sẽ cho bà một đáp với với lý do thuyết phục."

Bà cô rời đi, tôi nằm một mình trên giường bệnh, nghĩ đến trong khoảng thời gian này, ngoại trừ việc giết chết một tên nam quý ra, thì tôi cũng không biết rõ người thuộc âm sơn phái kia muốn gây phiền toái đến cho tôi làm gì.

Điều tôi nghĩ mãi không ra chính là tại sao Tạ Linh Linh phải lừa gạt tôi? Rõ ràng tên nam quý kia giết cô ấy, cũng đã giết bà của cô ấy, vậy tại sao cô ấy lại đứng về phe của tên nam quý kia mà vu khống cho bà cô?

Tôi đi tìm ba mẹ hỏi chuyện. "Có phê con có chỗ nào đặc thù không? Có phải là khi con sinh ra đã gặp phải chuyện gì đặc biệt không hoặc là mệnh cách của con đã hợp với một vị ma quỷ nào đó?"

Bằng không thì tôi thật sự không nghĩ ra người của âm sơn phái muốn tìm tôi làm cái gì. Tôi hỏi như vậy cũng là muốn cho mình lý do, chứng minh Tạ Linh Linh và Bạch Tuyết không phải vì tôi mà chết. Lời nói của bà cô trong bệnh viện khiến cho tôi càng ngày càng hoài nghi. Bạch Tuyết và Linh Linh mang mệnh cách bình thường, vốn dĩ sẽ không gặp phải những tai họa bất ngờ này. Chỉ có tôi, bà cô mới không nhìn ra được mệnh cách

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 23

Ba mẹ tôi đều lập tức không nhận, liên tục chối bỏ.

Mẹ tôi nói: "Con sinh được ra một cách rất bình thường, ta tự mình mang thai 9 tháng 10 ngày mới đẻ con ra, làm sao có thể có vấn đề gì được?"

Ba tôi không nói gì, ông chỉ đứng sững sờ trong phòng. Mẹ tôi đánh nhẹ ông một cái: "Ông xem tôi nói có đúng không?"

"À à đúng vậy." Ba tôi lập tức trả lời.

Nhưng hình như ba tôi không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ tôi, điều này làm trong lòng tôi có chút nghi ngờ. Ba tôi như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ khi tôi còn bé thật sự đã xảy ra chuyện gì đó sao?

Mẹ tôi đi nấu cơm, tôi nhân cơ hội hỏi ba tôi chuyện vừa rồi.

Ba tôi liên tục né tránh: "Con đừng có đoán mò, cũng đừng ép hỏi mẹ con. Bà ấy rất nhát gan,..."

Nói đến đây, ba tôi tự biết mình lỡ lời, nhanh chóng giả bộ nói: "Con mau đi rửa soạn đồ đạc để quay lại trường đi."

Từ lúc đó trở đi bất luận tôi có nói gì đi chăng nữa cũng không thể moi ra được một câu nào hữu ích từ trong miệng của ba tôi. Tôi nghĩ thật kỹ, quyết định ngày mai sẽ gọi điện cho bà cô, nói tôi muốn làm đồ đệ của bà. Ngày hôm sau, lúc ăn cơm xong tôi định gọi điện cho bà cô thì tôi liền gặp một người. Điều này đã làm tôi thay đổi quyết định.

Tôi vừa mới bước ra khỏi nhà thì liền gặp phải Cố Nam Phong, người đã mất tích mấy hôm nay. Lúc ấy hắn đang đứng nói chuyện với một cô hot girl vô cùng xinh đẹp, lúc tôi đi ngang qua bọn họ thì tôi thấy hắn đang cười với tôi.

"Cố Nam Phong? Sao anh lại ở đây?" Hắn đã sớm thấy tôi rồi sao còn không nói lời nào?

Cố Nam Phong còn chưa kịp nói gì, thì vị hot girl xinh đẹp đang đứng bên cạnh hắn liền hừ lạnh một tiếng, cô ta liếc mắt nhìn tôi từ đầu tới chân rồi hất cằm tỏ vẻ khinh thường. Tội không nhận được mà đưa mắt về phái cô ấy, cặp chân thon dài, eo nhỏ mềm mại, cơ thể đầy đặn chỗ nào cần nhô thì nhô, nhìn rất cân đối. Tôi không chế chính mình, ép bản thân phải dời tầm mắt khỏi ngực của cô ấy. Cô ấy đối với chán ghét như vậy thì tôi cũng sẽ không chủ động bắt chuyện với cô ấy.

Cố Nam Phong cười nói: "Ta tới tìm em. Ta có chuyện muốn thương lượng với em."

"Chuyện gì?"

Hắn tìm tôi thương lượng chuyện gì? Điều này tôi nghĩ mãi cũng không ra.

"Ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em, cho nên ta muốn để Phong Trà ở bên cạnh, bảo vệ em."

"Bảo vệ tôi?" Tôi chỉ vào chính mình, hỏi lại: "Ý anh là muốn tìm người bảo vệ tôi?"

Tôi với hắn chỉ mới quen biết nhau, cũng không được coi là quá thân thiết. Sao hắn lại tốt với tôi như vậy chứ?

Cố Nam Phong cười nói: "Chính là ý đó."

Tôi nhìn vị mỹ nữ cao ngạo bên cạnh hẳn, không khỏi cảm thấy có chút không vui: "Anh đừng nói với tôi là người bảo vệ tôi chính là cô ấy đấy nhé?"

Cố Nam Phong thấy tôi có chút không vui liền cười giải thích: "Phong Trà rất mạnh. Tuy tính tình có hơi nóng nảy nhưng con người của cô ấy cũng rất tốt. Có cô ấy ở bên cạnh em, tôi cũng yên tâm hơn đôi chút. Hơn nữa hai người đều là con gái, ở chung với nhau cũng thuận tiện hơn."

Tôi cười nói: "Tôi cũng không phải là trẻ con, cũng không phải là nhân vật gì rất quan trọng, tôi không cần phải có người bảo vệ."

"Nói không chừng tương lai em sẽ gặp phải chuyện gì đó, để cô ấy bên cạnh em là để phòng ngừa vạn nhất."

Lời nói của Cố Nam Phong rất chân thành, ánh mắt sáng quắc khiến người ta không nỡ lòng từ chối. Nói xong, hẳn quay đầu mắt nhìn Phong Trà, thấy bộ dạng rất không nguyện ý của cô ấy, sắc mặt hẳn cũng đen lại.

Có lẽ Phong Trà phát hiện ra Cố Nam Phong không vui, nên cô ấy liền nói: "Tạ tiểu thư, tôi nguyện ý bảo vệ cô."

Xì, cô mới là tiểu thư thì có. Tôi thấy hai người chúng tôi có một điểm chung đó chính là thà tự dựa vào chính mình, còn hơn là ngày ngày phải đối mặt với người mình ghét.

"Tôi có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa tôi sẽ bá bá cô làm sư phụ, tương lai tôi cũng có thể tự bảo vệ bản thân."

Tôi vừa nói lời này, Cố Nam Phong liền trở nên khẩn trương: "Bà cô mà em đang nói tới là Thanh Trần Tử sao?"

"Đúng vậy." Tôi mờ mịt gật đầu, không rõ tại sao hẳn lại kích động như vậy.

"Em không thể bái Thành Trần Tử làm sư." Cố Nam Phong gấp gáp nói.

Có lẽ hẳn cũng phát hiện ra chính mình có hơi kích động nên hẳn liền bình ổn lại tâm tình, cười nói: "Thanh Trần Tử là một người cố chấp, hơn nữa năng lực của bà ấy có hạn. Nếu em muốn bái sư thì ít nhất cũng phải tìm một người có thể đảm bảo được sự an toàn của em."

Nghe có vẻ hẳn đối với bà cô của tôi cũng không quá lạ lẫm, chẳng lẽ họ biết nhau? Tôi còn đang nghĩ dở thì hẳn đã nói tiếp: "Chuyện bái sư rất quan trọng, nếu như em tin tưởng ta, ta có thể giúp em mau chóng tìm được một người sư phụ."

Tôi do dự nói: "Bái sư không phải chuyện nhỏ, tôi cần thời gian suy nghĩ."

Tôi mời Cố Nam Phong và Phong Trà vào nhà tôi, vốn chỉ là lời mời lịch sự, nhưng hai mắt Cố Nam Phong sáng ngời, vội hỏi lại tôi: "Như vậy sẽ không quá đường đột sao?"

Tôi còn có thể nói cái gì nữa? Chỉ đành phải đưa họ vào nhà, giới thiệu với ba mẹ đó là bạn học của tôi.

Lúc ăn cơm trưa xong tôi còn chưa gọi điện cho bà cô. Kỳ thật, tôi đối với chuyện bái bà cô làm sư cũng hơi do dự. Tính tình của tôi và bà ấy không hợp, lỡ như thực sự trở thành thầy trò thì không phải chúng tôi sẽ thường xuyên cãi nhau sao?

Cố Nam Phong thấy tôi không muốn để cho Phong Trà bảo vệ tôi, nên liền cười nói: "Như vậy cũng tốt, em có thể tự bảo vệ mình thì ta lại càng yên tâm. Bất kể sau này em gặp phải chuyện gì, chỉ cần trong lòng em gọi tên ta ba lần, ta sẽ nhanh chóng chạy tới."

Cố Nam Phong vừa mới dứt lời, Phong Trà liền không vui, nói: "Chủ nhân, người..."

Tôi bị cái kiểu xưng hô của cô ấy làm cho giật mình, từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên tôi thấy có người gọi người khác là chủ nhân đấy.

Cố Nam Phong liếc mắt một cái, Phong Trà liền ngậm miệng. Nhưng hình như cô ấy vẫn chưa từ bỏ ý định, thấy không thể lay chuyển được Cố Nam Phong, cô ấy liền cười nói với tôi: "Tạ tiểu thư, tôi nguyện ý bảo vệ cô, mong cô đồng ý cho phép tôi được ở bên cạnh cô."

Tôi cười cự tuyệt, hình như Phong Trà còn muốn nuối gì đó, thế nhưng ngại Cố Nam Phong ở đây nên cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ là nhìn ánh mắt của cô ấy thật giống như đang muốn nuốt chửng tôi vậy. Tôi chắc chắn rằng, nếu không phải vì Cố Nam Phong đang ở chỗ này thì cô ấy sẽ lập tức xông tới cấu xé tôi.

Tôi nghĩ chắc là cô ấy ghen nên tôi liền cố ý cười nói với Cố Nam Phong: "Vậy làm phiền cô rồi, có cô bảo vệ thì tôi cũng sẽ yên tâm hơn."

Đợi đến khi Cố Nam Phong rời đi, Phong Trà đột nhiên nói với tôi: "Tạ tiểu thư, sao đột nhiên cô lại muốn tôi bảo vệ cô."

Tôi cười nói: "Tôi thấy cô cũng không muốn bảo vệ tôi, nhưng sao bây giờ lại nguyện ý vậy?"

Tôi vừa dứt lời, Phong Trà liền cả giận nói: "Tiện nhân, cô thật đúng là cái đồ không biết xấu hổ. Nếu không tại cô, ta...."

Đang nói được một nửa, cô ấy đột nhiên ngậm miệng lại, mặt tức đến nổi đỏ bừng, tôi thấy được cô ấy đang phải kìm chế lắm mới không nói ra. Cuộc đời tôi ghét nhất cái chuyện đang nói được nửa chừng thì lại thôi. Hoặc là đừng nói, còn một khi đã nói thì phải nói cho xong. Hơn nữa vừa rồi cô ta còn mắng tôi, cmn, tôi chả làm cái quần què gì cả mà cô ta lại mắng tôi.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 24

Tôi lạnh lùng nói: "Có bản lĩnh thì cô nói tiếp đi xem nào, đừng nói được nửa chừng rồi lại thôi thế chứ."

"Nói thì nói." Phong Trà trừng mắt nhìn tôi, nói: "Trước kia cũng vì phát giác ra cô đang gặp nguy hiểm nên chủ nhân mới vội vã chạy tới cứu cô, chính vì thế mà bị người ta đánh lén. Vết thương đó ở trên ngực, suýt chút nữa là có thể lấy mạng chủ nhân đó cô có biết không?"

"Còn nữa" Không đợi tôi nói gì, Phong Trà liền nói tiếp: "Mặc kệ cô có chuyện gì hay không có chuyện gì thì cũng đừng tìm chủ nhân của chúng ta, cô vốn dĩ đã chết, nếu không phải nhờ có chủ nhân thì cô đã sớm rời khỏi dương thế rồi. Bây giờ cô có thể sống lâu hơn mấy năm thì cô nên biết điều đi, đừng làm liên lụy đến người khác."

Cô ấy nói một tràng nhiều thông tin như vậy làm tôi chưa tiêu hóa kịp.

"Cô nói... nhưng lời này ai biết được là thật hay giả, tôi dựa vào cái gì để mà tin cô chứ?" Tôi bị lời nói của cô ấy làm cho ghen hòng, mãi sau mới nói được mấy lời trêu tức cô ấy.

Phong Trà nghe thấy lời nói không biết tốt xấu của tôi liền ức giận muốn xông lên đánh tôi. Nghe được những lời nói vừa của cô ấy, tôi cũng muốn xông lên đánh cô ấy. Tuy có vài lời tôi nghe không hiểu lắm, nhưng đáy lòng tôi cũng có vài phần tin tưởng lời nói của cô ấy.

Ngay lúc đang giằng co, sắc mặt Phong Trà đột nhiên trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn lướt qua tôi, ngập ngừng nói: "Chủ nhân, tôi...."

Tôi theo ánh mắt của cô ấy, quay đầu lại nhìn thì phát hiện Cố Nam Phong đang đứng phía sau lưng tôi, sắc mặt hần cũng rất khó coi.

Cố Nam Phong thấy tôi nhìn hần thì liền cười nói: "Em đừng nghe cô ấy nói bậy, Phong Trà đã quen nói linh tinh. Trở về ta sẽ dạy dỗ cô ấy một trận."

Phong Trà ủy khuất, liếc mắt nhìn tôi, nhẹ giọng nói: "Chủ nhân, tôi là cảm thấy cô ấy..."

"Cô đừng nói nữa, tự trở về chịu phạt đi." Đây là lần đầu tôi thấy Cố Nam Phong nổi giận.

Vành mắt Phong Trà đỏ hoe, không dám lại làm càn, chỉ trước khi đi cô ấy vẫn hung hăng trừng mắt với tôi. Nhìn bề ngoài trông Cố Nam Phong rất ôn nhu, không ngờ lúc hần nóng giận lại làm người ta sợ hãi đến như vậy.

Trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi. Tôi nhỏ giọng nói: "Cô ấy nói..."

Tôi còn chưa nói xong, Cố Nam Phong đã cắt ngang lời nói của tôi..., "Cô ấy nói luyên thuyên đó, em đừng tin."

Hình như là sợ tôi không tin, hần lại nói thêm một câu: "Chúng ta chỉ mới quen nhau, nếu như ta thật sự đã sớm biết em, vậy sao ta lại chẳng có một chút ấn tượng nào hết vậy."

Tôi cảm thấy hần nói cũng có chút đạo lý. Thấy không còn chuyện gì nữa thì bọn họ liền rời đi. Ngày mai tôi phải trở về trường học để bắt đầu một cuộc sống bình thường. Dần dần mọi người cũng sẽ quên sự việc phía sau núi, giống như mọi chỉ như một giấc mơ. Mặc dù linh hồn của Tạ Linh Linh vẫn còn, thế nhưng tôi không có năng lực tìm được cô ấy.

Chạng vạng tối ngày hôm sau, tôi xuống tàu hỏa. Nhà ga có rất nhiều tài xế đang kiếm khách, tôi vốn dĩ muốn ngồi xe buýt. Nhưng có một bác tài xế cứ quẩn lấy tôi làm tôi phải ngồi xe của ông ấy. Đúng lúc có hai nữ sinh cũng muốn lên xe, họ cũng muốn đến trường của tôi.

Lúc lên xe, bác tài xế không trực tiếp lái xe mà bảo chúng tôi chờ một chút, còn có một người nữa.

Tôi nhìn bốn người trong xe, nghi ngờ nói: "Bác tài, còn người nữa thì cháu ngồi ở đâu?" Đây là lần đầu tiên tôi thấy năm người ngồi chung trong một cái xe taxi đấy.

"Sao lại không cios chỗ ngồi?" Bác tài chỉ vào ghế lái phụ: "Không phải chỗ đó còn trống sao?"

Tôi liền nói: "không phải ghế lái phụ đã có một cô gái ngồi rồi sao?"

Cô gái đang ngồi trên ghế lái phụ chột quay đầu lại. Tôi trông thấy cô ấy liền sợ hãi hét lên: "Ah."

Hai cô gái đang ngồi bên cạnh tôi cũng bị tiếng hét của tôi làm cho giật mình.

"Cô làm cái gì đấy, điên à?"

Tôi chẳng thèm quan tâm đến hai cô gái bên cạnh tôi, sững sờ nhìn nữ quỷ đang quay mặt về phía tôi. Rõ ràng trên mặt cô ấy không có mắt mũi mồm miệng, nhưng tôi vẫn có thể cảm giác được cô ấy đang nhìn tôi, hình như không có ý tốt.

Tôi cảm giác khuôn mặt không có gì của nữ quý kia hình như có ý cười, có lẽ cô ấy thấy đã dọa được tôi nên cô ấy liền nghiêng đầu đi, tôi chỉ còn nhìn thấy mái tóc đen dài xõa tung sau lưng của cô ấy

Đi tới là một cậu thanh niên, hẳn ta ngồi ở vị trí kế bên tài xế, vừa vặn ngồi ở trên đùi của nữ quý. Tôi thật sự là không thể chịu đựng nổi. Tôi nói thẳng ra là muốn xuống xe, tình nguyện cho không bác tài tiền xe chứ tôi cũng không muốn ngồi trên cái xe này nữa.

Bác tài xế nghi hoặc, mở cửa xe ra để cho tôi xuống xe. Tôi vừa muốn xuống xe, thì nữ quý kia liền nhẹ nhàng chui ra khỏi xe, đứng chắn phía trước cánh cửa mà tôi chuẩn bị đi xuống. Nếu như tôi muốn xuống xe, thì tất nhiên tôi phải đi xuyên qua cơ thể của cô ấy. Tôi muốn cũng không được, mà ở lại cũng không xong.

Đang lúc xoắn xuýt không biết phải làm gì, một cô gái bên cạnh tôi liền nói: "Rốt cuộc là cô có muốn xuống xe hay không thế? Tôi còn đang có chút việc đây."

"Không được rồi bác tài ơi, đi thôi." Tôi biết rõ nữ quý này không muốn cho tôi xuống xe, tôi chỉ đành phải ngoan ngoãn ngồi lại vị trí cũ, không dám động đậy.

Thấy tôi không xuống xe, vị nữ quý kia lại một lần nữa chui vào trong xe.

Lần này cô ấy không ngồi ở ghế lái phụ, mà cô ấy lách vào vị trí của tôi, giống như cô ấy muốn ngồi vào vị trí của tôi vậy. Tôi nhanh chóng nhích sang một bên, nhưng cái ghế này đã có ba người ngồi rồi, cho dù tôi có cố gắng nhích người như thế nào đi chăng nữa thì vị trí ấy cũng không thể thay đổi được.

Nữ quý không mặt kia hướng về phía tôi, vui mừng nói: "Ha ha ha ha ha ha ha, rốt cuộc cũng có thể tìm thấy người nhìn thấy tôi."

Lúc này tôi thật hận không thể chọc mù mắt mình và tự vả miệng thật đau để cho chừa cái tội nói nhiều.

Lúc cô ấy chuẩn bị ngồi lên người tôi, tôi liền vội vàng thủ thỉ: "Cô muốn làm gì?"

"Tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp."

Mặt cô ấy không có ngũ quan, vậy mà lại có thể nói ra những lời làm cho tôi ngạc nhiên đến vậy

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 25

Tôi cứ tưởng cô ấy buộc tôi phải ngồi lại trên xe thì sẽ không phải là một nữ quý tốt, ai ngờ cô ấy lại có chuyện muốn nhờ tôi giúp đỡ.

"Giúp cái gì?" Tôi sợ hai nữ sinh bên cạnh nghĩ tôi mắc bệnh tâm thần nên tôi đành cố gắng giảm volume đến mức thấp nhất có thể. Tuy thanh âm rất nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu vo ve, nhưng có thể nữ quý vẫn nghe được.

"Cô giết cái người lái xe này giúp tôi." Nói xong cô ấy còn chỉ chỉ vào bác tài xế đang chuyên tâm lái xe ở ghế đằng trước.

Tôi hít một hơi thật sâu, cô ấy nói thật nhẹ nhàng, cô ấy cho rằng giết người cũng đơn giản như việc nhổ củ cải trắng sao?

"Cô muốn tôi trở thành một kẻ sát nhân? Tại sao cô lại không tự mình ra tay?" Tôi cảm thấy có chút khó hiểu. Tôi với bác tài xế không thù không oán, cô ấy muốn giết thì tự mình ra tay là được rồi, tại sao còn phải bảo tôi giết chứ?

"Cô cho rằng tôi không muốn giết hẳn chắc?" Nữ quý oán hận nói: "Trên người hẳn có bùa chú, tôi không làm gì được hẳn."

"Hẳn ta cao to vạm vỡ như vậy, tôi không bị hẳn giết đã là may lắm rồi, làm sao có thể giết được hẳn chứ? Tôi thử giảng đạo lý cho cô ấy.

Nữ quý không có ngũ quan dí sát mặt mình vào mặt tôi, tôi có thể cảm giác được tóc của cô ấy xẹt qua má tôi, làm tôi có hơi ngứa ngứa nhưng tôi

lại không dám động đây.

"Cái này là chuyện của cô, tôi không quan tâm, tôi chỉ cần kết quả."

Nói xong nữ quý liền tựa sát vào người tôi, làm cả người tôi rét run. Mỗi cử chỉ của cô ấy đều thể hiện sự uy hiếp, tôi cảm thấy vừa rồi đầu óc mình quả thật là có vấn đề nên mới đi giảng mấy thứ đạo lý kia cho một nữ quý.

"Cái này..." Tôi do dự nhưng nữ quý kia lại không hề do dự nói: "Nếu như cô không giết hẳn thì tôi sẽ giết cô."

Nói xong, cô ấy liền cười khanh khách "Vậy mà tôi lại có thể đến gần cơ thể cô, tôi còn có thể chạm vào người cô nữa!"

Tay của ấy sờ lên mặt tôi làm tôi thoáng run rẩy.

Tôi nghĩ trước tiên nên trấn an cô ấy, chờ đến khi tôi xuống xe, thoát khỏi cô ấy, tôi sẽ nhanh chóng đi hỏi bà cô xem tôi nên xử lý chuyện này thế nào.

"Cái này... Hình như tôi có biện pháp rồi."

Nữ quý nhìn chăm chăm vào tôi, một lát sau mới nói: "Tốt nhất cô đừng có mà giở trò, bằng không thì tôi sẽ cho cô đẹp mặt."

"Sẽ không đâu, sẽ không đâu."

Lúc xuống xe, nữ quý nói với tôi: "Tôi cho cô thời hạn ba ngày, hoặc là hẳn chết, hoặc là cô chết."

Trong lời nói cay độc của cô ấy làm tôi biết đây không phải là một lời nói đùa. Nhưng đừng nói là cho tôi ba ngày, cho dù cho tôi thời hạn là ba

năm, tôi cũng không thể ra tay giết người được. Mặc dù tôi không muốn chết nhưng tôi cũng sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện như vậy.

Quay lại trường học, trên đường trở về ký túc xá, tôi trông thấy có mấy người đang hành động lén la lút lút trong khu ký túc xá, nhìn không giống như kiểu người tốt lành gì. Lần này tôi khá thông minh, không lập tức gào to lên mà im lặng quan sát. Tôi thấy nơi này có rất nhiều bạn sinh viên đi qua, nhưng không một ai phát hiện ra mấy người này, tất cả bọn họ đều thản nhiên đi lướt qua, giống như ở đó không có gì vậy.

Ặc, chẳng lẽ chỉ có mình tôi trông thấy?

Tôi đi ngang qua nhiều nơi, đều phát hiện vấn đề giống như trước, cuối cùng tôi cũng đưa ra được một kết luận, nhưng cái kết luận này làm tôi không muốn thừa nhận một chút nào. Đó chính là, tôi đã gặp quỷ!

Trước kia tôi chưa từng gặp phải cái hiện tượng này. Mới nghỉ hơn chục ngày mà cuộc sống của tôi đã biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nhưng dù sao tôi cũng đã trải qua một vài sóng gió, rất nhanh tôi đã tìm ra phương pháp ứng phó. Đó chính là: Làm như không thấy.

Trên đường đi trở về ký túc xá, trong lòng tôi run sợ không thôi. Trở về phòng của mình, tôi lập tức gọi điện cho bà cô để xin sự giúp đỡ. Nhưng tôi gọi mà không được, điều này làm tôi có chút hoài nghi. Có phải là do tôi không đồng ý làm đề đệ của bà cô, nên trong cơn tức giận bà ấy đã không nhận cuộc gọi của tôi?

Một lát sau, tôi nhận được một tin nhắn, đó là tin nhắn của bà cô. Tin nhắn nói bảo tôi cẩn thận người của âm sơn phái, bọn họ đang tìm kiếm tôi, đoán chừng rất nhanh có thể tìm được tôi. Bà bảo tôi phải cảnh giác mọi chuyện, hiện tại bà ấy đang có chuyện không thể tới giúp tôi được.

Xin sự trợ giúp từ bà cô không thành, tôi chỉ có thể dùng biện pháp khác.

Không phải nữ quý nói trên người bác tài xế có bùa chú, cho nên mới không lại gần được hẳn ta sao? Tôi có thể hỏi bác tài xế lấy lá bùa kia ở đâu ra, để tôi cũng đi làm một cái. Như vậy tôi có thể thoát khỏi nữ quý không mặt kia. Thậm chí còn có thể đối phó với quý hồn hay thi thể do người của âm sơn phái phái tới. Nghĩ tới đây, tôi liền cảm thấy kích động đến nỗi ngủ không được. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện tôi không có phương thức liên lạc với bác tài xế, cũng không biết nữ quý không mặt kia hiện giờ đang ở đâu, sự kích động của tôi thoáng cái đã tan biến không còn một mảnh. Ngày mai tôi sẽ tới nhà ga để xem thử vận may. Tôi chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Sau khi học xong, tôi liền đi tới nhà ga, nhưng cũng không tìm được người tài xế kia, thậm chí ngay cả nữ quý không mặt kia tôi cũng không tìm thấy. Ngay lúc tôi nản lòng thoái chí định ra về thì tôi lại nghe thấy có người đang gọi tôi.

"Tạ Thu Đồng, cô cứ đi loanh quanh ở đây để tìm ai thế?"

Tôi quay đầu nhìn về hướng thanh âm phát ra. Tôi thấy nữ quý không mặt kia đang nhàn nhã ngồi trên một cái xe taxi, hai chân đung đưa.

Tôi vui vẻ nói: "Tôi tìm cô đó."

Nghe thấy tôi nói là tìm cô ấy, nữ quý liền nhảy khỏi mui xe, đi đến trước mặt tôi, nói: "Có chuyện gì?"

Tôi bối rối nói: "Tôi nghĩ biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Nên tôi muốn tới đây để hỏi cô một chút, cô có biết người tài xế kia đang ở đâu không?"

"Cái này đơn giản, tôi vẫn luôn đi theo hẳn. Hẳn đang ở đó đó."

Nói xong nữ quý không mặt chỉ vào một người tài xế đang kiểm khách ở cách đó không xa.

Tôi trông thấy hắn ta liền lập tức đi về phía đó. Nữ quý cũng đi theo tôi.

"Ách, cô không cần tới. Tự tôi hỏi hắn là được rồi."

"Không sao, dù sao tôi cũng không có chuyện gì để làm." Nữ quý tựa hồ rất thích thú muốn đi cùng tôi để hỏi chuyện người tài xế.

Chị đại à, mục đích của tôi là không để cô đi theo. Bằng không thì sao tôi có thể hỏi chuyện bà chú được cơ chứ?

Tôi bước chậm lại, từ từ nghĩ đối sách.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 26

"Cô đi theo hắn ta 24/24 à?"

"Cũng gần như thế."

Tôi ngừng lại, bởi lời nói của cô ấy làm tôi không hỏi tiếp được nữa. Cô ấy đi theo hắn suốt 24 tiếng đồng hồ thì tôi hỏi hắn ta kiểu gì chứ? Nhưng cũng không thể không hỏi gì nữa được. Không thể biết tung tích của bùa chú, nhưng biết thêm được những chuyện khác thì cũng không tồi.

"Được rồi." Tôi thờ dài nói: "Tôi tới là muốn hỏi, tại sao cô muốn giết hắn?"

Nữ quý trầm mặt hồi lâu, sau đó cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ: "Hắn đáng chết."

Nữ quý không mặt tên là Vương Tiểu Mỹ, ba năm trước đây, cô ấy bị tài xế Lý Cương đâm trúng, lúc ấy trời mưa to, đường xá chỗ đó lại vắng vẻ, không ai trông thấy nên Lý Cương gây họa xong thì liền bỏ trốn. Kỳ thật vụ tai nạn ấy cũng không quá nghiêm trọng. Nhưng có lẽ Lý Cương sợ phải chịu trách nhiệm nên đã vội vàng bỏ đi. Mưa càng lúc càng lớn nên đường xá cũng không quá rõ ràng, làm Vương Tiểu Mỹ bị mấy chiếc xe sau đó đè nát, tạo nên nhiều vết thương làm cô ấy bị tử vong. Vậy nên cái chết của Vương Tiểu Mỹ chính là do Lý Cương gây ra. Từ đó về sau Vương Tiểu Mỹ vẫn luôn đi tìm Lý Cương, vốn dĩ cô ấy định trực tiếp giết chết hắn ta nhưng kết quả lại để hắn thoát được.

Lý Cương đi tới phố Bạch, ở ngã ba phố đó có một tiệm bán hương nến, hẳn ta tới đó để gặp một lão đầu, người nọ cho hẳn một lá bùa, dặn dò hẳn phải luôn mang theo bên người, nó sẽ bảo vệ hẳn bình an.

Nghe thấy mấy chữ "phố Bạch" "tiệm hương nến" trong lòng tôi khê động. Thật sự là tìm hoài thì *éo thấy, nhưng không tìm thì nó lại tự chui vào tận cửa.

Tôi vốn vắt hết óc nghĩ xem làm thế nào để biết được lá bùa của Lý Cương từ đâu mà có. Không ngờ hiện tại Vương Tiểu Mỹ lại tự mình nói cho tôi biết.

"Lý Cương xác thực có tội, nhưng tôi có thể giúp cô báo cảnh sát. Chúng ta để cảnh sát tới bắt hẳn."

"Báo cảnh sát?" Vương Tiểu Mỹ cười lớn: "Chúng có đâu? Lúc ấy trời mưa to, vừa không có camera, lại vừa không có người chứng kiến. Hơn nữa chuyện này đã qua lâu như vậy rồi, ngoại trừ tôi ra thì làm gì còn có ai nhớ rõ chuyện này nữa chứ?"

Vương Tiểu Mỹ càng nói càng kích động, trên khuôn mặt của cô ấy đã lộ ra đầy những vết máu li ti.

Tôi không biết nên an ủi cô ấy như thế nào. Ai gặp phải chuyện như thế này cũng sẽ vô cùng tức giận.

Vương Tiểu Mỹ lạnh lùng nói: "Thời hạn còn hai ngày nữa, cô chết hay là hẳn chết tùy cô chọn."

Nói xong, cô ấy liền rời đi rồi. Tôi thật lòng đồng cảm với cô ấy, nhưng tôi cũng không thể thay cô ấy giết người được. Tôi không tiếp tục trì hoãn nữa mà lập tức đi thăm dò phố Bạch là ở đâu rồi nhanh chóng chạy đến đó.

Đúng như lời Vương Tiểu Mỹ nói, ở ngã ba phố Bạch đích thực có một tiệm bán hương nến. Chủ quán là một người đàn ông trung niên, đầu hơi hói, cái bụng hơi phình, ông ta đang ngồi chơi bài trên máy tính.

Tôi nghi ngờ hỏi: "Chú là chủ cửa hàng này ạ?"

"Đúng vậy, cô muốn mua gì?" Người đàn ông trung niên không thèm đếm xỉa gì đến tôi, tiếp tục ngồi đánh bài.

Tôi có chút bần tâm, không biết lão đầu trong miệng Vương Tiểu Mỹ có phải là ông ta hay không. "Cháu nhớ lần trước tới đây, chủ cửa hàng là một ông lão cơ mà."

Thấy tôi đến đây không phải là để mua hương hay là nến, người đàn ông trung niên kia liền chuyển tầm mắt lên người tôi: "Người nọ là cha tôi, cô có chuyện gì à?"

Tôi dò hỏi: "Ông hiện giờ có ở nhà trong ạ? Cháu muốn gặp ông để giải quyết một vài chuyện phiền phức."

Nghe tôi nói như vậy, người đàn ông trung niên liền cười nói: "Cháu là muốn tới tìm ba tôi để ba tôi xem cho cháu chứ gì?"

Chúng tôi đều hiểu từ "xem" ở đây có ý tứ gì. Tôi đem chuyện tôi gặp phải nói qua một lượt, rất nhanh người đàn ông trung niên kia liền nói sự việc này hẳn đã gặp phải nhiều rồi. Hiện tại sắc trời không còn sớm nữa, ông ấy bảo sáng mai tôi hãy quay lại đây..

Lúc bước chân ra khỏi cửa hàng, tôi nhìn thấy phía trước có người trông rất giống bạn cùng lớp của tôi: Tống Tử Kiêu. Tôi nhanh chóng tiến lên vài bước, phát hiện đúng thực là Tống Tử Kiêu.

Hắn tới nơi này làm gì? Đừng nói là hắn cũng gặp phải quý nha?

Mà nói đến cái tên Tống Tử Kiêu thì trong khoa văn chúng tôi không ai là không biết hẳn. Đầu tiên, hẳn trông rất đẹp trai và được công nhận là mỹ nam ở khoa chúng tôi. Hơn nữa thành tích học tập cũng rất tốt. Ngoài vẻ bề ngoài và thành tích học tập làm hẳn trở nên nổi tiếng, thì còn có cả tính cách của hẳn nữa.

Mặc dù hẳn trông rất đẹp trai nhưng tính cách lại rất lạnh lùng, đặc biệt là đối với nữ sinh, trên cơ bản là hẳn không nói chuyện cùng với nữ sinh. Lớp chúng tôi có rất nhiều nữ sinh nên đáy lòng mỗi đứa con gái chúng tôi đều ngầm đoán rằng hẳn ta là gay.

Rất nhiều cửa hàng trên phố Bạch đều đã đóng cửa. Trên đường cũng không có người, tôi sợ hãi theo sát phía sau Tống Tử Kiêu.

Tống Tử Kiêu cũng nghe thấy có tiếng bước chân đi theo phía sau lưng hẳn nên hẳn liền quay ngoắt đầu lại nhìn. Thấy là tôi, vẻ mặt hẳn hiện lên chút kinh hoảng. Tôi vừa định chào hỏi hẳn, nhưng hẳn làm như không biết tôi, đội cái mũ của cái áo khoác lên đầu, rồi sải bước đi thật nhanh, chưa đầy năm phút, hẳn đã cách tôi một khoảng rất xa. Lúc tôi trở lại trường học, khi tôi đi ngang qua khu ký túc xá của của nam, thì đúng lúc tôi tôi trông thấy Tống Tử Kiệu bước ra từ một chiếc xe taxi.

Ngày hôm sau tôi cúp học đi bạch phố, quả nhiên ở tiệm bán hương nến tôi đã gặp được một ông lão. Ông ấy nói ông ấy đã biết chuyện của tôi, bùa chú dành cho tôi ông ấy đã làm xong từ tối qua rồi.

Ông ấy lấy ra mấy lá bùa, dặn dò tôi phải dán chúng lên cửa sổ, như vậy nữ quỷ mới không vào được, còn một lá bùa thì phải luôn mang theo bên mình, có nó thì nữ quỷ sẽ không dám tìm tôi gây chuyện.

Nghe ông ấy nói đơn giản mà lại linh nghiệm như vậy làm tôi có chút hoài nghi: "Có thực sự là dùng được không vậy?"

Ông lão nghe vậy liền tức giận nói: "Sao lại không dùng được chứ? Ta đã xua đuổi ma quỷ cho rất nhiều người rồi."

Tôi nghĩ nhiều người chạy tới đây tìm gặp ông ấy như vậy chắc có lẽ sẽ rất đáng tin cậy, hơn nữa, ngay cả Vương Tiểu Mỹ cũng đã nói rồi, Lý Cương mang theo cái lá bùa này, mới khiến cho Vương Tiểu Mỹ không tới gần hẳn ta được.

Tôi bỏ ra 1000 tệ để mua 5 lá bùa chú, mang theo trong người. Cứ như vậy, thoáng cái đã hai ngày trôi qua, trong buổi tối ngày cuối cùng, tôi đã gặp Vương Tiểu Mỹ trong trường học.

Vương Tiểu Mỹ chặn tôi lại, cười nói: "Chỉ còn 3-4 giờ nữa là hết thời hạn ba ngày, chắc hẳn cô đã đưa ra sự lựa chọn cho mình rồi."

"Tôi đã lựa chọn rồi."

Vương Tiểu Mỹ chậm rãi nói: "Xem ra là cô muốn chết rồi hả?"

Vừa dứt lời, cô ấy liền lập tức đi tới trước mặt tôi. Tôi thậm chí có thể chạm vào sợi tóc của cô ấy tung bay trong gió, cảm nhận được tay của cô ấy cổ nhẹ vào vai tôi vài cái.

Sắc mặt tôi lập tức thay đổi, không phải ông lão kia nói, chỉ cần có những lá bùa này, thì nữ quỷ sẽ không tới gần mình được sao? Vương Tiểu Mỹ cũng đã nói cô ấy không đến gần cơ thể của Lý Cương được. Vậy tại sao tôi lại là ngoại lệ chứ?

Vương Tiểu Mỹ cười nói, "Có phải cô đi bạch phổ không?"

"Không có!" Tôi phủ nhận nói.

"Không có?" Vương Tiểu Mỹ cười khanh khách nói: "Không có thì đây là cái gì?"

Nói xong, tôi nhìn mấy lá bùa chú trên tay cô ấy. Tôi vừa sờ túi thì phát hiện ra mấy lá bùa chú trên người tôi đều mất hết rồi.

Vương Tiểu Mỹ điên cuồng thét chói tai, xé nát mấy lá bùa chú rồi ném chúng vào không trung. Trên mặt của cô ấy từ từ chảy ra máu, làn da trên mặt cũng trở nên dúm dỏ.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt bị xe nghiền nát của cô ấy, sống mũi lệch sang một bên, tròng mắt nổ bung, chỉ còn mấy tơ máu hiện lên trong lòng trắng, toàn bộ khuôn mặt như bị xay qua xay lại nhiều lần, trông rất nhão nhoẹt.

Tôi kinh vừa sợ, khó có thể tin nói: "Không phải cô nói bùa chú ở tiệm hương nến kia rất lợi hại sao?"

Rõ ràng là tôi dựa theo lời của cô ấy để mua mấy lá bùa chú này mà.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 27

Vương Tiểu Mỹ cười lớn một hồi rồi nói: "Lời kia là tôi cố ý lừa cô đó, đây cũng là do cô gieo gió thì gặt bão, nếu như cô chịu nghe lời tôi thì cũng sẽ không đến nước này."

Vương Tiểu Mỹ yên lặng nhìn tôi, buồn bã nói: "Nếu cô đã không giúp tôi, vậy thì tôi chỉ có thể lấy mặt của cô để đền bù thôi."

Nói xong, cô ấy xông về phía tôi, tôi nhanh chóng bỏ chạy, con đường này khá vắng vẻ. Chưa chạy được lâu thì cô ấy đã bổ nhào về phía tôi. Tôi lấy ra miếng ngọc bội, đánh về phía cô ấy. Vương Tiểu Mỹ không kiêng dè gì, trực tiếp thò tay ra nghênh đón.

Một tiếng “xèo” vang lên, hình như tiếng thịt người bị chọt. Một mùi khét truyền tới, rồi tôi bỗng cảm thấy trên người mình chọt nhẹ bằng, Vương Tiểu Mỹ lật ngược người tôi lên lưng cô ấy, rồi đập một cái thật mạnh vào tay tôi, làm miếng ngọc bội trong tay tôi rơi xuống đất.

Vương Tiểu Mỹ bụm chặt tay, tôi thấy trên tay cô ấy vẫn còn đang tỏa ra một làn khói màu xanh. Tay của cô ấy đã bị bỏng, toàn bộ thân thể cũng hồi phục lại bộ dáng lúc cô ấy tử vong, cánh tay và chân bị gãy vài đoạn, nên cô ấy cứ khập khiễng đi về phía tôi. Mái tóc đen dài ướt sũng dính sát trên mặt cô ấy, máu trên người cô ấy cứ chảy xuống tong tong, những nơi cô ấy đi qua đều tạo ra một vũng máu.

Tôi sờ sờ lại người mình thì phát hiện ra trên người tôi chẳng còn thứ gì nữa cả, nên tôi chỉ có thể lùi về sau từng bước một. Nhìn có vẻ như cô ấy đang muốn trút hết mọi oán hận trong lòng lên người tôi, nhìn ánh mắt ác độc của cô ấy mà đáy lòng tôi cứ run sợ không thôi.

Lúc khoảng cách giữa tôi và Vương Tiểu Mỹ chỉ còn 2-3 cm thì Vương Tiểu Mỹ bất chợt thét lên thật to rồi bổ nhào về phía tôi, tốc độ nhanh đến nỗi làm tôi không thể tránh né được. Cuối cùng tôi chẳng quan tâm đến cái gì nữa, hành động theo bản năng, âm thầm niệm ba chữ "Cố Nam Phong" ở trong lòng. Ngay lúc tôi cho rằng hẳn là lần này mình sẽ phải chết thì bất chợt có một thân ảnh đứng chắn trước người tôi. Kéo theo đó là một tiếng quát đầy uy lực: "Cút".

Lúc tôi mở mắt ra nhìn thật kỹ, thì tôi chỉ thấy Vương Tiểu Mỹ đang run bần bật, cố gắng chạy đi thật xa.

Tôi lại một lần nữa gặp Cố Nam Phong.

"Sao anh lại tới đây?" Tôi vui mừng nhìn hắn. Nhưng rất nhanh nụ cười trên gương mặt tôi liền cứng lại. Bởi vì tôi trông thấy sắc mặt Cố Nam Phong không giống với bình thường, hình như đang phải chịu đựng một loại thống khổ vô cùng lớn.

"Anh làm sao vậy?"

Cố Nam Phong cười nói: "Ta không sao. Mà em phải gặp nguy hiểm như vậy sao không báo trước cho ta biết một tiếng chứ?"

Tôi lẩm bẩm nói: "Lúc đó tôi không nghĩ ra, đợi đến khi nhớ ra thì cũng hơi muộn rồi."

"Cô ấy sẽ không dám đến tìm em nữa đâu. Em mau trở lại ký túc xá đi."

Tôi không đi, bởi vì tôi cảm thấy có chút kỳ quái, tôi nhớ là lúc trong lòng tôi gọi tên hắn thì đã không còn kịp nữa rồi.

"Anh đúng lúc đuổi tới à? Suýt chút nữa là tôi..."

Lời nói của tôi còn chút, hắn đã ngắt lời. "Lúc tính mạng em gặp phải nguy hiểm, ta có thể cảm giác được."

"À, tôi hiểu rồi, có phải là do cái miếng ngọc bội mà anh đã tặng cho tôi không?" Nói xong, tôi sờ sờ trên người mình thì lại không thấy miếng ngọc bội kia đâu. Thân thể tôi cứng đờ, hình như vừa nãy Vương Tiểu Mỹ đã ném miếng ngọc bội kia đi đâu rồi không biết.

"Thôi chết rồi!"

"Không phải bởi vì miếng ngọc bội đó ta mới biết em..."

Cố Nam Phong muốn nói cái gì, nhưng lại bị tôi cắt đứt, thấy vậy hắn liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôi rầu rĩ nói: "Vừa nãy trong lúc đánh lộn, anh có thấy miếng ngọc bội mà anh cho tôi ở đâu không?"

Cố Nam Phong cười an ủi tôi: "Không mất được."

Nói xong, hắn đảo mắt nhìn quanh, rất nhanh hắn đã tìm thấy miếng ngọc bội. Miếng ngọc bội ấy lại một lần nữa nằm ở trên người tôi.

"À đúng rồi, vừa rồi anh muốn nói với tôi cái gì?"

Cố Nam Phong hơi chần chừ một lát, rồi mới đưa tay ra sờ soạng mắt tôi, cười nói: "Không có gì, vừa rồi ta đã che đi đôi mắt Âm Dương của em, chắc hẳn từ nay về sau sẽ ít gặp phiền toái hơn."

Tôi còn muốn nói cái gì nữa thì Cố Nam Phong lại thúc giục tôi: "Em mau trở về đi, ta sẽ mau chóng tới thăm em."

Nói xong, hắn không đợi tôi nói cái gì nữa mà liền vội vàng rời đi. Lúc hắn quay người rời đi, tôi thấy môi hắn bặm lại, bộ dáng hình như đang rất khó chịu.

Còn cái vụ bùa chú kia làm tôi tức giận đến nổi mất ngủ cả đêm. Đợi đến khi trời vừa sáng, tôi không thèm đi học mà trực tiếp đi tới phố bạch.

Mẹ nó chứ, cái gì cũng không biết, còn lừa người. Đêm qua nếu không phải Cố Nam Phong chạy đến cứu tôi, thì hiện giờ tôi đã trở thành một cô hồn dã quỷ rồi.

Tôi nổi giận đùng đùng đi vào bạch phố, vừa định xông vào lật tẩy bộ mặt thật của bọn họ thì tôi lại trông thấy Tống Tử Kiêu. Hắn rẽ vào một con hẻm ở phía trước.

Hiện tại tôi cũng chẳng quan tâm đây có đúng là Tống Tử Kiêu hay không, tôi đi thẳng vào quán, người đàn ông trung niên nhìn tôi thấy lại làm ra vẻ mặt như không thấy gì.

"Ông chủ, sao ông lại có thể lừa gạt người khác như vậy hả?" Tôi tức giận nói: "Các người nói cho tôi mấy lá bùa chú đó lợi hại đến cỡ nào, thế nhưng mà hôm qua ma quỷ đã tới tìm tôi. Mấy cái lá bùa ghê đó căn bản chả có tác dụng gì cả."

"Ôi!!!, cháu gái, cháu không thể lừa bịp như vậy chứ." Ông chủ cười nói, "Là cháu chủ động bảo ông cụ nhà tôi vẽ bùa chú cho cháu, không ai có thể ngăn cản được cháu tới đây. Hơn nữa, nếu như mấy lá bùa chú của nhà chúng tôi vô dụng thì tại sao đêm qua cháu lại tránh được một kiếp nạn?"

Lời ngụy biện của hắn ta nghe rất có đạo lý, tôi nhất thời không nói ra được lời nào, đúng lúc này có người tới mua đồ. Tôi biết rõ cho dù có tranh

luyện tiếp với hần ta, thì hần cũng sẽ không thừa nhận bản thân đã sai. Loại người này, trong mắt chỉ có tiền. Vì tiền, họ có thể lừa gạt người khác.

Nếu như chỉ là lừa tiền thì coi như xong, nhưng ngày hôm qua suýt chút nữa tôi đã bị bọn họ hại chết.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 28

Thấy hãn đang bán hàng, trong đầu tôi bất chợt lại nảy ra một chủ ý. Không phải hãn ta muốn phát tài sao? Vậy thì tôi sẽ tìm cách khiến hãn ta không thể nào phát tài được. Nhân lúc hãn ta không để ý, tôi dùng kẹp tóc chọc vào móng con Tỳ Hưu.

Cái cách này tôi đã vô tình đọc được trong một cuốn sách. Họ nói, Tỳ Hưu là bảo vật dùng để thu hút tài lộc, người làm ăn đều thích đặt Tỳ Hưu ở ngoài phòng khách. Nhưng Tỳ Hưu có một đặc điểm, tựu là chỉ có vuốt chứ không có nhà, bởi vì nó không có hậu môn. Nên tôi đã cố ý dùng kẹp tóc chọc vào móng con Tỳ Hưu, như vậy thì tiền tài sẽ bị rò rỉ ra ngoài. Đây coi như là trừng phạt dành cho hãn ta. Tuy không biết cái biện pháp này có tác dụng gì không, nhưng sau khi làm xong, tâm trạng tôi liền cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn hãn.

Vốn dĩ tôi muốn quay về trường học, nhưng bây giờ dù có quay về cũng không kịp đi học, chỉ bằng di dạo quanh đây một vòng xem sao. Lúc đi tới chỗ quẹo thì tôi nhớ tới vừa rồi Tống Tử Kiều cũng đứng ở đây. Tôi vừa muốn đi sâu vào thì lại trông thấy Tống Tử Kiều đang từ một gian hàng đi ra.

Tôi nhanh chóng trốn ở một cửa hàng, quay lưng lại, giả bộ như đang xem đồ. Chờ đến khi Tống Tử Kiều đi qua, tôi mới nhìn về phía cửa tiệm mà hãn ta vừa đi ra, cửa tiệm đó có tên là “Hương nển mập mập”. Trông thấy cái tên này, thiếu chút nữa là tôi cười thành tiếng. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại đi vào đó.

Trong tiệm chỉ có một ông già mập mạp đang loay hoay xử lý đồng hàng hóa của mình. Cách bài trí cũng không khác biệt lắm so với các tiệm bán hương nến ở đây, nhưng điểm khác biệt chính là, ngay giữa gian phòng có treo một tấm vải rách, trên đó viết một chữ "Âm".

Tôi lượn đi lượn lại trong tiệm một lúc lâu mà ông ấy cũng không nói gì, giống như ông ấy không nhìn thấy tôi vậy.

Tôi chủ động nói: "Ông chủ, hương này bán thế nào đây?"

Cuối cùng ông chủ mập mạp kia cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi: "Trên đó có ghi giá tiền rồi đấy."

Tôi có chút xấu hổ vì vừa rồi tôi không để ý. Tôi tùy tiện mua một ít hương, giả bộ như thuận miệng hỏi: "Ông chủ, sao ông lại treo một chữ "Âm" ở kia vậy."

Đây là lần thứ hai ông chủ mập mạp ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt ấy làm tôi có hơi sợ hãi. Chẳng lẽ tôi đã hỏi phải một điều kiêng kị nào đó?

"Tôi cảm thấy cô không cần phải biết nguyên do." Ông chủ lạnh nhạt nói.

Tôi xấu hổ đi ra, trên đường trở về, thì tôi bất chợt bị dội xuống người một chậu nước lạnh. Thoáng cái người tôi đã trở nên ướt sũng. Tôi đang muốn nổi giận, thì một lão đầu cơ bắp đi ra, trên tay ông ta bưng một cái chậu không nước, rồi nhìn tôi cười cười: "Thật xin lỗi nha, tôi không cố ý. Mắt tôi hơi kém nên không nhìn ra có người đi qua."

Tôi thấy ông ta là một ông lão, có thể thực sự chỉ là vô tình nên tôi mới nói: "Không sao, tôi về thay bộ khác là được."

May là cái chậu đó cũng không có quá nhiều nước, nhưng số nước trong đó, hơn phân nửa đều rơi vào đầu tôi. Cái này làm tôi có chút hoài nghi rất

cuộc là ông ấy cố tình hay là vô ý. Dưới tình huống bình thường, không phải là nước sẽ rơi hết lên người tôi sao?

Thấy tôi phải đi, lão đầu cơ bắp liền cười nói: "Cô vừa từ chỗ ông Béo ra à?"

"Phải rồi." Hai tiệm ở đối diện nhau, xem ra vừa rồi ông ấy đã trông thấy.

"Cô gái, nếu cô gặp phải chuyện gì thì hãy đến nhà tôi, tôi cam đoan sẽ xử lý nhanh hơn nhà kia gấp nhiều lần." Nói xong ông ấy liền muốn kéo tôi vào trong.

"Tôi tới đây không phải là có chuyện, tôi tới chỉ là để xem xem."

"Cô gái, cô đừng lừa tôi." lão đầu cơ bắp nhìn tôi cười nói: "Có phải dạo gần đây cô bị quỷ quấy rầy không?"

Thấy tôi không nói lời nào, ông ấy tiếp tục nói: "Nhưng mà chuyện này đã qua một khoảng thời gian. Gần đây cô không gặp phải đại họa gì. Nhưng tôi hiểu kỳ một cái là."

Nói đến đây, ông ấy cố ý dừng lại không nói lời nào, muốn chờ tôi hỏi.

Tôi biết rõ ông ấy muốn tôi nói tiếp, nhưng tôi vẫn không nhin được mà hỏi: "Tò mò cái gì?"

"Tuy cô luôn gặp chuyện không may, nhưng lại luôn được quý nhân cứu giúp. Tôi hiểu kỳ quý nhân của cô rốt cuộc có địa vị gì."

Tôi thấy ông ấy điên điên khùng khùng, nhưng nói chuyện lại toàn là những câu rất chính xác, cái này làm tôi có một cái nhìn mới về ông ấy.

"Tôi không biết ông đang nói gì, tôi phải về rồi."

Khó khăn lắm tôi mới thoát ra được, đang định rời đi thì tôi trông thấy có một người đàn ông đi tới, hắn ta liếc nhìn tôi, rồi lại lão đầu kia, sau đó đi thẳng vào trong tiệm.

Tên nam nhân mặt lạnh này, làm cho người ta có cảm giác áp bách khó gần. So Tống Tử Kiêu thì càng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn, đồng thời hắn ta còn mang theo một loại dương cương chí khí mà ít người đàn ông nào có.

Buổi chiều khi đi học, thật không ngờ tôi lại ngồi ngay trước Tống Tử Kiêu. Tôi cảm thấy sau lưng có một ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình. Tôi ngoái đầu lại vài lần nhưng cũng không phát hiện ra cái gì bất thường.

Buổi tối khi ăn cơm xong, không biết tại sao, trong đầu tôi vẫn luôn hiện lên bộ dáng khó chịu của Cố Nam Phong trước khi hắn rời đi. Tôi rất muốn biết hắn có sao không, nghĩ tới lời hắn bảo chỉ cần tôi niệm tên hắn vài lần thì hắn sẽ xuất hiện nên tôi cố ý đi vào rừng, dựa theo cách mà hắn nói, vừa mới niệm tên của hắn xong, thì trước mặt tôi liền xuất hiện một người. Đó không phải là Cố Nam Phong sao?

Tôi mỉm cười tiến lên vài bước nhìn hắn thì phát hiện trán hắn đang đổ đầy mồ hôi, vẻ mặt khẩn trương nhìn tôi.

"Em gọi ta tới làm gì?"

"Tôi không sao, tôi muốn..." Chẳng lẽ nói là tôi muốn gặp hắn sao? Nhưng câu này tôi không nói nên lời được. Đang nói chuyện, Cố Nam Phong liền nâng tay lên lau sạch mồ hôi trên trán.

Tôi ngừng đề tài vừa rồi, ân cần nói: "Anh làm sao vậy?"

Cố Nam Phong nắm tay tôi làm tôi có cảm giác như bị ai đó cầm bàn là dí vào tay vậy, nhiệt độ trên người hắn quả thật cao đến kinh người. Hắn hơi dùng sức nên tôi cảm thấy tay mình hơi đau.

Có lẽ Cố Nam Phong cũng ý thức được điểm này nên hắn liền run rẩy thả tay tôi ra, rồi lui về phía sau vài bước nói: "Không có việc gì... thì ta... đi trước đây."

Thanh âm của hắn cũng có chút ít run rẩy, ánh mắt hơi đỏ, dưới ánh trăng, cảm giác như thể hắn sắp sửa biến thành Người Sói vậy.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 29

Tôi còn đang mãi suy nghĩ thì chợt thấy hăn lao đảo vài bước, mãi sau mới đứng vững trở lại được. Tôi thấy hăn đi còn không vững, bộ dáng như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, tôi nhanh chóng chạy theo đỡ hăn: "Anh làm sao vậy? Có phải là bị thương ở đâu không?"

Nói xong ánh mắt tôi liền di chuyển lên người hăn. Cố Nam Phong hung hăng đẩy tôi ra, tôi không có đề phòng nên liền ngã phịch xuống đất. Một người ôn nhu như Cố Nam Phong, cho dù đối đãi với Lệ Quỳ, cũng không đành lòng lại để cho hăn ta tan thành mây khói, nhưng giờ đột nhiên hăn lại thô lỗ với tôi như vậy, làm tôi nhất thời ngây ngốc, cứ ngồi như vậy ở dưới đất, trơ mắt nhìn hăn.

Cố Nam Phong thấy tôi bị ngã xuống đất, liền nhanh chóng tiến tới nâng tôi dậy. Nhưng vừa tiếp xúc với cơ thể tôi thì hăn liền gắt gao ôm chặt tôi vào trong lòng hăn. Nhiệt độ trên người hăn so với cánh tay còn nóng hơn rất nhiều, nếu hăn không phải là quỳ thì tôi quả thực nghĩ nghĩ rằng hăn đang bị sốt.

Đang suy nghĩ, đột nhiên mặt của hăn tiến sát lại mặt tôi. Sự nóng bỏng trên môi kích thích tôi khôi phục lại lý trí, tôi muốn đẩy ra hăn, nhưng Cố Nam Phong đã thuận thế đẩy tôi xuống mặt đất. Tay của hăn đã bắt đầu sờ soạng lung tung trên người tôi.

Tôi không nghĩ tới Cố Nam Phong lại có thể làm ra hành động này, từ bé tới giờ, đây là lần đầu tiên có người đối xử với tôi như vậy. Tôi vừa then vừa xấu hổ, dốc sức giãy dụa, dấm đá loạn xạ vào người hăn nhưng cũng

chẳng ăn thua. Toàn thân hấn như một pho tượng vững chắc, tôi vốn dĩ không làm gì được hấn cả.

"Cố Nam Phong, anh mau thả tôi ra." Tôi hỗn hển nói.

Hình như hấn đã mất đi lý trí, nên đối với lời nói của tôi mắt đĩếc tai ngơ. Hai mắt hấn đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào tôi, trong ánh mắt hoàn toàn không có một tia lý trí.

Đoán chừng là hấn cảm thấy tây tôi quá vương vít, nên hấn đã dùng một tay kéo hai tay tôi lên trên, tay còn lại thì bắt đầu không kiêng nể gì mà sờ soạng khắp nơi.

Tay hấn, rồi đến môi hấn, đều làm toàn thân tôi trở nên run rẩy. Tay hấn đặt lên nơi mềm mại của tôi làm tôi không nhịn được mà phát ra tiếng rên rĩ, Cố Nam Phong giống như nhận được sự cổ vục nên tay càng tăng thêm vài phần lực đạo. Tôi miễn cưỡng cắn môi, mới không để cho tiếng rên rĩ phát ra. Nhưng hấn giống như muốn đối nghịch với tôi, ra sức cạy mở môi của tôi ra, tôi vừa phát ra một tiếng kêu nhẹ thì đã bị hấn nuốt hết vào.

Gắn bó như môi với răng, hô hấp của tôi cũng bắt đầu trở nên gấp rút. Toàn thân mềm nhũn, muốn cự tuyệt, nhưng lại bất lực, cảm nhận được dưới người hấn nóng rực, nước mắt tôi cũng chảy xuống hai bên má. Tay của hấn dần dần đi xuống, tiến vào trong áo tôi, tôi nhận mệnh nhắm mắt lại.

Ngay tại lúc tôi cho rằng hấn chuẩn bị tiến vào cơ thể tôi thì động tác của hấn chợt dừng lại, tôi nghe thấy tiếng hít thở tràn đầy sự kiềm chế trên người hấn. Tôi mở mắt ra, thấy hai mắt hấn có chút mờ mịt nhìn tôi, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng mà lau đi nước mắt trên mặt tôi.

Tay tôi được trả lại tự do thì tôi lập tức cho hắn một cái tát: "Cố Nam Phong, không ngờ anh lại là người như vậy."

Hắn khẽ giật mình nhìn tôi, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ như đã khôi phục lại ít lý trí nên hắn liền nâng tôi đứng dậy. Tôi cảm thấy người mình bỗng nhẹ bẫng, trên tay thì có chút ẩm ướt, dưới ánh trăng, tôi phát hiện ra trên tay tôi tràn đầy máu tươi. Chưa kịp nghĩ gì nhiều thì tôi đã lại trông thấy hai vết đao lớn ở trên lồng ngực hắn. Miệng vết thương đang ứa máu. Chẳng biết tại sao, trong đầu tôi lại hiện lên lời nói của Phong Trà: "Chủ nhân vì chạy đến cứu cô mà suýt chút nữa đã mất mạng."

Một tuần đã qua mà vết thương của hắn vẫn chưa khỏi, vừa rồi bị tôi đánh nên lại vỡ ra. Đầu óc tôi có chút ngưng trệ, ý nghĩ đầu tiên là: Có khi nào Cố Nam Phong vì mất máu quá nhiều mà chết không?

Tôi vừa muốn hỏi rốt Cố Nam Phong đã xảy ra chuyện gì thì liền không thấy bóng dáng của hắn đâu cả. Ngực tôi cũng dính khá nhiều má, cái này khiến cho tôi càng lo lắng cho hắn hơn. Tôi tin sự việc tối nay không phải là do hắn cố ý. Tối nay, sự khác thường của hắn cùng với vết thương ấy làm tôi rất lo lắng. Nhưng tôi lại không dám tùy tiện gọi hắn, đặc biệt là khi vừa trải qua sự tình vừa rồi. Cố Nam Phong, người đàn ông bí ẩn này, rốt cuộc có quan hệ gì với tôi?

Trước kia tôi không tin vào lời nói của Phong Trà, nhưng sau khi trải qua những chuyện vừa rồi, trong lòng tôi lại chợt cảm thấy những lời mà Phong Trà nói đều là sự thật.

Nhưng tôi thực sự không biết trước kia tôi đã gặp Cố Nam Phong vào lúc nào, còn có, Phong Trà nói tôi vốn dĩ đã là người chết chết rồi, tôi căn bản không nên sống trên cõi đời này. Lời này lại có ý gì chứ?

Rất nhiều nghi vấn tràn ngập trong đầu tôi, tôi như người mất hồn, trở về ký túc xá. Không biết đi bao lâu nhưng rất nhanh tôi đã trở về khu ký túc xá

nữ.

"Tạ Thu Đồng..."

Nghe thấy có người gọi tên mình, tôi vô thức ngẩng lên đầu nhìn.

Tống Tử Kiều đang đứng dưới một cái cây ở khu ký túc xá nữ, hình như là đang đợi người. Hiển nhiên hăn cũng trông thấy người tôi toàn máu, bất quá sự kinh ngạc trong mắt hăn cũng chỉ là thoáng qua, rất nhanh đã khôi phục lại thái độ bình thường.

Tôi có chút dờ dẩn quay đầu lại nhìn hăn. Nhưng hăn không nói gì nữa mà ánh mắt nhìn tôi tựa hồ có chút hưng phấn, có chút đồng tình. Tôi cũng không có tâm trạng mà để ý tới hăn, tiếp tục đi về phía trước, mà Tống Tử Kiều cũng không có gọi tôi nữa.

Đêm đó, tôi mơ thấy cả người Cố Nam Phong tràn đầy máu tươi chui từ một phần mộ lên, hăn liên tục gọi tên tôi: "Đồng Đồng, Đồng Đồng..."

Tôi vừa muốn chạy đến bên cạnh hăn, nhưng một bàn tay lớn màu đen lại đánh úp về phía tôi, tôi căn bản không kịp né tránh... Thoáng cái tôi đã tỉnh giấc, trời cũng đã sáng rồi.

Học xong, mấy nữ sinh cùng phòng với tôi đi tới phòng ăn, vừa ngồi xuống bàn thì Tống Tử Kiều cũng tới. Hơn nữa hăn còn ngồi ngay ở phía sau chúng tôi.

Trưởng phòng tôi là Ngụy Quỳnh, cô ấy quay đầu lại nhìn Tống Tử Kiều, cười nói: "Ai da, đây không phải là Tống Tử Kiều, người mà Đồng Đồng nhà ta thích đấy sao? Mấy ngày nay hăn ta đều ngồi sau lưng em."

Tuy Ngụy Quỳnh nhiều tuổi hơn chúng tôi, nhưng con người của cô ấy lại khá tùy tiện, có cái gì thì nói cái đó, giọng cũng khá lớn, trong ký túc xá, tôi có quan hệ thân thiết nhất với cô ấy.

"Chị đừng nói lung tung." Tôi nhỏ giọng ngăn cản Nguyệt Quỳnh: "Người ta muốn ngồi ở đâu là quyền tự do của người ta mà."

Tống Tử Kiêu là người lạnh lùng, thậm chí còn có thể nói là quái gở. Hãn ghét nhất người khác nói hãn với một nữ sinh nào đó có quan hệ không bình thường.

"Thôi đi ba ơi... " Nguyệt Quỳnh khinh thường nói: "Em ở trước mắt chị không cần giả vờ đâu, mấy chuyện bát quái là chị rõ như lòng bàn tay đó."

Nói đến đây, Nguyệt Quỳnh nháy mắt ra hiệu với tôi rồi nói: "Đêm qua hãn đứng ở cửa ra vào khu ký túc xá nữ. Chị hỏi hãn tìm ai, ấy thế mà hãn lại nói là hãn tới tìm em đấy."

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 30

Nói đến đây, Ngụy Quỳnh nháy mắt ra hiện với tôi rồi nói: "Đêm qua hăn đứng ở cửa ra vào khu ký túc xá nữ. Chị hỏi hăn tìm ai, ấy thế mà hăn lại nói là hăn tới tìm em đấy."

Đêm qua Tống Tử Kiêu tới để tìm tôi sao? Tôi nhịn không được quay đầu lại nhìn hăn một cái, Tống Tử Kiêu vẫn đang nhìn chăm chăm vào tôi, thấy tôi quay đầu lại, hăn liền nở một nụ cười hiểm có.

Tôi giật mình, nhanh chóng quay đầu lại. Tống Tử Kiêu cười với con gái, chuyện này thật chẳng khác nào heo biết leo cây. Mọi người đều biết, Tống Tử Kiêu chưa cong khóe miệng với bất kỳ người con gái nào. Nhưng vừa rồi khi quay đầu lại tôi lại trông thấy Tống Tử Kiêu đang cười với tôi, cái này thật khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi đương nhiên sẽ không ảo tưởng tin vào lời nói của Ngụy Quỳnh, cho rằng Tống Tử Kiêu thích mình. Sự tình xảy ra bất thường như vậy nhất định là có gì đó mờ ám, vận rủi đã ám tôi mấy ngày nay rồi, hi vọng đây không phải là một chuyện xấu.

Sau đó tôi nhận được một tin nhắn từ một dãy số lạ, tin nhắn ấy bảo tôi tan học thì tới một quán trà sữa ở gần trường. Cuối tin nhắn có ghi ba chữ: Tống Tử Kiêu! Tôi nhịn không được lại một lần nữa quay đầu nhìn hăn, tôi muốn xem xem rốt cuộc hăn muốn giở trò quỷ gì. Nhưng hăn lại làm như không có chuyện gì xảy ra cả, chuyên chú nghe giảng bài. Ngay lúc tôi đang quay đầu lên nghe giảng thì chợt thấy khóe miệng hăn nở một nụ cười lạnh. Tôi vốn dĩ không muốn đi, nhưng quả thực tôi cũng có chút hiếu kỳ, hơn nữa sau đó hăn ta còn gửi thêm một cái tin nhắn bảo là nếu tôi không đi thì sẽ hối hận.

Sau khi tan học, tôi tới một quán trà sữa ở gần trường. Tống Tử Kiêu thấy tôi tới liền mời tôi ngồi xuống. Hắn không lập tức nói chuyện, mà chỉ nhìn chăm chăm vào tôi, giống như muốn tìm thấy điểm gì khác lạ trên mặt tôi.

"Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

"Có phải đêm qua cậu phải quỵ không?"

Tôi có chút sững sờ, không nghĩ tới hắn lại hỏi tôi vấn đề này. Hai chúng tôi không quen nhau, chúng tôi ngoại trừ chỉ là bạn học cùng lớp và đều đến bách phố ra thì cũng chẳng có gì nữa cả.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của tôi, Tống Tử Kiêu có chút đặc ý nói: "Đêm qua tôi tìm cậu, là muốn nói cho cậu biết, đừng đem chuyện tôi đi tới bách phố nói cho người ta biết, bằng không thì hậu quả cậu không gánh nổi đâu."

Hắn vừa nói, vừa lắc lắc ly trà sữa trong tay: "Nhưng bây giờ xem ra, không cần tôi nói gì cậu cũng sẽ không dám nói ra rồi."

Tôi thấy Tống Tử Kiêu quá âm trầm làm người ta không muốn thân cận một chút.

"Cái này cậu yên tâm, tôi không có thói quen kể chuyện riêng của người khác."

Tống Tử Kiêu nhìn tôi nói: "Vậy thì tốt."

Tôi bị ánh mắt của hắn làm cho không thoải mái, tôi không vui nói: "Nếu cậu không có chuyện gì nữa thì tôi về trước đây."

Nói xong tôi liền muốn đứng dậy đi về.

Tống Tử Kiêu nhanh chóng ngăn cản tôi: "Đừng vội, tôi cho cậu biết một chuyện, có lẽ sẽ hữu dụng với cậu."

"Chuyện gì?" Tôi hỏi.

Tống Tử Kiêu không trả lời, chỉ chỉ vào ghế ngồi đối diện, ý muốn tôi ngồi xuống.

"Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết chưa?"

"Đương nhiên là được rồi."

Tống Tử Kiêu nhắc ly trà sữa lên, nhấp một ngụm rồi mới nói tiếp: "Ở bạch phố, cậu đừng tùy tiện tìm ai đó xem cho mình, người chỗ đó phần lớn không phải là gà mờ thì cũng là bọn giang hồ bịp bợm."

Lời hăn nói rất có đạo lý, ông già chết tiệt kia ở bạch phố kia đã lừa tôi một khoản tiền lớn.

"Nếu cậu có chuyện gì thì tới tiệm "Hương nển mập mập" ý

Tôi có chút buồn bực, nói: "Chuyện cậu muốn nói với tôi chỉ có như vậy thôi sao?"

"Đương nhiên." Tống Tử Kiêu cười nói.

Một người bình thường không nhưng bỗng nhiên lại luôn mỉm cười với mình, hoặc hăn ta vừa ý mình, hoặc là hăn ta đang có ý đồ gì đó với mình.

Tôi tự nhận ra rằng Tống Tử Kiêu sẽ không thích tôi chỉ trong vòng một đêm được, nhưng tôi cũng không biết trên người tôi có chỗ nào có thể làm cho hăn phải dùng gương mặt tươi cười chào đón với tôi như vậy.

"Vô duyên vô cớ, anh nói với tôi chuyện này làm gì?"

"Ai nói vô duyên vô cớ hả?"

Tống Tử Kiều cười nói: "Tôi thấy cậu cũng đi bạch phổ, nên biết cậu gặp phải chuyện khó giải quyết, nghĩ đến việc chúng ta là bạn học của nhau, tôi mới đưa ra lời khuyên."

Lời này của hắn càng làm tôi cảm thấy nghi ngờ hơn. Lúc ấy ở bạch phổ, tôi muốn chào hỏi hắn thì hắn lại làm như không thấy tôi, nhưng bây giờ hắn lại chủ động tới nói cho tôi những lời này, điều này làm tôi rất hoài nghi mục đích thực sự của hắn.

Sau khi trở lại trường học, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ bà cô, hỏi tôi đã giải quyết được chuyện kia chưa. Sau khi tôi trả lời xong thì tôi nghe thấy tiếng thở dài của bà cô. Bà cô giải thích: "Không phải là bà không muốn giúp cháu, mà là lúc ấy ta thực sự không rảnh, gần như ngày đêm đều phải đề phòng."

"Ngày đêm đề phòng?"

Tôi rất ngạc nhiên, đến tột cùng là bà cô đã gặp phải chuyện mà phải cần ngày đêm đề phòng? Tôi hỏi bà cô nhưng bà cô nhất quyết không nói.

"Không nói cái này nữa, gần đây Cố Nam Phong có hay đến đi tìm cháu không?"

Vừa nhắc tới Cố Nam Phong, tôi liền trở nên suy tư. Tôi biết rõ bà cô đối với Cố Nam Phong có chứa địch ý, nhưng trong lòng tôi, tôi cảm thấy hắn và tôi cũng không có gì bất đồng.

"Hắn... hắn đã tới."

"Ừ", thanh âm bà cô có chút hưng phấn, lời nói cũng vì vậy mà có hơi vội vàng: "Hắn tìm cháu làm gì?"

"Cái này...."

Tôi suy nghĩ, mấy lần Cố Nam Phong tới, đều không có mục đích gì, nếu như bắt buộc phải nói về mục đích của hắn, thì có vẻ như hắn tới là để bảo vệ tôi.

"Lúc cháu gặp nguy hiểm thì hắn tới bảo vệ cháu."

"Ha ha" Bà cô cười thành tiếng: "Cháu nói là hắn ta bảo vệ cháu ư? Ta sống hơn nửa đời người, chỉ nghe qua quỷ hại người, chứ chưa từng nghe qua chuyện quỷ bảo vệ người cơ đấy."

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 31

Tôi nghe bà cô nói Cố Nam Phong như vậy thì trong lòng cũng cảm thấy có chút không vui.

"Nhưng hẳn thực sự đã bảo vệ cháu! Chính mắt cháu nhìn thấy mà!"

"Cháu còn nhỏ nên dễ bị lừa. Việc này không giống với những chuyện khác, chỉ sai sót một chút thôi là sẽ mất mạng như chơi."

Tôi không nói chuyện, mặc kệ bà cô nói như thế nào, nhưng trực giác của tôi mách bảo Cố Nam Phong không phải là loại người như bà cô nói. Nhưng tôi cũng không thể phủ nhận lời nói của bà cô, dù sao trên người Cố Nam Phong quả thực có rất nhiều bí mật, thậm chí nó còn liên quan đến tôi.

Bà cô hiển nhiên cũng cảm nhận được thái độ của tôi: "Nếu như cháu không tin ta, vậy chúng ta cứ chờ đi. Nhưng khi cháu gặp phải chuyện gì thì cứ nói, ta vẫn sẽ sẵn lòng giúp đỡ cháu."

"Vâng, cháu cảm ơn bà cô."

Cúp điện thoại, tôi đi dạo loanh quanh trong trường, nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, sự nghi ngờ trong tôi chợt bộc phát. Hiện tại tôi nghĩ rất có thể Tạ Linh Linh đã bị nam quỷ thuộc âm sơn phái bắt đi rồi. Trước kia cô ấy gạt tôi, nói bà cô đã giết cô ấy, tôi đoán đến 80% là do cô ấy đã bị uy hiếp. Bà cô không phải là người xấu, nhưng bà ấy lại luôn nghi ngờ Cố Nam Phong, cảm thấy hằn đối với có mục đích và ý nghĩ không trong sáng. Dĩ nhiên là tôi Cố Nam Phong không có ý xấu với tôi, nhưng những lời nói của Phong Trà cộng thêm biểu hiện của Cố Nam Phong vào

đêm hôm đó, đã khiến tôi càng ngày càng hiếu kì về hẳn. Cả người hẳn giống như một chiếc hộp bí ẩn, hẳn vừa mạnh mẽ lại vô cùng thần bí. Xung quanh đều có sinh viên đi tới đi lui, từ ngày Cố Nam Phong phong ấn ánh mắt âm dương của tôi thì tôi đã không còn trông thấy ma quỷ nữa rồi.

Sau khi ăn chiều xong, ba đã gọi điện cho tôi. Trước kia đều là mẹ gọi điện cho tôi, rất hiếm khi ba chủ động gọi điện cho tôi.

Tôi cười nói: "Ba, có chuyện gì mà ba lại bất chợt gọi cho con vậy?"

"Dạo gần đây con thế nào rồi? Sao không gọi điện về nhà hả?"

Nghe giọng điệu của ba, xem ra ông ấy đang không vui.

Tôi có chút xấu hổ, mấy ngày nay tôi bận đối phó với nữ quý nên đã quên mất việc này. Nhưng mà trước đó tôi cũng đã gọi điện về rồi, lần này cùng lắm mới chỉ hai ngày chưa gọi mà ba tôi đã vội vàng gọi cho tôi rồi. Có lần mười ngày tôi không gọi điện về, ông ấy cũng đâu có vội vã như vậy.

Tôi giải thích với ba là bởi vì ở nhà hơi lâu, nên mấy ngày nay bận phải học bù những ngày tôi đã nghỉ.

Ba tôi hỏi ngược lại: "Có thật sự là như thế không?"

Nghe giọng điệu của ba tôi, hình như là ông ấy không tin tôi. Chẳng lẽ ông ấy đã nhận ra cái gì rồi? Không thể nào, tôi chưa nói với ông ấy mà?

"Thật, con lừa ba làm gì?."

Ba tôi không nói cái gì nữa, ông im lặng, hình như là có điều gì đó muốn nói với tôi.

"Ba, ba muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi, con cũng đâu phải là người ngoài."

"Không có gì, không có gì." Ba tôi tựa hồ như bị kinh hãi, gần như là đã trả lời ngay tức khắc. Ông ấy nói như vậy càng làm tôi nghi ngờ hơn, tôi cố ý nói: "Không có gì thì con cúp máy nhé."

Nói xong tôi làm bộ như đang muốn cúp điện thoại. Thấy vậy, ba tôi liền tranh thủ thời gian nói: "Từ đã, ta có chuyện muốn nói với con."

Cuộc điện thoại lại một lần nữa rơi vào im lặng, ngay lúc tôi nhin không được nữa, chuẩn bị hỏi thì cuối cùng ba tôi cũng nói: "Mấy ngày này con có gặp phải chuyện gì bất thường không? Nhớ kỹ lại xem và nói rõ cho ta biết. Không cần phải sợ ta lo lắng."

"Vâng, dạo gần đây con không gặp phải chuyện gì bất bình thường cả."

Tôi bắt đầu hoài nghi có phải là ba tôi biết chuyện rồi không. Chẳng lẽ bà cô nói cho ông ấy biết rồi hả?

Tôi cười nói: "Nếu gặp phải chuyện gì thì con nói với bà cô là được rồi. Cũng không phải là con không có số điện thoại của bà cô."

Tôi đã cho ba biết tình hình hiện tại của tôi rồi, tôi không muốn ba nghĩ nhiều.

Thật ra có một số việc nếu nghĩ nhiều, sẽ phát hiện ra rất nhiều điều bất thường ở những chi tiết nhỏ, lúc ấy tôi cũng đã nhận ra một hai lần, chỉ tiếc là tôi lại không để ý đến, chính vì thế mà sau này đã gây lên một mầm tai họa. Có lẽ giống như người ta thường nói "Tất cả đều đã được định sẵn."

Buổi chiều sau khi học xong, trên đường trở về, có người đứng chặn tôi lại, nói là tôi có bưu kiện. Tôi vừa nghi hoặc vừa tiếp nhận, vừa cầm đồ trên tay hẳn ta đã rời đi, cũng không kiểm tra thông tin người nhận gì cả hết. Mấu chốt là gần đây tôi không có mua một món đồ nào ở trên mạng hết.

“Có phải là có ai đó cố ý muốn tặng quà cho em không?” Ngụy Quỳnh nhìn về phía thân ảnh vừa đi xa, cười nói: "Xem ra hẳn không phải là một shipper chuyên nghiệp."

Hắn ta mặc một bộ quần áo màu đen, mũ lưỡi trai kéo xuống rất thấp nên không thấy rõ tướng mạo, chỉ có thể đại khái nhìn ra được hắn ta là nam. Tôi ôm cái hộp lớn nặng trĩu trên tay, trở lại ký túc xá, tất cả mọi người đều tò mò muốn xem tôi mở hộp quà.

Bên trong là một bộ quần áo đỏ như máu, quần áo này trông hết trang phục cổ trang trên TV, mũ phượng, khăn voan,... đều có đủ cả.

Tôi lắp bắp kinh hãi, Ngụy Quỳnh và mấy người khác cũng đều kinh ngạc đứng hết dậy.

Ngụy Quỳnh là người đầu tiên kịp phản ứng, cô ấy kích động nói: "Wow, hình thức tỏ tình thật độc đáo và mới lạ, nhất định là một nam sinh nào đó thích em rồi."

Nói xong cô ấy liền nháy mắt ra hiệu với tôi, rồi thì thầm ba chữ. Tôi lắc đầu, cười khố, cái này nhất định không phải là thứ mà Tống Tử Kiêu đưa tới. Trong hộp còn có một tấm thiệp cưới, biểu tượng hỷ đường thì một nửa là màu đỏ nửa còn lại là màu trắng. Trên đó viết ngày tháng năm sinh của tôi cùng với một người khác, nhưng trên thiệp lại không ghi tên người của đó.

Trong lòng tôi cảm thấy bồn chồn bất an. Đây chẳng lẽ chính là minh hôn trong truyền thuyết sao?

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 32

Nhưng điều may mắn chính là hẳn ta không làm tôi chết. Bà cô đã nói qua về minh hôn cho tôi nghe, nói nếu như một người một quỷ kết minh hôn thì cái biểu tượng hỷ đường gì đó sẽ là màu hồng hơi bạc. Nhưng nếu biểu tượng này toàn bộ là màu trắng thì sẽ không chỉ biểu thị cho việc đối tượng được kết minh hôn kia sẽ phải chết, để có thể trở thành vợ chồng vĩnh cửu, mà còn biểu thị oán khí trong người đã chết kia rất lớn, không thể hóa giải. Nhưng hẳn không bắt tôi chết cũng không có nghĩa hẳn ta là một con quỷ tốt, cũng có thể hẳn khinh thường làm như vậy, hẳn tin chắc rằng bản thân hẳn có thể cùng với đối phương trở thành một đôi vợ chồng vĩnh cửu.

Theo như vận khí gần đây của tôi, thì tôi hy vọng mình đừng rơi vào trường hợp thứ hai. Hỉ phục đã đưa tới, vậy hẳn là thời gian đến ngày kết âm hôn cũng không còn xa. Tôi không để ý đến sự kinh ngạc của Nguyệt Quỳnh và mấy cô bạn cùng phòng, mà dứt khoát đem bộ hỉ phục cùng với cái hộp ném vào thùng rác. Lúc ném hỉ phục xong, tôi liền gọi điện cho bà cô, nhưng gọi mãi mà vẫn không được. Vậy phải làm sao bây giờ? Cũng không thể đợi hai ba ngày sau, tên quỷ kia đến bắt tôi đi được. Tôi nghĩ tới Cố Nam Phong, muốn hỏi hẳn xem chuyện này nên làm thế nào, nhưng vừa nghĩ tới lời cảnh cáo của Phong Trà, còn có sự khác thường của Cố Nam Phong thì tôi lại trở nên do dự. Được rồi, ngày mai đi bạch phố xem sao. Tôi không tin một con phố lớn như vậy mà không có một cái là có bản lĩnh thật sự.

Đêm đến, tôi nằm ở trên giường, lật qua lật lại mãi ngủ không được. Rốt cuộc là ai muốn kết âm hôn với tôi? Cố Nam Phong sao? Theo như trực

giác của tôi đối với hắn thì hắn sẽ không làm như vậy. Hơn nữa hiện tại tôi đối với hắn cũng không có gì phản cảm, hắn cũng không cần phải ép buộc tôi kết hôn? Chẳng lẽ là Lý Nhất Phàm? Nghĩ đến cái người này tôi liền nhin không được mà bật cười. Nhìn bộ dáng bất cần đời của hắn cùng với những lời nói tùy ý đấy, rất có thể là hắn đang trêu đùa tôi hoặc cố ý muốn chọc giận bà cô. Vậy rốt cuộc là con quý nào chứ? Chẳng lẽ lại là con quý mà tôi sẽ phải kết hôn như bà cô đã từng nói ư? Nghĩ đến đây, trong lòng tôi liền cảm thấy rất khó chịu. Tôi căn bản chưa thấy hắn, vậy mà hắn lại muốn lấy tôi, bất luận hắn là người hay quý, cao thấp hay mập ốm, chỉ cần hắn ép buộc tôi là tôi đã không có ấn tượng tốt với hắn rồi.

Tôi suy nghĩ miên man, rồi cơn buồn ngủ từ từ kéo đến, đang lúc tôi sắp ngủ thì tôi nghe thấy xung quanh hình như có một tiếng kêu dị thường. Hình như có ai đó gọi tôi: "Đồng Đồng, Đồng Đồng,"

Trải qua mấy lần sóng gió, hiện tại tôi vừa nghe thấy có ai nửa đêm gọi tên tôi là tôi liền muốn đập tên đó một trận to bời. Đặc biệt là còn dùng giọng điệu của nữ quý trên TV để mà gọi tên tôi. Tôi không trả lời mà là lặng lẽ mở to mắt, len lén quan sát tình huống xung quanh nhưng tôi lại không phát hiện ra có gì bất thường. Mấy người kia đều đang ngủ rất ngon lành, thậm chí tôi còn có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của bọn họ, với lại thanh âm này cũng tuyệt đối không phải là giọng của bọn họ. Nhưng thanh âm này không biến mất, ngược lại nó cách tôi càng ngày càng gần.

Thanh âm kia cứ không ngừng gọi: "Đồng Đồng, Thu đồng, Tạ Thu Đồng, Tiểu Đồng,..."

Nghe đến chỗ "Tiểu Đồng Đồng" là suýt chút nữa thì tôi bật cười thành tiếng. Thật sự là chịu hết nổi mà. Tôi quyết định giả bộ ngủ, coi như không nghe thấy tiếng gì cả.

Thanh âm này rất là quỷ dị, lúc thì giống tiếng gọi của mẹ tôi, lúc thì lại giống tiếng gọi của ba tôi, có đôi khi thậm chí còn có cả tiếng của Tạ Linh

Linh và Bạch Tuyết.

Sau một hồi thì thanh âm này bỗng trở nên im bật, giống như là bị ai đó đó bóp cổ vậy. Tôi đề cao cảnh giác, không gian đột nhiên trở nên tĩnh lặng vô cùng. Ngay lúc này, tôi muốn mở mắt ra xem tình hình thế nào rồi thì lại nghĩ đến việc Cố Nam Phong đã phong ấn con mắt Âm Dương của tôi lại rồi, hiện giờ tôi không thể nhìn thấy gì cả, chỉ có thể an tĩnh chờ đợi.

“Ta biết rõ cô không ngủ.” Một giọng nữ bất chợt vang lên bên tai tôi.

Tôi như phản xạ có điều kiện, mở mắt ra, thì phát hiện có một nữ quý tộc tai bù xù đang ghé sát vào giường tôi, nhìn tôi rồi cười rộ lên. Cùng lúc đó, tôi kêu lên một tiếng, thanh âm lớn đến mức lấn át cả tiếng cười của cô ấy.

Cmn đậu xanh rau má, làm tôi sợ muốn chết, không phải là tôi không thể nhìn thấy quý nữ sao? Tôi không chút suy nghĩ, từ trên cái giường cao 2m nhảy xuống, cả chăn màn trên người tôi cũng rơi xuống theo.

Trong lúc đang rơi tự do ở trên không trung thì tôi mới nhớ tới, đây không phải là chiếc giường thấp ở nhà tôi, mà là giường ở ký túc xá! Tôi và cả chăn màn ngã thành một đống trên mặt đất.

Cố gắng lắm mới thoát được thì nữ quý áo trắng kia lại định nhảy từ trên chiếc giường của tôi xuống, mẹ kiếp, chẳng lẽ cô ấy muốn nhảy vào người tôi?

Tôi bất chấp cơn đau trên người, liều mạng lăn một vòng, nữ quý áo trắng kia vừa vịn rơi xuống bên cạnh tôi. Chân tay cô ấy vừa chạm đất, thì cô ấy liền bò về phía tôi. Mái tóc đen dài che đi diện mạo của cô ấy, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng cười ha ha.

Lúc khoảng cách giữa tôi và cô ấy chỉ còn một bước thì cô ấy ngừng lại, trên mặt nửa quý lộ ra một đôi mắt tràn đầy oán hận, cô ấy cứ gắt gao nhìn chăm chăm vào tôi giống như tôi là kẻ thù của cô ấy. Cô ấy đột nhiên đánh về phía tôi. Tôi theo phản xạ nhắm mắt lại, đồng thời cũng chuẩn bị miếng ngọc bội trong tay, hung hăng đập vào người nữ quý.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên nữ quý lùi về sau vài bước, thân hình cũng từ từ trở nên mờ nhạt rồi biến mất hẳn. Cùng lúc đó miếng ngọc bội của tôi cũng rơi xuống đất.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 33

Tôi nhặt miếng ngọc bội lên, trên bề mặt nó vẫn bóng loáng như ban đầu. Sau hơn 10 phút ngẩn ngui, tôi đã đi dạo một vòng quanh quỳ môn quan. Vừa tôi động tĩnh của tôi lớn như vậy, nhưng đám bạn cùng phòng tôi lại không có ai tỉnh lại cả. Như vậy cũng tốt, tỉnh thì tôi lại phải giải thích. Tôi leo giường, nằm suy nghĩ miên man, biết tối nay sẽ không gặp phải chuyện gì nữa, tôi liền chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.

Trong không gian mông lung, hình như có một đôi bàn tay mát lạnh đang vuốt má tôi, giọng điệu nỉ non: "Thực xin lỗi." Tôi cảm thấy như mình đang mơ, nhưng hình như không phải là mơ.

Ngày hôm sau, tôi là bị Ngụy Quỳnh lớn tiếng đánh thức. "Tạ Thu Đồng, không phải hôm qua em đã ném cái này đi rồi sao? Ai lại đặt chúng lại lên bàn rồi vậy?"

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra xem xét, không phải chứ, rõ ràng hôm qua tôi đã ném chúng đi rồi mà? Vậy mà hiện giờ chúng lại xuất hiện ở đây.

"Em cũng không biết, có thể là ai đó đã cho rằng em vứt nhầm nên gửi trả lại cho em."

Tôi vốn dĩ định nói tôi cũng không biết, thế nhưng mà sợ làm bọn họ sợ nên đành miễn cưỡng tìm đại một cái lý do để cho qua chuyện. Đám Ngụy Quỳnh không nói gì nữa, sau đó chúng tôi sắp sửa cùng nhau đi học.

Hôm nay Tống Tử Kiều không đi học. Từ khi phát hiện Tống Tử Kiều có chút cổ quái, tôi liền bắt giác chú ý đến hắn. Hắn ta rất ít khi trốn học

nhưng gần đây hẳn lại liên tiếp trốn học, điều này làm tôi tò mò không biết hẳn đi nơi nào. Chẳng lẽ là tới bạch phố ư? Vừa nghĩ tới bạch phố, tôi cũng có chút đau đầu, ở đó có rất nhiều loại người hỗn tạp vô cùng, lần trước sau khi trở về bạch phố, tôi thường có cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm. Học xong, tôi cũng có ý định đi tới bạch phố một chuyến.

Vừa ra khỏi tòa nhà A, thì tôi trông thấy Cố Nam Phong với một người đàn ông ở phía đối diện, thấy tôi đi ra, Cố Nam Phong liền hào hứng gọi: "Tạ Thu Đồng."

Tôi có chút kinh ngạc, Ngụy Quỳnh còn phản ứng nhanh hơn tôi, cô ấy nói thẳng: "Cmn, Tạ Thu Đồng, từ khi nào mà em lại quen được hai người đàn ông đẹp trai như vậy hả?".

Tôi kéo tay Ngụy Quỳnh để cô ấy thu liễm lại cái bộ dáng như lang như hổ của cô ấy lại. Chẳng lẽ cô ấy không thấy có mấy người đang nhìn chúng ta với bộ mặt ghét bỏ sao?

Ngụy Quỳnh dường như không quan tâm, vẫn cố ý nói: "Chẳng trách em không để ý đến Tống Tử Kiêu, thì ra là em còn có hai cực phẩm siêu cấp đẹp trai này." Trước khi đi, cô ấy còn vỗ vỗ vào bả vai tôi.

Tôi chút im lặng không nói gì, Cố Nam Phong cũng không nói gì mà vẫn một mực nhìn tôi cười. Người đàn ông bên cạnh hẳn tự giác đi sang một bên.

Cuối cùng Cố Nam Phong cũng mở lời: "Lúc đó ta không khống chế nổi chính mình, nên đã mạo phạm đến em, hi vọng em có thể tha thứ cho ta."

Lúc hẳn nói những lời này, khuôn mặt xấu hổ đến mức đỏ như trái gấc, đến cả hai tai cũng trở nên ửng hồng. Tôi biết hẳn đang nói đến chuyện hẳn phi lễ tôi, nghĩ đến sự điên cuồng của hẳn vào đêm đó, tôi cũng cảm thấy mặt mình nóng bừng. Ngày đó tôi cũng đã biết chuyện đó không phải xuất

phát từ ý muốn của hắn, tôi cũng không thể trách hắn. Nhưng mà tôi muốn biết rốt cuộc là hắn đã bị làm sao.

Tôi cố ý giả bộ có chút tức giận, không vui nói: "Muốn tôi tha thứ cho anh rất đơn giản, anh hãy nói cho tôi biết, lúc ấy anh đã bị làm sao?"

Trên mặt Cố Nam Phong lộ ra vẻ khó xử, hắn liếc nhìn tôi, sau đó nói: "Ta mắc phải một căn bệnh, cứ ngày 15,16 mỗi tháng ta sẽ bị phát tác. Vậy nên trong hai ngày đó ta sẽ không khống chế được mình."

Tôi nghe hắn nói như vậy, trong lòng có chút băn khoăn, cái này là chuyện cá nhân riêng tư của hắn, vậy mà tôi lại ép hắn nói ra.

"Thực xin lỗi, tôi không biết nguyên nhân thì ra lại là như vậy."

"Không sao." Nói xong, hình như Cố Nam Phong cũng không để ý đến căn bệnh đó của mình.

Trong lòng tôi cứ cảm thấy có chút không thoải mái, chẳng lẽ mỗi lần hắn phát bệnh đều sẽ làm như vậy với người khác? Trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh cái cô Phong Trà chân dài, eo thon, đúng kiểu ngực tấn công, hông phòng thủ, rồi cả sự mãnh liệt của của cô ấy nữa...

Thấy vẻ mặt hắn khôi phục lại bình thường, tôi cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Vậy anh không đi khám sao?"

Cố Nam Phong cười nói: "Bệnh này của ta phải điều trị từ từ, không gấp gáp được."

Hình như hắn không muốn nói nhiều lời nên đã trực tiếp hỏi: "Đêm qua em đã gặp phải chuyện gì?"

Tôi lấp bắp kinh hãi, sau đó kịp phản ứng lại, hẳn có thể cảm nhận được lúc tôi gặp nguy hiểm. Tôi giải thích: "Đêm qua tôi gặp phải một nữ quý váy trắng, sau đó thì tôi đã dùng ngọc bội của anh đánh cho cô ta chạy rồi."

Cố Nam Phong nhẹ gật đầu: "Xem ra gần đây em không được yên ổn. Ta vẫn nên mở con mắt âm dương của em ra, em chỉ cần giả vờ như không thấy là được."

Nói đến đây, tôi nhớ tới đêm qua tôi cũng có thể nhìn thấy quý, tôi liền hỏi hẳn tại sao.

Cố Nam Phong cười nói: "Mới đầu cô ta không muốn để em nhìn thấy, nhưng sau đó cô ta muốn em nhìn thấy thì cho dù em có đóng con mắt âm dương lại thì em cũng có thể trông thấy."

Tôi nhẹ gật đầu, sau đó nói cho Cố Nam Phong biết chuyện tôi nhận được hỷ phục.

Hẳn rõ ràng có chút giật mình: "Em nói có người muốn kết minh hôn với em?"

"Hỷ phục ấy tôi đã ném đi rồi nhưng nó lại tự quay trở lại."

Chính tôi cũng không phát hiện trong tiềm thức tôi đã em hẳn là chỗ dựa của mình. Giọng điệu cũng mang theo chút hàm xúc nũng nịu giống như nói chuyện với người nhà vậy.

Cố Nam Phong thoáng suy nghĩ, rồi nói: "Như vậy đi, bộ hỷ phục đó trước hết em đừng ném, em hãy lấy miếng ngọc bội mà tôi đã đưa đặt lên trên bộ hỷ phục đó."

"Phong Trà không thích em, ta lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em, nên ta để Hạ Dương ở lại bảo vệ em, em cảm thấy thế nào?" Nói xong hẳn chỉ chỉ vào người đàn ông cách đó không xa.

Tôi vốn dĩ định cự tuyệt, nhưng vừa nghĩ tới bộ giá ý đỏ chót ở trong tủ với nữ quý đêm qua là tôi lại cạnh cả sống lưng. cuối cùng tôi đã đồng ý lời đề nghị của hắn. Nhưng mà tôi có một nghi vấn: Hạ Dương to lớn như vậy, tôi lại trọ ở trường, hắn cả ngày đi theo tôi, có thể sẽ rất bất tiện hay không?

Cố Nam Phong cười nói: "Em có thể chuyển ra ngoài ở. Em yên tâm, Hạ Dương rất đáng tin cậy."

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 34

Tôi nhìn thoáng qua Hạ Dương, hẳn không có biểu cảm gì, cũng không nói nhiều. Mới đầu tôi còn tưởng hẳn là người ít nói, sau này tiếp xúc tôi mới biết hóa ra là hẳn không muốn nói chuyện với tôi.

Tôi nghĩ nghĩ, mình ở ký túc xá vạn nhất bị người ta hại thì đã đành, nhưng chẳng may mấy đứa bạn cùng phòng với tôi cũng bị vạ lây thì sao? Vậy nên tôi quyết định nghe theo lời đề nghị của Cố Nam Phong.

Sau khi Cố Nam Phong đưa tôi đi ăn xong, thì chúng tôi đi tìm một căn phòng trọ ở gần trường. Phòng rất rộng, cả tôi và Hạ Dương ở cũng rất rộng rãi. Cố Nam Phong rời đi, trong phòng chỉ còn lại tôi và Hạ Dương. Tôi vừa định trò chuyện với Hạ Dương để tăng cảm tình, dù sao sau này tôi sẽ phải lăn lộn cùng hẳn. Ai ngờ tôi vừa mới nói hai chữ "Hạ Dương" thì Hạ Dương liền trực tiếp đứng dậy nói: "Tôi về phòng trước đây, nếu có chuyện gì thì hãy tôi."

Sau đó chỉ còn lại một mình tôi ngồi trơ trọi ở phòng khách. Tôi có cảm giác hình như Hạ Dương không thích tôi lắm thì phải. Tuy Hạ Dương không thích tôi, nhưng hẳn vẫn giúp tôi chuyển đồ đạc từ ký xá qua đây. Ngụy Quỳnh biết tôi ở cùng với tiểu thị tươi liền phấn khởi, chủ động muốn giúp tôi khuân đồ.

Sau khi thu dọn xong, tôi về phòng của mình, Ngụy Quỳnh cũng đi theo, lặng lẽ nói nhỏ vào tai tôi: "Chị còn tưởng rằng em chỉ có một nam sinh kia thôi, không nghĩ tới em lại ra tay cả với một tiểu tử mới 17,18 tuổi."

"Đừng nói như thế em là một bà già vậy chứ?" Tôi nhìn chính mình trong gương: "Em cũng chỉ mới 20 tuổi thôi mà."

"Hay là chị tới ngủ chung với em nha?" Ngụ Quỳnh rất trượng nghĩa nói: "Một mình em ở đây, ngộ nhờ hẳn ta muốn làm gì em thì sao? Mặc dù em là hàng tồn kho, nhưng dù sao thì bộ dáng vẫn còn rất thùy mị..."

"Chị mới là hàng tồn ứ." Tôi cười rồi ném gối về phía Ngụ Quỳnh. Ngụ Quỳnh ngoan ngoãn không nói nữa.

Tôi liếc mắt nhìn cô ấy: "Chị nghĩ em không biết dụng ý khác của chị à!"

Ngay lúc tôi đang đùa giỡn với Ngụ Quỳnh thì tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Hạ Dương cửa mở ra, vẻ mặt thành thật đứng ở ngoài cửa nói: "Làm phiền hai người nói nhỏ một chút, những gì hai người vừa nói tôi đều nghe thấy cả rồi."

Tôi và Ngụ Quỳnh nhìn nhau, cảm thấy xấu hổ đến mức hận không thể đào một cái hố mà chui xuống.

Cửa bị đóng lại, Hạ Dương cũng rời đi. Thấy vậy tôi liền cười đánh trống lảng: "Lỗ tai của tiểu thịt tươi này cũng thật thính, nhưng tính tình có vẻ không được tốt cho lắm." Nói xong, hai cả chúng tôi đều nhìn nhau cười trộm.

Đã có tiểu thịt tươi này bảo vệ tôi vậy thì tôi không cần phải tới bách phố nữa rồi. Từ lúc sống chung với tiểu thịt tươi, thì mấy ngày này cuộc sống của tôi rất yên bình. Thiếu chút nữa là tôi quên mất rằng trên người mình còn có minh hôn. Và rồi đêm đó cũng đã đến.

Bây giờ là 12 giờ đêm, tiếng kèn Xô-na kêu vang trời làm tôi bị đánh thức, nhưng bên phía Hạ Dương lại không thấy có động tĩnh gì cả. Tôi nghe

thấy tiếng kèn Xô-na càng lúc càng to liền muốn nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chờ đến khi tôi phát hiện quần áo mình đang mặc trên người thì tôi lập tức trở nên sửng sờ. Bộ giá y mà tôi đã khóa chặt để trong tủ không biết từ lúc nào mà nó đã được đặt lên người tôi.

"Giờ lành đã đến, tân nương lên kiệu."

Trong phòng không biết lúc nào lại xuất hiện một bà mối, hai bên má hồng hồng bờ môi cũng đỏ choét như vừa mới uống máu xong.

"Bà là ai? Tôi không đi đâu hết." Tôi ôn chặt hai bả vai, ra sức kháng cự.

Bà mối mạnh bạo dắt tay tôi đi, nghiêm nghị nói: "Đi nhanh đi. Để trễ giờ lành sẽ không tốt đâu."

Miệng tôi nói không đi, nhưng cơ thể lại bị bà mối kéo đi. Nhìn bà ấy còn không được khỏe như tôi, ai ngờ sức lực của bà ấy lại lớn như vậy. Tôi gào thét gọi Hạ Dương, nhưng hăn không đáp lại tôi. Tôi có chút hoài nghi có phải là vì Hạ Dương không thích tôi, nên hăn cố tình làm ngơ lời cầu cứu của tôi không?

Tôi vừa đi ra ngoài, thì thấy trước mặt tôi có một cỗ kiệu đỏ rực, tôi còn chưa kịp nói gì đã bị khăn cô dâu trùm kín đầu. Rồi sau đó tôi bị đẩy vào cỗ kiệu.

Trên đường đi, cỗ kiệu có hơi lảo đảo làm tôi rất chóng mặt. Tôi vụng trộm vén màn kiệu lên nhìn ra ngoài, thì phát hiện mấy người khiêng kiệu đều mặc áo liệm dành cho người chết và chân không chạm đất đi lên phía trước. Đúng thực là chân không chạm đất, bọn họ chỉ dùng mũi chân để đi, thấy vậy trong lòng tôi liền cảm thấy rất run sợ, sợ chỉ cần một trong số họ không cẩn thật một cái là tôi sẽ văng ra khỏi kiệu.

Bà mối cách tôi không xa, vừa đi vừa vẩy vẩy cái khăn tay, khuôn mặt tươi cười nở rộ.

Con người tôi đảo một vòng, làm bộ nói mình đau bụng, muốn hạ kiệu. Nhưng những người này vẫn tiếp tục đi tiếp, dường như bọn họ không hề nghe thấy lời nói của tôi.

Tôi gấp gáp vô cùng vì bọn họ đi càng ngày càng nhanh, tôi hoàn toàn không biết đây là nơi nào. Tôi cũng không muốn kết minh hôn với một con quỷ mà tôi không hề quen biết. Tôi bất chấp tất cả, ngồi trong la hét inh ỏi để được hạ kiệu.

Có lẽ bà mỗi cũng bị tôi chọc cho phát bực nên liền lạnh lùng nói: "Cô mà còn láo nháo nữa thì ta sẽ vắn đầu cô xuống."

Chỉ với một câu, tôi liền im bật và âm thầm chửi rủa mười tám đời tổ tông của bà mỗi. Tôi cũng không có tâm trạng nhìn ngó cái gì nữa, tôi dựa lưng vào kiệu, cảm giác số mệnh của tôi không thể hy vọng được nữa rồi.

Rất nhanh, cỗ kiệu ngừng lại, bà mỗi dùng tay vén mà kiệu lên, cười nói "Mời tân nương xuống kiệu."

Tôi không dám làm gì, chỉ có thể ngoan ngoãn xuống kiệu và đi theo bà mỗi vào một căn nhà cổ kính, sau mấy bước ngoặt ngoằn nghèo thì chúng tôi tới một gian phòng.

Chính giữa có một cái bàn lớn, bên trên có một ngọn nến. Một cái đèn cây sáp ong. Tất cả các chữ "hỷ" ở khắp căn phòng đều có một nửa là màu đỏ, nửa còn lại là màu trắng.

Tôi đứng ở nơi đó rất lâu, nhưng vẫn không thấy tân lang đâu. Hẳn tới hay không mà không thèm nói với tôi một tiếng. Ngược lại bà mỗi lại gấp gáp vô cùng, bà không ngừng thúc giục người dưới đi gọi tân lang.

Tôi đứng ở đó một lúc lâu đến mức cảm thấy có hơi buồn ngủ. Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng hô "tân lang đến" của người chủ trì

Tôi quay đầu lại nhìn, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 35

Tôi quay đầu lại nhìn, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Đây không phải là Lý Nhất Phàm đó sao? Sao hẳn lại mặc hỷ phục của tân lang chứ?

Lý Nhất Phàm mỉm cười đi tới trước mặt tôi: "Sao? Trông thấy ta thì liền vui mừng đến nỗi không nói nên lời à?"

Không đợi tôi mở miệng, hẳn đã nói tiếp: "Ta biết rõ nhất định cô không muốn kết minh hôn, nhưng nếu nhờ cô bị gả cho một ông già lưu manh bảy tám mươi tuổi thì chẳng thà gả cho ta còn hơn. Cô thấy ta nói đúng không?"

"Đúng cái shit." Dù tận mắt nhìn thấy nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận được chuyện này lại là do một tay Lý Nhất Phàm an bài: "Vậy bộ giá y kia cũng là anh đưa tới sao?"

Lý Nhất Phàm hỏi ngược lại: "Đúng vậy. Bằng không thì cô nghĩ là ai?"

Chẳng lẽ những lời bà cô nói là sự thật? Lý Nhất Phàm tiếp cận tôi là có mục đích?

"Tôi không tin!" Tôi không nhịn được mà nói: "Lúc ấy anh...."

"Lúc ấy là do cô không nhận ra thôi." Lý Nhất Phàm lạnh lùng mà ngắt lời tôi. Sau đó hẳn quay sang nói với bà mối ở bên cạnh: "Chúng ta đã chuẩn bị xong rồi, đừng làm trễ giờ lành."

Bà mỗi nhẹ gật đầu, cất cao giọng nói: "Nhất bá thiên địa."

Sau lưng tôi có người ép tôi phải cúi đầu xuống. Tôi không đủ sức chống lại người ta nên chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo. Trong lòng tôi định gọi Cố Nam Phong, nhưng những lời nói của Phong Trà lại luôn quanh quẩn trong đầu tôi, thậm chí tôi còn tưởng tượng đến cảnh Cố Nam Phong cạnh Phong Trà hoặc những người phụ nữ khác.

Tôi cắn chặt răng, ngăn không cho nước mắt mình chảy xuống. Chỉ vài giây sau, bà mỗi đã tiếp tục hô: "Nhị bá cao đường".

Tôi có chút nghi ngờ nhìn Lý Nhất Phàm ở bên cạnh, trên mặt Lý Nhất Phàm không có chút nào gọi là vui vẻ giống như vừa nãy cả, hiện giờ vẻ mặt hẳn rất nghiêm túc.

Tôi đang cảm thấy chán nản tuyệt vọng thì bỗng một bóng đen chợt lao tới. Trong lòng tôi bỗng chốc liền trở nên vui vẻ, nhưng đến khi trông thấy người tới là ai thì tôi lại cảm thấy thật buồn.

Hạ Dương đứng chặn trước mặt tôi. Trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm, lạnh lùng nói: "Muốn kết minh hôn thì trước hết phải bước qua xác của ta đã."

Lý Nhất Phàm cười khẩy: "Chỉ bằng người? Không lẽ tiểu tử nhà người muốn kết minh hôn với cô ấy đấy chứ?"

Hạ Dương không nói gì chỉ nhìn hắn với đầy vẻ cảnh giác.

Lý Nhất Phàm nhẹ nhàng vung tay lên, hai người chúng tôi đã lập tức bị bao vây. Tôi thấy bọn người đông thế mạnh nên liền nói với Hạ Dương: "Hạ Dương, cậu không cần phải xen vào của tôi, cậu đi đi."

Hạ Dương liếc nhìn tôi, khóe miệng khẽ nhếch lên, trên gương mặt non nớt của người đàn ông ấy không ngờ lại tràn đầy sự kiên định. Trong lòng

tôi đối với Hạ Dương có chút áy náy, trên đường tới đây tôi đã hiểu lầm Hạ Dương, tôi đã nghĩ hẳn nghe thấy tiếng gào thét của tôi nhưng hẳn lại không chạy tới cứu. Cho đến khi tôi nhìn thấy vết thương ở sau lưng hẳn, vết thương ấy trông giống như bị móng vuốt sắc bén của động vật làm bị thương, và máu cũng đã làm áo hẳn ướt đẫm một mảng. Vừa rồi hẳn là hẳn đã phải trải qua một trận ác chiến để đến đây cứu tôi.

Không biết từ lúc nào mà bọn họ đã bắt đầu đánh nhau. Hạ Dương quả thực rất lợi hại, những người kia vừa mới tiếp cận hẳn thì đã bị trường kiếm trong tay hẳn làm cho bị thương.

Lúc này tôi mới phát hiện, thì ra người hầu, nha hoàn gì đấy, bất quá chỉ là thuật che mắt, tất cả những người đó đều từ giấy biến thành.

Người càng ngày càng ít, Lý Nhất Phàm vẫn đứng khoanh tay như cũ, hai mắt bình thản nhìn mấy người kia đánh nhau.

Mãi đến khi người giấy cuối cùng bị Hạ Dương tiêu diệt, Lý Nhất Phàm mới mỉm cười, lắc đầu nói: "Không phải người."

Vừa dứt lời, hẳn đã xuất hiện trước mặt chúng tôi, tốc độ nhanh đến nỗi tôi không thể nhìn ra hẳn đã làm cái gì. Tôi chỉ nghe thấy tiếng binh khí va vào nhau vang lên âm âm, kiếm trong tay Hạ Dương bị đánh bay rồi, cắm chặt vào cái cột ở gần đó.

Hạ Dương đứng chặn trước người tôi, nhìn thẳng vào Lý Nhất Phàm, vội vàng nói: "Cô đi trước đi, ta sẽ ở lại kéo chân hẳn."

Ngược lại với sự khẩn trương của Hạ Dương thì Lý Nhất Phàm lại bình tĩnh cười nói: "Vậy thì phải xem người có đủ khả năng đó không."

Hạ Dương không chút nào sợ hãi mà đối mặt với hẳn, trong mắt Lý Nhất Phàm hiện lên sự khát máu mà trước nay tôi chưa từng thấy.

"Cho người một cái cơ hội cuối cùng, người nói ra người người đứng phía sau, hoặc là...", " nói đến đây, Lý Nhất Phàm dừng một chút, cười tà mị "Hoặc là, hai người các người đều lưu lại. Ta sẽ đích thân đi tìm hãn."

"Lý Nhất Phàm, anh..."

Tôi đang muốn chất vấn xem vì sao Lý Nhất Phàm phải làm như vậy thì tiếng mở cửa truyền đến, cắt đứt lời nói của tôi.

"Không cần làm phiền người, ta đến rồi đây."

Ba người chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn về hướng phát ra âm thanh. Nhìn thấy người tới, trên mặt Lý Nhất Phàm hiện lên vẻ thích thú, còn trên mặt Hạ Dương thì ẩn chứa sự lo lắng, còn trên mặt tôi là vẻ vui mừng rạng rỡ.

Hạ Dương tiến tới nói: "Chủ nhân, sao người..."

Cố Nam Phong đưa tay ngăn không cho hãn nói tiếp, sau đó Cố Nam Phong mỉm cười nhìn về phía Lý Nhất Phàm:" Ta chính là người mà người muốn tìm – Cố Nam Phong, không biết là ma tiên muốn tìm ta để làm gì?"

Trong mắt Lý Nhất Phàm chợt léo lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh hãn đã khôi phục lại thái độ bình thường rồi cười nói: "Ta bất quá chỉ là quỷ chết đã nhiều năm rồi thôi, không biết ma tiên là cái gì cả."

"Ngược lại là người, họ Cố, không biết cùng...."

Không đợi Lý Nhất Phàm nói xong, Cố Nam Phong đã cao giọng nói: "Đúng là tại hạ."

Cuộc trò chuyện giữa hai người bọn họ tôi hoàn toàn không hiểu,tôi cũng muốn hỏi Hạ Dương ở bên cạnh, nhưng tôi phát hiện ra Hạ Dương vẫn luôn nhìn Cố Nam Phong không chớp mắt.

Lý Nhất Phàm thu lại vẻ mặt khẩn cần đòi, khom người nói, "Nghe danh đã lâu, thất kính thất kính."

Vừa dứt lời, hắn đã lập tức khôi phục lại bộ dạng thường ngày: "Người và con nhóc này có minh hôn?" Thanh âm hắn rất vui vẻ, dường như ý nghĩ này trước kia hắn chưa từng nghĩ tới nên hiện giờ cảm thấy rất hứng thú.

Cố Nam Phong không chút do dự nói: "Đúng vậy, cô ấy là người của ta."

Trong lòng tôi cảm thấy rất vui vẻ nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

"Thật đúng lúc ta cũng muốn lấy Tạ Thu Đồng làm vợ, chúng ta là hai người, mà cô ấy chỉ có một, người nói xem, nên làm sao bây giờ?"

Nói xong Lý Nhất Phàm giữ chặt bả vai tôi, giống như quan hệ giữa tôi và hắn rất thân thiết vậy. Tôi giãy giụa uốn thoát ra.

Cố Nam Phong thấy vậy thì đôi mắt liền trở nên tối sầm, hắn cười nói: "Cô ấy chỉ có thể là của ta."

Nói thì chậm nhưng mà chuyện xảy ra lại rất nhanh, tôi chỉ cảm thấy có hơi hoa mắt rồi loáng cái tôi đã ở trong lòng Cố Nam Phong

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 36

Lý Nhất Phàm không chút nào để ý đến lời nói của Cố Nam Phong, ngược lại còn nói: “Thân thủ nhanh như vậy, ta nghĩ người chính là hãn. Đợi ta xử lý mọi chuyện xong xuôi, ta sẽ lại đến chơi cùng với các người.” Vừa dứt lời, trong phòng đã không còn thân ảnh của Lý Nhất Phàm, căn nhà trắng lộng lẫy nay đã thể hiện ra đúng bản chất của nó: Một ngôi miếu đã bị bỏ hoang từ lâu.

Thấy Lý Nhất Phàm đi rồi, tôi mới nhẹ nhàng thở ra. Sau đó tôi bị tiếng bịch làm cho giật hết cả mình. Thì ra là Hạ Dương quỳ trên mặt đất.

“Chủ nhân, là do tôi sơ ý. Tôi nguyện ý chịu phạt.”

Trên người hãn còn có thương tích nhưng hãn cứ quỳ thẳng tắp như vậy nên nhất định là miệng vết thương đã bị rách ra. Tôi vừa định cầu xin cho hãn thì Cố Nam Phong đã liếc tôi một cái rồi nói: “Biết sai thì tốt, vậy ta sẽ phạt người...”

“Đây không phải là lỗi của hãn.” Tôi giành trước một bước nói: “Hãn vẫn luôn tận lực bảo vệ tôi, còn bị thương, nếu không nhờ có hãn thì tôi đã sớm kết minh hôn với Lý Nhất Phàm rồi.”

Nghe thấy tôi nói Hạ dương bị thương, Cố Nam Phong lập tức hỏi: “Vết thương có nghiêm trọng không?”

Sau khi tự mình nhìn thấy vết thương, Cố Nam Phong mới cười nói: “Không đáng ngại, trở về thì bôi thuốc vào là ổn. Nhưng mà ta vẫn phải phạt.”

Tôi còn muốn cầu xin nhưng lại bị Cố Nam Phong ngăn cản: “Vậ phạt người chuyện gì cũng phải nghe theo Tạ Thu Đồng”

Nghe vậy, vẻ mặt của Hạ Dương liền trở nên rất khó coi, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng hăn cũng đem những lời đó ở trong lòng và úy khuất trả lời “Dạ!”

Sau khi trở về, Cố Nam Phong phải bồi thuốc cho Hạ Dương, Hạ Dương không muốn nhưng hăn không lay chuyển được Cố Nam Phong. Tối đứng cạnh quan sát, nhìn một người đàn ông chăm chú bồi thuốc cho người đàn ông đang để trần thân trên, trong lòng tôi thật sự là cảm thấy không ổn. Đặc biệt khi Hạ Dương lại có bộ dáng của một tiểu thục tươi, trắng nõn ngoan ngoan nghe lời, vẻ mặt ngượng ngùng cộng thêm bộ dáng hưởng thụ nằm trên sô pha kia quả thật đã làm tôi không chịu nổi mà tiến lên kéo Cố Nam Phong ra.

“Cái này vẫn nên để tôi làm thì hơn.”

Tôi thật sự là nhịn không nổi nữa, cướp bát thuốc mờ trên tay Cố Nam Phong rồi tiến lại gần phía Hạ Dương.

“Ta không cần cô bồi thuốc cho, nam nữ thụ thụ bất thân.” Hạ Dương dựa vào ghế sô pha, bĩu môi nói.

Tôi vỗ nhẹ vào đầu hăn, mắng: “Cậu im miệng cho tôi, với cơ thể bé nhỏ này của cậu thì ai sẽ đối với cậu có tâm tư gì chứ.”

Ý thức được chính mình có chút hung dữ, tôi liền nhanh chóng cười nói: “Chủ nhân nhà cậu nói rồi đó, anh ấy bảo cậu phải nghe lời tôi. Chẳng lẽ cậu không muốn nghe theo lời của chủ nhân cậu?”

Hạ Dương tức giận trừng mắt với tôi, sau đó dựa vào sô pha giả chết. Chỉ là người bồi thuốc thôi mà cũng phải kén chọn. Tôi vừa bồi thuốc trong lòng vừa cảm hận mắng Hạ Dương. Vừa nãy khoảng cách xa, nên tôi cũng

không chú ý lắm, bây giờ lại gần nhìn tôi mới phát hiện trên người hắn có rất nhiều vết sẹo lớn nhỏ. Có lẽ đã bôi loại thuốc mỡ tốt nhất nên những vết sẹo ấy đã có dấu vết phai nhạt rất nhiều, nhưng vẫn có thể nhìn ra cơ thể hắn đã phải chịu rất nhiều thương tổn.

“Hạ Dương, sao trên người cậu lại có nhiều vết thương như vậy?”

Tôi thấy bộ dáng của hắn cùng lắm cũng chỉ hơn 20 chứ mấy, nhưng trên người lại có thật nhiều vết thương, chính vì thế mà giọng nói của tôi cũng trở nên ôn như hơn.

Hạ Dương cười nói: “Đây đều là những vết thương năm xưa. Ta cũng chẳng để ý, cô không biết thôi trên người chủ nhân, hắn.....”

“Hạ Dương.”

Cố Nam Phong gọi tên Hạ Dương, Hạ Dương liền lập tức ngậm miệng.

Tôi quỳnh lên, động tác ngừng lại, quay đầu hỏi Cố Nam Phong: “Trên người của anh cũng có rất nhiều vết thương sao?”

“Làm gì mà có nhiều vết thương chứ.” Cố Nam Phong cười nói: “Em xem tôi là kẻ thường xuyên chém giết người ta sao?”

Thấy hắn không muốn trả lời, tôi cũng không có cách nào, chỉ có thể yên lặng mà bôi thuốc cho Hạ Dương.

“Ai ui” Hạ Dương kêu lên một tiếng: “Rất cuộc thì cô có bôi thuốc được không đó?”

Tôi hồi phục lại tinh thần, vừa nãy không cẩn thận dùng sức ấn vào miệng vết thương của hắn. “Sao tôi lại không bôi được chứ? Không phải chị bôi thuốc lên thôi sao? Có phải làm cậu không chịu được đau đúng không?”

Nghe tôi nói vậy Hạ Dương liền lập tức im re. Vốn dĩ tôi định ấn vài cái vào miệng vết thương của hắn để trêu hắn một chút nhưng nghĩ đến hắn vì tôi mà bị thương nên tôi đành thu lại tâm tư, chuyên tâm bôi thuốc cho hắn.

Lúc Hạ Dương mặc quần áo vào, tôi liền hỏi Cố Nam Phong: “Trước ngực anh có vết thương, anh cũng cởi áo ra đi để tôi bôi thuốc cho.” tôi vừa nói xong những lời này thì Hạ Dương liền hung hăng liếc nhìn tôi. Tôi cảm thấy thật khó hiểu, tại sao tên nhóc này lại có địch ý với tôi như vậy? Vết thương trên người Cố Nam Phong cũng đâu phải là do tôi làm. Tôi không cam lòng chịu yếu thế mà trừng mắt nhìn hắn, cố ý chọc giận hắn. Cố Nam Phong nhìn tôi cười nói: “vết thương trên người ta cũng không còn gì đáng ngại, nên không cần phải bôi thuốc.”

Tôi do dự đôi chút, sau đó tôi vẫn quyết định hỏi: "Vừa anh và Lý Nhất nói cái gì đó?" Cái gì mà “là người”, “chính là ta”... tôi hoàn toàn không hiểu gì cả.

Cố Nam Phong cười nói: "Đây đều là những chuyện đã qua qua em cũng không nên biết làm gì." Nói xong hắn chỉ chỉ vào quần áo trên người tôi:

“Trước tiên em vẫn nên đi thay bộ hi phục này ra đi đã.”

Hắn bất động thanh sắc mà đổi đề tài, tôi biết miệng hắn rất kín, cho dù tôi có hỏi cái gì cũng không ra, nên tôi đành chuyển đổi mục tiêu lên người Hạ Dương. Tuổi tác của hắn khá nhỏ nên chắc sẽ dễ lừa hơn. Thay quần áo xong, nhân lúc Cố Nam Phong không chú ý, tôi liền kéo Hạ Dương vào phòng ngủ.

“Cô làm cái gì thế?” Hạ Dương ghét bỏ hất tay tôi ra.

Tôi nhỏ giọng nói: rất cuộc Cố Nam Phong và Lý nhất Phàm có mối quan hệ gì vậy?

“Không có, không biết.” Nói xong Hạ Dương liền dứt khoát rời đi, tôi đột nhiên thấy có chút nhớ tính tình hung bạo của Phong Trà. Cố Nam Phong nói là tối nay muốn ở lại, sau khi ăn tối xong thì tôi trông thấy Cố Nam Phong cùng với Hạ Dương tiến vào phòng ngủ, lúc này trong đầu tôi chợt nhớ đến cảnh tượng hai người họ một công một thụ bôi thuốc cho nhau, nghĩ vậy tôi liền chạy nhanh tới túm lấy cánh tay của Cố Nam Phong rồi quay sang nói với Hạ Dương: “Tôi có lời muốn nói với Cố Nam Phong, cậu cứ đi ngủ trước đi.”

Nói xong tôi liền kéo cố Nam Phong đi. Cố Nam Phong cúi đầu nhìn tôi cười hỏi: “Em muốn nói cái gì với ta vậy?”

Khoảng cách giữa mặt tôi và mặt hắn rất gần nên tôi cảm thấy khẩn trương vô cùng. Tôi lùi về sau vài bước, hít sâu một hơi, Sau đó lấy từ trong túi ra một lọ thuốc mỡ.

“Để tôi giúp anh bôi thuốc.”

Cố Nam Phong cười kéo tay tôi xuống: “Vết thương của ta sắp khỏi hẳn rồi, không còn gì đáng ngại đâu.”

Tôi vội la lên: “Rõ ràng mấy hôm trước vết thương này của anh đã bị tôi làm cho rách ra, sao có thể khỏi nhanh như vậy chứ?”

Nói tới đây, tôi chợt nhớ tới nguyên nhân tôi làm rách miệng vết thương của hắn nên mặt tôi liền trở nên nóng bừng.

Tại Cố Nam Phong cũng hơi phiếm hồng: “Ngày nào ta cũng bôi thuốc nên không có gì đáng ngại.”

“Vậy để tôi xem giúp anh.” Không khí có chút xấu hổ. Hắn ta không cho nên tôi liền nhào tới, tự mình động thủ.

Xin lỗi mọi người, mọi thứ sẽ quay trở về đúng như quỹ đạo ban đầu.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 37

Có lẽ Cố Nam Phong cũng không ngờ rằng tôi lại động thủ nên đã không kịp ngăn cản tôi. Hắn lập tức che ngực lại, tay còn lại bối rối đẩy tôi ra, trong lúc bối rối không chú ý nên lực đạo của hắn có hơi lớn, thân thể của tôi nghiêng một cái suýt thì ngã. Cố Nam Phong mặc kệ việc mình bị lộ cảnh xuân, nhanh chóng vươn tay ra đỡ lấy eo tôi.

Tôi không có điểm tựa nên đành bám chặt vào áo hắn, sau đó một tiếng “xoẹt” vang lên, mấy chiếc cúc áo còn sót lại đã bị bung ra, vết thương vừa mới kết vảy lại một lần nữa xuất hiện trước mắt tôi. Ngày hôm đó trời tối, còn lần này dưới ánh đèn sáng rực, tôi thấy miệng vết thương của hắn rất sâu, vết sẹo dữ tợn ấy trông như là quái thú.

Phong Trà nói vì tôi nên hắn mới bị thương, hơn nữa Hạ Dương đối với tôi cũng có địch ý, nhất là khi nói đến vết thương của Cố Nam Phong, ánh mắt tràn đầy hận ý đầy của hắn giống hệt Phong Trà. Những gì Phong Trà nói đều là sự thật, điều này làm tôi cảm thấy áy náy vô cùng.

"Sao em lại khóc?" Cố Nam Phong nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên mặt tôi, lúc này tôi mới phát hiện ra là mình đã rơi lệ từ lúc nào không biết. Cố Nam Phong thấy tôi không nói lời nào, mới cúi người, ôn nhu hỏi tôi bị làm sao. Hai tay của hắn nhẹ nhàng ôm bả vai tôi, trong mắt thể hiện rõ sự lo lắng. Nghĩ đến việc hắn vì để tôi yên tâm mà cố ý gạt tôi nói rằng vết thương đã tốt lên nhiều, hắn còn không cho Phong Trà nói ra sự thật, hơn nữa rất có thể là vì hắn lo lắng cho tôi, nên mới bảo Hạ Dương thay Phong Trà tới đây bảo vệ tôi. Cũng bởi vì Hạ Dương sẽ không tỏ thái độ quá mức

với tôi và hẳn cũng sẽ không chất vấn tôi vì sao lại hại Cố Nam Phong thảm như vậy.

Cố Nam Phong đối với Hạ Dương như là đối với em trai ruột vậy, thấy hẳn bị thương mà lo lắng đến mức hận không thể để vết thương ấy rơi xuống người mình, có lẽ hẳn muốn quan hệ của tôi với Hạ Dương bớt căng thẳng nên mới giả vờ trừng phạt Hạ dương để sau này Hạ Dương nghe lời tôi. Tôi quen hẳn cũng khá lâu rồi nhưng ngoại trừ việc đem phiền toái đến cho hẳn, hại hẳn bị thương thì tôi chả làm được cái gì cả. Nghĩ tới đây, tôi càng cảm thấy tự trách, buồn bực đến nỗi phát khóc. Tay chân Cố Nam Phong có chút luống cuống, hẳn không ngừng hỏi tôi bị làm sao vậy, có phải là hẳn đã khiến tôi không vui không.

Tôi dựa vài vai Cố Nam Phong mếu máo khóc, sau đó rầu rĩ nói: "VẬY anh cởi quần áo ra cho tôi xem đi."

Tôi có thể cảm nhận được thân thể Cố Nam Phong có chút cứng nhắc. Hẳn ập ứng nói: "Em nói cái gì?"

"Anh cởi quần áo ra cho tôi xem."

Tôi ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ nhìn hẳn. Cố Nam Phong cảm thấy xấu hổ, hẳn đỏ mặt cởi áo ra. Tôi tiến đến hỗ trợ, banh áo của hẳn ra, lần này hẳn không giãy dụa, ngoan ngoãn đứng yên ở đó cho tôi xem.

"Em đừng mở rộng quá, có hơi lạnh."

Tôi tức giận trừng mắt nhìn hẳn, cười nói: "Quý còn có thể lạnh ư?"

Tôi chỉ vào vết thương mới nhất trên người hẳn, hỏi: "Những vết thương này có phải là vì tôi nên mới bị người khác đâm trúng không?"

Nói xong, tôi mới bừng tỉnh đại ngộ. Chẳng trách lần trước lúc tôi gặp nguy hiểm, nửa đêm hẳn tới tìm tôi, trên người còn dính đầy máu. Cái kia

căn bản không phải là máu của người khác mà đó chính là máu của hấn!

"Là do dự ta không cần thận, không thể trách em được."

Tôi đau lòng mở lọ thuốc mỡ ra, nhẹ nhàng bôi lên vết thương trên lồng ngực hấn. Tôi phát hiện ra một bí mật, đó chính là Cố Nam Phong là một tên biến thái, vừa rồi hấn sống chết không cho tôi cởi áo hấn ra, bây giờ tôi thực sự bôi thuốc cho hấn thì hấn cũng ngoan ngoãn mà nhìn tôi, vẫn không nhúc nhích mà yên cho tôi bôi thuốc.

"Ai iu." Tôi nhìn thấy máu vết thương chảy ra liền cảm thấy đau, nhưng Cố Nam Phong chỉ cười nói: "Không việc chuyện, em bôi thuốc mà."

. Bôi thuốc xong tôi mới nhớ tới Hạ Dương đã từng nói, trên người Cố Nam Phong có rất nhiều vết thương, nhưng sao vừa rồi tôi lại không nhìn thấy nhỉ? Tôi nhận lúc Cố Nam Phong không chú ý mà mở tung áo của hấn ra, lúc này tôi mới phát hiện trên người hấn có chẳng chịt vết thương, so với trên người Hạ Dương thì quả thực là nhiều hơn nhiều.

Cố Nam Phong muốn kéo áo lên nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

"Đây là chuyện gì?" Tôi dùng sức đè chặt áo của hấn lại, không cho hấn kéo lên "Trên người anh sao lại có nhiều vết thương như vậy?"

Thương thế của hấn so với Hạ Dương thì nghiêm trọng hơn nhiều. Sao trên người bọn họ lại có nhiều vết thương như vậy? trước kia bọn họ đã phải trải qua những chuyện gì?

Cố Nam Phong nhất thời nghẹn lời.

Tôi nhịn không được mà nước nỡ nói: "Chẳng trahcs vừa rồi anh cứ mặc áo như vậy để tôi bôi thuốc, anh sợ tôi sẽ nhìn thấy những vết thương này trên người anh sao?"

"Được rồi, không phải hiện giờ ta vẫn đang sống tốt đó sao?" Cố Nam Phong đột nhiên mỉm cười xoa đầu tôi.

"Anh còn cười? A....."

Mới nói được một nửa thì Cố Nam Phong đã dùng miệng chặn miệng tôi lại. Và thế là tôi đã rơi vào tay giặc sau đó dần dần chìm sâu vào trong mùi hương sen thoang thoảng.

Rất lâu sau đó chúng tôi mới tách ra, Cố Nam Phong dùng trán tựa vào trán tôi: "Có phải là vì em lo lắng cho tôi nên mới khóc đúng không?"

"Nào có?" Tôi mạnh miệng nói.

"Không nghe lời, nên phạt."

Nói xong, hắn liền hôn một cái vào má tôi.

Tôi đẩy hắn ra: "Anh làm cái gì thế?"

Cố Nam Phong thản nhiên nói: "Em chính là thê tử của ta, ta không hôn em thì hôn ai?"

Tôi nhỏ giọng nói: "Vừa rồi chúng ta đâu có kết hôn đâu?"

Tôi nói vậy là để hắn cầu hôn tôi, chứ tôi cũng không thể cứ đàn độn, u mê trở thành người của hắn một cách dễ dàng như vậy được.

Cố Nam Phong cười nói: "Em đã sớm là người của ta rồi."

"Em lúc nào thì trở thành người của anh hả?"

"Nhận ngọc bội của ta thì tức là em đã trở thành người của ta rồi."

Ngọc bội, đúng rồi, miếng ngọc bội ấy ở đâu rồi? Tôi nhớ lúc trước Cố Nam Phong có dặn tôi để miếng ngọc bội lên bộ giá y. Giá y thì tôi vừa

mới cưới ra rồi nhưng miếng ngọc bội đâu?

Cố Nam Phong nghe thấy tôi nói không tìm thấy ngọc bội hẳn cũng không tức giận, ngược lại còn cười nói: "Chẳng trách cái tên Lý Nhất Phàm kia rời đi một cách sáng khoái như vậy, thì ra là hắn đã thuận tiện cầm theo miếng ngọc bội của ta."

Tôi có chút sốt ruột: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Không sao, không mất được."

Cố Nam Phong giải thích: "Miếng ngọc bội kia không phải là ngọc bội bình thường, đó là Noãn Ngọc ngàn năm, tràn ngập linh khí, nó dễ tự động bảo vệ chủ nhân của mình, những quý quái bình thường đều sẽ bị nó làm tổn thương. Trên đời này chỉ có hai người mới có thể lấy miếng ngọc bội này đi."

Tôi hỏi: "Hai người đó là ai?"

"Một loại là chủ nhân của miếng ngọc bội, người còn lại là người có sức mạnh tương đương với chủ nhân của miếng ngọc bội."

"Lý Nhất Phàm thật sự lợi hại như vậy sao?" Tôi có chút không tin, dù sao thì tôi cũng tận mắt trông thấy Lý Nhất Phàm bị bà cô đả thương.

"Con người thật sự của Lý Nhất Phàm khác xa với những gì mà em thấy."

"Vậy miếng ngọc bội kia phải làm sao bây giờ?"

"Có vẻ như ta phải dành thời gian trở về thôn một chuyến rồi." Cố Nam Phong nói: "Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là phải tìm cho em một người sư phụ. Về sau chắc chắn sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn."

Ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại đã không còn trông thấy thân ảnh của Cố Nam Phong.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 38

"Chủ nhân đã đi từ sớm rồi. Hẳn thấy cô đang ngủ nên không muốn quấy rầy cô."

Tôi cố dấu đi cảm xúc mất mát: "Tôi biết rồi, cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết."

Trên đường đến trường, bà cô gọi điện thoại cho tôi, nói là bà ấy đã tới, bảo tôi ra nhà ga đón bà ấy. Tôi bị tin tức đột ngột này làm cho khiếp sợ rồi, mấy ngày hôm trước bà ấy còn nói bận tối mặt tối mũi, sao tự dưng lại rảnh rỗi vậy rồi?

"Bà cô, sao đột nhiên bà lại đến vậy?"

"Ta cũng vừa mới quyết định thôi. Ta có việc gấp muốn nói cho cháu biết."

Tôi nghe bà cô nói khẩn trương như vậy, tôi liền nhanh chóng nói với Ngụy Quỳnh xin nghỉ giúp tôi, sau đó tôi lập tức tới nhà ga để đón bà cô. Vừa xuống khỏi xe taxi, tuy tôi không gặp được bà cô, nhưng lại nhìn thấy người tài xế kia. Đó chính là Lý Cường, người tài xế đã hại chết Vương Tiểu Mỹ. Lần này tôi cũng không thấy Vương Tiểu Mỹ xuất hiện ở cạnh hẳn ta. Nhưng Lý Cường làm tôi có cảm giác rất quái dị, cả người hẳn có bộ dạng ngơ ngác, trên mặt cũng vô cùng bần. Nếu không phải hẳn ngăn cản đường đi của tôi thì suýt chút nữa tôi đã không nhận ra hẳn rồi.

"Ông muốn làm gì?"

Tôi vượt qua hẳn ta, nhưng hẳn vẫn âm hồn bất tan, cứ bám theo tôi mãi, thậm chí còn muốn kéo tôi. Tôi giận dữ hét lên: "Tôi tới đây là để gặp bạn trai tôi, ông còn tiếp tục đi theo tôi nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát đó."

Nhưng hẳn ta vẫn mắt diếc tai ngơ, còn tôi thì co chân chạy bạt mạng, thấy tôi chạy hẳn cũng chạy theo. Tôi lấy điện thoại ra, vừa định gọi cho cảnh sát thì tôi chợt nghe thấy tiếng ô tô phanh gấp. Một âm thanh và chạm nặng nề vang lên, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy có một thanh thân ảnh đang bay trên không trung. Thân thể Lý Cường rơi bịch xuống mặt đất, rất nhanh đã có máu chảy từ người hẳn ra. Sau đó một lúc, một vũng máu đen tím chảy đầy trên mặt đất và thậm chí còn có một số cục máu đông đã ngưng tụ lại với nhau. Máu này dường như đã bị tắc nghẽn từ lâu rồi, chẳng lẽ hẳn ta đã chết được một thời gian rồi?

Xung quanh vang lên tiếng kêu sợ hãi của mọi người, còn có cả tiếng giải thích của người lái xe: "Tôi lái xe rất cẩn thận, đây là do hẳn ta đột nhiên xông tới thôi."

Dưới thanh âm hỗn loạn, huyên não của mọi người thì Lý Cường đột nhiên mở mắt ra, rồi nhếch miệng cười với tôi. Tôi sợ hãi đến nỗi suýt chút nữa thì đá ra quần. Ai có thể nghĩ đến, bây giờ đang là ban ngày ban mặt, hẳn ta bị xe đâm, vậy mà hẳn còn có thể cười với tôi. Có người ở đằng sau đột nhiên vỗ vai tôi, điều này làm tôi càng thêm hoảng sợ. Tôi quay đầu lại nhìn, bà cô đứng đằng sau tôi, không vui nói: "Vừa rồi ta gọi cho cháu nhiều cuộc như vậy sao cháu không bắt máy? Ở đây có gì mà lại náo nhiệt thế."

Tôi chỉ vào cái xác trên mặt đất, nói qua chuyện vừa xảy ra với bà cô. Bà cô nghe xong, mới giương mắt nhìn cái xác của Lý Cường.

"Bất quá chỉ là một cái xác chết bị điều khiển, không việc gì phải sợ."

Bà cô của tôi ơi!!!, ngài có pháp thuật, có phù chú, đương nhiên sẽ không sợ. Nhưng tôi chả có cái rắm gì cả, lại còn cái gì cũng không nên đương nhiên là sợ hãi rồi. Bất quá những lời này tôi cũng chỉ dám nói thầm ở trong lòng.

Bà cô liếc mắt nhìn tôi: "Mới nhìn một cái mà cháu đã sợ vậy rồi, cũng may là cháu không trở thành đồ đệ của ta, bằng không thì cái mặt mo này của ta cũng bị cháu làm cho mất hết thể diện."

Lúc bà cô trừng mắt với tôi, tôi liền nhìn chăm chú vào con mắt bị mù của bà. Trong đầu tôi chợt nghĩ, có thật sự là trong con mắt đó của bà chứa một con quỷ không vậy?

"Nhìn cái gì đấy?"

Bà cô một hất cây phát trần vào người tôi, tôi vẫn còn xuất thần, không để ý nên bị bà cô vung vào tay, có hơi đau rát đấy. Bà cô tới nơi này, một là có lẽ đây là chủ ý của ba, hai là được ba tôi phó thác, tới nơi này xem tôi gặp phải chuyện gì, xem có thể giúp đỡ được gì hay không. Nhưng theo lời của bà cô thì chắc rằng chủ yếu bà cô đến đây là vì Cố Nam Phong. Không biết tại sao, tôi cảm thấy bà cô còn chú ý, quan tâm tới cái minh hôn này hơn cả tôi. Rõ ràng người kết minh hôn là tôi, nhưng chính tôi cũng còn không gặp thì bà cô gặp cái gì chứ?

Quả nhiên, khách đến nhà, câu đầu tiên bà cô nói là: "Tên nam quý kia có đến tìm cháu không?"

Tôi cố ý hỏi ngược lại: "Tên nam quý nào ạ?"

Bà cô trợn mắt nói: "Cháu đừng có giả ngu."

Tôi cười nói: "Không phải, cháu biết một nam quý là Lý Nhất Phàm, còn có một người nữa là Cố Nam Phong, mới gần đây thì xuất hiện thêm cả Lý Cương nữa. Cháu làm sao biết được người bà đang muốn nói tới là ai?"

"Đương nhiên là Cố Nam Phong rồi, nhưng mà gần đây cháu cũng gặp Lý Nhất Phàm rồi hả?" Bà cô lấp bắp kinh hãi, vội vàng hỏi tôi.

Ặc, vậy thì tôi cũng không rõ rốt cuộc thì bà cô muốn hỏi ai rồi. "Có Cố Nam Phong, trước tiên nói Cố

Nam Phong trước, sau đó lại nói Lý Nhất Phàm."

Tôi vốn còn muốn trêu chọc bà cô, nhưng thấy cây phất trần đang có dấu hiệu đập vào người tôi, tôi liền nhanh chóng thu lại cảm xúc vui đùa tí

tửng, sau đó nghiêm mặt nói: "Lý Nhất Phàm muốn kết minh hôn với cháu, sau đó Cố Nam Phong xuất hiện cứu cháu."

"Lý Nhất Phàm kết minh hôn với cháu? Chuyện xảy ra khi nào vậy?"

"Hình như là ngày hôm qua."

Tôi vừa dứt lời, mặt mày bà cô liền đen lại: "Thằng ranh con này cũng dám trêu chọc ta, xem ta có đào mồ mả của hã lên không!"

Tôi thấy bà cô tức giận như vậy, không khỏi hiếu kỳ nói: "Bà cô, ai làm người tức giận như vậy? Là Lý Nhất Phàm sao?"

Hình như hai ngày nay Lý Nhất Phàm ở chỗ tôi, làm gì mà còn có thời gian để đi trêu chọc bà cô chứ?

Bà cô tức giận nói: "Cháu có thích nhiều chuyện không?"

Tôi le lưỡi, xem ra đúng là hã rồi. Cũng chỉ có hã, mới khiến bà cô nổi trận lôi đình như thế.

"Không phải bà cô nói gần đây bà có chuyện gì sao?"

"Cháu mà còn nhiều chuyện nữa ta sẽ quất cháu." Tuy bà cô nói vậy nhưng vẫn mở miệng giải thích: "Sau khi cháu đi, Lý Nhất Phàm vẫn luôn tìm ta, làm ta hơi bị mệt nhọc."

Nói đến đây, bà cô tức giận nói: "Tiểu tử này, bốn lĩnh không lớn nhưng ý đồ xấu xa cũng không ít. Hắn khiến ta nghĩ rằng hắn vẫn còn đang ở thị trấn, làm ta không dám rời khỏi đó nửa bước."

Tôi cười nói: "Vậy sao hôm nay bà cô lại tới đây?"

"Còn không phải là vì cháu sao?" Bà cô nói, "Ba của cháu nhiều lần nhắn tin cho ta, bảo ta đi thăm cháu. Ta chỉ có một đứa cháu trai là hắn, nên ta có thể không tới sao?"

Tôi cười nói: "Vậy bà cô đến đúng lúc lắm, vừa vặn cháu cũng đang cần bà."

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 39

Bà cô cho tôi hai lá bùa, nói một cái là dùng để đối phó với cương thi, còn một cái là dùng để đối phó với Quỷ Hồn, về sau đó bà cô lại hỏi tôi cái lá bùa mà bà đã cho tôi trong lần gặp đầu tiên đâu rồi?

Tôi lấy lá bùa đã được gấp thành hình vuông nhỏ nhắn ở trong cổ ra, bà cô thấy vậy liền cười nói: "Mang theo trong người là tốt, cái này có thể bảo vệ cháu bình an. Bất luận là Lý Nhất Phàm hay là Cố Nam Phong, đều không thể kết minh hôn với cháu được."

Tôi đối với những lời nói của bà cô vẫn tràn ngập hoài nghi, tôi đã nhiều lần gặp xác chết và ma quỷ rồi nhưng cái bùa chú này chả có phản ứng gì cả. Lúc trước không nói, gần đây cũng không nói, nhưng ngày hôm qua suýt chút nữa thì tôi đã kết minh hôn với Lý Nhất Phàm rồi thế mà sao cái lá bùa nào cũng chẳng có động tĩnh gì hết vậy? Nếu không phải cái lá bùa này là bà cô cho tôi thì tôi đã sớm vứt nó đi rồi.

Bà cô nói sẽ ở đây tầm vài ngày, chờ đến khi tôi không còn nguy hiểm gì nữa thì bà sẽ về. Bà cô còn nói là muốn tham gia trao đổi học thuật.

Tôi cười nói: "Bà cô, đạo giáo còn có cả chương trình trao đổi học thuật nữa cơ à?"

"Không phải Đạo giáo" Bà cô chân thành nói: "Là sự trao đổi học thuật giữa các môn phái."

Tôi hỏi: "Vậy có âm sơn phái không ạ?"

Bà cô biết rõ tại sao tôi lại hỏi cái này. "Dựa theo những năm qua thì có lẽ sẽ đến. Nhưng cháu không phải là người của môn phái nào nên không thể tham gia trao đổi học thuật đâu đấy."

Tôi không nói gì, bà cô nói tiếp: "Đợi đến khi có cơ hội, ta có thể đưa cháu đến gặp mấy vị đồng đạo của ta, cháu muốn chọn ai làm sư phụ cháu, ta đều có thể giúp cháu."

Tôi đã từ chối ý tốt của bà cô những hai lần, không làm đồ đệ của bà, nhưng bà cũng không chút để ý. Bà vẫn nguyện ý giúp đỡ tôi, cái này khiến tôi cảm thấy rất xúc động.

"Bà cô, bà thật tốt."

"Tốt cái gì mà tốt, nếu ta thật sự nhận cháu làm đồ đệ thì bối phận sẽ bị đảo lộn à?"

Tôi nghĩ về nó rồi cả hai chúng tôi đều nở nụ cười. Thấy tôi không có vấn đề gì, bà cô liền bảo tôi trở về đi học. Vừa trở lại trường học, tôi liền nhận được một cái tin nhắn, đó là tin nhắn của Tống Tử Kiêu.

"Sao hôm nay cậu không lên lớp? Khi nào đọc được tin nhắn thì hãy gọi lại cho tôi."

Tôi nhìn thấy tin nhắn nhưng tôi cũng không gọi điện thoại cho hắn mà rơi vào trầm tư. Rốt cuộc hắn quan tâm tôi như vậy làm gì chứ? Hai chúng tôi thực sự không nói chuyện nhiều, nhưng hắn hình như rất quan tâm đến chuyện của tôi. Tất cả biến hóa hình như là do cuộc gặp gỡ ở phố bạch. Hắn là hắn có vấn đề gì, hơn nữa nó còn có liên quan đến tôi? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra nguyên do. Thừa dịp Tống Tử Kiêu vẫn đang học ở trên lớp, tôi liền đổi hướng đi tới phố bạch. Có lẽ ở đó sẽ có đáp án mà tôi muốn. Tôi nhớ Tống Tử Kiêu đã từng nói với tôi, nếu tôi gặp phải chuyện gì thì có thể đến tiệm "Hương nển mập mập" tìm ông chủ ở đó. Trước kia tôi cũng đã thấy ông chủ có tiệm đó, ông ta cũng âm dương quái

khí như Tống Tử Kiều vậy. Tôi vốn không muốn đi tới chỗ đó, nhưng có lẽ chỉ có chỗ đó mới có liên quan đến Tống Tử Kiều, nên tôi chỉ có thể đi tới đó.

Đi ngang qua tiệm hương nến đã lừa tôi lúc trước, tôi trông thấy cửa tiệm đã bị đóng chặt, bộ dáng có chút tiêu điều. Giữa ban ngày ban mặt thế này mà lại đóng cửa, ông ta không buôn bán nữa sao? Tôi nghĩ thầm nói trong lòng một câu rồi liền đi thẳng tới tiệm hương nến mập mạp.

Việc kinh doanh của tiệm hương nến mập mạp này cũng rất bình thường, tôi vào cửa thì thấy ông chủ đang ngồi bên cái bàn lớn, hai mắt đeo kính, không biết là đang nhìn cái gì. Nghe thấy có người đến, ông ấy cũng không ngẩng đầu lên. Chả trách việc kinh doanh của ông ấy lại không tốt như vậy, với cái thái độ này của ông ấy mà kinh doanh tốt thì đó chắc chắn là ma quỷ rồi. Tôi đi tới trước mặt ông ấy, vậy mà ông ấy cũng không có phản ứng gì, giống như không nghe thấy tiếng bước chân của tôi vậy. Tôi hăng giọng một cái, ông chủ cũng vẫn không ngẩng đầu lên, mà hai mắt dán chặt vào cuốn sách ở trên tay.

Tôi lên giọng, lớn tiếng nói: "Ông chủ, tôi muốn hỏi, ông có thể xem cho tôi một chút không?"

Một lát sau, ông ta mới ngẩng cái đầu của mình lên nhìn tôi: "Chuyện của cô nhiều như vậy, thế cô muốn hỏi cái chuyện nào?"

Tôi khẽ giật mình, lập tức biết rõ ông lão béo này rất có bản lĩnh, nhưng mà tôi không lập tức nói hẳn đúng mà chỉ nói: "Ông chủ, ông nói hết những chuyện mà ông thấy đi, tôi muốn biết."

"Cô muốn xem chứ gì? Đi ra ngoài, quẹo phải không tiễn."

Cmn, không nghĩ đến tính tình của ông lão này cũng thật nóng nảy. Tôi thật sự không biết là tôi đã làm gì đắc tội đến hắn và tôi đã đắc tội hắn lúc nào.

Nhưng tôi không tin Tống Tử Kiều bảo tôi đến đây chỉ là để tôi nghe ông lão này giáo huấn.

Tôi cười nói: "Ông chủ, có chuyện gì thì từ từ nói, tôi chỉ tới hỏi một chuyện, ông đừng hung dữ như vậy."

Ông lão béo nhàn nhạt đáp: "Đối với cô hung dữ một chút mà cô đã không chịu được rồi, vậy cô quá phận với cả nhà lão Vương thì bọn họ nên làm như thế nào?"

Tôi căn bản không biết lão Vương hay tiểu Vương nào cả, hẳn ta đang nói cái quái gì vậy? Tôi cho rằng hẳn hiểu lầm tôi cái gì, nên liền nói giỡn: "Lão Vương? lão Vương nào? nhà bên cạnh tiểu Vương à?"

"Ta còn tưởng rằng cô sẽ giả câm giả điếc nói mình không biết gì cơ đấy."

Cmn, đây là cái gì tình huống vậy? Tôi chỉ đùa một chút thôi mà, không phải là hẳn ta tưởng thật đấy chứ?

Tôi nhanh chóng nghiêm mặt nói: "Ông chủ, tôi thực sự không biết lão Vương là ai, ông có thể nói rõ hơn chút không?"

"Mời cô đi cho."

Nói xong, ông chủ duỗi bàn tay nhỏ bé mập mạp của mình ra, làm động tác mời.

Tôi chẳng hiểu ông ấy đang nói cái gì cả: "Tôi không đi, dựa vào cái gì mà ông lại đổ oan cho tôi rằng tôi đã quá phận với lão Vương, tiểu Vương." Tôi nhìn vào bản mặt dày dặn của ông chủ, tiếp tục nói: "Tôi mới tới bạch phố, tôi vốn dĩ không biết ai họ Vương cả."

"Nếu cô không đi, ta sẽ không khách khí."

Tôi quyết định đặt mông ngồi xuống một cái ghế ở trong tiệm của ông ấy: "Cái lão già này, ông vô duyên vô cơ vu hãm tôi, nói tối đối với người khác một quá phận, vậy ông nghĩ bản thân ông là một người lương thiện lắm sao? Ông duyên vô cơ đổ oan cho một cô gái, còn mắng, ép tôi phải rời đi."

Đoán chừng ông lão béo này chưa từng gặp phải một vị khách nào như tôi, nên ông ta đã đứng bật dậy, chỉ thẳng tay vào mặt tôi: "Nếu cô không cúp đi cho ta, ta sẽ thả quý ra cắn cô."

"Vậy ông thả đi."

Mặc dù miệng tôi nói vậy nhưng toàn thân tôi đã đề phòng rồi, tôi đã sớm cầm chặt lá bùa chú mà bà cô cho ở trong tay. Đến cùng thì cái lão béo này có lai lịch gì mà trong nhà lại còn nuôi quý vậy chứ? Nhìn mặt ông ấy rất nghiêm túc, chẳng lẽ ông ấy thực sự muốn thả quý ra cắn tôi? Theo như lời nói của ông ấy, thì tôi cá là ông ấy không phải là loại người xấu, dù sao nếu như ông ấy là người xấu thì tại sao ông ấy lại còn quan tâm đến lão Vương gì gì đó nữa chứ? Đợi đến lúc ông ấy nhận ra mình đã hiểu lầm tôi, nhất định ông ấy sẽ cảm thấy áy náy với tôi, sau đó tôi sẽ nói ra mục đích mà tôi đến đây, lúc đó hẳn là ông ấy sẽ ngoan ngoãn nói ra lý do Tống Tử Kiêu đến đây tìm gặp ông ấy.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 40

Tôi đang mãi suy tính thì bất chợt một con quỷ mặt xanh nanh vàng ở bên cạnh ông ấy chui ra. Lúc tôi nhìn thấy con ác quỷ, hai chân tôi gần như đồng thời kịp phản ứng, lập tức chạy trốn thật nhanh, bàn chân như giẫm phải lửa vậy. Chạy được một lúc thì tôi quay đầu lại, phát hiện chẳng có một con ác quỷ nào chạy theo mình cả, tôi chậm rãi thu chân lại, quay đầu đi bộ đến cửa tiệm. Nhưng tôi e ngại con quỷ mà ông lão béo đó nuôi nên tôi không dám đi vào.

"Cô gái, Cô ở nơi này làm gì vậy?"

Ông chủ ở cửa tiệm đối diện nhìn thấy tôi liền hỏi. Đó chính là một ông lão gầy tong teo.

Tôi thấy có người tới, lá gan cũng liền trở nên lớn hơn, bước thẳng vào tiệm hương nển mập mạp và nói với ông lão tong teo: "Ông chủ này, ông đến phân xử giúp tôi. Hãn vu hãm tôi, nói tôi hại cả nhà lão Vương ở bên cạnh để đuổi tôi đi. Tôi có thể đi, nhưng trước khi đi tôi nhất định phải chứng minh sự trong sạch của mình."

Chủ tiệm gầy tong teo cũng nói: "Béo, có phải ông lại bắt nào con gái nhà người ta không?"

Ông chủ béo lờn tôi, nói: "Vào tuần trước, có phải cô tới tiệm hương nển ở chỗ ngã ba không?"

"Đúng vậy."

"Có phải là cô đã động tay động chân vào cửa tiệm của hãn đúng không?"

Trong nội tâm lo lắng không thôi, thầm nói một tiếng: "Không tốt, không phải là nhà hãn ta xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

Tôi chẳng qua chỉ là chọc vào đít con Tỳ Hưu để làm rò rỉ tài lộc nhà hãn thôi mà, cùng lắm thì cũng chỉ mất tiền thôi chẳng lẽ còn xảy ra vấn đề nghiêm trọng nào khác nữa. Tôi chỉ làm điều này dựa theo phương pháp trong cuốn sách kia thôi mà.

"Nhà hãn xảy ra chuyện gì vậy?" Tôi nhỏ giọng thầm nói: "Không phải là chết hết rồi đấy chứ?"

"Những chuyện cô làm mà cô còn không biết hậu quả?" Rất hiển nhiên ông béo đã tức giận: "Cả nhà bọn họ đều nhập viện rồi. Không phải sự cố bình thường, mà là có người âm thầm giở trò."

"Không thể nào đâu?" Tôi kêu lên, "Tôi chỉ dùng kẹp tóc chọc vài cái vào con Tỳ Hưu trên mặt bàn thôi mà."

"Thật sự chỉ như vậy sao?"

"Tại sao tôi lại phải lừa ông?"

"Không phải vừa rồi cô bảo không biết lão Vương là ai sao?"

Tôi giận đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng. Cái này thì cho dù tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch được.

Ông lão gầy ở một bên thấy thế liền cười, kéo tôi qua: "Cái này chỉ có con lừa mới không tin cô, ta tin tưởng cô. Đi, cô có vấn đề gì thì nói với ta ta xem giúp cô, cái hãn biết rõ thì ta cũng biết. Cái hãn không biết ta cũng biết."

Đi vào trong tiệm của ông lão gầy, tôi hỏi: "Ông chủ, ông có biết nam sinh có tên là Tống Tử Kiêu đi vào trong tiệm của lão béo kia để làm gì không?"

Ông chủ gầy cười nói: "Cái này đúng thật là ta biết, ta đã lén theo dõi nam sinh kia. Kỳ thật lão béo không phải là ta không biết những việc xảy ra ở nhà lão béo, bởi vì ta vẫn luôn theo dõi nhà hắn ta mà."

Nói xong hắn nở một cười đen tối, lộ ra có chút hèn mọn bỉ ổi.

"Ha..." Tôi có chút xấu hổ cười.

"Trước hết cô trả lời ta một vấn đề, ta sẽ nói cho cô biết nam sinh kia đến đó làm gì."

"Vấn đề gì?"

"Cô có biết một con ma nam nào tên là Cố Nam Phong không?"

Tôi không nghe thấy Cố Nam Phong nhắc gì đến nơi này. Thế nhưng ông chủ này lại có thể nói ra tên của Cố Nam Phong, trong lúc nhất thời tôi không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Cũng may ông chủ cũng không gặng hỏi mà nhìn tôi nở nụ cười: "Ta đã biết. Bây giờ ta sẽ cho cô biết nam sinh kia đến đây để làm gì." Ông chủ gầy gò nhẹ nhàng nói: "Nam sinh kia tới là vì muốn thoát khỏi một hồn ma nữ treo cổ trước mặt anh ta."

Tôi nhin không được mà hỏi lại: "Con ma nữ treo cổ trước mặt anh ta?"

Chẳng lẽ vì cái đó mà Tống Tử Kiêu đã trở thành một người quái gở, không thích giao lưu, tiếp xúc với mọi người? Nhưng cái này thì có liên quan gì đến tôi? Vì sao Tống Tử Kiêu lại đến tìm tôi?

Ông chủ gầy gật đầu: "Con ma nữ kia đã theo hẩn suốt tám năm rồi, hẩn đã đi xem ở rất nhiều nơi nhưng đều vô dụng. Cô đoán vì sao nó lại vô dụng?"

Tôi lắc đầu: "Tôi làm sao biết được, tôi cũng không phải là người trong cuộc."

"Bởi vì con ma nữ kia chết rất thảm, oán khí trên người rất nhiều, người bình thường quả thực không phải là đối thủ của cô ta. Bùa chú bình thường đối với cô ta cũng không gây tổn thương lớn."

Con ma nữ kia đã theo hẩn ta tám năm, đã đối phó đủ thể loại rồi. Nhưng điều khiến tôi tò mò chính là rốt cuộc Tống Tử Kiêu có quan hệ gì với nữ quỷ kia?

Tôi biết rõ không bao giờ có chuyện một con ma sẽ vô duyên vô cớ nhìn chăm chăm vào một người mà không có lý do. Trong tám năm, có rất nhiều người không có cách nào để bắt con ma nữ đó, nhưng Tống Tử Kiêu vẫn bình yên vô sự, không thể không nói mạng hẩn cũng thật lớn.

Tôi hiếu kỳ nói: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, hẩn đã tới đây. Tìm lão béo để lão Béo giúp hẩn trấn áp con ma nữ kia."

"Ồ." Tôi nhẹ gật đầu, như vậy xem ra, Tống Tử Kiêu bảo tôi tới tiệm của lão béo chết tiệt kia là có ý tốt. Nhưng tôi vẫn không rõ vì sao tự nhiên Tống Tử Kiêu lại thân thiện với tôi như vậy, hẩn cho tôi cảm giác hẩn không hề đơn giản và tử tế như vậy.

Rất nhanh, tôi đã biết nguyên nhân Tống Tử Kiêu bảo tôi tới bạch phố. Tôi thật sự không nghĩ tới, một người vừa có thể làm chuyện xấu, vừa có thể nhiệt tình giúp bạn nghĩ kế.

Lúc gần đi, tôi hỏi ông chủ gầy: "Ông chủ, ông tên là gì vậy?"

Ông chủ tiệm cười hì hì, chỉ chỉ vào tấm biển trên cửa chính, trên đó viết: "Văn phòng Viên Tam."

Không ngờ trên bạch phố này lại còn có cả văn phòng, tôi mới chỉ nghe qua có văn phòng luật sự, văn phòng kế toán, còn chưa nghe qua có cả loại văn phòng này.

"Ông chủ, thì ra ông họ Viên." Tôi cười nói: "Văn phòng này là làm gì vậy ạ?"

Viên Tam cười nói: "Cái văn phòng này của ta bao trùm nhiều nội dung hơn. Bất luận là cô xem phong thủy, hay là xử lý tang sự, dù chọn ngày tốt hay là xem vận mệnh, văn này của ta đều có thể có cô một vài lời khuyên hữu ích."

Thần sắc hẳn có vài phần đặc ý, tôi không khỏi cảm khái nói: "Ông chủ, vậy ông cũng hiểu biết thật nhiều."

"Ta cũng chỉ biết sơ sơ, hời hợt mà thôi."

Mặc dù nói như vậy, nhưng lúc nói chuyện, lông mày của hắn vẫn rướn lên lộ ra vẻ đặc ý làm người ta buồn cười. Nói xong hắn nhìn về phía tôi, hỏi: "Cô gái, có muốn ta giúp cô xem đường tình duyên không? Xem vận đào hoa?"

"Không cần, tôi phải trở về rồi."

Tôi có chút xấu hổ gỡ bỏ cánh tay của ông ta ra, rồi lập tức rời đi.

Sau lưng truyền đến tiếng nói của ông chủ gầy: "Cô gái, cô đừng đi, tôi còn chưa nói hết mà. Tôi thấy cô có thiên phú dị bẩm, cốt cách đáng kinh ngạc, có lẽ là kỳ tài học thuật trăm năm khó gặp."

Ông gài này có phải bị bệnh không vậy? Toàn nói những lời điên khùng. Nhưng mà tại sao hẳn ta lại biết rõ cái tên Cố Nam Phong như vậy? Đi đến chỗ queo, tôi quay đầu lại nhìn hẳn thì thấy hẳn vẫn còn đứng ở đó nhìn tôi cười.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 41

Trở lại phòng trọ, tôi thấy Hạ Dương đang ngồi xem Anime. Tôi hỏi hấn, "Hạ Dương, cậu có biết lão đầu nào tên là Viên Tam không?"

Hạ Dương không thèm nhìn tôi, hai mắt dán vào cái tivi, lạnh nhạt nói: "Không biết."

"Vậy Cố Nam Phong có biết hấn không?"

Nghe tôi nhắc đến Cố Nam Phong, Hạ Dương lập tức ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Cô nói chủ nhân làm sao?"

Tôi im lặng nhìn hấn. Tôi nói chuyện với hấn thì hấn lại trả lời câu được câu không, nhưng chỉ cần nhắc đến chuyện có liên quan đến Cố Nam Phong là lỗi tai hấn lập tức dựng thẳng đứng.

"Tôi nói Cố Nam Phong có biết người nào tên là Viên Tam không? Hôm nay ở bách phố, tôi gặp một lão đầu, hấn ta hỏi tôi có biết người nào tên là Cố Nam Phong không."

Tôi thấy mãi mà Hạ Dương chưa trả lời mình, vừa định hỏi lại hấn thì tôi thấy hấn đứng dậy, bước vài bước tới trước mặt tôi, nghiêm mặt nói: "Lão đầu kia là ai? Vì sao hấn ta lại hỏi chủ nhân? Cô nói cho hấn biết cái gì rồi sao?"

Hấn liên tiếp hỏi tôi mấy vấn đề làm tôi có chút giật mình, không phải Viên Tam chỉ hỏi có một câu thôi sao, tại sao hấn ta lại có phản ứng lớn như vậy chứ? Tôi đem chuyện hôm nay ở bách phố kể cho Hạ Dương nghe,

vừa nói xong Hạ Dương liền lập tức bảo tôi dẫn hần đến tiệm của ông chủ gầy để xem. Tôi vừa định bảo hần đừng gấp gáp như vậy nhưng tôi chợt nghe thấy chuông điện thoại vang lên. Mở điện thoại ra, tôi mới phát hiện mình có năm sáu cuộc gọi nhỡ, đó đều là cuộc gọi của Tống Tử Kiềm.

Tôi ra hiệu với Hạ Dương ý bảo hần chờ tôi một chút, sau đó tôi mới bắt máy, nói: "Tống Tử Kiềm, anh gọi cho tôi nhiều cuộc như vậy làm gì?"

Nghe thấy tiếng của tôi, Tống Tử Kiềm liền thở phào nhẹ nhõm: "Cô vẫn ổn đấy chứ, tại sao lại không nhận điện thoại của tôi? Tôi còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện gì rồi."

"Đang yên đang lành, tôi có thể xảy ra chuyện gì chứ?" Tôi vừa mới dứt lời thì chợt nhớ những lời mà Viên Tam đã từng nói với tôi. Tống Tử Kiềm lo lắng cho tôi như vậy không phải là vì nữ quý bên cạnh hần đấy chứ? Trừ cái đó ra, tôi cũng không nghĩ ra tại sao hần ta lại lo lắng cho tôi như vậy?

Tôi thăm dò nói: "Có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với tôi nên mới lo sợ tôi xảy ra chuyện đúng không?"

Tống Tử Kiềm cười lạnh nhạt: "Tôi có thể làm gì có lỗi với cô chứ? Không phải là cô bị mắc chứng vọng tưởng rồi đấy chứ?"

Ngay lúc tôi hỏi Tống Tử Kiềm thì Hạ Dương ở bên cạnh có chút nôn nóng, bất mãn nói: "Vậy cô cứ nghe điện thoại đi, ta tới bạch phố trước xem sao."

Nói xong, hần ta liền muốn đi. Lúc này tôi chẳng còn quan tâm đến Tống Tử Kiềm nữa, tôi nhanh chóng cúp điện thoại, ngăn Hạ Dương lại: "Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Cậu có thể nói rõ cho tôi biết được không?"

Hạ Dương liếc nhìn tôi: "Cô không cần biết rõ."

Lời này, thái độ này quả đúng với chính sách ba không mà Cố Nam Phong đã đề ra (không nói cho, không giải thích, không thú nhận), tuy phương thức có khác nhau nhưng kết quả cũng đều như vậy, thật sự là chủ nhân nói cái gì hăn ta cũng phục tùng.

"Này, này, này." Tôi kéo Hạ Dương lại rồi hỏi tiếp: "Có phải là cái tên Cố Nam Phong không thể để người ta dễ dàng biết đến, đúng không?"

Nhìn biểu cảm trên gương mặt hăn, trong lòng tôi đã hiểu rõ. Có lẽ hăn sợ Viên Tam là người xấu nên muốn đi thăm dò xem sao. Trong lòng tôi mừng thầm, tôi có thể mượn cơ hội này để hăn ta phải nói ra.

Tôi ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Tôi biết rõ các người có chuyện gạt tôi nhưng đây cũng không phải là kế sách lâu dài, lỡ như tôi không biết tình huống, sau này vô tình bất cẩn để lộ chuyện Cố Nam Phong, mang đến phiền toái cho hăn thì phải làm sao?"

Hai mắt Hạ Dương nhìn thẳng vào tôi, tựa hồ như hăn cũng có chút đồng tình với lời nói của tôi. Tôi thấy thái độ của hăn có chút buông lỏng, nên tôi không ngừng cố gắng, nói: "Ví dụ như lần này, mặc dù tôi không nói tôi biết Cố Nam Phong, nhưng có thể lần sau Viên Tam sẽ lại hỏi tôi, hoặc cũng sẽ có rất nhiều người giống Viên Tam, hỏi tôi về Cố Nam Phong. Chẳng lẽ cậu còn muốn tiếp tục lừa tôi sao?"

Nói đến đây, tôi lại nói thêm một câu: "Tôi cam đoan nếu cậu nói cho tôi biết... Tôi tuyệt đối sẽ không nói cho Cố Nam Phong."

Hạ Dương nhìn tôi với ánh mắt đầy hoài nghi. Tôi nhanh chóng nhấc tay lên thề.

"Cô nói cũng có vài phần đạo lý, ta đây có thể nói cho cô biết chút ít."

Tôi lẻo đẻo đi theo hăn, sau đó tôi vừa bắt một chiếc xe taxi và vừa lắng nghe Hạ Dương nói.

"Chủ nhân nhà ta trước kia có một kẻ thù rất lớn, hiện tại hẳn trở về chính là vì báo thù." Nói xong hẳn liếc nhìn tôi.

Bây giờ tôi đã bị bọn họ rèn luyện đến nỗi mà chỉ một cái liếc mắt thôi, tôi cũng sẽ tự giác đoán được chuyện này nhất định có liên quan đến tôi.

"Hẳn ta báo thù thì có liên quan gì đến tôi?"

Đây là điều tôi đang băn khoăn. Trong lòng tôi chợt nghĩ: Chẳng lẽ tôi chính là kẻ thù của anh ta, nhưng hẳn thích tôi, có lẽ tình yêu giữa chúng tôi không được ông trời chúc phúc...

Không đợi tôi liên tưởng xong, Hạ Dương liền giải thích: "Chủ nhân giấu tài lâu như vậy, vốn dĩ sẽ không xuất hiện sớm thế đâu, thế nhưng mà vì cô, hẳn sớm xuất hiện."

Lại là vì tôi? Chẳng lẽ trước kia tôi và Cố Nam Phong có mối quan hệ sâu xa gì sao?

Tôi hỏi Hạ Dương, Hạ Dương liền khinh khỉnh đáp: "Bằng không thì cô cho rằng ai có thể đối với cô vừa gặp đã yêu chứ?"

Tôi muốn phản bác lại nhưng tôi không tìm được lý do, trong lòng tôi vậy mà còn thừa nhận lời nói của hẳn rất có đạo lý.

Hạ Dương nhìn bộ dạng ủy khuất của tôi, hẳn ta liền nhếch miệng cười trộm.

Kỳ thật, từ sau lần Cố Nam Phong tới, tôi liền phát hiện Hạ Dương tuy biểu hiện đối với tôi rất lãnh đạm, nhưng số lần và câu mà chúng tôi nói chuyện với nhau đều đã gia tăng lên đáng kể.

Sau này khi quan hệ của tôi và hạ Dương tốt lên rồi, tôi hỏi qua Hạ Dương vấn đề này, tại sao cậu lại thân thiện với tôi trong thời gian đó?

Hạ Dương nói: "Bởi vì lần trước tôi đã nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, cô cũng vì chủ nhân nên mới bị thương, cô còn nhào vào lòng chủ nhân khóc lóc thảm thương."

"Ặc, ra là cậu nhìn lén?"

Tôi hận không thể chôn mặt vào chén nước ở trong tay. Hạ Dương nở nụ cười, sau đó chỉ chỉ vào lỗ tai mình, khiêm tốn nói: "Chẳng qua là lỗ tai tôi hơi thính thôi."

Lần này, khó khăn lắm Hạ Dương mới lộ ra bộ mặt cười với tôi. Tôi tươi cười, nịnh hót: "Vậy mối quan hệ của tôi và Cố Nam Phong là gì vậy?"

Hạ Dương liếc nhìn tôi: "Cái này cô tự đi mà hỏi chủ nhân."

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 42

Tôi bĩu môi: “Được rồi, vậy tôi sẽ đổi chủ đề, tại sao trên người mấy người lại có nhiều vết thương như vậy?”

Tôi vốn đang có chút lo lắng Hạ Dương chê tôi nhiều chuyện, không ngờ hẳn có thể nhận nài mà giải thích tường tận cho tôi nghe.

“Nếu không nhờ chủ nhân thì vết thương trên người ta sẽ nhiều hơn gấp bội.” Hạ Dương trầm ngâm nghĩ về quá khứ.

“90 năm trước, chúng ta bị một đám người bao vây. Vốn dĩ một mình chủ nhân có thể dễ dàng rời đi, nhưng lúc ấy ta còn rất nhỏ, cái gì cũng không biết. Chủ nhân ôm tôi vào lòng, bảo vệ tôi chu toàn, còn chính hẳn thì phải chịu vô vàn vết thương.”

Giọng nói của hẳn càng ngày càng nhỏ dần, sau đó tôi gần như không nghe thấy giọng nói của hẳn nữa. Tôi có thể nhìn ra được sự bi phẫn trên gương mặt hẳn, hẳn và Cố Nam Phong không chỉ đơn giản là chủ tớ tình thâm, có lẽ bọn họ đã sớm xem nhau như người thân rồi.

Đến bạch phố, tôi trực tiếp đưa Hạ Dương vào. Lúc đi ngang qua tiệm hương nến ở chỗ ngã ba, tôi thấy bọn họ đang buôn bán. Tuy rằng tôi không biết mấy ngày hôm trước cửa hàng bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng tôi cũng không có tâm tư đi hỏi thăm.

Lúc sắp đi qua cửa hàng thì ông chủ quay đầu nhìn tôi, quát to:

“A, cô đứng lại đó cho ta! Chính là cô đó, con tiện nhân này, cô không chỉ hại cả nhà ta hao tiền còn hại chúng ta bị thương.”

Tôi vừa quay đầu lại, thì thấy ông chủ tiệm họ Vương cầm một cái chổi lông gà chạy về phía tôi. Tôi biết là hắn ta gọi tôi, nhưng tôi không biết tại sao hắn ta lại nói tôi như vậy. Người khác không biết nhà hắn có chuyện, nhưng chính hắn phải rõ hơn ai hết chứ. Chuyện này căn bản chẳng liên quan đến tôi một tí tí nào. Hắn chạy đến bên cạnh tôi, không nói hai lời liền cầm cái chổi lông gà trong tay vụt về phía tôi. Hạ Dương hừ lạnh một tiếng, một cước đạp hắn bay, làm một vài cái sạp ở phía sau hắn cũng đổ rầm.

Tôi không nghĩ tới Hạ Dương lại ra tay nặng như vậy, tôi sợ hãi hắn bị đánh chết nên liền chạy nhanh đến thăm dò xem hắn ta thế nào rồi.

“Yên tâm, không chết được.” Hạ Dương nhìn hắn, không vui nói.

Tiểu Vương gằm gừ trên mặt đất, nhưng tay chân hắn cũng không bị thương nặng. Lúc này tôi mới biết nhìn thì Hạ Dương ra tay tàn nhẫn, nhưng thực ra hắn đã lưu lại đường sống cho Tiểu Vương, bằng không thì Tiểu Vương đã sớm rời khỏi thế gian rồi. Nhưng mà trải qua chuyện này, Tiểu Vương cũng biết Hạ Dương không phải là người dễ chọc nên cũng không dám lại đánh tôi, mà giống như một người đàn bà đánh đá, ngồi dưới đất khóc lóc kể lể.

“Cô là cái đồ lòng lang dạ sói, ta có ý tốt giúp đỡ cô thì cô lại lấy oán trả ơn.”

Lời hắn nói ra không đủ tự tin nên ánh mắt cũng tràn đầy sự sợ hãi rụt rè, vì hắn biết rằng hắn đang vu oan cho tôi. Dù hắn biết đó là giả nhưng hắn vẫn ngồi dưới đất kêu gào để vu oan giá họa cho tôi, thậm chí còn mạo hiểm bị Hạ Dương đánh. Hạ Dương nghe hắn nói hùng hùng hổ hổ, còn định đi đánh hắn tiếp. Tôi biết từ lúc xuống khỏi xe, trong lòng Hạ Dương

vẫn luôn có một cỗ ghen tức. Tôi sợ trong lúc tức giận, hấn xuống tay không phân nặng nhẹ, nên tôi liền chạy tới ngăn cản hấn.

“Ông còn có mặt mũi mà nói tôi lấy oán trả ơn ư? Ông có dám thề là ông đối với tôi có “ân” không?”

Tiểu Vương ngẩn ra suy nghĩ, hấn còn định giáo biện nhưng tôi đã cắt ngang lời hấn: “Chúng ta đều là những người mắt sáng, thật ra trong lòng ông đã biết rõ ai là người đã hại ông bị thương nhưng ông lại cứ nhất quyết đổ nó lên đầu tôi.”

Nói xong, tôi dứt khoát kéo Tiểu Vương vào trong tiệm, đóng kín cửa lại, ép hấn phải trả lại tôi số tiền mà hấn đã lừa gạt tôi, bằng không tôi sẽ khiến hấn đẹp mặt. Tôi nhìn cũng không lợi hại, bộ dạng cũng không giống một kẻ ác, nhưng bên cạnh tôi có cái tên mặt lạnh - Hạ Dương. Tuy rằng nhìn qua trông Hạ Dương có chút giống tiểu thịt tươi, nhưng quyền cước và sức mạnh của hấn lại không hề kém một người đàn ông cao to vạm vỡ. Tiểu Vương rất sợ Hạ Dương nên hấn ta chỉ có thể ngoan ngoãn mà đem số tiền kia trả lại cho tôi.

“Tại sao ông lại vu hãm tôi? Lại còn đến cả tiệm hương nến mập mạp nói bậy?”

Tôi không tin lão béo kia lại tự mình suy đoán là tôi hại cả nhà Tiểu Vương. Nhưng tôi không hiểu tại sao hấn ta lại nói tôi như vậy, lại còn là nói với lão béo kia nữa. Chẳng lẽ hấn biết tôi sẽ đến tiệm của lão béo? Hấn ta và Tống Tử Kiêu là cùng một hội sao?

“Ta, ta chính là muốn vu oan hãm hại cô đó, thì sao nào?” Tiểu Vương sợ hãi rụt rè nói.

“Ông nói bậy, có phải là đã có người sau khiến ông làm như vậy, đúng không?”

“Không có!” Lần này Tiểu Vương trả lời rất nhanh, hơn nữa thanh âm cũng rất lớn thể hiện sự chắc chắn. Nhưng hăn càng làm như vậy lại càng khiến người ta hoài nghi. Tôi hỏi hăn, nhưng hăn không nói thật, mà vẫn luôn miệng ba hoa chích choè với tôi.

Cuối cùng, Hạ Dương đẩy tôi sang một bên, tiến lên cười nói: “Ông không chịu nói thật đúng không?”

“Những lời ta nói đều là thật mà!”

Hăn còn chưa nói hết lời đã liền hét lên một tiếng kêu thảm thiết. Hạ Dương vừa mới bẻ gãy một cánh tay của hăn.

Lúc này Tiểu Vương mới suy yếu nói: “Các người tha cho ta đi, ta thật sự không biết cái gì cả.”

Hạ Dương không nói lời nào, chỉ lấy mấy nén hương ở trong tiệm của hăn ra đốt lên, rồi hít sâu một hơi, nén hương kia lập tức ngừng đi trông thấy. Sau khi hút hương xong, Hạ Dương không nói một câu nào mà chỉ là nhìn Tiểu Vương cười.

Sắc mặt Tiểu Vương lập tức trở nên trắng bệch, hăn run rẩy chỉ tay vào Hạ Dương, ấp úng nói: “Cậu... cậu là quỷ.”

Chỉ một câu nói đợn giản nhưng hăn mất rất lâu mới có thể nói ra, có thể thấy được hăn ta đã thật sự bị dọa cho chết khiếp rồi.

Hạ Dương cười nói: “Nếu ông còn không chịu nói thật thì ta đành phải tự mình động thủ vậy. Quỷ có rất nhiều phương pháp để hại người, hơn nữa quỷ làm sẽ càng sạch sẽ, lưu loát hơn con người rất nhiều.”

Không đợi Hạ Dương nói hết lời, Tiểu Vương đã không chịu nổi mà quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc thảm thiết: “Ta không dám nữa. Thượng tiên ngài tha cho ta đi.”

Hắn đập đầu xuống đất kêu bôm bốp, rất nhanh trên mặt đất đã xuất hiện vết máu.

Tôi và Hạ Dương liếc nhìn nhau, từ trong ánh mắt của cả hai đều loé lên vẻ kinh ngạc. Người ở đằng sau sai khiến hắn rút cuộc là ai, hắn tình nguyện làm chính mình bị thương, tình nguyện đắc tội con quý Hạ Dương này, thậm chí còn đập đầu kịch liệt như thế, cũng không muốn nói ra tên của người kia. Người đứng sau bức màn này hẳn là một người rất cường đại, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, hẳn không dám nói, hoặc là hẳn là một người trung thành, hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Mà hiển nhiên hẳn ta không phải là loại người ở về sau rồi.

“Cầu xin các người buông tha cho ta và đừng hỏi thêm gì nữa. Ta cầu xin cô.”

Tiểu Vương ngẩng đầu lên nhìn tôi với vẻ mặt tràn đầy đáng thương. Tôi thấy thật sự là ép hỏi không ra, nghĩ hẳn cũng chưa có làm điều gì quá ác, nên tôi cũng không đành lòng nhìn hắn như vậy. Tôi chỉ có thể bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, sau đó cùng Hạ Dương rời đi. Hạ Dương chỉ liếc nhìn tôi một cái, hẳn đối với quyết định này của tôi cũng không tỏ vẻ dị nghị.

“Tôi đã quên cậu cũng là quý”, ra khỏi cửa hàng của Tiểu Vương, tôi liền nói với Hạ Dương: “Cái tên Viên Tam kia trông rất giống người có bản lĩnh, chúng ta cứ đến gặp hắn một cách tùy tiện như vậy thì có chút không tốt lắm đâu.”

“Tới cũng đã tới rồi, sao có thể không đi xem chứ?” Hạ Dương nhìn tôi, cười nói: “Lại nói, ta không phải là người mà ai ai cũng có thể nhào nặn.”

Nghe hắn nói như vậy, tôi liền yên lòng dẫn hắn tới “Văn phòng Viên Tam”. Sau khi tiến vào, tôi thấy trong phòng không có ai, tôi gọi vài tiếng, Viên Tam mới từ trong phòng bước ra.

“Ui cha, khách quý đến, khách quý đến!”

Hắn ta cười nói với tôi, ngoài miệng thì nói khách quý đến, nhưng trên mặt cũng không có chút biểu cảm ngạc nhiên nào cả, dường như chuyện tôi quay lại đây là một việc hết sức bình thường.

Viên Tam cười ha hả: “Không biết cô tìm lão già này là có chuyện gì?”

Tôi lén nhìn về phía Hạ Dương. Là hắn muốn tới nên tôi liền dẫn hắn tới đây. Tôi cũng không biết cụ thể hắn muốn tới đây để làm cái gì.

“Ông chủ vẫn khỏe chứ? Tôi nghe bạn tôi nói chỗ ông cái gì cũng có thể tính ra được, cái gì cũng có thể xem?”

“Đúng vậy, không biết cậu muốn tính cái gì, muốn hỏi cái gì?” Viên Tam vẫn cười tùm tùm như cũ.

“Vậy ông có thể tính giúp ta xem” Ngón tay Hạ Dương duỗi ra, chỉ thẳng vào tôi, hỏi: “Rốt cuộc là ai đã hại cô ấy.”

Nghe vậy, Viên Tam lập tức cười ha hả, tôi không thấy cái này có gì đáng buồn cười cả.

Hạ Dương im lặng quan sát hắn. Chờ đến khi hắn cười đủ rồi, hắn ta mới đặt mông xuống ghế, nói: “Xem ra là cậu đã coi ta thành thần tiên rồi. Cậu sống hơn trăm năm rồi mà còn không biết thì một tiểu lão đầu như ta sao có thể biết được đây?”

Tôi và Hạ Dương đều lấp bắp kinh hãi, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn ra thân phận của Hạ Dương? Nhãn lực tốt như vậy người, thực lực nhất định cũng không yếu.

Hạ Dương nhìn về phía Viên Tam, ánh mắt đã loé lên sự đề phòng: “Xin hỏi ngài là ai?”

Giọng điệu của Hạ Dương so với lúc trước đã cung kính hơn nhiều, nhưng còn Viên Tam thì lại chậm trễ không trả lời, hẳn chỉ lo xem móng tay, mà không trả lời câu hỏi của Hạ Dương. Tôi và Hạ Dương đợi một lúc lâu, đợi đến chân tôi bắt đầu tê rồi mà lão đầu này vẫn ngồi nghịch móng tay.

Đợi đến khi tôi sắp không chống đỡ nổi nữa, Viên Tam mới buồn bã nói: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta không phải người xấu. Nếu các người nguyện ý mua bùa chú của ta, thì ta có thể giảm giá cho các người 20%.”

Nói đến về sau, giọng điệu của hắn trở nên rất là vui sướng, hoàn toàn không giống với vẻ nghiêm túc lúc đầu. Mới vừa nói xong, hắn đột nhiên chạy vào một căn phòng. Chỉ chốc lát Viên Tam đã đem ra một xấp giấy màu vàng. Viên Tam vỗ vỗ xấp giấy trong tay, nói: ”Đây đều là những bùa chú năm xưa ta sẽ bán luôn chúng cho hai người.”

Tôi nghĩ hắn làm như vậy khẳng định là có mục đích gì đó. Vậy chẳng phải là tôi tiêu tiền miễn tai sao? Cái này cũng rất có lời.

*chú thích: tiêu tiền miễn tai là tiêu tiền để tránh tai hoạ.

Tôi nhìn đống bùa chú trên tay hắn, hỏi: “Vậy cái này bao nhiêu tiền ạ?”

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 43

Viên Tam cười nói: “Bùa chú này tiểu lão nhân chỉ bán với giá 4.356 nghìn, nhiều hơn một đồng không bán, thiếu một đồng cũng không bán.”

Tôi lấy hết tiền trên người ra, cộng với số tiền mà Tiểu Vương vừa mới trả lại tôi thì tôi có vừa đủ 4.355 nghìn.

Tôi có chút khó xử nói: “Ông chủ.”

Mới vừa gọi hai tiếng ông chủ, Viên Tam liền lập tức đen mặt nói: “Ta vừa rồi đều nói, nhiều một đồng không bán, thiếu một đồng cũng không bán.”

“.”

Trầm mặc một hồi tôi mới nhỏ giọng hỏi Hạ Dương: “Trên người cậu có tiền không?”

Hạ Dương lấy hết số tiền có trên người mình ra, tôi nhìn một xấp tiền âm phủ đay cộp trên tay hẳn cảm thấy có chút cạn ngôn.

Thật sự là không còn biện pháp nào khác, tôi đành nhỏ nhẹ hỏi: “Ông chủ, ông nhận cả tiền âm phủ phải không?”

“Phi phi phi, chỉ có cô mới nhận tiền âm phủ!” Viên Tam giới liên tiếp phun ra vài ngụm nước miếng, rồi chỉ thẳng tay vào mặt tôi, mắng: “Con nhóc thối này, sao cô có thể nói như vậy chứ, ta là một người sống sờ sờ, ta lấy tiền âm phủ làm cái gì?”

Nước miếng của hắn đều bắn lên mặt tôi. Tôi yên lặng giơ tay xoa xoa.

“Vậy chuyên khoản được chứ?”

“Thật xin lỗi, ở nơi này ta chỉ thu tiền mặt!”

Tôi có chút tức giận nói: “Không phải là ông đang làm khó chúng tôi sao?”

Viên Tam làm bộ như không nghe thấy, nhìn người đến người đi ở cửa lớn, trong miệng thì huýt sáo.

“Chúng ta không mua nữa.” Hạ Dương kéo tay tôi muốn lôi tôi đi.

Viên Tam nhanh chóng chạy tới chỗ chúng tôi. Động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không giống với một lão nhân năm-sáu mươi tuổi.

“Chỉ sợ các người vào thì dễ, nhưng ra thì khó nha.”

Vừa dứt lời thì cửa phòng đã được đóng lại. Rõ ràng bên ngoài trời rất sáng, nhưng ở trong phòng lại tối đến mức không nhìn rõ mặt nhau. Hình như lúc đó Hạ Dương đứng chặn trước người tôi, bảo vệ tôi ở phía sau lưng.

Tôi không nhìn thấy Viên Tam, mà chỉ nghe thấy câu nói đòi tiền của hắn vang vọng cả phòng: “Mau đưa tiền đây, mau đưa tiền đây.”

Tôi cũng có chút bực mình, trực tiếp mắng: “Viên Tam, ông là cái đồ Trư Bát Giới, rốt cuộc ông muốn làm gì?”

“Cô gái mau đưa tiền đây. Cậu kia, mau đưa tiền đây.”

“Tiền tiền tiền, trong mắt ông chỉ có tiền thôi à? Hiện tại tôi không có một đồng nào hết.” Tôi thở phì phì mắng, cuối cùng tôi sờ vào túi quần xem còn thừa nghìn lẻ nào không. Tôi sờ thấy một cái cục tròn tròn như

viên đá. Đột nhiên tôi nhớ ra, hôm trước lúc tôi đi siêu thị mua đồ, nhân viên thu ngân có trả lại tôi đồng xu một nghìn, tôi để nó ở trong túi, qua nhiều ngày không để ý đến nên tôi cũng quên mất.

“Viên Tam, tôi có tiền, tôi có tiền.”

“Lời này ta thích nghe.” Viên Tam cười nói “Ta thích nghe người khác nói có tiền.”

Sau đó cửa tiệm cũng chậm rãi mở ra. Viên Tam đứng ở trước quầy, vẫy vẫy tay với tôi: “Có tiền thì mau tới đây.”

Tôi cẩn thận móc ra đồng xu một nghìn trân quý, rồi đặt lên tay hắn.

Viên Tam cười nói: “Thành giao!”

Nói xong ông tùy tiện rút ra hai lá bùa ở trong xấp bùa chú kia rồi đưa cho tôi. Tôi không cầm, mà nhìn vào xấp bùa chú ở trong lòng hắn, hỏi: “Ông chỉ cho chúng tôi hai lá bùa?”

Tôi còn tưởng rằng xấp bùa chú hắn đang cầm trên tay kia sẽ là của tôi cơ. Xấp bùa chú của ông ta dính đầy bụi bẩn, vậy mà ông ta chỉ đưa cho tôi hai lá.

“Đúng vậy.” Viên Tam nghiêng đầu nhìn xấp bùa chú trên tay hắn, miệng lẩm bẩm: “Bùa chú này của ta thực sự rất đáng giá, không phải cứ có tiền là mua được. Nếu cô không muốn lấy hai lá” Viên Tam cười nói: “Vậy thì ta sẽ cho cô một lá.” Nói xong, Viên Tam liền rút về một lá bùa.

Tôi nhanh chóng bắt tay hắn lại: “Hai lá thì hai lá. Thành giao.”

Trên đường trở về, Hạ Dương hỏi tôi: “Cô có phát hiện ra người này có vấn đề không?”

Tôi nhỏ giọng nói: “Tôi đã sớm phát hiện ra rồi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tôi vẫn còn đang nằm ở trên giường thì Tống Tử Kiều đã gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi có phải đã đi bạch phổ rồi không.

Chuyện này cũng không cần thiết phải gạt hăn nên tôi liền nói đúng sự thật: “Đúng vậy, làm sao thế?”

“Cả nhà lão Vương đều đã chết!”

“Cái gì?” Tôi đang nằm mơ màng cũng lập tức bật người dậy, kinh ngạc hỏi.

“Ừừừ” Tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Sao anh biết cả nhà lão Vương đã chết? Anh quen bọn họ sao?”

“Tôi không quen biết, nhưng tôi nghe ông chủ Lý nói quá lên.” Sợ tôi còn chưa rõ, Tống Tử Kiều liền giải thích thêm: “Ông chủ Lý là ông chủ của tiệm “hương nên mập mập”: Lý Húc Dương.”

“Bọn họ chết như thế?” Tôi buồn bực nói: “Ngày hôm qua lúc tôi đến thì thấy hăn ta vẫn còn khoẻ mạnh mà.”

Tống Tử Kiều ở đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, tôi hỏi hăn mấy lần, hăn mới nói: “Cả nhà bọn họ bị quỷ hại chết.” Trong giọng nói tràn đầy sự tức giận.

“Có phải hôm qua cô tới nhà Lão Vương đúng không?”

“Anh nghi ngờ tôi?”

Tôi nghe ra được sự nghi ngờ trong lời nói của hăn. Hăn là hăn đã chịu ảnh hưởng từ Lý Húc Dương, cũng nghi ngờ là tôi làm, dù sao thì trước đó Lý Húc Dương vẫn luôn vu hãm tôi. Tôi không chút nghi ngờ, khẳng định là cái người phía sau màn kia đã giết chết cả nhà bọn họ. Tôi vốn đang hoài

nghi người phỉ sau màn là Tống Tử Kiêu, nhưng rất nhanh tôi liền phủ định. Tống Tử Kiêu không giống loại người độc ác, tàn nhẫn. Lại nói nếu Tống Tử Kiêu thật sự là loại người tàn nhẫn, có thủ đoạn như vậy thì hà tất phải sợ một con ma nữ. Nhưng mà chuyện này liệu có phải là do Lý Húc Dương làm không? Cái suy đoán này làm tôi cảm thấy rất có khả năng. Đầu tiên, Lý Húc Dương có quý, tôi đã tận mắt trông thấy, đó là một con quý có bộ mặt hung ác dữ tợn. Còn nữa, mối quan hệ giữa hai nhà khá thân thiết, bằng không cửa hàng hai nhà cách nhau xa như vậy, hẳn ta sẽ không biết tôi đến gặp lão Vương, còn nói tôi hại bọn họ. Cho dù nhà Lý Húc Dương và lão Vương có quan hệ thân thiết, nhưng chỉ bằng việc hẳn luôn vu hãm tôi thì tôi rất nghi ngờ hẳn. Không ngờ chờ đợi tôi chính là sự phỏng vấn của cảnh sát. Tôi là người cuối cùng tiếp xúc với bọn họ trước khi họ chết. Hơn nữa, cảnh sát nghe hàng xóm nói, trước khi chết, tiểu Vương và tôi đã xảy ra tranh chấp. Nhưng cũng may cảnh sát không có chứng cứ chứng minh tôi là kẻ giết người nên đành phải thả tôi ra. Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, việc đầu tiên mà tôi làm chính là đi tìm Tống Tử Kiêu. Bởi tôi nhận ra có hẳn là người có quan hệ gần gũi với Lý Húc Dương và hẳn cũng chính là người đã giới thiệu tôi tới gặp Lý Húc Dương. Địa điểm gặp mặt của chúng tôi vẫn là quán trà sữa ở gần trường học, nhưng lần này là tôi chờ hẳn.

Tống Tử Kiêu đến rất đúng hẹn. Trông thấy hẳn, tôi liền trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề: “Anh bảo tôi nếu gặp phải chuyện gì thì tới gặp Lý Húc Dương là có ý gì?”

Có lẽ Tống Tử Kiêu không ngờ rằng hẳn vừa đến mà tôi đã hỏi vấn đề này, hẳn chần chừ một lát rồi nói: “Lúc trước tôi đã nói rồi, tôi gặp cô ở bạch phố, nên có lẽ cô cũng gặp phải loại chuyện rắc rối quái quỷ, tôi giới thiệu ông ấy với cô đơn giản chỉ là xuất phát từ tình bạn, dù sao thì chúng ta cũng là bạn cùng lớp.”

“Vậy anh chứng minh đi? Vì sao anh lại xuất hiện ở bạch phố? Vì sao biết Lý Húc Dương giỏi hơn những ông chủ ở tiệm khác, vì sao lúc mới đầu khi gặp tôi anh lại làm bộ như không thấy? Sau đó tại sao anh lại chủ động liên lạc với tôi?” Tôi cắt ngang lời hăn, liên tiếp hỏi hăn nhưng câu hỏi mà không thể lý giải nổi bấy lâu nay.

Cuối cùng tôi còn hỏi thêm một câu nữa: “Có phải cái chết của cả nhà lão Vương, có liên quan đến anh, đúng không?”

Tôi biết rõ hăn không phải hung thủ nhưng lại cố ý vu hãm hăn. Bởi vì chỉ có như vậy, hăn vì chứng minh sự trong sạch của mình, mới có thể nói ra sự thật với tôi.

“Đương nhiên không phải tôi.” Tống Tử Kiều hiển nhiên rất tức giận khi bị tôi bôi nhọ: “Tôi tới bạch phố là bởi vì, là bởi vì...”

Hăn liên tiếp nói và lẩn bởi vì, sắc mặt đỏ bừng vì không nói ra được nguyên do.

“Vì cái gì?” Tôi ép hỏi.

“Là bởi vì bên người tôi luôn có một nữ quý!” Tống Tử Kiều gần như là gào lên, mấy vị khách ở bàn khác còn tưởng rằng hăn bị làm sao, nên tất cả bọn họ đều hướng ánh mắt tò mò về phía bàn của chúng tôi.

Tống Tử Kiều nhắc ly trà sữa lên, bàn tay có hơi run run, hăn uống hết hơn phân nửa ly trà sữa rồi mới đặt nó xuống bàn.

“Tôi từ nhỏ đã tương đối dễ nhìn, thích đọc sách. Lớn lên cũng khá sáng sủa đẹp trai, cho nên ở trường học cũng có mấy bạn nữ thích tôi. Lúc ấy tôi học lớp 10, trong trường có một cô gái thích tôi, nhưng lúc ấy trong mắt tôi chỉ có học tập, nên cũng không để ý đến chuyện này, và thế là bi kịch liền bắt đầu từ ngày đó.”

Giọng điệu của Tống Tử Kiêu càng ngày càng nhu hoà, cả người như đang từ từ chìm vào hồi ức.

“Cô ấy lớn hơn tôi hai tuổi, thường xuyên cùng cùng một đám con trai chơi bời lên lố, ngày đó bọn họ liền kéo tôi tới một căn nhà kho. Chỉ để lại tôi và Trương Dương ở trong đó.”

“Trương Dương khóc lóc cầu xin tôi làm người yêu cô ấy, thậm chí cô ấy còn không tiếc lấy cái chết để ép tôi.” Nói tới đây, Tống Tử Kiêu liền cười khổ: “Mới đầu tôi chỉ nghĩ rằng cô ấy chỉ dọa tôi vậy thôi, nhưng thực sự cô ấy đã khiến tôi rất sợ. Đó chính là chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.”

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 44

“Cô ấy giả bộ thắt cổ để uy hiếp tôi, nhưng trong lúc bất cẩn cô ấy đã làm đổ cái ghế. Dây thừng xiết chặt vào cổ cô ấy, trong nháy mắt mặt cô ấy đã đỏ bừng. Cô ấy vươn tay ra với tôi để cầu cứu nhưng cô ấy không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể giãy giụa nhìn tôi.”

Ly trà sữa bị Tống Tử Kiều bóp méo, trà sữa ở bên trong chảy ra. Còn hẵn lại hồn nhiên không biết. “Nhưng lúc đó tôi bị bọn họ trói chặt vào cột, lúc ấy đừng nói là cứu cô ấy mà ngay cả động tôi cũng không thể động. Thậm chí kêu cứu giúp cô ấy cũng không thể, bởi vì miệng tôi cũng bị bịt kín.”

“Tôi nhìn cô ấy treo cổ ở trước mặt tôi. Thân mình đung đưa theo sự chuyển động của dây thừng, máu chốt là hau mắt cô ấy trợn ngược, đầu lưỡi cũng thè ra. Chúng tôi bị nhốt ở cái nhà kho đó 2 ngày 2 đêm, không ai tìm được chúng tôi. Tôi đã ở cùng một chỗ với một khối thi thể suốt 48 tiếng..”

“Trong 2 ngày đó, cổ cô ấy bị thắt chặt nên mặt cũng sẽ biến thành màu đen trắng. Sau khi chết, không hiểu vì sao mà thỉnh thoảng tgi thể của cô ấy còn run lên vài cái.”

Cảm xúc của Tống Tử Kiều lúc này có chút điên cuồng, hẵn nhìn tôi, tràn đầy hoảng sợ, tôi nghe thôi cũng sợ nổi da gà, sợ hẵn không chịu nổi, tôi bảo hẵn đừng nói nữa nhưng hẵn không nghe, vẫn cứ kiên trì muốn nói.

“Dây thừng xoắn vào nên lúc thì cô ấy ở ngay trước mặt tôi, lúc thì cô ấy đưa lưng về phía tôi. Bất kể khi nào, chỉ cần tôi vừa mở mắt ra, tôi liền nhìn

thấy bộ dáng treo cổ của cô ấy. Đặc biệt là đêm ngày thứ hai, tôi gần như phát điên. Nửa đêm, dưới tình huống vừa đói vừa khát, tôi không thể nào ngủ được, vừa mở mắt ra thì lại nhìn thấy thi thể của cô ấy.”

Những lời này tựa như đã làm tiêu hao hết sức lực toàn thân hẳn. Sau khi nói xong, Tống Tử Kiều ngã phịch xuống ghế, cả người hẳn như vô lực, hai mắt nhìn chăm chăm vào ly trà sữa đã bị hẳn bóp méo.

Tôi quả thực không biết nên an ủi hẳn như thế nào, tôi thật sự không ngờ quá khứ của hẳn lại khủng bố như vậy. Hẳn cũng đâu có làm gì sai nhưng lại phải ở chung với một khối thi thể trong thời gian dài như vậy, trơ mắt nhìn người ta chết trước mặt mình. Hẳn năm đó cũng mới chỉ mười ba mười bốn tuổi.

“Bây giờ thì tốt rồi, cô ấy đã bị Lý Húc Dương phong ấn. Người cũng có thể đủ quá thượng bình thường sinh sống.”

Tôi biết tám năm qua, hẳn không chỉ bị những ký ức kia tra tấn mà ngày ngày còn phải đối mặt với hồn ma. Tôi có chút hoài nghi, liệu có phải Trương Dương không thực sự thích hẳn không. Nếu khi tôi thích một người, bất kể người đó có thích lại tôi hay không thì tôi cũng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

“Anh thật sự thực kiên cường, tôi rất khâm phục anh.”

Lúc này Tống Tử Kiều mới phản ứng lại, nói: “Cô không biết, không biết bao nhiêu năm qua tôi đã phải chịu đựng nó như thế nào! Cái gì mà cô ấy bị phong ấn, không có! Căn bản không có!”

Tống Tử Kiều đứng lên, gạt hết đồ ở trên bàn xuống, cuồng loạn nói: “Ngày hôm qua tôi lại mơ thấy cô ấy. Cô ấy nói cô ấy sẽ đến tìm tôi, cô ấy sẽ trở về tìm tôi.”

Nói nói Tống Tử Kiêu xông ra ngoài, tôi thấy có chút lo lắng nên liền nhanh chóng chạy theo.

Tống Tử Kiêu chạy rất nhanh, tôi trả tiền cho bồi bàn xong, sau đó chạy ra khỏi cửa thì không thấy hãn ta đâu nữa. Đến khi tìm được hãn thì tôi thấy hãn đang ngồi xồm hút thuốc bên một cái thùng rác. Chắc là nghe thấy tiếng bước chân nên hãn ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi. Tôi đi đến bên cạnh hãn, rất lâu sau hãn mới nói: “Thực xin lỗi.”

Tôi cười khỗi nói: “Thật ra người nói xin lỗi phải là tôi mới đúng.”

Nếu không phải tôi muốn tìm ra hung thủ đã hãm hại tôi, thì hãn sẽ không phải nhớ lại cái ký ức đau thương ấy. Người khác chỉ muốn biết chân tướng sự việc, nhưng một khi bí mật bị bại lộ thì ắt sẽ có người đau khổ. Lúc trước tôi còn muốn hỏi rốt cuộc Cố Nam Phong đã dấu tôi chuyện gì, nhưng hiện tại tôi có chút do dự, lẽ như Cố Nam Phong thẳng thắn nói ra chân tướng về những vết sẹo trên người hãn, đồng thời điều này cũng chính là vết sẹo trong lòng hãn thì phải làm sao bây giờ? Nếu vậy thì tôi thà vĩnh viễn không biết bí mật của người khác còn hơn.

“Cô cho rằng vì sao tôi lại có lòng tốt đề xuất Lý Húc Dương với cô?” Tống Tử Kiêu đứng lên cười: “Tôi là vì chính bản thân tôi, vì lương tâm tôi không cho phép tôi im lặng.” Hãn gạt mạnh tàn thuốc vào thùng. “Tôi có một chuyện chưa nói cho cô biết, tôi nghĩ nên nói hết một lần cho xong.”

Tôi im lặng chờ hãn nói tiếp. Hãn dựa vào trên tường, từ từ nói: “Tôi sống đến từng này tuổi rồi, nhưng rất ít khi tôi nói chuyện với người khác phái, tôi không dám gần gũi, thân thiết với một cô gái nào, cô có biết là vì sao không?”

Không đợi tôi trả lời, Tống Tử Kiêu liền nói tiếp: “Bởi vì Trương Dương sẽ trả thù. Nếu tôi nói chuyện nhiều hoặc là có hành động gần gũi với cô gái nào thì Trương Dương sẽ tìm trăm phương ngàn kế để giết cô gái đó. Vì

Trương Dương vẫn luôn với dây dưa tôi, tôi không thể thoát khỏi cô ấy, cho nên Lý Húc Dương mới giúp tôi tạm thời phong ấn cô ấy lại. Tôi thực sự rất vui, thậm chí tôi còn cảm thấy đây như là mơ vậy. Sau đó tôi liền tới tìm cô.”

Tống Tử Kiêu nhìn tôi với vẻ áy náy: “Tôi muốn xem thử xem có phải là tôi đã thật sự thoát khỏi Trương Dương rồi hay không nên tôi liền cố ý tiếp cận cô, tôi muốn xem xem cô có xảy ra chuyện gì hay không.”

Tôi bưng tỉnh đại ngộ, chẳng trách gần đây hần lại vô duyên vô cớ tốt với tôi như vậy. Thì ra hần xem tôi là vật thí nghiệm.

Hần lại một lần nữa nói xin lỗi tôi: “Tạ Thu Đồng, thật sự thật sự rất xin lỗi, lúc tôi thấy cô ở bạch phố, tôi như bị ma ám vậy, muốn bắt cô trở thành vật thí nghiệm.”

Tôi nghĩ nhiều năm qua hần đã phải chịu nhiều khổ cực rồi, cho nên dù tôi có thực sự bị Trương Dương hại thì, ít nhất tôi còn có hần áy náy, nhưng hần nhiều năm qua hần chịu nhiều thống khổ như vậy nhưng lại không có ai ở bên thấu hiểu, sẻ chia?

“Không sao, Trương Dương cũng không tới tìm tôi. Điều này chứng minh Trương Dương thực sự đã bị Lý Húc Dương phong ấn rồi sao?”

“Không.” Tống Tử Kiêu nghe thôi nói vậy thì liền khẩn trương lắc lắc đầu, kích động đến nỗi giữ chặt bả vai tôi, nói: “Tôi cảm thấy cô ấy vẫn còn. Cô ấy vẫn sẽ còn tới tìm tôi. Đêm qua tôi còn mơ thấy cô ấy, cô ấy nói cô ấy sẽ quay về trả thù tôi, cô ấy muốn tôi cùng với cô ấy....”

“Anh đừng sợ, đó chỉ là một cơn ác mộng thôi, giấc mơ và hiện thực luôn tương phản.” Tôi thấy có vẻ như hần lại mất khống chế nên tôi nhanh chóng ngắt lời hần, rồi vội vàng khuyên bảo: “Chẳng phải anh nói Lý Húc Dương rất đáng tin cậy đó sao, hơn nữa, bà cô tôi là một đạo sĩ, huệ giờ bà ấy đang ở cùng tôi. Trên người tôi còn có lá bùa hộ mệnh của bà ấy này.”

Tống Tử Kiều từ từ bình ổn lại cảm xúc của mình: “Những chuyện này đã bị tôi đè nén ở trong lòng suốt bao nhiêu lâu, không nghĩ tới sau khi nói ra lại nhẹ nhàng như vậy. Tạ Thu Đồng, thật sự thực cảm ơn cô.”

Tôi hoàn toàn bị chuyện của hắn đá động. Tôi đã quá chú tâm, chìm đắm vào sự bất hạnh của hắn. Đến khi về đến nhà, tôi mới phát hiện ra tôi đã quên hỏi hắn chuyện của Lý Húc Dương.

Hạ Dương thấy tôi trở về với vẻ buồn bực như vậy, hắn liền bất mãn nói: “Cô làm sao thế?”

Tôi đem chuyện của Tống Tử Kiều kể lại vắn tắt cho Hạ Dương nghe, sau đó Hạ Dương liền nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy hắn nói có đạo lý, đạo này tôi sẽ đi theo cô 24/24.”

“Nhưng đó chỉ là mơ thôi, làm gì mà khoa trương đến như vậy.” Tôi cười nói.

Hạ Dương trừng mắt nhìn tôi: “Đề phòng trước không được à?”

Tôi không để lời nói của Tống Tử Kiều và Hạ Dương vào trong lòng, rất nhanh sau đó tôi đã quên đi chuyện của Trương Dương.

Đêm đó, Lý Nhất Phàm lại xuất hiện. Tôi đang ngủ ngon lành, thì chợt cảm thấy trên mặt có hơi ngứa ngứa. Tôi đưa tay lên gãi thì sờ thấy tay của một người, tuy rằng tôi đã trải qua nhiều sóng gió nhưng lần này tôi vẫn bị dọa cho tỉnh cả ngủ.

Nhìn thấy người đang ngồi xổm bên giường tôi là Lý Nhất Phàm, tôi liền trực tiếp lấy gối ở trường đập vào người hắn.

“Anh còn có mặt mà mũi tới đây à?” Tôi cả giận nói: “Anh lừa tôi thì không nói nhưng anh lại còn làm Hạ Dương bị thương, tôi thật ngu ngốc khi trước đây cứ nghĩ rằng anh là người tốt.”

Hắn lừa gạt tôi thì tôi nhận, nhưng hắn vì muốn kết minh hôn với tôi mà ra tay đả thương Hạ Dương, đây là điều tôi không thể chấp nhận được.

Lý Nhất Phàm bắt lấy cái gối, rồi giải thích: “Đầu tiên, ta vẫn luôn nói thật với em, là chính em không tin tôi là người xấu. Cho nên không phải là ta lừa em. Nhưng thực ra, vết thương trên người Hạ Dương không phải là do ta làm.”

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 45

"Không phải là do anh làm ư?" Tôi buồn bực nói: "Hôm đó không phải là anh ép tôi kết minh hôn với anh sao? Sau đó Hạ Dương cứu tôi nên đã bị anh đả thương." Tôi vẫn luôn nghĩ rằng vết thương trên người Hạ Dương là do Lý Nhất Phàm mà ra. Hạ Dương cũng đã nói, hẳn bị kẻ xấu dụ đi, nên tôi mới bị người của Lý Nhất Phàm đưa đi một cách dễ dàng như vậy.

"Hừ." Lý Nhất Phàm cười nhạo một tiếng: "Hạ Dương tuy lợi hại, nhưng ta cũng không thèm để hấn vào mắt, cần gì phải vẽ vờ thêm chuyện này."

Nói xong, sắc mặt hấn trở nên rất khó coi, hấn cười âm hiểm: "Không ngờ thằng ranh con ở âm sơn phái kia lại dám lợi dụng ta, tốt nhất là đừng để ta biết rõ hấn là ai."

Người của âm sơn phái đã đến rồi sao? Tôi nghĩ tới chuyện chuyện mà bọn họ đã làm liền tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Tôi thấy Lý Nhất Phàm rất tức giận, trong lòng tôi cũng âm thầm vui vẻ, đồng thời cũng mong hấn tức điên lên rồi đi bắt luôn cái người kia cho tôi cũng được, để tôi báo thù cho những người vô tội đã chết.

"Ngọc bội của tôi đâu?" Tôi cũng không quên hỏi miếng ngọc bội mà Cố Nam Phong đã cho tôi.

Lý Nhất Phàm nhìn tay tôi, cười nói: "Ngọc bội ta có thể đưa cho cô."

Hắn móc miếng ngọc bội từ trong túi ra, tôi chỉ cần liếc một cái cũng biết đó chính là miếng ngọc bội của Cố Nam Phong.

"Trả lại cho tôi."

Nói xong tôi định đi tới cầm lấy miếng ngọc bội, nhưng Lý Nhất Phàm lại giơ tay cao lên: "Trả lại cho cô cũng không phải là không thể, nhưng mà ta muốn cô làm giúp ta một chuyện."

Tôi rất ghét hắn làm như vậy với tôi, hơn nữa bình thường hắn vẫn rất dễ ở chung, nên tôi liền châm chọc: "Anh lợi hại như vậy, có thể lấy cắp đồ của người khác mà không phát một tiếng động nào, còn có cả bản lĩnh ép người ta phải kết minh hôn với mình, anh lợi hại như vậy sao không tự mình làm luôn đi?"

Lời này vừa nói ra khỏi miệng thì tôi đã hối hận rồi, bởi vì sắc mặt Lý Nhất Phàm đã âm u đến cực điểm rồi. Bầu không khí xung quanh cũng giảm xuống, hắn chậm rãi đi về phía tôi, tôi cảm thấy thực sự rất sợ hãi: "Anh đừng tới đây, tôi kêu lên đó."

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng tôi cũng biết rõ nhất định Hạ Dương sẽ không nghe thấy tiếng tôi gọi. Lý Nhất Phàm ép tôi vào sát tường, hắn nhấc một tay lên cầm tôi, mặt hắn cũng từ từ tiến lại gần về phía tôi. Tôi cố gắng nghiêng đầu đi, không muốn để hắn đụng vào tôi.

Ngay lúc khoảng cách giữa và hắn chỉ còn 1cm thì hắn đột nhiên nở nụ cười: "Tôi chính là người như vậy đó, cô có bản lĩnh phản kháng không?" Hắn nâng cằm tôi lên, buộc tôi phải nhìn hắn. "Loại người như cô, suốt ngày phụ thuộc vào người khác thì có tư cách gì nói ta?"

Trong mắt hắn chứa đựng sự khinh thường làm đáy lòng tôi tổn thương sâu sắc, tôi không thể không thừa nhận, những lời hắn nói đều là sự thật. Tôi quật cường nhìn thẳng vào mắt hắn. Lý Nhất Phàm cười đến tà mị: "Nhớ kỹ loại cảm giác bị sỉ nhục này, nó có thể... kích thích cô bộc phát khả năng đó." Nói xong câu đó, Lý Nhất Phàm thả tôi ra, rồi ném một cái gì cho tôi. Tôi đưa tay ra bắt lấy.

"Cô đổ nước thuốc kia với lọ thuốc mắt của Tạ Nam rồi rung cái chuông này lên, chuyện sau đó thì cô không cần quản."

Tôi nhìn vào cái chuông nhỏ ở trong tay, nói: "Anh không đưa tôi lọ nước thuốc à?"

Lý Nhất Phàm nở một cười đầy ẩn ý: "Ta biết cô có loại thuốc nước này, cô nghĩ kỹ lại đi."

Tôi chợt nhớ ra "bà Vương" cũng đã cho tôi một lọ nước thuốc, bà ấy cũng bảo tôi đổ nước thuốc đó vào lọ thuốc nhỏ mắt của bà cô. Nhưng mà tôi không làm thei. Cái lọ nước thuốc kia vẫn ở trong ngăn kéo của tôi.

"Làm sao anh biết bà Vương đã đưa lọ nước thuốc này cho tôi." Tôi nhớ rõ ràng lúc đó chỉ có tôi với bà Vương.

Lý Nhất Phàm nở một nụ cười đắc ý: "Nếu muốn người khác không biết thì trừ phi đừng làm."

"Anh không nói cho tôi biết lọ nước thuốc kia có tác dụng gì tôi làm sao dám tùy tiện cho bà cô dùng?."

Tôi rất muốn biết rốt cuộc cái nước thuốc kia có tác dụng gì, vì sao bọn họ đều muốn nhỏ cái thứ nước này vào lọ thuốc mắt của bà Vương? Chẳng lẽ trong mắt trái của bà cô thực sự có quý? Nếu như cái này gây thương tổn đến bà cô... thì cho dù hãn không trả lại ngọc bội cho tôi thì tôi cũng sẽ không làm. Một chút tâm tư này của tôi, liệu Lý Nhất Phàm có nhìn ra không?

"Cô yên tâm, cái nước này sẽ không lấy mạng của bà ta, cũng sẽ không làm bà ta bị thương, nó chỉ dùng để ép con quý ở trong mắt bà ta ra thôi." Lý Nhất Phàm thấy tôi vẫn do dự, hãn liền cười nói: "Cô vì bà cô của mình mà cân nhắc kỹ lưỡng như vậy, nhưng cô nghĩ bà cô của cô sẽ lo lắng cho cô sao?"

Tôi cau mày nói: "Lời này của anh là có ý gì?"

"Dĩ nhiên là ý trên mặt chữ rồi." Lý Nhất Phàm cười nói: "Bà cô của cô không giống với những gì mà cô nghĩ đâu, ta khuyên cô tốt nhất vẫn nên phòng bị bà ta một chút. Bằng không cô bị người ta bán đi mà còn giúp người ta đếm tiền đó."

Lý Nhất Phàm cũng không ép buộc tôi phẩm làm như vậy, hắn chỉ tiến lại gần và nói với tôi: "Ta biết cái này sẽ khiến cô dao động, chẳng lẽ cô không muốn biết tại sao trong mắt của Tạ Nam lại có quý sao?"

Không thể không nói, những lời này của hắn rất có sức hấp dẫn, tôi quá thật rất muốn biết tại sao trong mắt bà cô lại có quý. Nhưng cái này tự tôi sẽ đi tìm hiểu không cần phải dựa vào người khác. Sau khi Lý Nhất Phàm rời đi tôi mới phát hiện hắn cái chuông hắn đưa cho tôi không có quả lắc. Không có quả lắc thì làm sao mà chuông kêu được? Tôi nghĩ chắc hắn là hắn lại muốn trêu chọc tôi đây mà. Ngày hôm sau, tôi nhìn bộ dáng của Hạ Dương, có vẻ như hắn không biết đêm qua Lý Nhất Phàm đã tới. Bất quá tôi cũng chưa nói cho hắn ta biết chuyện này.

Khi đến trường thì tôi gặp Tống Tử Kiêu. Trạng thái của hắn thoạt nhìn có vẻ như đã tốt lên rất nhiều, nhưng vẫn có chút xa cách, tôi nghĩ có lẽ là vì hắn mới bước ra khỏi bóng nên chưa quen với cuộc sống mới. Hạ Dương không nói tiếng nào, theo sát bên cạnh tôi, hắn nói ở nhà một mình cũng nhàm chán nên muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút.

Trong lòng tôi hiểu rõ, chắc hắn là Tống Tử Kiêu tin vào giấc mơ của mình, hắn sợ tôi xảy ra chuyện gì nên sắc mặt mới nhợt nhạt như vậy.

Lúc Tống Tử Kiêu đi qua, Hạ Dương vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hắn.

Tôi kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?" Không phải là hắn có một sở thích đặc biệt nào đấy chứ?

Hạ Dương nói: "Người bạn này của cô có âm khí rất nặng."

Tôi kinh ngạc nói: "Không thể nào đâu, hẳn là Tống Tử Kiêu."

Chuyện của Tống Tử Kiêu tôi đã kể cho Hạ Dương nghe, hẳn biết rõ hiện tại Tống Tử Kiêu đã là một người bình thường rồi.

Tôi nghĩ nghĩ rồi cười nói: "Đoán chừng là do nữ quỷ bên cạnh hẳn bị phong ấn nên trên người hẳn vẫn của lưu lại âm khí của cô ấy."

Hạ Dương lắc đầu: "Không quá giống. một con quỷ bị phong ấn sẽ không toát ra được oán khí lớn như vậy."

Nghe hẳn vừa nói như vậy, tôi không khỏi có chút bận tâm đến Tống Tử Kiêu, hơn nữa tôi còn có một số việc muốn hỏi hẳn, cho nên sau khi tan học, tôi đã hẹn gặp Tống Tử Kiêu để Hạ Dương nhìn xem sao. Chúng tôi ngồi nói chuyện ngay tại ghế đá ở sân trường. Tôi hỏi Tống Tử Kiêu tại sao hẳn lại biết Lý Húc Dương. Tống Tử Kiêu nói mỗi lần hẳn đến một nơi, trước tiên hẳn đều nghe ngóng xem ở nơi đó có nhân tài tuyệt diệu nào, hẳn cũng là nghe người khác giới thiệu nên mới tới xem. Lúc tôi gặp hẳn ở bạch phố là lúc mà chuyện của hẳn cũng vừa được giải quyết. Như vậy xem ra, Tống Tử Kiêu và Lý Húc Dương cũng chỉ là quan hệ ông chủ và khách hàng bình thường. Xem ra tôi chỉ có thể tự mình đi hỏi Lý Húc Dương, tại sao hẳn lại kiên định cho rằng tôi là hung thủ như vậy. Bất luận hẳn có phải là tên chủ mưu đứng sau màn hay không thì chuyện này chắc chắn có liên quan đến hẳn. Tôi mặc dù có con mắt Âm Dương, nhưng cũng không phát hiện ra bên cạnh hẳn ta có thứ gì, nên tôi đành phải trực tiếp hỏi Tống Tử Kiêu: "Tôi có thể mạo muội hỏi anh một chuyện được không? Lý Húc Dương đã phong ấn Trương Dương ở đâu?"

Vừa nhắc tới Trương Dương, sắc mặt Tống Tử Kiêu liền biến hóa, hẳn nhìn tôi rồi nhìn Hạ Dương, sau đó thò tay vào trong túi áo và lấy ra một cái túi nhỏ.

"Cô ấy đang ở trong cái túi này."

Lời này vừa nói ra, Hạ Dương thì không có phản ứng gì thái quá nhưng cái này lại làm tôi kích động mà đứng bật dậy.

"Sao anh lại bỏ cô ấy vào trong túi áo? Lỡ như cô ấy thoát ra ngoài thì sao? Sao anh lại..."

"Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, đây là túi chuyên dùng để phong ấn ma quỷ, chỉ cần buộc kín lối ra thì những ma quỷ bình thường sẽ không thoát được đâu." Hạ Dương thấy tôi lại sắp nhảy dựng lên thì liền giữ người tôi lại: "Sao tính tình cô lại nóng vội như vậy chứ? Nghe hẳn ta nói hết đi đã."

Tôi cũng ý thức được chính mình có chút thất thố nên đã nhanh chóng ngồi xuống.

Tống Tử Kiều nói tiếp: "Ông chủ Lý đã từng nói qua, thực lực của ông ấy có hạn, mà oán khí của cô ấy rất nặng nên không thể để cô ấy cách tôi quá xa, bằng không thì có thể cô ấy sẽ phá tan phong ấn."

Tôi nhìn lá bùa dán trên cái túi, nhẹ gật đầu một cái, nghĩ thầm có lẽ đúng là bởi vì như vậy, Hạ Dương mới phát giác được âm khí dày đặc trên người hẳn.

"Làm như vậy sẽ không gây bất lợi gì với anh sao?"

Tôi vẫn có chút lo lắng, mang theo một nữ quỷ bên người suốt 24/24 sẽ dẫn đến điều gì đó không tốt.

Tống Tử Kiều cười khở nói: "Cho dù có tệ, thì có thể tệ hơn trước được nữa không?"

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 46

Sau khi từ biệt Tống Tử Kiều, thì tôi bảo Hạ Dương trở về nhà trước rồi một mình đi tìm bà cô. Không hiểu tại sao nhưng hình như bà cô rất ghét ma quỷ, tôi lo bà cô phát hiện ra thân phận của Hạ Dương thì sẽ làm ra chuyện không thể cứu vãn. Nhắc tới cũng lạ, nếu bà cô đã chán ghét ma quỷ như thế thì tại sao lại có quỷ bị phong ấn trong mắt trái của bà cô chứ? Chẳng lẽ là vì thực lực của con quỷ đó quá cường đại nên chỉ có thể phong ấn lên người mình? Trên đường đi, tôi suy nghĩ đủ kiểu, càng nghĩ càng cảm thấy những chuyện này thật quá phức tạp, cái não này của tôi thật sự là không lý giải nổi. Bà cô đang ngồi ở phòng khách chờ tôi, thấy tôi đến, bà cô liền lộ ra vẻ mặt phấn khởi.

"Hôm nay cháu tới tìm ta, có phải là đã gặp phải chuyện gì rồi không?"

Tôi có chút do dự, không biết nên mở miệng nói với bà cô như thế nào. Ba tôi trước kia cũng đã rất nghiêm túc dặn dò tôi không được phép hỏi về chuyện đó của bà cô. Nhưng tôi nhất định phải làm rõ chuyện này, tôi không thể cứ dằn độn, u mê như trước được nữa. Lý Nhất Phàm và bà cô đã quen biết nhau từ trước, hai người bọn họ có chút mâu thuẫn, đây là điều không thể nghi ngờ. Nhưng có một điều tôi vẫn không thể nào lý giải nổi, đó chính là Lý Nhất Phàm lợi hại như vậy, đến nhà tôi còn không bị Hạ Dương phát hiện, vậy tại sao lúc đó hẳn ta lại để bà cô đánh trúng chứ? Dựa vào thực lực của hẳn, muốn bà cô làm cái gì còn không phải quá dễ dàng sao? Theo tôi thì chỉ có một khả năng, đó là bởi vì trong mắt bà cô thực sự có quỷ. Không chỉ Lý Nhất Phàm muốn có, mà ngay cả người hại tôi cũng muốn đạt được. Cái này càng làm tôi tò mò, rốt cuộc con quỷ trong mắt bà cô có năng lực gì mà nhiều người lại muốn có nó như vậy.

Bà cô thấy tôi im lặng cả buổi liền cười nói: "Có vấn đề gì thì cháu cứ nói trực tiếp với ta."

Ôi!!! A, bà cô cười với tôi, đây chính là một dấu hiệu tốt nha. Tôi nói bóng nói gió, sau đó hỏi một chút sự việc có liên quan.

"Bà cô, rốt cuộc giữa người và Lý Nhất Phàm đã xảy ra chuyện gì vậy? Cháu thấy hai người có vẻ như hiểu nhau rất rõ?"

Tôi càng nói thì tiếng cũng càng nhỏ vì tôi sợ bà cô tức giận, nhưng mà thoát nhìn thì vẻ mặt của bà cô vẫn rất bình thường.

"Chuyện giữa ta và Lý Nhất Phàm xảy ra cách đây cũng đã rất lâu rồi, không liên quan gì đến cháu, cháu không cần biết rõ."

"Tại sao lại không có liên quan đến cháu, hiện giờ Lý Nhất Phàm đang muốn kết minh hôn với con đó."

Trong lòng tôi âm thầm nói thêm một câu: "Thậm chí hẳn còn bảo cháu làm con quý ở trong mắt bà cô lộ diện."

Bà cô nói: "Cái này thì cháu cứ yên tâm, Cố Nam Phong chắc chắn sẽ không để cho hẳn thực hiện được đâu."

Tôi thấy bà cô không muốn nói về những chuyện này, đành phải cố gắng nói lái vấn đề đi một chút: "Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, nếu cháu hiểu rõ về hẳn thì sẽ càng dễ đối phó với hẳn hơn."

"Được rồi" Bà cô không nhịn được nói: "Vậy rốt cuộc cháu muốn hỏi đến chuyện nào?"

Trong lòng tôi nghĩ mãi không biết có nên nói ra hay sao, tôi nhìn thoáng qua nét mặt của bà cô, sau đó liền cúi đầu xuống, ngập ngừng nói: "Không có gì ạ."

Vốn dĩ tôi muốn hỏi về con mắt kia của bà cô, nhưng tôi mới hỏi thăm chút ít về chuyện của Lý Nhất Phàm mà bà cô đã có thái độ không vui rồi, vì thế tôi lại càng không có gan hỏi bà cô về chuyện con mắt trái bị mù của bà. Haizz, vậy là cuối cùng thì tôi cũng vẫn chẳng biết cái gì cả. Tôi chào bà cô rồi trở về. Tôi có chút mệt mỏi nên không có chút nào phát hiện ra rằng mình bị theo dõi. Trực giác tôi mách bảo có người đang đi theo phía sau lưng tôi, tôi quay đầu lại nhìn thì chỉ trông thấy một người đàn ông đang khoang tay, theo sát phía sau tôi. Vốn dĩ tôi không cảm thấy hẳn đang theo dõi tôi, chỉ là ở đây cũng không có nhiều người lắm, cách ăn mặt của hẳn cũng gây chú ý, nên tôi âm thầm lưu tâm đến hẳn. Nhưng tôi đi nhanh thì hẳn ta đi nhanh, tôi đi chậm thì hẳn cũng bước chậm lại. Đến khi tôi nhanh chân chạy thì không còn kịp nữa rồi. Tôi vừa chạy vừa la to cầu cứu. Xung quanh cũng có mấy người nghe thấy tiếng thét của tôi, nhưng bọn họ chạy trốn còn nhanh hơn cả tôi. Tôi chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, làm sao có thể thoát khỏi được sự truy đuổi của một người đàn ông vạm vỡ? Rất nhanh, tôi đã bị hẳn vật xuống mặt đất. Nằm trên mặt đất, tôi nhìn thấy khuôn mặt của hẳn dưới lớp mũ lưỡi trai. Đó là một khuôn mặt không có mắt mũi miệng. Tuy nhiên trên mặt có vài vết máu. Có lẽ vì di chuyển trong thời gian dài nên những vết thương của hẳn lại bị ứa máu. Tôi nhận ra hẳn, hẳn chính là người đuổi tôi không thành, bị xe đâm - Lý Cường. Khi tay hẳn chạm vào người tôi, tôi có thể cảm nhận được cái cảm giác lạnh băng ngấm vào tận xương ấy. Có lẽ hẳn mới từ nhà xác chạy đến đây.

Hẳn cười khà khà, sau đó dùng chân đạp mạnh vào người tôi, không cho tôi chạy. Sau đó hẳn lấy ra một cái dao găm rồi không chút do dự đâm về phía tôi. Tôi dùng hết sức lực để vứt chân hẳn ra ngoài, hẳn lao đảo vài cái rồi ngã sập xuống đất. Tôi nhân cơ hội đứng lên, rồi lập tức cầm đầu chạy về phía trước.

Chưa chạy được bao lâu thì hẳn ta đã đuổi theo. Sau đó tôi thấy có cái gì đó lóe sáng đang đánh về phía tôi. Tôi vươn tay ra đỡ thì cảm thấy tay có hơi đau, rồi một chất lỏng từ trên tay tôi chảy xuống. Tôi bắt chấp cánh tay

đang bị thương, thò tay vào trong túi áo lấy ra cái lá bùa mà bà cô đã đưa cho tôi. Tìm được cái lá bùa dùng để khống chế xác chết, tôi lập tức dán lên người hắn ta. Hắn không có linh trí, chỉ biết truy sát tôi, thấy tôi lấy bùa chú dán lên người hắn mà hắn cũng không tránh né. Tôi cầm lá bùa dính vào người hắn, sau đó còn vỗ vỗ vài cái cho chắc ăn. Hắn ta lập tức đứng bất động. Chưa đầy ba giây, cơ thể hắn đã ngã rầm xuống đất.

Tôi im lặng nhìn hắn nằm trên mặt đất, hắn ta hiện giờ trông mới giống một cỗ xác chết. Tôi nhanh chóng chạy đi gọi điện thoại báo cho cảnh sát. Vừa cúp điện thoại thì tôi cảm giác độ ẩm xung quanh đã giảm xuống vài độ. Lòng tôi trùng xuống vì nghĩ rằng xác chết của Lý Cường lại vùng dậy. Dựa theo kinh nghiệm gần đây của tôi thì tốt hơn hết là không nên mon men lại gần làm gì. Nghĩ là làm, tôi nhanh chóng chạy đi. Nhưng mới vừa chạy được vài bước thì tôi đã đâm sầm vào một người. Người kia xuất hiện quá là nhanh, tôi chỉ cảm thấy thấy hoa mắt. Tôi vừa định nói một tiếng xin lỗi, nhưng khi nhìn thấy tương mạo của người nọ, cho dù tôi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, gặp nhiều cái chết thê thảm khủng bố như vậy, thì tôi vẫn bị cái bộ dạng của người trước mặt dọa cho khiếp sợ. Mũi chân của cô ấy kiễng lên, giống như cổ của cô ấy đang bị treo lên vậy, đầu nhẹ nhàng buông thõng, cổ rất dài, sắc mặt đều là màu tím xanh, tròng mắt đột ngột nhô ra ngoài.

"Cô là Trương Dương?"

Theo như lời kể của Tống Tử Kiêu về Trương Dương thì tôi gần như đoán được cô ấy là ai ngay trong tức khắc. Thi thể của Lý Cường bị người của âm sơn phái điều khiển rồi, vậy nên việc hắn tập kích tôi là chuyện có thể hiểu được. Nhưng còn Trương Dương, cô ấy muốn làm cái gì? Không phaiar cô ấy đang bị phong ấn trong một cái túi sao? Hôm nay tôi còn tận mắt trông thấy mà.

"Tống Tử Kiêu kể cho cô nghe những chuyện về tôi?" Cái đầu của Trương Dương có chút lắc lư, cô ấy nhìn thoáng qua tôi rồi cười lớn, ánh

mắt nhìn tôi tràn đầy sự thâm độc và tàn nhẫn: "Con tiện nhân này cô dám quyến rũ Tống Tử Kiêu, tôi phải giết cô."

Nói xong cô ấy đẩy mũi chân, tường bước tiến về phía tôi. Tôi nhìn bộ dạng của cô ấy, trong lòng tràn đầy sợ hãi nhưng lại không thể chạy đi được, tôi nắm thật chặt những lá bùa còn sót lại trong túi áo, cố gắng hết can đảm để nhìn chăm chăm vào cô ta.

"Quan hệ giữa tôi và Tống Tử Kiêu chỉ đơn thuần là bạn bè." Mặc dù tôi biết có lẽ những lời này sẽ không lọt vào tai của cô ấy, nhưng tôi không thể không giải thích, biết đâu tôi lại tìm được đường sống. Quả nhiên cô ấy không tin, ánh mắt nhìn tôi giống như nhìn tình địch, tràn đầy ghen ghét và điên cuồng.

Tôi dứt khoát nói: "Cô căn bản không thích Tống Tử Kiêu, cô tự cho rằng tình yêu cô dành cho hắn vĩ đại đến mức vượt qua cả sự sống và cái chết, nhưng thực tế cô chỉ muốn tự an ủi mình như vậy. Cô là người nhu nhược, cô không dám thừa nhận bản thân không yêu Tống Tử Kiêu."

Cuối cùng cô ấy cũng ngừng lại bước chân, cười lạnh nói, "Cho dù cô có nói cái gì đi chăng nữa thì cô cũng không thoát được đâu. Đừng có phí lời nữa."

"Tôi không tin yêu một người là lại hy vọng người ấy sống không hạnh phúc, hi vọng người ấy sống trong bóng tối, khiến người ấy trở thành bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ."

Lần này cô ấy không dừng lại nữa mà thậm chí bước chân còn nhanh hơn trước. Tôi đột nhiên rất hối hận vì đã không đưa Hạ Dương đi cùng, cũng rất hối hận vì đã không tin tưởng vào lời nói của Tống Tử Kiêu

Lúc đi đến bên cạnh tôi thì cô ấy lấy cái gì đó từ trên người mình xuống. Đó là một sợi dây thừng to bằng ngón tay cái, nó rất dài, rất dài...

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 47

Tôi bất giác lùi về phía sau vài bước, trong lòng tôi biết rõ cái sợi dây thừng kia chính là cái sợi dây đã thắt cổ cô ấy. Xem ra cô ấy muốn xiết cổ tôi. Tôi cầm bùa chú trong tay, âm thầm cảnh giác, nhưng tôi lại không biết cô ấy ra đằng sau lưng tôi từ lúc nào. Thoáng cái sợi dây thừng đã ghì chặt vào cổ tôi, tôi lập tức không thở nổi, cổ họng trở nên nóng rát. Đúng vào lúc đó, tôi cầm bùa chú, đập vào người Trương Dương, cơ thể cô ấy run lên, rồi cô ấy hét lên một tiếng sau đó cô ấy liền cầm lấy lá bùa vứt ra khỏi người mình. Chỗ cô ấy vừa bị lá bùa dán vào thì bị bốc khói. Nhưng có vẻ như lá bùa này không gây thương tổn quá lớn đến cô ấy. Vừa rồi chính là lá bùa cuối cùng trên người tôi, nhưng cô ấy lại không sợ. Tôi dùng tay cố kéo sợi dây thừng trên cổ mình ra nhưng lại chả có tác dụng gì cả. Ngay lúc tôi cho rằng hôm nay mình sẽ phải chết ở đây, thì tôi chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc phía xa xa truyền đến: "Buông cô ấy ra!" Sau đó tôi nghe thấy một tiếng "xoẹt" vang lên. Sức lực trên tay Trương Dương yếu đi, tôi nhân cơ hội thoát khỏi sự khống chế của cô ấy.

Trông thấy Hạ Dương kịp thời chạy đến, tôi liền vui vẻ nói: "Hạ Dương." Vừa phát ra âm thanh, tôi mới phát giác được giọng nói của mình có chút khàn khàn. Bên kia, Hạ Dương và Trương Dương đang đánh nhau. Động tác của bọn họ quá nhanh nên tôi nhìn thấy không rõ lắm. Rồi một tiếng hét thê lương vang lên, ngay sau đó giữa hai người bọn họ xuất hiện một cái tay đầy máu rơi ra. Tôi lắp bắp kinh hãi, không biết cái này là cánh tay của ai.

Trương Dương nhảy ra, ôm chặt lấy chỗ cánh tay vừa bị đứt, nhìn tôi oán hận nói: "Tôi sẽ còn quay lại!"

Vừa dứt lời, đã không thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa. Hạ Dương muốn đuổi theo, nhưng khi nhìn qua thì hắn vẫn tiến tới đỡ lấy tôi. Hiện giờ tôi cảm thấy cả người mình chẳng còn một chút sức lực nào cả, tay chân rất đau, cổ cũng rất đau. Hạ Dương đưa tôi về, cầm máu giúp tôi, sau đó giúp tôi bôi thuốc.

Cũng ngay trong đêm đó, Cố Nam Phong đến. Vết thương của tôi vẫn còn hơi đau, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, thì tôi chợt ngửi thấy mùi hương hoa sen thơm ngát, và bàn tay ôn nhu trong ký ức lại nhẹ nhàng vuốt ve má tôi, rồi lại sờ đến vết thương trên cổ tôi.

Dường như có ai đó đang nói chuyện với tôi hoặc là tự lẩm bẩm một mình: "Xem ra là trời em ở bên cạnh ta vẫn là an toàn nhất, phải tận mắt nhìn thấy em bình an ta mới có thể an tâm."

Tôi vừa mở mắt thì trông thấy Cố Nam Phong đang nhìn tôi âu yếm, trong lòng tôi đã sớm biết rõ là hắn, nhưng đột nhiên tỉnh dậy thì phát hiện ở cạnh giường bỗng xuất hiện một người đàn ông thì tôi vẫn cảm thấy giật mình, sợ hãi. Tôi cười nói: "Sao anh lại tới đây?"

Cố Nam Phong nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay bị thương của tôi rồi đặt vào lòng bàn tay hắn, sau đó hắn nhắc lên hôn một cái, rồi cười nói: "Em đã bị thương như vậy rồi, ta có thể không đến sao?"

"Vậy còn chuyện của anh..."

Tôi biết rõ hắn đang bận rộn với kẻ thù của mình, hắn muốn trả thù nhưng đồng thời hắn cũng phải chống lại sự truy sát của kẻ thù. Tuy tôi không biết cụ thể kẻ thù của hắn là ai, nhưng tôi biết chắc chắn hắn ta không phải hạng tốt lành gì. Cố Nam Phong tốt như vậy, ôn nhu như vậy, lương thiện như vậy, những kẻ bắt nạt hắn đều là những kẻ bại hoại. Đó là suy nghĩ của tôi lúc đó, nhưng tôi thật không ngờ, cuối cùng có một ngày

tôi mới phát hiện ra tôi mới chính là người khiến hấn tổn thương nhiều nhất.

"Chuyện của ta không việc gì đâu." Cố Nam Phong kéo tay tôi, nhẹ nhàng hỏi: "Sau này hai chúng sẽ luôn ở bên cạnh nhau có được không?"

Trong lòng tôi cảm thấy rất vui vẻ, tôi khẽ gật đầu, lòng tử nhụ với bản thân rằng đây không phải là mơ. Kỳ thật không bắt đầu từ lúc nào, những lúc tôi gặp nguy hiểm, người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là Cố Nam Phong.

Cố Nam Phong cười nói: "Được rồi, em mau chóng nghỉ ngơi đi, ta sẽ ở đây bảo vệ em."

Tôi hỏi: "Anh không ngủ à?"

"Quý có thể không ngủ."

"Có phải ngày mai khi em tỉnh lại sẽ phát hiện anh đã đi rồi không?"

Cố Nam Phong cười ôn nhu, nhìn tôi lưu luyến, lắc đầu nói: "Sẽ không đâu."

Tôi vẫn có chút không yên lòng, tôi nằm dịch vào bên trong, sau đó kéo hấn nằm xuống bên cạnh tôi: "Anh phải ngủ với em. Em có thể chạm vào anh em mới an tâm."

Nói xong câu đó, tôi cảm thấy có chút xấu hổ. Nhưng hấn trông như là hòa thượng vậy, trông đợi vào việc hấn chủ động thì trừ phi hấn uống nhầm thuốc. Hấn đều luôn miệng nói tôi là vợ hấn, có thể đêm hôm khuya khoắt hấn vào phòng tôi, ngồi bên giường tôi, nhưng hấn cũng chỉ nhẹ nhàng nắm tay tôi chứ không làm cái gì nữa cả. Cũng may Cố Nam Phong không từ chối tôi, ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh tôi. Nhưng rõ ràng hấn vẫn giữ một khoảng cách nhất định với tôi.

Tôi giả bộ vô tình nằm nhích lại gần hẳn nhưng chẳng được bao lâu, Cố Nam Phong lại nhích về phía mép giường. Tôi sờ vào khoảng cách giữa hai chúng tôi, cảm giác như có thể chứa thêm được một đứa trẻ con nữa vậy. Tôi có chút tức giận nói: "Có phải là anh không muốn nằm chung với em không?"

Cố Nam Phong lập tức nói: "Tất nhiên là không phải rồi." Có lẽ là hẳn ý thức được mình trả lời quá nhanh, nên hẳn lại vội vàng giải thích: "Ta sợ đụng vào miệng vết thương trên người em."

Hừ, đây là cái lý do chó má gì vậy. Chẳng lẽ là tôi không có mị lực? Không hấp dẫn được hẳn sao? Lại nói từ nhỏ tới lớn tôi đã nhận được rất nhiều bức thư tình. Cho dù không xứng với hẳn nhưng cũng không tính là quá kém chứ. Tôi nhắm mắt lại, âm thầm đưa ra quyết định. Tôi vươn tay ôm eo hẳn, kéo hẳn nằm sát vào tôi. Trên miệng còn nói những lý lẽ hùng hồn: "Cái giường này nhỏ, em sợ anh ngã xuống đất nên anh nằm dịch vào trong này đi."

Thân thể Cố Nam Phong có chút cứng ngắc, hơn nửa ngày mới hơi buông lỏng ra một chút. Nhưng chẳng được bao lâu, hẳn lại lặng lẽ muốn đẩy tay tôi ra. Tôi vừa thẹn vừa giận, tôi đã biểu thị ý tứ của mình rõ ràng và lộ liễu như vậy rồi, ấy thế mà cái tên chết tiệt này cứ ngây ra như khúc gỗ vậy, chẳng hiểu phong tình gì cả.

Tôi hơi tức giận, nói: "Rốt cuộc thì anh có ngủ hay không hả?"

Cố Nam Phong dừng lại động tác, không nói gì, một lát sau mới ôm lấy tôi rồi nói: "Không phải là ta không muốn ngủ cùng em, ta chỉ là..."

Nói đến đây thì hẳn ngừng lại, ngẩng đầu, ghé sát vào tai tôi, thì thầm nói: "Ta chỉ là sợ ta không kiềm chế được bản thân."

Mùi hương hoa sen thơm ngát trên cơ thể hẳn bao quanh tôi, và giọng nói trầm thấp của hẳn nghe có chút lạ lùng. Tôi và hẳn đang nằm sát vào

nhau nên tôi có thể cảm nhận được phản ứng của hắn, cho dù tôi có táo bạo đến đâu thì tôi cũng không khỏi đỏ mặt. Tôi chủ động đẩy hắn ra: "Vậy thì tốt nhất là anh nên ngồi dậy đi."

Lần này hắn lại không xô dịch gì, ngược lại còn ôm tôi chặt hơn. "Đừng nhúc nhích." Hắn cố nén âm thanh giục vọng của mình, tuy nhiên tôi vẫn nghe ra được, tôi hận không thể đạp hắn một phát bay xuống đất. Tôi chỉ có thể vùi đầu vào lồng ngực hắn, giả vờ làm một con đà điểu.

Không biết là tôi đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, dù sao ngày hôm sau khi tỉnh dậy thì tôi cảm thấy tinh thần tràn đầy sáng khoái. Và quả nhiên Cố Nam Phong không có rời đi. Thấy tôi dậy, Cố Nam Phong liền bảo tôi tới phòng ăn. Ở cùng với Hạ Dương, nếu không phải là tôi đi mua cơm thì tôi sẽ phải nấu cơm. Nhưng lần này đồ ăn lại được sắp sẵn trên bàn, cái này khiến tôi rất kinh ngạc.

"Ai đi xuống dưới kia mua bữa sáng thế?"

Tôi vừa rửa mặt, vừa hỏi hai người bọn họ. Cố Nam Phong còn chưa nói gì, Hạ Dương nói với giọng đầy tự hào: "Là chủ nhân nhà ta làm đấy."

Tôi liếc mắt nhìn hắn ta qua gương, cũng không phải là hắn làm tự hào cái gì chứ. Về phần kia, mỗi lần nhìn thấy Cố Nam Phong hắn đều có biểu cảm kỳ lạ vậy sao?

Vừa đi ra ngoài, quả nhiên tôi thấy Hạ Dương đang ngồi bên cạnh Cố Nam Phong như một chú chó labrador ngoan ngoãn, miệng thì cười tùm tùm nhìn Cố Nam Phong.

Sau khi bưng đồ ăn lên, tôi liền ngồi xuống bên cạnh Cố Nam Phong, còn ngồi phía bên kia là Hạ Dương.

"Chủ nhân, người nếm thử cái này, người thích ăn nhất cái này nhất."

Hôm nay Hạ Dương nói rất nhiều, tôi cắn chiếc dưa, oán hận nhìn hắn.

"Làm sao vậy?"

Cố Nam Phong phát hiện tôi không nhúc nhích chiếc dưa liền quan tâm hỏi.

"Không có gì, chỉ là bị đau răng thôi."

"Để ta nhìn xem." Nói xong Cố Nam Phong muốn đến xem.

"Hiện giờ không đau." Tôi học bộ dạng của Hạ Dương, gắp một miếng thịt bỏ vào trong bát Cố Nam Phong rồi cười nói: "Cố Nam Phong, anh nếm thử cái này đi."

Cố Nam Phong vừa gắp lên, còn chưa kịp ăn, Hạ Dương đã lên tiếng: "Chủ nhân không ăn thịt."

Cái gì? Tôi nhìn miếng thịt trên đĩa của hắn, có chút xấu hổ nói: "Em không biết, nếu anh không thích ăn thì bỏ nó ra đi."

Cố Nam Phong cười cười, rồi gắp miếng thịt bỏ vào trong miệng: "Trước đây ta không phát hiện ra, kỳ thực thịt ăn rất ngon."

Nói xong hắn lại gắp mấy miếng nữa bỏ vào bụng. Bữa cơm này tôi cảm thấy vừa thoải mái lại có chút không thoải mái. Điều khiến tôi thoải mái chính là, có một người đàn ông tuyệt đẹp vẫn luôn quan tâm hỏi han tôi, còn điều khiến tôi không thoải mái chính là, người trong lòng của tôi dường như phát hiện ra tâm trạng tôi không tốt nên mới cố tình làm tôi vui.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 48

Ăn cơm xong, Cố Nam Phong nói cho tôi biết một tin tức: "Ta sẽ ở đây với em vài ngày. Đợi chút nữa em sắp sửa xong, ta sẽ dẫn em đi báỉ sư."

Đột nhiên nhận được hai tin vui này tôi liền vui sướng đến mức nói năng cũng lộn xộn: "Thật không? Thật không? Cái này có thật không vậy? Sao đêm qua anh không nói cho em biết?"

Cố Nam Phong cười nói: "Vốn dĩ đêm qua ta cũng định nói, nhưng nghĩ em nhất định sẽ vui mừng đến mức không ngủ được nên ta chưa nói cho em biết."

Tôi vui vẻ kéo tay Cố Nam Phong: "Anh định cho em báỉ ai làm sư?"

Cố Nam Phong thần bí nói: "Người kia em cũng biết là ai, đi rồi sẽ biết thôi."

Tôi vui vẻ cùng Cố Nam Phong đi báỉ sư. Chỉ để một mình Hạ Dương ở nhà trông nhà. Sau khi đến bạch phố, Cố Nam Phong dẫn tôi xuống xe. Tôi nhìn quang cảnh bạch phố trước mắt, nhin không được mà hỏi: "Anh nói muốn đưa em đi báỉ sư, đừng nói là sư phụ của em ở đây đấy chứ?"

Cố Nam Phong cười nói: "Em đoán không sai."

Tôi đi theo hấn vào bên trong, trong lòng thầm suy nghĩ rất cuộc cái người mà hấn nói tôi có quen biết là ai. Ở bạch phố tôi chỉ biết hai cha con họ Vương, nhưng bọn họ đều đã chết rồi, còn có Lý Húc Dương, và cuối cùng là Viên Tam nữa thôi. Thế nhưng mà bất luận là Lý Húc Dương hay là

Viên Tam, tôi đều không thể nào yêu thích nổi. Một người thì không phân biệt tốt xấu dễ dàng tin lời người khác mà vu cáo hãm hại tôi, làm người ta cảm thấy hãn chưa đủ thông minh. Còn người kia thì hèn mọn bỉ ổi, khiến người ta cảm thấy không đáng tin cậy.

Chúng tôi ngừng lại trước tiệm hương nến mập mạp. Tôi vừa định hỏi Cố Nam Phong: "Không phải là anh định để em bái Lý Húc Dương làm sư đây chứ?" thì hãn đã dẫn tôi tiến vào bên trong.

Dưới đáy lòng tôi âm thầm kêu rên một tiếng: "Nếu hãn để tôi bái Lý Húc Dương làm sư thì chẳng thà để tôi bái Viên Tam làm sư còn hơn."

Vào bên trong ngôi đền, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý Húc Dương đâu. Chỉ có Viên Tam ở đây, có vẻ như là đang giúp Lý Húc Dương trông tiệm.

Tôi cảm thấy có chút buồn bực, đúng lúc nghe được Cố Nam Phong hỏi: "Viên Tam, Lý Húc Dương đi đâu rồi?"

Viên Tam đáp: "Nhà hãn xảy ra đám cháy, hãn đang đi tìm người cứu hỏa."

Cố Nam Phong cười hỏi: "Vậy bao giờ thì hãn trở về?"

"Ta đoán có lẽ tối nay là hãn về rồi, con người hãn đâu phải người không biết. Năng lực không lớn, bồi phận lại không nhỏ. Nội tâm thì yếu đuối, nên xem ra trưa nay hãn không về được rồi!."

Tôi nghe Viên Tam nói tối nay Lý Húc Dương mới trở, tôi liền bảo Cố Nam Phong trở về trước, đến tối sẽ quay lại.

Cố Nam Phong buồn bực nói: "Bây giờ trở về sao được?"

Tôi cũng buồn bực nói: "Không phải hiện giờ Lý Húc Dương không có ở trong tiệm sao?"

Vừa dứt lời, Viên Tam đang cúi đầu sắp xếp đồ đạc, cũng đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Đi cái gì mà đi, hôm nay người đã đến đây thì không thể trở về được. Mau tới đây, giúp ta nhìn xem hãn ta có loại bùa chú nào hữu dụng không."

Cố Nam Phong hiểu được, cười chỉ chỉ vào Viên Tam: "Hãn mới là sư phụ em."

"Cái gì?"

Viên Tam nghe Cố Nam Phong nói vậy, cũng liền khoát tay áo nói: "Tốt hơn hết là người mau đem nha đầu này về đi thôi, quá ngu ngốc và khó dạy, ta cũng không muốn rước phiền phức vào người."

Tôi không phục nói: "Ông cũng chưa từng dạy tôi, làm sao mà biết được tôi có ngu hay không?"

"Chặc chặc chặc. " Viên Tam nhìn tôi với vẻ ghét bỏ: "Có thể nhận làm sư phụ thì trừ người ra cũng không tìm thấy người thứ hai đâu."

Cố Nam Phong vỗ vỗ vào bả vai tôi, ở bên cạnh hoà giải: "Được rồi, em mau chóng giúp sư phụ tìm bùa chú đi."

Viên Tam, à không sư phụ tôi, sau khi bảo tôi ngồi chọn lựa bùa chú thì hãn ngồi một bên nói chuyện với Cố Nam Phong. Để lại cho tôi một chông bùa chú cao bằng nửa người tôi. Tôi ngồi xõm xuống được một lúc thì bị tê chân, nên tôi dứt khoát ngồi dưới đất phân loại bùa chú. Tôi nghe thấy sư phụ tôi lặng lẽ nói với Cố Nam Phong: "Lão huynh, người thật là thú vị, ta đang lúc thiếu người thì người lại đưa người tới cho ta sai vật, thật tốt quá."

Tôi quay đầu lại thì vừa vắn trông thấy sư phụ đang giơ ngón cái lên với tôi: "Không hổ là người trẻ tuổi, tay chân nhanh nhẹn, mới loáng cái mà đã phân loại được nhiều bùa chú như vậy. Cố gắng lên!"

Tôi im lặng nhìn đống bùa chú rồi thở dài, tôi biết rõ tôi đã gặp phải một người sư phụ lừa bịp. Sau này, sự thật đã chứng minh, lão đầu này thực sự rất vô lý. Đây cũng lần đầu tiên tôi gặp một người: Không chỉ gài bẫy, lừa bịp người khác rất nhiệt tình mà còn đào hố cả chính mình.

Viên Tam bảo tôi ở lại tiệm hương nến mập mạp rồi lôi kéo Cố Nam Phong về tiệm của mình. Mãi tới trưa, khi tôi phân loại đống bùa chú xong thì cũng đã đến giờ ăn cơm trưa. Viên Tam nói đến giờ ăn cơm rồi nên không giữ chúng tôi lại nữa. Ông ấy bảo tôi và Cố Nam Phong ăn tối xong thì hãy quay lại. Ăn xong bữa tối, chúng tôi lại tới bạch phố, mới vừa vào cửa Viên Tam đã bảo Cố Nam Phong ở lại tiệm chờ hẵn 10 phút, còn ông ấy thì kéo tôi đến tiệm của Lý Húc Dương. Lý Húc Dương đã trở về, nhưng sắc mặt có vẻ như không được tốt.

Sư phụ tôi vừa vào cửa liền gọi to: "Mập mạp, người xem ta mang ai đến cho người này?"

Lý Húc Dương trừng mắt nhìn hẵn, ánh mắt rất là tức giận. Sau khi nhìn thấy người đến là tôi thì ông ấy còn không thèm nhìn. Sư phụ ta hồn nhiên chưa phát hiện ra, vẫn cười nói: "Đây là đồ đệ mà hôm nay ta mới thu nhận. Hôm nay nó chính là người đã sửa sang lại đống bùa chú ở tiệm của người đó."

Lý Húc Dương nhìn tôi, hung thần ác sát nói: "Sáng hôm nay là cô giúp ta trông tiệm? Còn sửa sang lại bùa chú?"

Tôi bị vẻ mặt hưng dữ của ông ấy dọa sợ, không biết mình làm sai cái gì, nên tôi có chút không dám trả lời.

Sư phụ ghé vào tai tôi, nói: “Con không cần phải sợ, có sư phụ ta ở đây rồi, vì sư sẽ bảo vệ con chu toàn.”

Tôi cảm động nhìn hẳn, có những lời này của hẳn tôi như có thêm lực lượng. "Đúng, là tôi, thì sao hả?"

Nghe xong lời này của tôi, Lý Húc Dương liền hung hăng mắng tôi: "Cái con bé này, cả ngày không học hành cho tốt. Lại còn đi theo cái lão bất tử này, đang yên đang lành, người sửa cái đồng bùa chú của ta làm gì, người thực sự là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm à? Nhiều bùa chú như vậy mà người cũng không chê phiền phức..."

Tôi bị Lý Húc Dương mắng cho một hồi. Tôi có biết cái gì đâu, là sư phụ bảo tôi sắp xếp lại cái đồng bùa chú đó mà. Đợi đến khi đầu óc tôi kịp phản ứng thì tôi chợt nghe thấy tiếng nhận lỗi của sư phụ: "Ai nha, mập mập à, con bé này không hiểu chuyện, người là người lớn, so đo mấy chuyện không đâu này với con bé làm gì?"

"Còn có, người có thể mắng đồ đệ ta, nhưng không thể mắng ta."

Tôi quả thực dở khóc dở cười, quyết định không giải thích nữa. Tự dừng thì phải ăn mắng thay sư phụ một trận. Ra khỏi cửa tiệm, sư phụ tôi liền động viên tôi, nói tôi làm không tệ, có giác ngộ. Sau này hẳn sẽ đem những bùa chú cao cấp nhất như kỳ môn độn giáp, xem tướng sờ cốt, phong thủy chi thuật đều dạy cho tôi. Nếu là trước kia, sau khi nghe hẳn nói như vậy có thể tôi sẽ vui mừng sung sướng, nhưng sau khi trải qua chuyện hôm nay, tôi có chút không dám tin vào những lời nói của hẳn. Sư phụ tôi cũng mặc kệ tôi có tin hay không, hẳn hát một điệu hát dân gian, cùng tôi trở về tiệm.

Cố Nam Phong hỏi: "Vừa rồi có chuyện gì vậy? Ta có nghe thấy tiếng động lớn."

"Ai nha, người cũng không phải không biết, bên phía đối diện, lão mập mập..."

Nói đến đây. Viên Tam thấy tôi đang nhìn hắn, hắn liền có chút xấu hổ, khoát tay áo nói: "Không nói nữa, không nói nữa, thời gian không còn sớm, các người mau trở về đi thôi."

Cố Nam Phong cười nói: "Viên Tam, kể từ hôm nay Tạ Thu Đồng chính thức trở thành đệ tử của người rồi hả?"

Tôi nhìn Cố Nam Phong, không biết hắn trong đầu hắn đang nghĩ cái gì.

Sư phụ tôi vỗ bàn một cái: "Đó là đương nhiên, từ nay về sau chuyện của con bé chính là chuyện của ta, ta sẽ dạy dỗ nó thật tốt."

Cố Nam Phong nói: "Vậy thì tốt. Đợi đến lúc đồ độ người kết hôn, chắc hắn người sẽ không keo kiệt chứ, ta nói có đúng không?"

Viên Tam cười hề hề nhìn tôi: "Các người muốn kết hôn?"

Tôi không biết nên trả lời như thế nào, Cố Nam Phong nói: "Như thế nào? Người sợ phải tặng lễ vật?"

"Làm gì có chuyện đó?" Viên Tam cười như khóc.

"Lễ vật kết hôn và lễ vật bái sư, hai cái lễ này cũng không nhỏ. Tạ Thu Đồng," Cố Nam Phong cười nói với tôi: "Hôm nay ta là sẽ làm làm chứng, em còn không mau cảm tạ đại lễ của sư phụ em?"

Tôi hiểu ý, không đợi sư phụ tôi từ chối, tôi đã quỳ xuống, cười nói với Viên Tam "Đa tạ sư phụ."

Viên Tam không muốn đỡ tôi dậy, hắn khoát tay nói: "Các người đi mau đi, để cho ta được yên tĩnh."

Đi cùng Cố Nam Phong trên bạch phố, trong lòng tôi rất vui vẻ. Tôi biết rõ Cố Nam Phong biết tôi phải ăn mừng thay sư phụ, nên hắn liền cố ý bắt sư phụ để bù lại tổn thất cho tôi.

"Tạ Thu Đồng, thật ra đêm qua ta còn có một việc muốn nói cho em biết. Cố Nam Phong đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nhìn tôi vô cùng nóng bỏng.

Trong lòng tôi khẽ động. Tim đập rất nhanh, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Chuyện gì vậy?"

Cố Nam Phong nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng hỏi: "Em, em có nguyện ý gả cho ta không?"

Một câu mà hần phải nói hai lần mới xong, thanh âm của hần không hiểu tại sao lại làm tôi cảm thấy rất hấp dẫn, cuốn hút, khiến tôi không kìm lòng được mà muốn đáp ứng hần.

"Em nguyện..."

Tôi mới nói được một nửa, thì chợt nghe thấy một thanh âm mạnh mẽ vang lên: "Cô không thể đáp ứng hần!"

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 49

"Lý Nhất Phàm." Trông thấy Lý Nhất Phàm xuất hiện ở chỗ này, tôi cảm thấy vừa kinh ngạc lại vừa buồn bực. "Anh tới nơi này làm gì?"

Lý Nhất Phàm mỉm cười đi tới trước mặt tôi, miệng lưỡi trơn tru nói: "Vợ con ta sắp bị người ta cướp đi rồi, chẳng lẽ ta không thể đến gặp họ sao?"

Nói xong hắn còn đặt hai tay lên bả vai tôi, Cố Nam Phong thấy vậy liền nắm lấy tay hắn: "Mong người tự trọng!"

Vẫn dĩ tôi còn định trừng mắt với Lý Nhất Phàm, nhưng sau khi nghe xong lời nói của Cố Nam Phong, tôi lại không nhịn cười không được. Bộ dáng khi ghen lên của hắn thật đáng yêu.

Cố Nam Phong nhìn thẳng vào Lý Nhất Phàm, lạnh lùng nói: "Ta nhớ ta và người cũng từng có chút giao tình, nhưng nếu người còn làm xằng bậy như vậy thì đừng trách ta không khách khí."

Cả ngày Cố Nam Phong đều cười tủm tỉm, rất ít khi tôi thấy hắn nghiêm túc như vậy. Lý Nhất Phàm liếc nhìn tôi rồi quay sang nói với hắn: "Người có thể đảm bảo sự an toàn của Đồng Đồng không mà muốn kết hôn với cô ấy?"

Cố Nam Phong không chút do dự nói: "Ta sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ cô ấy!"

Hắn nói rất kiên định, không chút nào do dự, Lý Nhất Phàm cũng nhin không được nữa mà quay trở về vẻ mặt cười đùa tí tởn: "Xem ra người đã sớm nghĩ kỹ rồi."

"Trong khoảng thời gian này ta có nghe chuyện của người, nên cũng đã đoán được đại khái rồi." Lý Nhất Phàm nói với Cố Nam Phong.

Trên mặt Cố Nam Phong vẫn mang vẻ bình tình, rất bình tĩnh nhìn Lý Nhất Phàm, chờ hắn nói hết.

Lý Nhất Phàm cười nói: "Ta nguyện ý tin tưởng người, ta sẽ đem Tạ Thu Đồng cho người."

Tôi nghe như lọt vào trong sương mù vậy, Lý Nhất Phàm hẳn cũng đâu phải là ba tôi, dựa vào cái gì mà nói muốn đem tôi giao cho Cố Nam Phong chứ?

Nói đến đây, Lý Nhất Phàm thu hồi khuôn mặt tươi cười, chân thành nói: "Nếu như người không bảo vệ được cô ấy, vậy cũng đừng trách ta đoạt cô ấy đi. Ta chúc phúc cho hai người. Nhưng mà hai người nhất định phải coi chừng Tạ Nam!"

Lý Nhất Phàm nói xong câu đó thì liền rời đi. Trước kia hắn ta còn luôn miệng nói tôi là vợ hắn vậy mà đảo mắt cái hắn đã chúc phúc tôi cùng với người khác? Lại nói tôi giấu bà cô chuyện của Cố Nam Phong cũng là lẽ thường tình, bởi vì nhất định bà cô sẽ không cho phép tôi kết minh hôn. Nhưng cũng không thể dùng cái từ "coi chừng" ấy chứ?

Cố Nam Phong cũng có chút bó tay, Lý Nhất Phàm đi rồi, tôi liền hỏi Cố Nam Phong về chuyện của Lý Nhất Phàm. Tôi muốn thuận tiện hỏi xem chuyện cũ giữa bà cô và Lý Nhất Phàm.

Cố Nam Phong nói hắn cũng không biết rõ chuyện của Lý Nhất Phàm, chỉ là nghe nói hắn có danh hào là "Thụy tiên". Năm mươi năm trước, thụy

tiên không phải là Lý Nhất Phàm, mà là một nam quý khác, chẳng biết tại sao, đột nhiên có một ngày, không phát hiện ra tung tích của vị thụ tiên kia đâu, có người nói hắt tan thành mây khói rồi, nhưng có người lại nói hắt bị một nữ đạo sĩ mang đi. Có rất nhiều lời đồn khác nhau, nhưng chân tướng chỉ sợ chỉ có người trong cuộc mới biết được.

“Đợi đã.” Tôi ngắt lời hắt, rồi hỏi: "Anh nói có người đồn rằng hắt ta bị mỗi nữ đạo sĩ mang đi?"

"Có vấn đề gì sao?"

Tôi đem chuyện của bà cô và Lý Nhất Phàm kể cho Cố Nam Phong nghe, Cố Nam Phong suy đoán: "Nếu thật là như vậy thì có lẽ nữ đạo sĩ kia chính là bà cô của em."

Tôi thật sự là nghĩ không ra bà cô có thể cùng cái người đã từng là “Thụ tiên” kia có quan hệ gì. Mà nói đến “ thụ tiên”, chắc hẳn nó có liên quan sâu xa đến “thôn Thụ tiên” chúng tôi. Nghe tên là có thể đoán được vài phần.

Lại nói thật lâu trước kia, ở thôn chúng tôi có một người đàn ông rất tốt bụng, luôn làm việc tốt. Lúc còn sống hắt chưa từng làm việc ác. Sau khi hắt chết, diêm vương mới xúc động trước đức tính tốt đẹp của hắt, nên mới phong hắt từ quý hồn thành Thụ tiên, bảo vệ ngôi làng của chúng tôi. Từ nhỏ tôi đã nghe được người lớn kể lại chuyện này, và sau đó Lý Nhất Phàm biết tôi tin vào câu chuyện này, nên thiết chụt nữa là hắt ôm bụng cười phá lên.

Kết hôn là chuyện rất quan trọng, tuy tôi đã đáp ứng lời cầu hôn của Cố Nam Phong, nhưng chưa có được đồng ý của ba mẹ, nên tôi cứ có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Cố Nam Phong bảo tôi cùng hắt đi đốt giấy xác nhận minh hôn, cái này giống với “giấy chứng nhận kết hôn” ở dương gian. Chúng tôi phải có cái

đó để chứng minh tôi và Cố Nam Phong đã chính thức thành vợ chồng, như vậy những ma quỷ khác sẽ không thể kết hôn cùng với tôi nữa. Còn hôn lễ chính thức thì phải chờ ba mẹ tôi đồng ý, sau đó mới cử hành chính thức được. Cũng ngay trong đêm đó, chúng tôi đi đốt "Giấy xác nhận minh hôn", nhìn ngọn lửa bập bùng, tôi mỉm cười nhìn Cố Nam Phong, cảm giác này thật chân thật. Lúc nằm trên giường, tôi vẫn còn cảm thấy mình như đang mơ, mãi đến khi Cố Nam Phong dịu dàng hôn tôi, tôi mới thật sự cảm thấy mình và hắn đã trở thành một cặp vợ chồng danh chính ngôn thuận. Tôi cũng không phải chưa từng xem phim người lớn, vốn dĩ tôi cho rằng mình đã là người lão luyện rồi, nhưng cho đến khi Cố Nam Phong bắt đầu muốn làm chuyện đó với tôi thì tôi vẫn cảm thấy rất ngỡ ngàng.

"Đừng sợ." Cố Nam Phong cũng phát hiện ra tôi đang khẩn trương, hắn cười rồi hôn nhẹ một cái vào má tôi, tôi cảm giác mặt mình như sắp bồng đến nơi, quần áo trên người cũng bị hắn cởi ra từng cái một, từng cái một. Tôi cảm nhận được rõ ràng tay của hắn đang di chuyển khắp người tôi, sau đó tôi chợt phát hiện ra có điểm gì đó không giống với lúc trước.

Tôi bắt tay hắn lại, hỏi: "Sao cơ thể anh lại có độ ấm rồi?" Tôi biết rõ cơ thể của quỷ phải lạnh buốt mới đúng.

Cố Nam Phong cười nói: "Ta sợ thân thể của ta làm em lạnh."

Tối nay hắn vẫn luôn mỉm cười, nhưng tôi cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Không giống với lúc điên cuồng vào đêm hôm đó, lần này Cố Nam Phong rất bình thường, hắn cẩn thận từng li từng tí, luôn để ý đến cảm xúc của tôi, làm tôi có cảm giác ở trước mặt hắn tôi như bị biến thành một đứa trẻ con vậy. Tôi nghe thấy tiếng hít thở hỗn loạn của hắn rất rõ ràng, nhưng tình huống của tôi cũng không khá hơn hắn là bao, toàn thân mềm nhũn không có chút sức lực.

Hắn nâng người lên, giọng điệu có chút vội vàng, hỏi: "Ta có thể không?"

Tôi nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, mơ hồ nói "ừm" một tiếng.

Cơ thể nóng bỏng của hắn từ từ hạ xuống người tôi. Đúng lúc này, tôi cảm thấy cổ mình tê rần, hình như có một thứ gì đó đang kéo cổ tôi, Cố Nam Phong cũng đột nhiên kêu lên một tiếng, tôi thấy hắn ôm ngực rồi lăn qua người tôi, thoáng đã ngã xuống đất.

Tôi vội vàng che thân thể lại rồi ngồi xuống, nhìn bộ dạng thống khổ của hắn, tôi không còn để ý đến mấy cái khác nữa mà nhanh chóng nhảy xuống giường, rồi ôm hắn vào lòng: "Anh làm sao vậy?"

Cố Nam Phong đẩy tay tôi ra, nói: "Ta không sao, em mau mặc quần áo vào đi rồi gọi Hạ Dương đến đây."

Tôi luống cuống tay chân mặc lại quần áo rồi vội vàng đi tìm Hạ Dương. Chờ đến khi tôi và Hạ Dương quay trở lại, thì phát hiện Cố Nam Phong đã nằm ở trên giường rồi.

Hạ Dương vừa thấy thần sắc của Cố Nam Phong, hắn liền chạy tới hỏi: "Chủ nhân, người làm sao vậy?"

Sắc mặt Cố Nam Phong tái nhợt, tôi thấy bên khóe miệng hắn có vết máu, hắn không nói lời nào, chỉ dùng tay ra hiệu bảo tôi ra ngoài trước.

"Không, em không thể đi, em phải ở chỗ này nhìn anh."

Cố Nam Phong nhìn Hạ Dương rồi chỉ tay về phía tôi, Hạ Dương hiểu ý kéo tôi ra bên ngoài: "Tạ Thu Đồng, cô mau ra ngoài đi, đừng ở chỗ này làm chậm trễ ta chữa thương cho chủ nhân."

"Tôi tự đi, cậu mau qua đó xem anh ấy thế nào rồi đi." Tôi thấy mình ở chỗ này cũng không giúp được gì, còn ảnh hưởng bọn họ chữa thương, nên tôi quyết định tự giác ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua. Đúng lúc trông thấy Hạ Dương lật chăn lên, trên ngực Cố Nam Phong là một mảng đen kịt, nhìn trông như bị trúng độc vậy. Ngẫm lại, lúc Cố Nam Phong bị thương, tôi cũng cảm thấy cổ mình tê rần, nhưng sao bây giờ tôi lại không có chuyện gì nữa rồi? Tôi sờ soạng cổ, phát hiện lá bùa mà bà cô cho tôi, tôi vẫn luôn đeo nó trên cổ nhưng nay lại không thấy đâu nữa rồi. Hôm nay tôi sờ vẫn còn thấy, nhưng sao đột nhiên lại không thấy nữa rồi?

Một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu tôi: Cố Nam Phong là bị cái lá bùa đó làm tổn thương! Mặc dù lúc trước tôi gặp quý, cái bùa chú này không có phản ứng gì. Tôi chẳng quan tâm cảnh đêm đen kịt, vội vàng thay quần áo rồi đi tới chỗ của bà cô.

Bà cô thấy tôi đột nhiên tới mà không nói trước một tiếng nào nên cũng khá giật mình. "Sao vậy Đồng Đồng?"

Tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với bà cô, tôi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Bà cô, lá bùa chú mà bà cho cháu đeo lên cổ là dùng để làm gì?"

Bà cô nhìn vẻ mặt hốt hoảng và bất lực của tôi, rất nhanh liền hiểu ra mọi chuyện, bà cô cười hỏi: "Có phải là bùa chú kia đã phát huy tác dụng? Tên nam quý kia có chết không?"

Bà cô biết rõ, cái gì bà ấy cũng biết, chuyện này bà ấy đã sắp đặt, thiết kế sẵn từ lâu!

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 50

"Trước kia cháu hỏi ta tại sao nó không có tác dụng gì với xác chết hay ma quỷ. Kỳ thật nó không chỉ có tác dụng, mà tác dụng của nó còn rất lớn là chẳng khác, chỉ có điều ta đã động tay lên nó một chút, nó sẽ không bị kích hoạt một cách dễ dàng." Nói xong bà cô bật cười thành tiếng.

Nhìn bộ dạng đặc ý cao hứng của bà, tôi liền lớn tiếng hỏi: "Vậy làm gì thì bà chú kia sẽ được kích hoạt? Tại sao Cổ Nam Phong lại bị thương nặng đến vậy?"

Bà cô nhìn tôi, chậm rãi thu hồi vẻ mặt vui sướng, nghiêm túc nói: "Cháu đừng nói với ta là cháu thực sự thích tên nam quỷ kia đấy?"

"Đúng vậy, cháu thích hẳn. Bà cô, cháu cầu xin bà, nói cho cháu biết rốt cuộc hẳn bị làm sao vậy?"

"Cháu thực sự là bị ma ám rồi!" Bà cô lạnh lùng nói: "Cháu đi đi, ta không có chuyện gì muốn nói với cháu hết."

"Bà cô, cháu cầu xin bà hãy nói cho cháu biết, làm thế nào mới có thể cứu được hẳn? Hẳn là quỷ tốt, hẳn vẫn luôn giúp đỡ cháu, hẳn còn..."

"Đừng nói nữa, cho dù cháu có nói gì đi nữa ta cũng sẽ không cứu hẳn. Cháu nên nhớ, hẳn ta là quỷ! Con bé ngốc này, sao cháu lại hồ đồ như vậy chứ?"

Tôi vừa tức vừa vội, quỳ trên mặt đất liên tục cầu xin bà cô để bà cô cứu Cổ Nam Phong.

Bà cô trực tiếp túm lấy bả vai tôi, kéo tôi ra bên ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Tôi đứng ở bên ngoài gọi mãi mà bà cô cũng không ra mở cửa. Cuối cùng tôi chỉ có thể trở về, nhìn xem tình trạng của Cố Nam Phong thế nào rồi.

Hạ Dương ngồi ở phòng khách, thấy tôi trở về, hần liền nói với tôi: "Tối nay tôi sẽ chăm sóc cho chủ nhân, cô sang bên phòng tôi nghỉ ngơi đi."

"Tình trạng của hần thế nào rồi?"

"Loại bùa chú này lúc mới đầu hiệu lực rất mạnh, nhưng sau đó thì không còn sức mạnh nữa, chủ nhân không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ tốt lên thôi."

Theo lý nếu thực sự như vậy, hần là hạ Dương sẽ rất vui mừng, nhưng vẻ mặt của hần vẫn rất sầu não. Hơn nữa nếu quả thật đơn giản như lời hần nói thì bà cô tôi đâu cần phải tốn sức như vậy?

Tôi bất an nói: "Vừa nãy tôi thấy hần đau đớn thống khổ như vậy, không giống như bị thương nhẹ. Không được, tôi phải vào xem hần thế nào."

Nói xong, tôi muốn đi vào phòng thăm Cố Nam Phong.

Hạ Dương kéo tôi lại: "Chủ nhân vừa mới ngủ, cô đừng đi quấy rầy hần."

Tôi không tin nói: "Rõ ràng vừa rồi hần đau đến như vậy sắc mặt cũng biến thành màu xanh rồi, sao có thể ngủ nhanh như vậy được?"

Hạ Dương không nói thêm gì nữa, chỉ là hần vẫn giữ tôi lại, không cho tôi vào gặp Cố Nam Phong.

Tôi giãy giụa thoát ra, rồi chạy vào bên trong.

"Cô đừng đi, tôi sẽ nói cho cô biết." Hạ Dương ngăn tôi lại: "Thật ra tình trạng của chủ nhân không mất lạc quan lắm."

Tôi khó có thể tin, thân thể nhoáng cái đã không đứng vững: "Không phải cậu vừa mới nói, hử..."

"Đó là chủ nhân bảo tôi lừa cô như vậy, hử sợ cô lo lắng cho hử." Nói đến đây, thanh âm Hạ Dương mang theo tức giận: "Cô có thể giả bộ coi như bệnh tình của hử đã chuyển biến tốt đẹp, đừng đi xem hử nữa, để cho hử yên tĩnh nghỉ ngơi một lát."

Tôi cảm thấy rất tự trách, cố nén nước mắt: "Hạ Dương, cậu nói cho ta biết, rốt cuộc tình huống hiện tại của Cố Nam Phong là thế nào?"

Hạ Dương mắng tôi vài câu, sau đó cũng khôi phục chút ít lý trí, nhìn tôi thở dài một hơi nói: "Cái bùa chú trong người chủ nhân tôi chưa từng thấy bao giờ, mới chỉ nghe qua, chỉ sợ rất khó tìm được thuốc giải."

Hạ Dương dừng một chút, nói khẽ: "Đây là bùa chú được âm sơn phái lưu truyền, bên ngoài có hình bát quái, nhìn qua cũng rất giống với mấy miếng bùa hộ mệnh bình thường, nhưng nó đã được bao bọc bởi một câu thần chú cổ xưa của âm sơn phái, trên cơ bản, bất kể ma quỷ nào gặp phải đều sẽ bị hồn phi phách tán."

"Cơ thể Cố Nam Phong hử không phải..."

"Chủ nhân nhà ta không phải ma quỷ bình thường, nhưng nếu như không tìm được ứng linh phù, thì hồn phách của chủ nhân cũng sẽ bị nó từ từ ăn mòn, cuối cùng vẫn rơi vào kết cục hồn phi phách tán."

"Vậy chúng ta mau chóng đi tìm ứng linh phù thôi."

Hạ Dương vội la lên: "Cô cho rằng ta không muốn sao? Thế nhưng ứng linh phù là thứ mà cô muốn tìm là tìm được sao?"

"Cái này là phù chú cổ xưa được lưu truyền đời này sang đời khác của âm sơn phái, không nói đến chủ nhân vì cô mà đã đắc tội với người của âm sơn phái, cho dù chúng ta và âm sơn phái có quan hệ tốt thì bọn họ cũng nhất định sẽ không cam lòng giao ứng linh phù cho chúng ta."

Tôi nghe xong, trong lòng lại càng thêm ngội lạnh, phái âm sơn, phái âm sơn, tại sao bà cô lại có lá bùa chú lợi hại như vậy của âm sơn phái? Tại sao bà ấy nhất định phải dồn Cố Nam Phong vào chỗ chết? Cố Nam Phong cũng chưa từng đắc tội bà ấy, thậm chí nếu không phải do tôi thì hẳn cũng không biết Tạ Nam là ai. Tại sao, tại sao? Rõ ràng tôi chưa từng làm chuyện xấu nào, cũng không làm hại ai, vì sao ông trời lại khiến tôi bị người ta đuổi giết? Ngay cả người vì muốn ở bên cạnh tôi mà cũng phải chịu tổn thương? Trong đầu tôi chợt vang lên lời nói của Lý Nhất Phàm: "Nhớ kỹ loại cảm giác này, nó có thể... giúp cô bộc phát khả năng!"

Tôi xem bà cô như người nhà, bảo vệ bà, không làm chuyện gì gây thương tổn đến bà, vì sao bà cô lại đối với tôi như vậy?

Hạ Dương đã đi chăm sóc Cố Nam Phong, tôi không đi nghỉ ngơi mà trực tiếp đi tới bạch phố. Cố Nam Phong tìm sư phụ cho tôi, có lẽ hẳn ta rất đáng tin cậy, hi vọng hẳn có thể có biện pháp cứu Cố Nam Phong. Tôi đi vào bạch phố, trên đường vắng tanh, vì nơi này là bạch phố nên cô hồn dã quỷ ở trên đường cũng không có nhiều. Có hai con quỷ tới chặn đường tôi lại, tôi làm bộ như không thấy, mạnh mẽ đi xuyên qua, trong đó có một quỷ, lén ngáng chân tôi, muốn làm tôi ngã.

Tôi thấy vậy, đành hét lớn một tiếng: "Mau rút đi, chớ chọc giận bà đây!"

Hai con quỷ kia hoảng sợ, thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu. Không còn có con quỷ nào dám ở trước mặt tôi làm càn nữa. Thì ra hiền lành sẽ bị người ta lấn tới, quỷ lấn tới. Xem ra quỷ cũng sợ người hung ác. Tôi cười nhạt một cái rồi tiếp tục đi về phía trước, trong lòng không hề có chút sợ

hãi. Tất cả các cửa hàng đã đóng cửa, tôi mặc kệ đêm dài yên tĩnh, liều mạng đập cửa nhà sư phụ, kêu gào tên hấn.

Đèn của một số nhà xung quanh bật lên, sư phụ tôi cũng đi tới mở cửa, miệng còn lẩm bẩm: "... Thật sự là bất tiện, sớm biết như vậy ta sẽ không vì tiết kiệm tiền mà đi thuê người ngoài rồi."

Nhìn thấy là tôi, sư phụ che miệng ngáp một cái rồi nói: "Có chuyện gì vậy?"

Tôi vội vàng đem chuyện của Cố Nam Phong kể tóm tắt một lượt cho sư phụ, sư phụ nghe xong liền đứng bật dậy. "Không thể nào đâu, thân thủ của tiểu tử Cố Nam Phong kia cũng không tồi, sao lại để cho người ta có cơ hội làm chuyện đó chứ?"

Tôi giải thích đơn giản chuyện bùa chú của cô bà cho sư phụ nghe

Hai mắt sư phụ hiện lên vẻ thèm thuồng, hăm mộ nói: "Bà cô này của con cũng thật không đơn giản, ta không có cái bùa chú nào như vậy, thế mà bà ấy lại có. Xem ra ta phải tìm cơ hội để hỏi xem làm sao bà ấy lại có được loại bùa chú này."

Đến lúc nào rồi mà sư phụ tôi còn quan tâm cái này. "Sư phụ,..."

"Được rồi, được rồi," Sư phụ tôi đưa tay ra ý bảo tôi ngừng nói: "Thu Đồng à, không phải sư phụ không muốn giúp con, mà là sư phụ con không có cái bản lĩnh ấy, cũng không có loại bùa chú này."

Tôi ngồi phịch xuống đất. Tâm cũng thoáng cái liền nguội lạnh, thậm chí ngay cả sư phụ cũng không có cách nào. Chẳng lẽ Cố Nam Phong thực sự chỉ có một con đường chết thôi sao? Nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại không tìm lòng được mà ứa nước mắt.

Sư phụ thấy tôi khóc, liền nhanh chóng móc từ trong túi áo ra một tờ giấy rồi đưa nó cho tôi: "Được rồi, người đừng khóc rồi. Ta đời này không thể chịu được khi thấy phụ nữ khóc."

Tôi nghe xong thì càng khóc to hơn. Cố Nam Phong đã như vậy rồi, chẳng lẽ tôi ngay cả khóc cũng không được sao?

Sư phụ tôi thấy tôi cứ khóc không ngừng liền bất đắc dĩ nói: "Cũng đâu phải là hẳn nhất định sẽ chết, con khóc sớm như vậy làm gì?"

Tôi ngừng khóc, kích động nói: "Sư phụ, người có biện pháp sao?"

Tôi chờ mong nhìn hẳn, hẳn là hy vọng cuối cùng của tôi.

"Sau khi nghĩ ra biện pháp, ta chỉ sợ người khóc sẽ là ta. Ta cứu sống được hẳn như sẽ đắc tội với hẳn, hơn nữa lại còn mất một phần tiền vì hôn lễ của hai người, tốt hơn hết là để hẳn ta chết vì cuộc hôn nhân này đi."

Khi nghe sư phụ nói có biện pháp, tôi càng khẩn trương: "Sư phụ, người cứ xem như là giúp đỡ đồ nhi đi. Phần tiền kết hôn, hay lễ vật thu nhận đệ tử gì gì đó, con đều không cần."

"Đây chính là con nói đó." Sư phụ vui vẻ nói: "Đi, giờ ta sẽ giúp con tiêu diệt cái bùa chú kia."

Sư phụ bảo tôi chờ ở trong phòng, còn hẳn thì đi thay một bộ quần áo màu đen rồi lén lút đi ra ngoài.

Tôi nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, người đi đâu vậy?" Hẳn mặc quần áo không giống "tiêu diệt" bùa chú mà giống như là đi "trộm" bùa chú.

"Đương nhiên là đi giúp con tiêu diệt cái bùa chú kia."

Vừa dứt lời, sự phụ tôi đã đi ra khỏi cửa.

Ta chỉ có thể nghe lời, quay trở vào phòng chờ sự phụ. Có vẻ như đã qua một khoảng thời gian rất lâu, nhưng thực ra theo thời gian mà điện thoại hiển thị thì mới chỉ qua 10 phút thôi nhưng phụ đã trở lại.

"Sao rồi?" Tôi đứng lên hỏi.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 51

Sư phụ kéo cái khăn bịt mặt xuống, cười nói: "Sư phụ con mà đã ra tay thì làm sao có chuyện đi tay không về được?"

Nói xong, ông ấy lấy ra một lá bùa chú màu vàng, bên trên có hình bát quái: "Để ta tiễn con về."

Sư phụ tiễn tôi về nhà cũng không rời đi mà cùng tôi đi vào xem Cổ Nam Phong. Hạ Dương thấy tôi về, trên mặt hăn lộ vẻ giận dữ, rồi sau đó lại nhìn thấy người đứng phía sau tôi, hăn lập tức đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy đề phòng, hăn là hăn nhớ tới lần gặp mặt mấy hôm trước nên đối với sư phụ tôi hăn vẫn có phòng bị.

Tôi nhanh chóng tiên lên giải thích vài câu, Cổ Nam Phong vẫn hôn mê nhưng khi nghe thấy tiếng của tôi thì hăn tỉnh lại. Thấy tôi và Viên Tam đến, hăn muốn nói gì đó nhưng không nói được hết câu.

"Chậc chậc chậc, xem ra người vẫn còn rất tốt." Sư phụ cảm khái nói: "Người ta đều nói bùa chú này là loại độc ác, tàn nhẫn nhất nhất dành cho quỷ, xem ra cái này cũng chỉ đúng được một nửa. Nếu như con ma nào đạo hạnh kém thì sẽ trực tiếp tan thành mây khói như vậy cũng không tính là độc ác, tàn nhất là khi nó sẽ tra tấn người đến sống đi chết lại, làm cho người sống không bằng chết."

Tôi thấy sư phụ nói nhảm nhiều như vậy, nhịn không được vội la lên: "Sư phụ, ngài mau giúp hăn gỡ bỏ cái bùa chú này ra đi."

"Được rồi." Sư phụ mập mờ nhìn tôi và Cố Nam Phong, rồi cười nói: "Hẳn dù sao cũng là chồng của đồ đệ ta, làm sao ta có thể trơ mắt nhìn hẳn chết được chứ?"

Nói xong ông ấy cầm bùa chú trong túi áo ra rồi tung lên, bùa chú có hình bát quái kia lập tức bốc cháy, trong mắt Hạ Dương hiện lên vẻ khó tin. Nhưng mà thật kỳ quái, cái bùa chú này rõ ràng đã bốc cháy rồi. Thế nhưng nó lại không bị cháy hỏng mà vẫn hoàn hảo không hao tổn gì, chỉ bao bọc bên ngoài là một ngọn lửa màu xanh.

Sư phụ xúc chấn lên, Cố Nam Phong cố gắng giữ chân lại, hai mắt nhìn về phía tôi. Sư phụ cười nói: "Người muốn Đồng Đồng đi ra ngoài?"

Tôi vừa muốn nói tôi không đi, tôi muốn ở chỗ này cùng hẳn thì sư phụ tôi đã cao giọng nói: "Tại sao lại phải để nó đi ra? Nó nhận thức chưa sâu nên mới gây ra đại họa này, nó nên tận mắt chứng kiến hậu quả mà nói đã gây ra. Để nó đau lòng, ghi nhớ thật lâu."

Nói xong ông ấy cúi người xuống, không biết đã nói gì với Cố Nam Phong, Cố Nam Phong lập tức đỏ mặt nhìn tôi, sau đó liên tục ho khan.

Sư phụ đặt ngọn lửa vào lồng ngực đen sì của Cố Nam Phong. Chờ đến khi toàn bộ bùa búa chui vào ngực Cố Nam Phong, tôi mới phát hiện, lồng ngực hẳn căn bản không phải là bị biến thành màu đen, mà là bị mất đi một phần ở lồng ngực! Đây có phải là bị ăn mòn hồn phách không?

Lúc toàn bộ bùa chú đi vào trong cơ thể Cố Nam Phong, trên mặt Cố Nam Phong liền hiện lên vẻ thống khổ không che dấu được, hẳn khó chịu cắn chặt hàm răng, trên cánh tay cũng nổi gân xanh.

Tôi thấy hẳn đau đớn thống khổ như vậy, trong lòng tôi cũng cảm thấy thật khó chịu. Đặc biệt là khi tôi nghĩ đến những thống khổ mà hẳn đang phải chịu là do tôi mang lại, tôi quả thực hận không thể trở thành người nằm ở đó.

Sư phụ ở bên cạnh cười nói: "Không nghĩ tới tiểu tử như người lại có thể chịu đựng được."

Cố Nam Phong cười nói: "Người không cần phải lo lắng cho ta, mau tiến hành bước tiếp theo đi."

Sư phụ quay sang nói với tôi: "Con tới đờ hãn lại, đừng cho hãn động đây."

Tôi theo lời đờ chặt cánh tay Cố Nam Phong lại, Cố Nam Phong cười với tôi: "Em đừng lo lắng, ta không sao rồi."

Tôi khẽ gật đầu. Nhìn trán hãn toát ra thật nhiều mồ hôi, tôi liền dùng tay áo xoa xoa cho hãn.

Sư phụ đặt tay lên lồng ngực Cố Nam Phong, Cố Nam Phong liền bất ngờ cử động, suýt chút nữa thì tôi không giữ lại được. Tôi chỉ thấy sư phụ đang tìm cái gì đó trong lồng ngực hãn. Không lâu sau hình như ông ấy đã sờ thấy thứ gì đó, ông ấy quay sang nói với tôi và Hạ Dương "Hai người mau đờ hãn lại."

Tôi và Hạ Dương cố hết sức chặt tay Cố Nam Phong. Sư phụ móc cái bùa chú ở trong lồng ngực Cố Nam Phong ra, tuy nhiên Cố Nam Phong cũng không giãy giụa như trong tưởng tượng.

"Ta cảm thấy Bạch Dương nhà ta chịu đựng được như này đã là lợi hại lắm rồi, không nghĩ tới người so với hãn còn lợi hại hơn." Sư phụ giơ ngón tay cái lên, khích lệ nói.

Cố Nam Phong thở dốc một hơi cười nói: "Cảm ơn vì đã quá khen."

Miệng vết thương trên ngực Cố Nam Phong chậm rãi hồi phục, sư phụ thấy vậy liền cười nói: "Được rồi, đại công cáo thành, người chỉ cần dưỡng thương cho tốt là được."

"Cảm ơn, hôm nay may mà nhờ có người."

Sư phụ cười nói: "Giữa hai chúng ta còn nói những cái này làm gì. Nếu như người thực sự muốn cảm ơn ta thì sau khi người về nhà, có thể chọn vài món đáng giá rồi gửi cho ta."

Cố Nam Phong cười đáp ứng: "Cho người mượn những lời tốt đẹp."

Lúc ấy tôi chỉ lo lắng cho Cố Nam Phong, nên cũng không quan tâm lắm, lúc sau nghĩ lại mới thấy khó hiểu. Tại sao Cố Nam Phong lại đem đồ đạc của nhà mình đưa cho sư phụ tôi? Còn muốn nói cho ông ấy mượn những lời tốt đẹp?

"Hạ Dương, tiễn ta ra ngoài đi." Sư phụ tôi không chút khách khí nói.

Tôi cũng muốn đi tiễn sư phụ nhưng ông ấy lại bảo tôi hãy ở lại chăm sóc cho Cố Nam Phong.

Sau khi Hạ Dương tiễn sư phụ tôi đi, tôi liền hỏi Cố Nam Phong: "Bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

"Ứng linh phù của phái âm sơn có chức năng ổn định hồn phách, chữa lành vết thương, hiện giờ ta đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi."

Nói xong câu đó. Cố Nam Phong suy tư nói: "Cái này phù chú này không biết sư phụ em lấy nó từ đâu ra, hôm nay xem như ta lại thiếu hẳn một nhân tình rồi."

Trong lòng tôi cũng suy nghĩ rất cuộc sư phụ kiếm cái phù chú này ở đâu ra, dù sao nghe bọn họ nói, loại linh phù này rất khó tìm được. Vậy mà chỉ ngắn ngủi 10 phút sư phụ tôi đã tìm được. Mấu chốt là linh phù cũng không phải là sư phụ tìm được ở trong nhà, nhớ tới cách ăn mặc lúc đi kiếm linh phù của sư phụ, trong lòng tôi âm thầm lặp bặp kinh hãi: "Không phải là ông ấy đi trộm linh phù của người khác đấy chứ?"

Nghĩ tới đây, tôi lắc đầu, cái phù chú này bất luận là để ở nhà nào thì chắc chắn cũng sẽ rất trân quý, cho dù sư phụ tôi đi trộm, cũng không nhất định có thể tìm được, huống chi nếu như là trộm thì sao có thể làm nhanh chóng như vậy được?

"Thời gian không còn sớm nữa, em mau chóng đi nghỉ ngơi đi." Cố Nam Phong cười nói với tôi.

Tôi nghe xong, trong lòng có chút khó chịu, thương thế của hắn cũng là do tôi mà ra, nhưng hắn lại không có ý trách cứ gì tôi, ngược lại còn luôn suy nghĩ cho tôi. Hắn sợ tôi mệt, sợ tôi nhìn thấy vết thương của hắn tôi sẽ lo lắng.

"Thực xin lỗi." Tôi cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Là do em không tốt, nếu không phải em..."

"Chuyện này không thể trách em được." Cố Nam Phong cười, vuốt đầu tôi: "Em cũng là người bị hại."

Tôi nhẹ nhàng sờ lên vết thương của hắn, hỏi: "Vết thương này của anh bao lâu nữa mới tốt lên được?"

Phù chú kia lợi hại như vậy, thương thế của hắn có lẽ cũng không thể khỏi nhanh như vậy được. Linh hồn bị ăn mòn rất thống khổ, có lẽ còn đau đớn hơn gấp vạn lần nỗi đau thể xác. Phù chú này tà ác như vậy, đoán chừng cũng chỉ có nhân tài phái âm sơn mới làm ra được. Tối nay, sau khi trải qua những chuyện này, tôi biết rõ mình không thể lại ngồi chờ chết được. Trước kia tôi đã quá như nhược rồi, người khác tổn thương tôi, tôi cũng chỉ một mực tránh né, ẩn nhẫn, cũng không chủ động đi truy cứu, mới khiến cho những người kia càng ngày càng không kiêng nể gì cả. Trông thấy Cố Nam Phong biến thành cái bộ dạng này, tôi đột nhiên rất sợ hãi sẽ còn lần tiếp theo. Tiếp theo bọn họ sẽ ra tay với người nào bên cạnh tôi? Người bạn thân nhất của tôi - Tạ Linh Linh, Bạch Tuyết, rồi cả bà Vương

và chú Bạch bọn họ đều là những người vô tội nhưng lại bị bọn họ giết chết. Tôi không muốn nếm trải cảm giác mất đi bạn bè, người thân thêm một lần nào nữa.

Tối hôm đó, tôi lên tắm bằng nước lạnh. Vừa rạng sáng ngày hôm sau, tôi liền chạng vạng đi tới nhà bà cô. Bà cô thấy tôi tới, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Nếu như cháu đến để cầu xin ta cứu Cố Nam Phong thì ta đây sẽ nói thật cho cháu biết, ta cũng không thể làm gì được. Hẳn chết chắc rồi, cháu trở về đi."

Nói xong bà cô liền mở cửa ra, bày ra một bộ dạng tiễn khách. Tôi nhìn ý chí sắt đá của bà cô, trong lòng càng thêm nản lòng thoái chí. Tôi cảm thấy trước kia tôi thật ngu. Tại sao phải nghe theo bà ấy? Tại sao phải tin tưởng một người như vậy? Làm tổn thương người khác mà còn có bộ dáng chính trực như vậy!

Tôi thần hồn phách lạc nói: "Cháu không phải đến để cầu xin bà."

Tôi đi vào phòng, toàn thân suy yếu như lúc nào cũng có thể gục ngã. Tôi đi đến trước giường bà cô rồi ngồi xuống.

Bà cô có chút nghi hoặc: "Vậy cháu tới đây làm gì?"

"Cố Nam Phong đã chết." Tôi cắt ngang câu hỏi của bà cô, bình tĩnh nói ra những lời này.

Bà cô hiển nhiên cũng có chút giật mình, sau đó lộ ra vẻ cao hứng: "Như vậy cũng tốt. Chẳng trách nhìn cháu khó chịu như vậy."

"Bà còn nhìn ra cháu khó chịu? Vậy tại sao bà phải hại hẳn?"

Tôi ngẩng đầu, nhìn bà cô, đầu đón nói: "Không phải bà đã nói chúng ta là người một nhà sao? Vậy tại sao bà lại hại chết người cháu yêu? Tại sao?"

Tôi có chút điên cuồng, trực tiếp nhào tới muốn túm lấy bà cô. Bà cô nhẹ nhàng nhích người một cái, cả người tôi vồ hụt nên suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Bà cô thấy tôi nước mắt nước mũi tèm lem, bộ dạng thống khổ, có chút không đành lòng, thái độ cũng buông lỏng đôi chút.

Bà thở dài nói: "Ta cũng là vì muốn tốt cho cháu. Dù sao người và quỷ khác biệt, cháu và hắc ta ở chung sẽ có nhiều bất lợi. Đặc biệt là minh hôn, đó cũng không phải là chuyện gì tốt."

"Cháu biết rõ, nhưng hắc vì bảo vệ cháu mà ba lần bảy lượt mạo hiểm cứu cháu, vì cháu mà bị thương. Cháu chưa từng thấy hắc làm gì nguy hại đến cháu."

"Đó là mưu đồ của bọn họ thôi." Bà cô cười lạnh nói: "Quý Hồn vốn không thể ở lại dương gian một thời gian dài. Bọn họ vì bản thân nên cố ý bắt buộc hoặc là dụ dỗ những cô gái đơn thuần để ký kết minh hôn, để đổi lại giấy thông hành tại dương gian."

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 52

"Thế nhưng mà cháu nguyện ý gả cho hẳn, bà dựa vào cái gì mà quyết định thay cháu? Dựa vào cái gì mà đem ý nghĩ của mình áp đặt lên người cháu?" Bà cô cũng có chút tức giận, xụ mặt nói: "Tạ Thu Đồng, ta cũng là vì muốn tốt cho cháu."

Xem ra bà cô còn cảm thấy tôi không biết phân biệt tốt xấu. Cho dù bà cô cho rằng Cố Nam Phong không phải là thứ quý tốt lành gì, muốn mượn tay tôi để hại hẳn thì bà cô cũng phải bàn bạc với tôi. Bà cô biết rõ tôi có tình cảm với Cố Nam Phong, biết rõ tôi tin tưởng bà ấy, sau đó lại công khai lợi dụng sự tin tưởng của tôi để tổn hại người tôi yêu.

"Vì muốn tốt cho cháu?" Tôi cười nhạt một tiếng: "Bà rốt cuộc là vì muốn tốt cho cháu hay là vì mục đích của chính bà thì trong lòng bà là rõ nhất."

Tôi từng bước ép sát bà cô: "Bà ghét ma quỷ nên bà cảm thấy tất cả ma quỷ trên đời này đều là kẻ xấu, cho nên bà đem ý nghĩ của mình áp đặt cho tất cả mọi người. Sau đó lại bảo cháu muốn làm gì thì làm. Bà muốn tốt cho cháu, vậy tại sao bà lại cố ý khiến cháu phải đau khổ như vậy? Bà mau nói đi chứ."

Câu cuối cùng tôi như gào lên. Nói xong câu đó, thân thể tôi lao đảo vài cái, tựa như sắp ngã xuống đất. Bà cô kịp thời đỡ tôi.

"Thân thể cháu sao lại nóng như vậy?"

Bà cô thấy tôi phát sốt liền định đưa tôi đi bệnh viện. Tôi giãy giụa thoát khỏi tay bà cô, vô lực ngã xuống giường: "Cháu không muốn đi bệnh viện, cứ để cháu bệnh chết là được. Như vậy cháu mới có thể xứng đôi với Cố Nam Phong."

"Hắn cũng đã hồn phi phách tán, cháu và hắn vĩnh viễn cũng không thể ở cạnh nhau." Bà cô khích lệ tôi: "Trên đời đó hàng ngàn nam nhân, rồi cũng sẽ có lúc cháu gặp được người mà cháu thực sự yêu thích, rồi sau đó cháu sẽ quên Cố Nam Phong thôi."

Bà cô nhẹ nhàng an ủi tôi. Tôi không nói lời nào, chỉ vô lực nằm trên giường ho khan, mí mắt trùng xuống vì buồn ngủ. Bà cô thấy tôi như vậy, chỉ có thể ra khỏi nhà mua cho tôi ít thuốc. Tôi xác định bà cô đã rời đi, tôi mới nhanh chóng kéo thân xác trầm trọng của mình đi tìm lọ thuốc mắt của bà cô.

Có lẽ bà cô có ý định rời khỏi khách sạn, bởi vì tôi thấy đồ đạc của bà cô đã được đóng gói cẩn thận. Mục đích khi đến đây của bà ấy đã hoàn thành nên ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu tại sao bà cô lại quan tâm đến chuyện minh hôn của tôi như vậy, thì ra là để chờ ngày hôm nay. Bà cô lừa tôi đeo phù chú, vì tôi mà làm rất nhiều chuyện, thì ra là vì chờ đến ngày hôm nay. Tôi dùng lọ nước thuốc mà trước kia "bà Vương" đưa cho tôi, thay thế lọ thuốc mắt của bà cô. Sau đó làm mọi thứ khôi phục lại vẻ vốn có. Rồi lại một lần nữa nằm vật trên giường.

Một lát sau, bà cô đến, rót nước cho tôi rồi bảo tôi uống thuốc. Kỳ thực trông thấy bà cô mua thuốc cho tôi, rót nước cho tôi, trong lòng tôi cũng có chút dao động. Thế nhưng ván đã đóng thuyền, tôi đã đổi nước thuốc của bà cô rồi, nếu giờ đổi ý thì cũng không còn kịp nữa. Huống hồ, lúc ấy tôi một lòng muốn biết chân tướng sự việc, tại sao bà cô lại có linh phù của âm sơn phái, vì sao bà ấy lại hận Cố Nam Phong như vậy, rốt cuộc thì giữa bà cô

và Lý Nhất Phàm có khúc mắc gì, còn có con quỷ trong mắt bà cô có lai lịch như thế nào, vì sao nhiều người lại muốn có hắ ta như vậy.

Sau khi rời khỏi khách sạn, tôi lập tức đi mua vé xe để về nhà và đến trường để xin nghỉ. Sau đó tôi nói với Cố Nam Phong là tôi phải về nhà.

Cố Nam Phong có chút khó hiểu: "Đang yên đang lành tại sao lại phải quay về?"

Tôi đem kế hoạch của mình nói cho Cố Nam Phong, Cố Nam Phong quyết định trở về cùng tôi.

"Thế nhưng mà vết thương trên người anh vẫn còn chưa khỏi. Sao có thể..."

"Không sao." Cố Nam Phong cười nói: "Ta cũng đã khỏe lên nhiều rồi, một mình em đi, ta rất lo lắng."

Tôi thấy hắ nhất quyết kiên trì với quyết định của tôi, tôi liền cảm thấy có chút hối hận vì đã ăn ngay nói thật với hắ. Tôi đành phải bất đắc dĩ nói: "Được rồi."

Ba người chúng tôi lặng lẽ trở về, trực tiếp đi tới đạo quán của bà cô. Hôm nay cũng là ngày bà cô về

Tôi biết rõ trước khi sắp sửa đi đâu bà đều có thói quen nhỏ thuốc mắt, nhân cơ hội này, tôi cũng muốn nhìn xem rốt cuộc con quỷ trong mắt bà cô có cái dạng gì, tại sao nó lại ở trong mắt của bà cô.

Tôi cũng không nói chuyện này cho Lý Nhất Phàm biết, tôi muốn tự mình đi tìm hiểu mọi chuyện. Dù Lý Nhất Phàm đã từng cảnh báo chúng tôi hãy cẩn thận bà cô nhưng tôi cũng không tin tưởng hắ.

Đại khái là khoảng chín giờ tối, ba chúng tôi đi tới miếu đạo sĩ, lén lút đi tìm căn phòng của bà cô. Bởi vì trước kia tôi cũng chưa từng tới nơi này, nên tôi cũng không biết bà cô ở căn phòng nào. Nhìn cái miếu này hơn 30 căn phòng, trong lúc nhất thời ba người chúng tôi không biết tìm bắt đầu từ đâu.

"Như vậy đi," Cố Nam Phong quay sang nói với Hạ Dương: "Chúng ta chia nhau ra hành động, ai tìm thấy trước thì gọi cho người còn lại."

"Điện thoại để im lặng thì làm sao biết người kia gọi?" Tôi có chút buồn bực.

Hạ Dương liếc mắt, nhìn tôi với vẻ khinh thường: "Điện thoại im lặng, thế cô không trông thấy đèn lóe sáng à, chẳng lẽ đến cái này mà cô cũng không biết?"

Tôi im lặng không dám nói gì, thậm chí ngay cả thẳng nhóc Hạ Dương này tôi cũng không bằng. Nhớ ngày đó là tôi đã dạy hẳn cách sử dụng điện thoại đó.

Cố Nam Phong cười với tôi: "Không phải “Chúng ta” mà là chúng ta." Nói xong hẳn chỉ hẳn và Hạ Dương, nhưng không chỉ đến tôi.

"Dựa vào cái gì chứ?" Tôi bất mãn nói: "Em cũng muốn đi tìm giúp."

Hạ Dương kéo tôi đến một chỗ kín đáo: "Cô ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ. Cái gì cô cũng không biết, nên rất dễ bị phát hiện đấy."

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, nên đành thất vọng nói: "Tôi biết rồi, hai người mau đi đi."

Cố Nam Phong cởi áo ngoài trên người ra, rồi choàng lên người tôi. Bọn họ đi rồi, chỉ còn lại một mình tôi ngồi ẩn nấp ở chỗ này. Cái miếu mà bà cô quản lý cũng thật lớn, nhìn trông rất khí phái. Đã đầu mùa đông rồi,

trong đêm có chút lạnh, may mắn Cố Nam Phong để lại cho tôi cái áo khoác của hắn.

Ta ngồi chồm hổm trên mặt đất suy nghĩ miên man, nghe thấy trong bóng đêm yên tĩnh đột nhiên truyền đến giọng nói của bà cô. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, bà cô đang từ bên ngoài vào trong này, bên cạnh còn có thêm một bà đạo cô nữa, hai người không biết đang nói cái gì. Tôi nhìn chung quanh, thấy cũng không có ai. Trong lúc nhất thời tôi to gan tiến lại gần. Cái miếu này cũng không nhỏ, tôi phải rẽ đến bảy tám lần, tôi đều quên phải đi như thế nào rồi, chỉ có thể cẩn thận đi theo bà cô.

Đi đến chỗ có một loạt phòng ở phía trước, hai người họ tách nhau ra. Tôi vẫn luôn duy trì khoảng cách, không dám đến gần, mũi của bà cô rất thính, tôi sợ bà cô ngửi thấy mùi vị của quý trên người tôi. Trước kia tôi đã từng nghe bà cô nói qua, có người trời sinh có đôi mắt âm dương, có thể nhìn thấy quý, có người trời sinh có đôi tay âm dương, tuy không nhìn thấy quý, nhưng lại có thể chạm vào quý. Còn bà cô tôi thì trời sinh đã có cái mũi tâm linh. Chỉ cần trên người ai dính chút âm khí của quý, bà cô của tôi đều có thể biết được.

Tôi thấy bà cô đi vào một căn phòng rồi đóng cửa lại, tôi đợi mãi mà cũng chưa thấy bà cô đi ra. Có lẽ đây chính là phòng của bà cô rồi. Tôi chuẩn bị nhắn tin cho bọn Cố Nam Phong biết tôi đã tìm thấy bà cô rồi. Nhưng sau khi lấy điện thoại ra, tôi lại không biết viết như thế nào. Tôi không biết chỗ này là chỗ nào, chỉ biết là bà cô đang ở trong căn phòng kia. Tôi nhìn xung quanh rồi miêu tả đại khái cho bọn họ biết, sau đó tiếp tục nhìn chăm chú vào căn phòng của bà cô.

Không bao lâu sau, đèn trong phòng đã tắt, tôi biết đây chắc là thời khắc mà bà cô dùng thuốc nhỏ mắt rồi chuẩn bị đi ngủ. Cố Nam Phong còn chưa tới, thế nhưng trong phòng bà cô đã có động tĩnh rồi.

Tôi nghe được một tiếng kêu tràn đầy đau đớn, sau đó tôi thấy đèn trong phòng sáng lên. Tiếng đồ đạc rơi vang lên, có lẽ bà cô đã làm đổ vài thứ gì đó. Nhìn xuyên qua khe cửa, tôi thấy hình như bà cô đang vội vàng tìm cái gì đó, tay chân luống cuống. Trong phòng thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng đồ đạc rơi vỡ.

Trong lòng tôi liền biết thuốc đã phát huy tác dụng, trong lòng tôi cảm thấy rất bất an. Đây là nước thuốc "bà Vương" đưa cho tôi. Lý Nhất Phàm cũng muốn tôi động tay động chân vào lọ thuốc mắt của bà cô. Hiện tại xem ra, bà cô đang rất thống khổ, không biết có nguy hiểm đến tính mạng hay không. Một lát sau, trong phòng liền im ắng lạ thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

"Bà cô làm sao vậy? Không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Trong lòng tôi rất sốt ruột, tôi thật sự không chờ được đến khi Cố Nam Phong và Hạ Dương đến rồi. Tôi bất chấp khả năng bị người khác phát hiện, vội vàng chạy đến trước phòng bà cô, muốn đẩy cửa ra để xem rốt cuộc bà cô đã xảy ra chuyện gì.

Vừa định mở cửa ra, tôi chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói của một người đàn ông. Tôi sửng sò, chăm chú lắng nghe, thật sự nghe thấy bên trong có một tiếng nói lạ lẫm của một người đàn ông. Bọn họ hình như đang tranh cãi cái gì đó.

TÂN NƯƠNG CỦA QUÝ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 53

Thanh âm của bà cô có chút tức giận: "Người hủy hạnh phúc cả đời ta, người..."

Thanh âm của bọn họ không lớn nên tôi cũng không nghe rõ lắm, chỉ có thể đại khái đoán ra giữa bọn họ có mâu thuẫn gì đó. Không phải nam quý này bị phong ấn trong mắt của bà cô sao? Nói như vậy thì rất có thể hẳn ta chính là "Thụy tiên". Nhưng sao bà cô lại có quen biết với hẳn ta?

"Người vẫn nên giết ta đi."

Bà cô đột nhiên cao giọng nói, từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng điệu đầy khổ tâm của bà cô. Trong lòng tôi quáy lên, tôi sợ cái tên nam quý kia sẽ thật sự giết chết bà cô. Tôi cũng chẳng quan tâm gì nữa, đẩy cửa xông vào nói: "Dừng tay!"

Sau khi đẩy cửa ra, tôi lại không nhìn thấy cảnh tượng mà tôi nghĩ. Tôi còn tưởng rằng nam quý sẽ hung hãn, muốn dồn bà cô vào chỗ chết. Nhưng thực tế thì lại ngược lại, hai người bọn họ đều lẳng lặng đứng yên ở nơi đó, cùng lúc nhìn về phía tôi.

"Người là ai?"

Nam quý âm trầm nói. Cửa vừa bị tôi mở ra giờ lại tự động khép lại. Tôi nhìn thoáng qua cửa, lại nhìn thoáng qua bà cô, không biết nên nói gì.

Bà cô nhìn thấy tôi cũng rất kinh ngạc: "Đồng Đồng, sao cháu lại ở đây?"

Tôi có chút không dám nhìn vào mắt bà cô, tuy trước đây bà cô hại Cố Nam Phong, nhưng tôi vẫn không dám đối diện với ánh mắt của bà.

Im lặng một hồi, bà cô mở miệng nói: "Nó là ai không quan trọng, đây là chuyện giữa hai người chúng ta", sau đó bà cô trừng mắt nhìn tôi: "Còn không mau đi ra ngoài."

"Khoan đã." Nam quý chặn tôi lại: "Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta."

Hắn ý vị thâm trầm nhìn tôi: "Ta biết rõ người." Hắn cười lạnh nói: "Người là cháu gái của Tạ Nam."

"Người và bà cô của tôi có ân oán gì? Vì sao bà cô lại phong ấn người vào trong mắt của mình?"

"Đồng Đồng là cháu! Thì ra là cháu!"

Bà cô hô lên, trong giọng nói tràn đầy sự khó tin, ánh mắt nhìn tôi cũng trở nên phức tạp.

Tôi thấy bà cô đã đoán ra được, cũng không hề giấu diếm, trực tiếp thừa nhận nói: "Đúng vậy, cháu chính là người đã tráo lọ thuốc mắt của bà. Bởi vì cháu muốn biết bà gạt cháu chuyện gì."

Tôi hỏi bà cô nhưng bà cô không nói cho tôi vậy thì thôi. Vốn dĩ tôi cũng sẽ không bởi vì chuyện riêng của bà cô mà sắp đặt chuyện này, nhưng bà cô không nên làm hại Cố Nam Phong, khiến hắn uýt chút nữa là mất mạng. Đây là điều mà tôi không thể dễ dàng tha thứ.

Bà cô lui về sau một bước, cười khổ nói: "Ta thật sự là vì muốn tốt cho cháu. Cháu nhìn ta hiện tại đi, cái bộ dáng người không ra người quý không ra quý này, đều là do Lý Tú Hoàng làm hại!"

Nói xong bà cô chỉ vào nam quý đối diện: "Ta vốn đang sống tốt, có thể được sống như những người bình thường, nhưng chính là hấn, là hấn lựa chọn ta, khiến ta phải kết minh hôn với hấn."

Bà cô nhìn Lý Tú Hoàng, ngón tay run rẩy: "Tại sao phải lựa chọn ta? Vì sao không thể buông tha cho ta? Ta vì thoát khỏi người, chỉ có thể tu đạo, chỉ có thể cả đời lẻ loi hiu quạnh, không thể kết hôn. Những điều này đều là do người làm hại!" Nói xong, nước mắt bà cô chảy xuống.

Nam quý ngơ ngác: "Ta biết rõ người không thích ta, nhưng ta không ngờ người lại hận ta đến vậy."

"Ta đương nhiên hận người rồi, bằng không thì tại sao ta phải tự phế một con mắt của mình để phong ấn người chứ!"

Tinh thần bà cô có chút hoảng loạn: "Sau khi ta bị người ép phải trở thành đạo sĩ, ta liền quyết định phải giết hết ma quỷ trên đời này! Ta gặp một sẽ giết một, gặp được hai sẽ giết cả hai. Nhất là những kẻ muốn kết minh hôn với người sống, ta càng không thể bỏ qua."

Giờ tôi mới hiểu vì sao bà cô lại căm ghét ma quỷ đến vậy. Thế nhưng đây cũng không thể là lý do mà bà cô muốn giết Cố Nam Phong. Bà cô có ân oán tình thù của mình, nhưng vì sao bà cô lại phải can thiệp vào cuộc sống của tôi, bắt buộc tôi phải đi theo con đường mà bà cô đã chọn? Tôi dùng những lời này chất vấn bà cô, bà cô có chút trầm mặc, sau đó cười nói: "Ta chỉ là không muốn cháu đi theo vết xe đổ của ta năm đó. Có lẽ đối với chuyện của cháu, ta đã làm sai rồi. Nhưng nếu như cho ta quay trở lại, ta vẫn sẽ chọn giết Cố Nam Phong."

Nói xong những lời này, bà cô quay sang nói với Lý Tú Hoàng: "Nếu ta đã không thể giết chết người, cũng không thể phong ấn người, vậy bây giờ người giết ta đi."

"Tại sao ta phải giết?" Lý Tú Hoàng cười khở một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, hần nhìn bà cô đầy thâm tình, tựa như có vô vàn lời muốn nói nhưng hần ta lại không nói gì.

"Người không giết ta, ta đây nhất định sẽ tìm cách khiến người hồn phi phách tán đấy!"

Nói xong bà cô lấy kiếm đâm vào người Lý Tú Hoàng.

"Không được!"

Tôi không biết tại sao mình lại ngăn cản bà cô, có thể là bởi vì trực giác mách bảo tôi có lẽ hần ta cũng không xấu xa như lời bà cô nói, có lẽ là bởi vì Cố Nam Phong, ta đối với ma quỷ đã có cái nhìn hoàn toàn khác, biết rõ quỷ cũng có thiện ác. Nhưng dù tôi muốn ngăn cản thì cũng đã không còn kịp nữa rồi.

"Phốc", trong căn phòng yên tĩnh, tiếng đao kiếm đâm vào da thịt vang lên thật rõ ràng.

Lý Tú Hoàng không tránh né, không nhúc nhích mà hứng trọn một kiếm này, bà cô dùng rất nhiều sức lực, thanh kiếm này đã cắm sâu vào tim hần. Có thể thấy được bà cô quả thực rất hận hần.

Vết thương của hần hình như bị cháy, sau đó nó bốc lên một luồng khói xanh. Thân hình của hần cũng phai nhạt đi chút ít.

Bà cô dường như không ngờ rằng mình đã đâm trúng hần, bà cô kinh ngạc nói: "Vì sao người không tránh?" Có lẽ bà cô cũng không phát hiện ra thanh âm của bà có chút run rẩy.

"Nếu người đã hận ta như vậy, thì chỉ cần cho người hả giận, đâm ta một kiếm thì có làm sao?"

"Hả giận?" Bà cô ngẩng đầu lên cười ha hả. Cười đến điên cuồng: "Không cho người tan thành mây khói, làm sao ta có thể giải phóng oán khí suốt bao nhiêu năm qua?"

Bà cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, dường như thật sự muốn ăn tươi nuốt sống hẳn.

Nói xong câu đó, bà cô không chút do dự lại muốn tiên lên giết hẳn. Nhưng lần này ta vượt lên trước một bước, đẩy bà cô ra, làm lệch đường kiếm của bà cô nên chỉ xướt qua da Lý Tú Hoàng. Nhưng miệng vết thương trên lồng ngực hẳn vẫn tỏa ra khói xanh, thân hình cũng càng lúc càng mờ nhạt.

Bà cô hiển nhiên đã có chút không khống chế nổi chính mình rồi. Bà đẩy mạnh tôi ra, sau đó lại muốn đâm một kiếm nữa vào Lý Tú Hoàng.

Một tiếng "Leng keng" vang lên. Có cái gì đã đánh bay kiếm trong tay bà cô. Tôi thấy Lý Tú Hoàng từ ngoài cửa sổ xông vào. Trông thấy Lý Tú Hoàng bị trọng thương, trong mắt Lý Nhất Phàm cũng lóe lên vẻ đau lòng, hẳn đi tới đỡ Lý Tú Hoàng, rồi nói: "Nàng ta thật sự đáng giá để người đối với nàng ta như vậy sao?"

Trong mắt Lý Nhất Phàm tràn đầy sự không cam lòng và đồng tình, hẳn nhìn về phía bà cô, hận không thể một phát đâm chết bà cô.

Lý Tú Hoàng cười nói: "Tất cả đều do ta tự nguyện. Năm đó ta không nên ép nàng ấy."

"Chuyện này căn bản không thể trách người, chẳng lẽ bây giờ người còn không chịu nói thật sao?" Lý Nhất Phàm rất là bất bình, còn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng đã Lý Tú Hoàng ngăn lại.

"Đủ rồi, đây chuyện riêng giữa hai người chúng ta. Người đừng nhúng tay vào."

"Thế nhưng mà..."

Lý Nhất Phàm còn muốn nói gì đã nhưng đã bị ánh mắt giết người của Lý Tú Hoàng chặn họng.

Sắc mặt Lý Tú Hoàng trắng bệch, Lý Nhất Phàm vội la lên: "Được rồi, ta chịu thua, ta sẽ không nói gì với nàng ta nữa, chúng ta mau về thôi."

Lý Tú Hoàng cười thâm trầm: "Người cũng biết tình huống của ta thế nào rồi đấy."

"Nếu như người dám xảy ra chuyện gì ta nhất định sẽ khiến nàng ta chôn cùng."

Lý Tú Hoàng khẽ run lên, không nói gì thêm. Tôi bị cuộc đối thoại của bọn họ làm cho hồ đồ rồi.

Lý Nhất Phàm dìu Lý Tú Hoàng, khi ra đến cửa, bà cô liền đuổi theo: "Rốt cuộc người đã giấu ta chuyện gì?"

Bà cô nhìn về phía Lý Tú Hoàng, Lý Tú Hoàng lảng tránh, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt bà cô.

Thấy vậy, bà cô càng thêm hoài nghi, bà cô tiến lên phái trước hỏi: "Người mau nói đi!"

"Người đủ rồi đó!" Lý Nhất Phàm trợn mắt nhìn: "Ta nể mặt Lý Tú Hoàng nên mới không so đo với người, rồi một ngày nào đó người sẽ phải hối hận!"

Đang nói chuyện, Lý Tú Hoàng cũng nhin không được nữa mà phun ra một ngụm máu tươi. Cái này không chỉ có tôi mà cả Lý Nhất Phàm, thậm chí cả bà cô cũng đều biến sắc.

Ngay lúc Lý Tú Hoàng thổ huyết, miệng vết thương trên ngực hấn cũng tuôn ra một đồng máu, giống như vòi nước quên chưa tắt, máu cứ trào ra mãnh liệt nhuộm đỏ cả người hấn. Cuối cùng hấn cũng không chịu được nữa, mà ngã vào Lý Nhất Phàm, máu tươi rất nhanh đã nhuộm ướt quần áo của Lý Nhất Phàm.

"Vậy mà Tạ Nam lại đâm thủng tim người!"

Lý Nhất Phàm như rống lên. Hấn không thể tin được khi thấy sinh mệnh của Lý Tú Hoàng đang tắt dần.

Lý Tú Hoàng liều mạng giữ chặt tay Lý Nhất Phàm, gằn giọng nói: "Là ta tự nguyện."

"Người điên rồi! Chính người biết rõ..., vì sao người còn muốn ngang ngạnh chống lại..."

Lời nói của Lý Nhất Phàm còn chưa dứt, vành mắt hấn đã đỏ lên.

Lý Tú Hoàng nở một nụ cười yếu ớt: "Người... Người một ngày nào đó, cũng sẽ biết đến thôi."

"Người đến bây giờ còn không muốn để cho nàng ta thấy nàng ta đã làm tổn thương đến nhường nào sao?"

Lý Nhất Phàm đột nhiên nhớ ra cái gì đó, luống cuống tay chân lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra tay một viên thuốc rồi đưa đến miệng Lý Tú Hoàng. Lý Tú Hoàng muốn đưa ngăn cản, thế nhưng mà hấn căn bản không còn khí lực để giơ tay lên.

Sau khi ăn viên thuốc kia xong, Lý Tú Hoàng dường như khôi phục lại chút khí lực, cười khổ nói: "Người biết rõ... nó là vô dụng, tội gì phải... lãng phí. Trở về đi!"

Câu nói sau cùng của hắn chứa đầy sự bất đắc dĩ. Lý Nhất Phàm ôm Lý Tú Hoàng, không hề nhìn chúng tôi mà đi nhanh ra ngoài. Bà cô cũng sững sờ nghe cuộc đối thoại của hai người họ, bà cô ngơ ngác nhìn cây kiếm trên tay mình, trên thân kiếm vẫn còn một vết máu loang lổ.

"Bà cô."

Tôi nhẹ nhàng gọi bà cô một tiếng, thế thể bà cô run lên, trong chốc lát bà cô đã hồi phục tinh thần.

"Đồng Đồng, cháu trở về đi, ta mệt mỏi rồi." Thanh âm của bà cô rất mệt mỏi.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 54

Sau khi rời đi, tôi liền trông thấy Cố Nam Phong đang ở bên ngoài. "Ta thấy rồi, bọn họ cũng nên có một kết quả."

Cố Nam Phong nói lời này là muốn an ủi tôi, nhưng tôi vẫn rất đau lòng. Tôi hỏi: "Lý Tú Hoàng có thể...."

"Không có bất kỳ hi vọng rồi." Cố Nam Phong đơn giản nói xong câu đó, rồi vỗ vỗ bả vai tôi: "Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem xem."

Tôi im lặng nhẹ gật đầu, Cố Nam Phong đưa tôi và Hạ Dương ra phía sau núi. Có Cố Nam Phong dẫn đường, chúng tôi không tốn nhiều công sức đã tới được cấm địa ở phía sau núi. Đây là nơi tôi chưa bao giờ đi qua. Cố Nam Phong dừng lại trước một tấm bia đá.

"Hai người đi theo bước chân của ta, không được phép đi sai."

Mới đầu hẩn đi khá chậm, tôi còn có thể đuổi kịp, nhưng sau đó tốc độ của hẩn lại càng ngày càng nhanh, tôi gần như là bị hoa mắt. Tôi dốc hết sức lực, liều mạng đi theo sát bước chân hẩn.

"Đến rồi."

Vừa dứt lời, Cố Nam Phong ngừng lại, tôi còn không có kịp phản ứng nên thoáng cái đã đâm vào người hẩn. Tôi che trán, nhìn cảnh sắc xung quanh. Một cái cửa động đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng tôi. Lý Nhất Phàm nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân nhưng hẩn cũng không

ngẩng đầu, chỉ ngón người nhìn Lý Tú Hoàng đang nằm trên giường. Cho dù là tôi cũng có thể nhìn ra hẳn ra không sống được bao lâu nữa.

"Hắn và Tạ Nam cũng là minh hôn, nhưng mệnh hắn không được tốt như người, cho tới bây giờ Tạ Nam cũng chưa từng nguyện ý." Lý Nhất Phàm đột nhiên mở miệng, nói với Cố Nam Phong.

"Khi còn bé, Tạ Nam đã xông vào cấm địa, đi mãi không ra được. Tiểu hài tử bảy, tám tuổi, đừng nói trời tối, cho dù là ban ngày nhưng một mình ở trong núi cũng rất nguy hiểm. Chính vào lúc đó, nghĩa huynh của ta đã gặp nàng."

Chẳng trách Lý Nhất Phàm lại đối với Lý Tú Hoàng như vậy. Chắc hẳn tình cảm giữa hai người bọn họ rất sâu nặng mới có thể làm một tên cà lơ cà phất như Lý Nhất Phàm biến thành cái dạng này. Nói đến đây, hắn ngừng lại.

Tôi nhin không được chen miệng nói: "Sau đó thì sao?"

Lý Nhất Phàm khẽ cười một tiếng: "Bất quá chỉ là tiếng sét ái tình, vừa gặp đã yêu thôi. Ta cũng không biết rõ Tạ Nam có gì mà khiến hắn phải hy sinh nhiều như vậy."

"Sau khi Tạ Nam được nghĩa huynh ta đưa về thì bệnh nặng một hồi, cũng nhớ không rõ rốt cuộc là ai đã đưa nàng ta trở về đây."

"Chớp mắt, cô bé ấy đã lớn, đã có người mình thích. Chỉ có người nam nhân kia, vẫn yên lặng ở tổng bóng tối bảo vệ cô bé ấy."

Nghe đến đó, tôi liền biết nhất định sau đó đã có biến cố xảy ra, bằng không thì, Lý Tú Hoàng đã lựa chọn yên lặng bảo vệ bà cô rồi, cũng sẽ không đột nhiên xuất hiện trước mặt bà cô. Tuy tôi chưa rõ chuyện giữa bà cô và Lý Tú Hoàng lắm, nhưng tôi chắc chắn, đây chính là bi kịch.

Quả nhiên, Lý Nhất Phàm nói tiếp: "Cô bé kia muốn kết hôn cùng với người nam nhân mà cô ấy thích, vốn người nam nhân kia đã quyết định từ bỏ. Nhưng đột nhiên có một ngày, người nam nhân đó phát hiện người kia không thật lòng thích cô bé, hẳn phát hiện cô bé kia đã bị lừa dối."

"Hắn tìm được cô bé kia, nói cho nàng biết chân tướng, nhưng cô bé ấy vẫn tin tưởng người chồng chưa cưới của mình."

"Hắn tình nguyện khiến cô bé ấy hận hắn, cũng không muốn nàng gả cho một kẻ giả nhân giả nghĩa, một tên tra nam không bằng cầm thú. Vậy là hắn đã ép buộc cô bé kết hôn với hắn. Trong lúc này, người nam nhân kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã chết, nhưng cô bé ấy vẫn cho rằng người giết chết chồng chưa cưới của mình là hắn."

Hạ Dương hiếu kỳ nói: "Vì sao?"

Lý Nhất Phàm nói: "Đơn giản là hắn đã từng nói qua một câu: Ta tình nguyện giết chết hắn, cũng sẽ không để nàng gả cho hắn ta!"

Cố Nam Phong cau mày nói: "Cho nên Tạ nam liền cho rằng là Lý Tú Hoàng giết người nàng thích?"

"Những thành kiến chủ quan và những lời nói dối của hai người đó đã xáo trộn sự thật." Lý Nhất Phàm thở dài nói: "Tên nam nhân kia bị ngài huynh ta cảnh cáo, hẳn sợ sự việc bại lộ, nên đã ra tay trước, cản ngược lại ngài huynh ta, hơn nữa Tạ Nam thích hắn ta, đương nhiên sẽ coi những lời hắn ta nói là thật."

Sự cố chấp và thành kiến của bà cô tôi cũng đã được lĩnh giáo. Xác thực rất khó có thể làm thay đổi cách nhìn nhận của bà. Huống chi, thời gian dài như vậy, mối cừ hận ấy, dường như đã trở thành một thói quen. Tuy nhiên mấy người chúng tôi không giống họ, nhưng chúng tôi cũng không khỏi trầm mặc.

"Khụ, khụ khụ." Một hồi tiếng ho khan vang lên, phá vỡ bầu không khí trầm mặc làm người ta khó chịu.

Sau đó Lý Tú Hoàng phun ra một ngụm máu tươi. Lý Nhất Phàm nhanh chóng ôm lấy hãn, muốn giúp hãn cầm máu, nhưng lại không có cách nào khiến máu ngừng chảy ra được. Trái tim hãn đã bị bà cô đâm thủng, hãn ta đã vô phương cứu chữa rồi.

Hạ Dương khó hiểu nói: "Hãn là tiên, sao lại có thể bị thương nặng như vậy?"

"Bởi vì hãn đối với Tạ Nam hoàn toàn không có phòng bị, vì thành toàn cho nàng ta, cũng vì thỏa lòng muốn chết của hãn."

Lời này là Cố Nam Phong nói, vẻ mặt của hãn rất bình tĩnh, nhưng khi về giường của Lý Tú Hoàng thì mắt lại ánh lên vẻ kính trọng.

"Ta sẽ không để cho người chết! Người mà chết ta nhất định sẽ khiến con tiện nhân kia đền mạng!" Lý Nhất Phàm nâng Lý Tú Hoàng dậy, truyền quý khí vào người hãn, muốn cố gắng kéo dài tính mạng của hãn. Nhưng chưa được bao lâu, Lý Nhất Phàm cũng không chống đỡ nổi..

Cố Nam Phong nhanh chóng tiến lên ôm hãn ra: "Người điên rồi sao? Vừa rồi người đã vận hết quý khí sang người Lý Tú Hoàng rồi, nếu cứ như vậy..., người cũng sẽ không chịu nổi đâu."

Lý Nhất Phàm vẫn đang cố chấp muốn kiên trì, Cố Nam Phong lại bảo Hạ Dương kéo Lý Nhất Phàm ra, thay Lý Nhất Phàm giúp Lý Tú Hoàng kéo dài tính mạng.

"Nam Nam,..." Một tiếng gọi nỉ non truyền ra từ miệng Lý Tú Hoàng. Tôi thấy nghe được liền lập tức chạy ra ngoài, hi vọng có thể bù đắp cho sai lầm của bản thân.

Cố Nam Phong trông thấy tôi rời đi, hẳn cũng không gọi tôi lại. Tôi chạy đến chỗ ma trận. Không biết nên đi ra ngoài như thế nào. Lúc này Hạ dương tới, dẫn tôi đi ra ngoài. Chúng tôi cùng đi tới chỗ của bà cô.

"Bà cô." Tôi vừa gọi vừa lấy tay đập cửa phòng.

"Két.." Một tiếng, cửa phòng bị tôi đẩy ra. Nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, tôi thấy bà cô đang ngồi lẳng lặng ở bên giường, quần áo cũng chưa thay, cũng không có mở đèn. Xem ra bà cô đã ngồi như vậy được một khoảng thời gian dài rồi.

Thấy tôi đến, bà cô liền kinh hãi, vội vàng hỏi tôi: "Cháu tới đây làm gì?"

Lúc ấy tôi vội vàng, cũng không có chú ý tới cử động khác thường của bà cô. Tôi kéo bà cô đi ra ngoài, vội vàng muốn đưa bà cô đi nghe Lý Nhất Phàm kể lại chuyện xưa một lần nữa. Bà cô rất nghe lời, mặc kệ tôi lôi kéo bà đi. Đi vào trong động, Lý Tú Hoàng đang nằm trên giường.

Tôi dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, bất giác nói: "May quá, còn kịp."

"Người tới đây làm gì?"

Lý Nhất Phàm nhìn thấy bà cô, hẳn liền như nổi điên, thoáng cái đã phi tới túm chặt cổ áo của bà cô: "Người không phải vẫn luôn muốn hẳn tan thành mây khói ư? Hiện giờ hẳn sắp tan thành mây khói rồi, người vui chưa? Người hài lòng chưa?"

Bà cô không chút nào phản kháng, thậm chí có chút tỉnh táo nói: "Còn có cái gì là ta không biết hay sao?"

Lý Nhất Phàm cười lên ha hả: "Người không biết thì thôi đi."

"Người đột nhiên nhập đạo, nếu không phải là do thiên phú quá lớn thì người cho rằng tại sao mỗi lần người giết quỷ xong người đều có thể an toàn rút lui? Thậm chí còn không phải chịu bất kỳ tổn thương nào?"

"Người cho rằng người có thể phong ấn thục tiên sao? Nếu như không phải hấn nguyện ý, ngay cả một góc áo của hấn người cũng đừng hòng đụng vào được!"

Càng nghe Lý Nhất Phàm nói Lý Tú Hoàng đã vì bà cô mà làm hết thảy, tôi càng cảm thấy lòng chua xót, khó chịu.

"Người giết ta đi, để báo thù cho nghĩa huynh người." Bà cô vẫn đang duy trì vẻ mặt kiên định. Chỉ là trong lời nói vẫn nghe ra sự ghen ngào chua xót.

"Người cho rằng ta không dám sao?"

Lý Nhất Phàm bóm mạnh hơn, sắc mặt bà cô đỏ bừng, không chút phản kháng. Bà cô nhìn chăm chăm vào Lý Tú Hoàng đang nằm trên giường, khóe mắt từ từ đỏ lên.

Tôi muốn đi tới ngăn cản, nhưng Cố Nam Phong giữ chặt tay tôi lại, khe lắc đầu. Đây là ân oán tình thù giữa mấy người bọn họ, cũng là bà cô tôi nợ hấn, người ngoài cuộc không thể nhúng tay vào được.

"Xin... Lỗi!"

Có lẽ là bà cô cảm giác mình sắp chết rồi, nên đã thốt ra lời xin lỗi. Thế nhưng mà người đã sắp chết, quỷ cũng sắp tan thành mây khói, bây giờ nói những lời này còn có nghĩa gì?

"Tạ Nam!"

Đột nhiên một tiếng gọi vang lên, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía giường của Lý Tú Hoàng. Rất khó có thể tin tiếng gọi mạnh mẽ ấy lại được phát ra từ một con quỷ sắp tan thành mây khói.

Cho dù là đang hôn mê, nhưng chỉ cần cảm giác được bà cô đang gặp nguy hiểm là hẳn sẽ tỉnh lại. Lý Tú Hoàng gắng gượng ngồi dậy, ôn nhu nói: "Nam Nam, là người sao?"

Tôi chưa từng nghe qua tiếng gọi nào ôn nhu đến vậy, cho dù là người có tâm địa sắt đá, cũng có thể nghe ra tiếng gọi này hàm chứa bao nhiêu tình cảm.

Bà cô cuối cũng không nhịn được nữa mà bổ nhào vào lòng Lý Tú Hoàng. Bà cô ôm hẳn thật chặt, tôi không ngờ vào giờ khắc này bà cô lại khóc lóc đến đáng thương như thế.

"Ta không phải là đang nằm mơ đấy chứ?"

Tinh thần Lý Tú Hoàng bừng sáng, hẳn cảm thấy đây là điều hạnh phúc nhất trong đời hẳn.

"Là ta, là ta." Bà cô cũng không nói ra được lời nào, chỉ có thể nghẹn ngào lặp đi lặp lại một câu nói đó.

"Thật tốt, cuối cùng ta... "

"Đừng! Đừng!" Tiếng hét thê lương của bà cô vang lên dữ dội.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 55

Hiện giờ tôi mới phát hiện, không phải là bà cô không có cảm tình với Lý Tú Hoàng. Có lẽ ngay cả chính bà cô cũng không phát hiện ra, cho dù là lúc bà cô nghiêng rãnh nghiêng lợi nói muốn giết hăn, dù cho bà cô làm tổn thương hăn, thì trên vẻ mặt của bà cô vẫn nhàn nhạt lộ ra chút tâm ý.

Lý Tú Hoàng còn chưa nói hết câu đã tan thành mây khói ngay trong lòng bà cô. Cuối cùng từng người họ cũng đã đạt được ước nguyện của mình rồi. Bà cô dựa vào giường kêu gào, dường như đang muốn phát tiết vì những lỗi lầm của mình. Lý Nhất Phàm nhìn thấy bà cô như thế, cuối cùng cũng chỉ thở dài, sau đó quay người rời đi. Cũng không biết Cố Nam Phong và Hạ Dương đã rời đi từ lúc nào. Tôi thấy bà cô đang gục mặt xuống giường khóc, tôi có chút không đành lòng liền đi tới an ủi.

"Bà cô, lúc ra đi hăn đã biết tâm ý của bà cô, hơn nữa hăn cũng đã chấp nhận lời xin lỗi của bà cô rồi, chuyện này đối với hăn mà nói đã là niềm vui sướng lớn nhất rồi."

"Không! Hăn không biết lòng ta! Cái gì hăn cũng không biết! Tất cả đều đã quá muộn!"

Bà cô như chìm đắm trong sự trách, đem tất cả mọi sai lầm đều ôm hết về mình. "Ta thật đáng chết! Thật đáng chết!"

Bà cô một mực lặp đi lặp câu nói đó, tôi sợ bà cô nghĩ không thông, nhưng tôi cũng không biết nên khuyên giải bà cô như thế nào. Nếu như là tôi, chỉ sợ cả đời này tôi cũng không có cách nào tha thứ cho chính mình. Nhưng sự việc đã đến nước này, không ai có thể thay đổi được gì.

Sau khi tôi tiễn bà cô về nhà nghỉ ngơi, chờ ba mẹ tôi cũng đã ngủ say nhưng tôi và Cố Nam Phong đều không buồn ngủ chút nào, hai chúng tôi đứng lẳng lẳng ở trong sân. Tôi quay đầu nhìn Cố Nam Phong, hăn cũng đang nhìn tôi. Tôi nhào vào trong lòng hăn, ôm hăn thật chặt, sợ hăn giống như Lý Tú Hoàng, một ngày nào đó hăn sẽ biến mất khỏi thế gian này, và tôi và hăn sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa

Sáng sớm hôm sau tôi đi gọi bà cô dậy ăn cơm thì tôi phát hiện trong phòng của bà cô không có người, chỉ để lại một tờ giấy. Trên thư nói, năm đó có một người mặc áo đen cho bà cô cái bùa chú đó, bà cô chỉ biết đó là một người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi, còn những thứ khác thì bà cô cũng không nhớ rõ lắm. Nhưng bà cô cảm thấy đó có thể là người của âm sơn phái. Nhưng đó có thể là nguwoif có địa vị cao trong âm sơn phái, dù sao trong âm sơn phái có rất ít người có bùa chú đó. Trên thư bà cô cũng đã thừa nhận những lỗi lầm mà bà đã phạm phải, bà cô xin lỗi tôi và Cố Nam Phong.

Cuối cùng, bà cô còn nói cho tôi cái thanh kiếm ở trong phong của bà, để tôi dùng nó phòng thân. Nhìn nội dung trên thư, trong lòng tôi có một dự cảm chẳng lành. Tôi vội vàng đi tới căn phòng của bà cô ở miếu đạo sĩ, nhưng trong phòng cũng không thấy bóng dáng của bà cô đâu. Sau khi để lại bức thư kia, bà cô có thể đã đi đâu?

Hỏi mọi người ở trong miếu thì bọn họ đều nói chưa gặp bà cô. Tôi cũng không định hỏi lại bọn họ, tôi bảo bọn họ nhanh chóng chia nhau ra tìm bà cô. Nếu không nhanh thì không kịp nữa rồi.

Đúng lúc này, có người vội vàng chạy tới, hô to: "Không xong rồi, không xong rồi, quán chủ treo cổ tự tử rồi."

"Người dám nói lung tung cái gì đó, xem ta xé nát miệng người bây giờ!"

Một lão đạo cô trong rất quen mắt, bà ấy là người đã đi cùng với bà cô ngày hôm qua. Nghe mấy đạo cô trẻ tuổi xưng hô, có vẻ như lão đạo cô này tên là "Thanh Tịnh Tử".

Chúng tôi đi theo người báo tin ra hậu viện, thi thể bà cô đã buông xuống. Bà cô đã chết một cách yên bình, bên cạnh thi thể của bà cô tôi không thấy hồn của bà. Thường thì hồn phách đều ở bên cạnh thi thể một khoảng thời gian. Nhưng tôi đã xem kỹ vài lần, cũng không thấy hồn phách của bà cô đâu.

Thanh Tịnh Tử đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn nén hương trên mặt đất: "Ai đã chọn loại hương trừ tà này?"

"Loại này hương chỉ có Quán chủ mới có." Một cái tiểu đạo cô nhút nhát đáp. Ngụ ý của cô ấy rất rõ ràng, rất có thể là bà cô đã tự tử.

"Nói hươu nói vượn, đang yên đang lành tại sao bà ấy lại phải làm như vậy!" Thanh Tịnh Tử rống lên.

Tôi không biết hương trừ tà là vật gì, nhưng nghe tên thì tôi cũng biết được công dụng của nó.

Tôi cả kinh nói: "Hồn phách của bà cô bị xua đi là vì cái này?"

"So ra thì còn nghiêm trọng hơn!" Thanh Tịnh Tử nhìn tôi nói.

Sắc mặt của mấy lão đạo cô xung quanh cũng rất khó coi, chỉ có những tiểu đạo cô là giống như tôi, không biết mấy người họ đang tức giận cái gì.

Tôi thấy Thanh Tịnh Tử không định nói cho tôi biết, tôi liền đeo bám đến tận phòng của bà ấy để hỏi rốt cuộc là chuyện gì. Dù sao người bị chết đó cũng là bà cô của tôi, tôi cũng không biết cái chết của bà cô có gì kỳ quặc.

Thanh Tịnh Tử thấy tôi nói cũng có đạo lý, lại thấy một mình tôi ở chỗ này, lên mới giải thích: "Hương trư tà có biện pháp làm hồn phi phách tán. Hương trư tà đã đốt được một nửa. Rất có thể hồn phách đã bị kẻ xấu bắt đi để luyện thành con rối."

Trong lòng tôi run lên, tôi vội vàng hỏi: "Có phải nhầm rồi không, là do gió to quá nên mới thổi tắt hương?"

"Bất luận gió có mạnh cỡ nào thì hương trư tà cũng sẽ không bị thổi tắt." Thanh Tịnh Tử khẳng định nói: "Chuyện này khẳng định có kẻ xấu quấy phá."

Nói xong, bà ấy đập tay xuống bàn, hùng hồn nói: "Đừng để ta bắt được hãn!"

Hiện tại xem ra, bà cô đúng thực là bà cô đã tự sát, bà đốt hương trư tà lên chính là vì muốn cùng với Lý Tú Hoàng bị hồn phi phách tán. Nhưng lúc bà cô vừa mới chết có người tới có ý dập tắt hương trư tà và mang hồn phách của bà cô đi. Người kia là ai? Người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là kẻ ở âm sơn phái. Hãn là người rất có khả năng gây án. Phái âm sơn có khả năng khống chế hồn phách, còn nữa, hãn sợ bà cô tiết lộ tin tức của hãn cho tôi biết. Cho dù bà cô không treo cổ tự tử, chỉ sợ cũng khó có thể thoát khỏi hãn ta. Tôi thậm chí còn nghĩ, trước kia không phải là hãn ta không muốn giết bà cô, mà là bởi vì có sự tồn tại Lý Tú Hoàng nên hãn vẫn luôn không thực hiện được. Nhưng hãn không biết rằng, trước khi chết bà cô đã đem tất cả những chuyện mà bà cô biết nói cho tôi.

Chỉ mười hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, tôi không ngờ tới lại có biến cố này. Tôi thề tôi sẽ tìm ra kẻ đã đứng sau tất cả mọi chuyện này! Kẻ đã cướp đoạt hồn phách của bà cô và Tạ Linh Linh cùng biết bao nhiêu người vô tội khác nữa! Tôi không thể để hãn tiếp tục có cơ hội hoành hành như vậy nữa.

Cố Nam Phong đưa tôi về trường học rồi rời đi. Hắn nói mấy ngày này hắn sẽ đi điều tra phái âm sơn một chút, bảo tôi ngoan ngoãn đi theo Viên Tam học tập. Không cần hắn nhiều lời, tôi cũng sẽ cố gắng chăm chỉ học những gì mà Viên Tam dạy cho tôi. Ai ngờ, Viên Tam giới còn chưa kịp dạy tôi cái gì, người áo đen kia đã lại một lần nữa xuất thủ. Lần này động tác của hắn nhanh gọn dứt khoát khiến người ta khó mà lường trước được.

Tôi không nghĩ tới thi thể cả nhà lão Vương lại tới tìm tôi. Ngày hôm đó, sau khi ăn cơm trưa xong, trên đường tôi cùng với mấy nữ sinh trở về ký túc xá thì tôi gặp lão Vương và con của hắn. Hai người bọn họ chủ động tới chặn tôi lại, nói là có chuyện muốn nói với tôi.

Tôi thấy bọn họ dám can đảm xuất hiện giữa ban ngày ban mặt thế này, tôi rất khiếp sợ! Trong sân trường có rất nhiều người, tôi cũng không tin bọn họ dám ra tay với tôi. Tôi không đáp lại bọn họ, trực tiếp cùng với Ngụy Quỳnh đi về phía trước. Hai người bọn họ vẫn cố ý chặn đường tôi.

"Tôi không biết các người. Các người làm gì đó? Tôi báo cảnh sát đấy!"

Tiểu Vương kéo cánh tay tôi, cười nói: "Cô thật sự không biết hay là giả vờ không biết? Có muốn ta giúp cô nhớ lại không?"

Ngụy Quỳnh thấy bộ dạng không thân thiện của họ, đã ở bên cạnh lấy điện thoại ra báo cảnh sát. Có rất nhiều người nhìn về phái chúng tôi, có mấy nam sinh bên cạnh còn hỏi chúng tôi đã xảy chuyện gì.

Tiểu Vương đứng ghé vào tai tôi, nhỏ giọng nói: "Chúng ta không phải đối thủ của nhiều người như vậy, nhưng đối phó với hai tiểu nha đầu các cô chẳng lẽ bọn ta không làm gì được sao?"

Nói xong, còn sợ tôi nghe không hiểu: "Hahaha, khí lực của thi thể mạnh cỡ nào không phải là cô không biết. Cái cổ của bạn cô trong cũng thật khó coi!"

"Được, tôi đi cùng với mấy người!"

"Đồng Đồng,..."

"Em quen bọn họ, chị không cần lo lắng cho em."

Những gì tôi nói đều là sự thật, người đứng sau màn đó chắc chắn chỉ muốn hại tôi thôi, nếu như hắn ta đã muốn giết tôi, thì lúc vừa rồi tôi đã có thể chết mấy lần rồi. Nhưng hắn lại không trực tiếp ra tay giết tôi, có lẽ hắn định xử trí tôi theo cách khác. Tuy nhiên tôi cũng không biết vì nguyên nhân gì mà hắn ta lại làm như vậy. Tôi biết rõ bọn họ nói được là làm được, nên tôi khuyên Ngụ Quỳnh đừng lo lắng, còn mình thì rời đi cùng với hai tên họ Vương.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 56

Chúng tôi cùng lên một chiếc xe taxi, suốt quãng đường hai người bọn họ đều không nói với tôi một lời nào. Chúng tôi xuống xe tại một nơi vô cùng vắng vẻ, hai người bọn họ không đi nữa, mà đứng im ở đó hình như đang chờ ai tới.

Tiểu Vương hỏi tôi: "Người nam nhân bên cạnh người là ai?"

Tôi cho là bọn họ kiêng kị Hạ Dương, cho nên không dám ra tay với tôi. Tôi cũng không định dấu bọn họ sự tồn tại của Hạ Dương, dù sao Hạ Dương vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ tôi, đây cũng không phải là bí mật gì, Ngụy Quỳnh, Tống Tử Kiêu cũng biết rõ chuyện này.

"Người nói Hạ Dương à?" Tôi hỏi ngược lại: "Các người hỏi hẩn làm gì?"

Tiểu Vương phát phát tay: "Ta không muốn hỏi tên hẩn, ta muốn hỏi hẩn ta có lai lịch gì?"

Hẩn ta đã thực sự xem tôi là tù nhân của hẩn, hẩn hỏi cái gì là tôi nhất định phải trả lời cái đó sao? Tôi ỷ vào việc bọn họ không dám giết tôi, tức giận đáp: "Hẩn có lai lịch gì làm sao tôi biết được? Có bản lĩnh thì người đi mà hỏi hẩn ý!"

Tôi cũng đâu có ngu. Đừng nói tôi không biết rõ chuyện của Hạ Dương, cho dù tôi biết, cho dù là vì mạng sống, tôi cũng sẽ không đem tin tức của hẩn nói cho bọn họ biết.

Tiểu Vương tức giận nói: "Con mẹ nó người trả lời rõ ràng cho ông, bằng không thì ta sẽ cho người biết hậu quả."

"Ôi!!! A, không biết trong người người là quý gì, nhưng thoát nhìn tính tình rất hung bạo đó." Tôi trực tiếp vạch trần thân phận thực sự của bọn họ.

Tiểu Vương lộ vẻ kinh ngạc, lão Vương cười đánh giá tôi: "Không ngờ người rất có hiểu biết. Nghe nói Tiểu Hắc là do người giết chết?"

Tiểu hắc tiểu bạch gì? Tôi không rõ.

Lão Vương giải thích: "Đó chính là nam quý muốn giết người ở thôn thụy tiên đó."

Tôi nhớ lại vóc dáng cao lớn của nam quý kia, Lý Nhất Phàm vì muốn cứu tôi nên đã giết chết hắn ta, nhưng bọn họ đã hiểu lầm thì cứ để cho bọn họ hiểu lầm. Tôi biết rõ Lý Nhất Phàm sẽ không sợ bọn họ trả thù, nhưng bọn họ lại bắt tôi, tôi cũng không muốn liên lụy đến người ngoài.

Tiểu Vương nói: "Người mau nói ra thân phận của Hạ Dương, bằng không thì người cũng đừng mong toàn thân."

Tôi lần nữa cao giọng nói tôi không biết lai lịch của hắn, nhưng Tiểu Vương cũng không tin tôi, thậm chí còn đe dọa sẽ bẻ gãy mấy đốt xương của tôi. Tôi biết rõ tôi đã hấn phát bực, hắn ta nhất định nói được là làm được. Dù sao bọn họ chỉ cần tôi không chết. Nhưng tôi thực sự không biết! Tôi cũng không thể bịa ra một câu chuyện có trăm ngàn kẻ hở được, bọn họ nhất định sẽ không tin.

Tiểu Vương nắm chặt cánh tay tôi, thô lỗ kéo sang một bên, vẻ mặt du côn nói: "Người có chịu nói hay không? Không nói trước hết ta sẽ bẻ gãy cánh tay trái của người, nếu vẫn không nói ta sẽ lại bẻ gãy cánh tay phải của người, ta rất muốn xem xem, là xương cốt của người cứng hay là miệng người mạnh hơn."

Lúc nói lời này, hắn đã dùng sức niết chặt tay tôi, làm tôi đau đến nỗi chảy cả nước mắt.

"Tôi thật sự không biết! Người bảo tôi nói với người như thế nào chứ?"

Tiểu Vương cười nhạo một tiếng: "Ta thấy người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt."

Nói xong hắn lại định bẻ gãy tay tôi.

"Ấy ấy ấy, đừng gấp như thế." Lão Vương ngăn cản tiểu Vương, nhìn tôi cười nói: "Con gái nhà người ta chân yếu tay mềm, lỡ như người làm cô ấy ngất thì sao?"

Tiểu Vương nheo mắt, cười lạnh nói: "Vậy chẳng lẽ cứ thả cô ta đi như vậy? Rồi hai tan ngoan ngoãn về chịu phạt?"

"Đương nhiên không phải như vậy rồi." Lão Vương nhìn tôi cười nói: "Chúng ta sẽ hỏi hết các vấn đề một lần, nếu cô ta không nói, chúng ta sẽ từ từ tra tấn cô ta."

Hai người nhìn nhau cười cười, lão Vương hỏi tôi: "Gần đây có người nghe ngóng chuyện của âm sơn phái, người đó có quan hệ gì với cô?"

Thoáng cái tôi liền nghĩ đến Cố Nam Phong, nhưng tôi lại cảm thấy đây không giống với tác phong của Cố Nam Phong lắm. Hắn là người cẩn thận, xem ra cũng rất lợi hại, sẽ không bị phát hiện một cách dễ dàng như vậy.

Tôi dứt khoát không chịu thừa nhận: "Người nói cái gì, tôi hoàn toàn nghe không hiểu."

Tiểu Vương cười hỏi tôi: "Người nói lời này ai mà tin được? Người không biết người đó, vậy vì sao từ khi chúng ta ngấm vào người thì người của chúng ta thường xuyên bị giết chết?"

Nói đến đây, hắn ngừng một chút, nhìn tôi cười lạnh nói: "Người vẫn nên nói rõ cho ta biết, lão thái bà kia có quan hệ gì với người?"

Những lời này của hắn làm tôi có chút hồ đồ. Lão thái bà nào? Chẳng lẽ hắn đang nói tới bà cô sao?

"Không phải bà cô của tôi đã bị các người hại chết rồi sao? Chẳng lẽ các người còn không biết lai lịch của bà ấy?"

Vừa dứt lời, Tiểu Vương bất chợt tát tôi một cái: "Con mẹ nó người đừng có mà giả bộ hồ đồ, chúng ta nói tới ai trong lòng người tự biết rõ!"

Tôi bị cái tát của hắn làm cho hai mắt hoang mang, lỗ tai cũng ong ong, cmn, hắn ra tay nặng như vậy! Chờ đến khi hắn rơi vào tay tôi, tôi sẽ đánh hắn đến nỗi ba mẹ hắn không nhận ra hắn nữa thì thôi!

Lão Vương cười chỉ vào Tiểu Vương, khích lệ tôi: "Hắn cũng không phải là kiểu người biết thương hoa tiếc ngọc, người sớm muộn gì cũng phải nói, không bằng bây giờ nói luôn, tránh phải chịu nhiều đau đớn."

Cái này tôi thật sự không biết. Bọn họ không nói, tôi cũng không biết là có chuyện này. Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác không muốn nói chuyện với bọn họ, tùy ý để bọn họ giày vò.

Lão Vương lặng lẽ lùi về sau, ra hiệu cho Tiểu Vương tiến lên. Tiểu Vương đi đến trước mặt tôi, không chút khách khí định đánh tôi thật mạnh, ngay lúc hắn muốn chạm vào tay tôi thì hắn ta đột nhiên kêu lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất. Lão Vương kinh sợ, vừa ngẩng đầu lên, Hạ Dương đã chĩa kiếm muốn đâm vào người hắn.

"Đợi một chút, đừng giết hắn!"

Tôi vội vàng ngăn cản Hạ Dương, mặc dù Hạ Dương đã đâm vào ngực lão Vương, nhưng hồn phách bên trong hắn cũng không lập tức biến mất.

Tôi tranh thủ thời gian tiến lên hỏi: "Các người nói lão thái bà kia là ai?" Lời vừa ra khỏi miệng, tôi mới biết mình đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc đến nhường nào. Nếu như bọn họ biết thì bọn họ còn hỏi tôi làm gì. Tôi lập tức sửa lại lời nói: "Các người làm sao biết lão thái bà kia? Bà ta có để lại cái gì sao?"

Địch nhân của địch nhân là bằng hữu. Có lẽ ngày sau tôi có thể cùng với bà ấy hợp tác.

Lão Vương há miệng, muốn nói cái gì, nhưng rất nhanh máu trong miệng hắn đã trào ra, chẳng mấy chốc hắn ta đã tắt thở.

"Chuyện gì?" Hạ Dương thấy tôi hỏi vấn đề kì quái như vậy liền hỏi: "Bọn họ bắt cô tới đây làm gì?"

Tôi đem tất cả mọi chuyện kể lại cho Hạ Dương nghe, Hạ Dương nói hắn cũng không biết người kia là ai. Trên đường trở về, tôi hỏi hắn sao lại biết tôi gặp nguy hiểm?

Hạ Dương nói: "Ngụy Quỳnh gọi điện thoại, báo cho ta biết."

Tôi âm thầm đánh giá Hạ Dương, Ngụy Quỳnh làm sao biết số điện thoại của hắn? Hắn và Ngụy Quỳnh ở cùng nhau lúc nào vậy? Sao tôi không phát hiện ra?

"Cô đừng nhìn ta với ánh mắt đó?" Hạ Dương khó chịu nói: "Không phải cô nói cho cô ấy biết số điện thoại của ta sao?"

Hạ Dương nói lời này cũng rất đúng. Tôi cười cười không nói gì. Vì phòng ngừa tôi lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Hạ Dương lúc nào cũng theo sát tôi, theo tôi đi học.

Sau khi tan học, tôi đi toa-lét, Hạ Dương cũng muốn đi theo tôi. Tôi nhanh chóng ngăn cản hắn, rồi nói tôi chỉ đi vệ sinh một lát thôi, sẽ không

có chuyện gì đâu.

Lúc tan học, ở toa-lét có khá nhiều người, tôi cũng phải chờ khá lâu mới có chỗ. Giải quyết xong, tôi muốn mở cửa toa-lét ra nhưng không thể nào mở được. Tôi rõ ràng nghe thấy bên ngoài có tiếng nói của nữ sinh, tôi nghĩ đây là trò đùa dai của ai đó.

"Ai đang ở bên ngoài kéo cánh cửa vậy? Có thể buông cửa ra được không?"

Tôi liên tiếp hỏi vài câu, nhưng bên ngoài không có ai đáp lại. Tình huống này có chút không đúng nha! Cho dù là giờ chơi thì tối thiểu ngoài cửa cũng sẽ có người đáp lại chứ? Hiện giờ tôi không nghe được ngoài cửa có ai đang nói chuyện nữa, giống như chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi, tất cả mọi người đã biến mất. Không có khả năng! Lúc tôi vào phòng vệ sinh, bên ngoài có rất nhiều người đang đứng chờ.

Tôi có chút sợ hãi, bắt đầu la to. Tôi hỏi có ai nghe thấy tôi nói không, sao tôi lại không mở cửa ra được. Đáp lại tôi, vẫn là sự yên tĩnh đến đáng sợ. Ngay lúc tôi cho rằng không có ai, thì bên ngoài chợt truyền đến tiếng giày cao gót "cộp, cộp, cộp." Âm thanh đó dừng trước cửa phòng toa-lét tôi đang ở, xuyên qua khe cửa phía dưới, tôi thấy một đôi giày cao gót màu đỏ sẫm ở đó. Giày cao gót màu đỏ? Đây thường là phụ kiện của các ma nữ! Tôi thậm chí còn có thể tưởng tượng ra, ngoài cửa có một nữ quý mặc quần áo đỏ sẫm, hai con mắt của cô ấy nhìn tôi đầy oán hận. Tôi và cô ấy không thù không oán, cô ấy đứng ở trước cửa toa-lét chỗ tôi làm gì? Hẳn là cô ấy muốn đi vệ sinh?

Tôi có chút bội phục chính mình, dưới tình huống như này mà tôi còn có thể nghĩ ra chuyện như vậy. Tôi lui về phía sau một bước, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Nguyễn Quỳnh: "Ai đang ở ngoài cửa?"

Bên ngoài vẫn không có tiếng nói chuyện, thế nhưng tôi có thể nhìn thấy rõ đôi chân trắng bệch trong đôi giày cao gót màu đỏ kia. Điện thoại cũng không gọi được, trong lòng tôi biết không tốt, tôi bất giác sờ túi áo, phát hiện trong túi áo tôi vẫn còn hai lá bùa chú mà trước kia Viên Tam đã bán cho tôi. Tôi lấy hai lá bùa ấy ra, chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 57

Tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, nhưng không biết bọn họ nói cái gì, một lúc sau, tiếng giày cao gót lộp cộp lại vang lên, chẳng mấy chốc đã đi xa. Tôi để phòng cảnh giác, có thể dùng dăm ba câu đuổi được lệ quý, chắc hẳn thực lực của người kia không thể khinh thường. Điện thoại không thể gửi được tin nhắn, cũng không gọi điện được, tôi biết hiện giờ tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Có một thứ chất lỏng nhỏ xuống đầu tôi, tôi nghĩ trần nhà bị dột. Tôi đưa tay lên sờ đầu, thì thấy có vật gì đó dính dính, kèm theo đó là máu đen. Một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mũi tôi, tôi ghét bỏ lắc lắc tay, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên trên, phát hiện Trương Dương đang nằm trên trần nhà. Sợi dây thừng trên cổ cô ấy chuyển động, lượn lờ xung quanh tôi. Một thứ gì đó như máu và nước dãi cứ chảy xuống từ khóe miệng cô ta.

"Ha ha ha. Ha ha ha" Thấy tôi nhìn, Trương Dương chậm rãi bay từ trên trần nhà xuống, đứng đối diện với tôi. Cô ấy vẫn như cũ, đầu cúi thấp, hai lòng trắng trợn ngược lên nhìn tôi.

Bộ dáng, tính cách như vậy, đừng nói một người đẹp trai như Tống Tử Kiêu không thích cô ấy, cho dù là một kẻ đàn bì mù một mắt. Cũng sẽ không thèm nhìn cô ấy.

"Tôi đã nói với cô rồi, giữa tôi và Tống Tử Kiêu là trong sạch, tại sao cô không tin điều đó?" Tôi cảm thấy hơi bất lực trong việc thuyết phục cô ấy.

Trương Dương chậm rãi tới gần tôi: "Ha ha ha, bất luận là ai, chỉ cần đến gần Tống Tử Kiều của ta, ta đều muốn giết ả!"

Không gian trong toa-lét không lớn, hai người đứng có vẻ hơi chật, tôi phải lách mình vào vách tường để tránh né cô ấy, nhưng cô ấy lại cứ muốn tiến sát đến trước mặt tôi. Tôi âm thầm cầu nguyện Hạ Dương có thể phát hiện ra tôi đang gặp nguy hiểm, lập tức có thể chạy đến cứu tôi. Vậy nên việc đầu tôi cần làm là cố gắng kéo dài thời gian.

Nghĩ tới đây, tôi buộc mình phải đối mặt với mặt quỷ ghê rợn kia, rồi cười nói: "Trương Dương, tôi biết rõ cô thích Tống Tử Kiều, thế nhưng mà..."

"Đừng nói nhảm nữa, chịu chết đi!"

Tôi còn chưa nói hết đã bị cô ấy cắt ngang, cô ấy dùng dây thừng ghì chặt cổ tôi. Tôi vội vàng không kịp chuẩn bị nên làm rơi mất một lá bùa xuống bồn cầu. Cmn! Tôi giãy dụa cũng vô ích, khí lực của cô ấy rất lớn, rất nhanh tôi đã bị cô ấy làm cho choáng váng. Ngay lúc tôi sắp bị ghì chết, tôi mới chợt nhớ ra trong tay tôi vẫn còn một lá bùa chú. Tôi dùng tốc độ nhanh nhất dán nó lên cánh tay của cô ấy.

Một tiếng hét thảm thiết đột ngột vang lên, cổ tôi được buông lỏng, tôi đặt mông ngồi xuống bồn cầu, mãi vẫn chưa có sức đứng dậy nổi. Cũng may vừa rồi khi đi vệ sinh xong tôi đã xả nước rồi! Một lát sau khi tôi vừa đứng dậy, tôi chợt nghe thấy bên ngoài có người gọi tên tôi, hình như là tiếng của Ngụy Quỳnh.

Tôi suy yếu lên tiếng, Ngụy Quỳnh nhìn thấy bộ dáng của tôi, liền lấp bắp kinh hãi: "Đừng nói là mày ngủ quên ở trong nhà vệ sinh nha? Sao trên người mày thối vậy?"

Nước bọt và máu của con quỷ kia đều rỏ lên đầu tôi, tôi không thối thì thối? Tôi vuốt vuốt cổ để thuận tiện hít thở. Lúc này Ngụy Quỳnh mới phát

hiện trên cổ tôi có vết hằn.

"Chẳng lẽ có người muốn giết mày ngay trong nhà vệ sinh?" Nguyệt Quỳnh lớn tiếng hỏi, Hạ Dương đang đứng chờ ở ngoài cửa, lập tức vọt đến. Trông thấy bộ dạng này của tôi, rất nhanh hắn đã hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hắn tự trách: "Có lẽ ta phải đi theo cô mọi lúc mọi nơi!"

Tôi được hai người họ dìu ra ngoài. Trở lại ký túc xá, tôi tắm rửa lại thật sạch rồi thay bộ quần áo của Nguyệt Quỳnh. Tự nghĩ bản thân, tôi vẫn cảm giác mình có chút thối thối.

Từ sau khi trải qua những việc không may này, Hạ Dương thật sự đã ở cạnh tôi 24/24. Tôi hơi có động tĩnh gì là hắn lại hỏi tôi có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Vừa nghĩ tới Trương Dương tôi lại đau hết cả đầu, hiện giờ cái gì tôi cũng không biết. Đừng nói là trừ quỷ, thậm chí ngay cả chính mình tôi cũng khó bảo vệ. Tôi cảm giác được, sư phụ của tôi chỉ được cái tiếng. Bởi vì hắn thu nhận tôi làm đồ đệ đã lâu, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn, hắn đều chỉ bảo tôi làm mấy việc lật và lật vật.

Đến bạch phố, tôi gặp sư phụ nói chuyện, ý muốn ông ấy dạy cho tôi một ít chiêu thức, hoặc là cho tôi một bảo vật nào đó để tôi phòng thân.

Ai ngờ sư phụ tôi sau khi nghe xong liền mắng tôi một trận toí bời.

"Người nhìn xem người đã làm được những gì! Người nói một chút người cũng" Sư phụ ôm ngực đau lòng nói: "Những lá bùa chú kia đều ẩn chứa phép thuật của ta, tương lai nó sẽ là vật ta dùng để truyền lại cho đồ tôn đó! Bán cho người khác cũng là giá trên trời, vậy mà đều bị người lại làm lãng phí mất một lá."

Tôi biết rõ hắn đang chỉ chuyện tôi làm rơi bùa chú xuống toa-lét, tôi yếu ớt biện giải cho mình: "Không phải còn vẫn sử dụng được một cái sao?"

Mấy cái bùa chú đó đều mốc meo cả rồi, vậy mà còn nghĩ đến việc cho con cháu, truyền từ đời này sang đời khác! Còn nói là bán với giá trên trời? Sao hử không đi cướp của của người ta luôn đi?

"Ta cảm thấy rất xấu hổ khi nói chuyện với người." Tôi liên tiếp lui về phía sau, bởi vì ngón tay của hắn cứ chọc chọc vào trán tôi.

"Người chỉ cần tùy tiện dán lên người hoặc trán cô ta, thì bất kể thế nào cô ta cũng không chạy thoát được. Nhưng người thì lại ngược đời như vậy, chỉ nhẹ nhàng dán lên tay cô ta. Người cho rằng cô ta muốn người gãi ngứa cho à?"

Sư phụ ôm ngực, thống khổ nói: "20000 nhân dân tệ của ta, cứ thế bị người làm rơi xuống nhà vệ sinh!"

Tóm lại, cuối cùng sư phụ ta nói muốn cho tôi hai lá bùa chú để tôi đổi phó với quý. Tôi đã để cho nữ quý kia trốn thoát nên hắn sẽ quyết định mặc kệ sự rắc rối của đồ đệ, để tôi tự mình dọn dẹp cái mớ hỗn độn này. Chờ đến khi tôi tiêu diệt được nửa quý này, sư phụ mới dạy tôi vẽ các loại bùa chú.

Lại nói tôi còn có một vị sư huynh, nhưng đến nay tôi vẫn chưa gặp hắn. Nghe nói hắn tài mạo song toàn, là đệ tử mà sư phụ tôi đặc ý nhất, đương nhiên, trước đó sư phụ cũng chỉ nhận mình hắn làm đồ đệ. Từ khi thu nhận tôi, sư phụ tôi đặc biệt hoà niệm cái vị đại đồ đệ kia.

Hôm nay, lúc đang ở trong tiệm thì đột nhiên Lý Húc Dương đến. Hắn vừa đi vừa có chút tức giận hỏi tôi: "Nha đầu, sư phụ người đang nơi nào?"

"Sư phụ vừa mới đi ra ngoài rồi, ông tìm ông ấy có chuyện gì sao?"

Không biết tại sao, gần đây tôi có cảm giác sư phụ đang trốn Lý Húc Dương. Trước kia sư phụ tôi cho dù không có chuyện gì cũng muốn đi trêu

lão đầu mập mạp này, nhưng hiện giờ thấy Lý Húc Dương ông ấy đều tránh đi đường vòng.

Sắc mặt Lý Húc Dương tái nhợt nói: "Chờ hẩn trở về, người bảo hẩn tới tìm ta một lát."

Tôi thấy sắc mặt hẩn không tốt, nên cũng không để lời nói của hẩn ở trong lòng, nhưng cũng không hiểu sao hôm nay mãi mà sư phụ vẫn chưa về. Lúc tôi đang ngồi một mình ở trong tiệm đọc sách, tôi cảm thấy ánh nắng ngoài cửa bị chặn lại, hình như có ai đó đi vào. Tôi vừa ngược mắt lên nhìn thì trông thấy một người đàn ông cao lớn, hẩn khoác một cái balo, đang đứng đối diện nhìn tôi.

Để thoát khỏi hình tượng ăn cơm chùa, tôi lập tức đứng dậy, cười nói: "Hoan nghênh quý khách đến với văn phòng Viên Tam, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài?"

Người đàn ông kia vẫn đứng im nhìn tôi, sau đó hẩn lại lui về phía sau vài bước. Mắt hẩn nhìn lên biển hiệu, hỏi tôi: "Cái tiệm này chưa bán à?"

"Không, cửa tiệm của chúng tôi đã mở từ rất lâu rồi, chủ tiệm là một lão đầu, anh có thể đi hỏi thử mọi người gần đây."

Cuối cùng tôi cảm thấy vị này có chút quen quen, hình như là tôi đã từng gặp ở đâu đó rồi. Chẳng lẽ trai đẹp đều có vài phần giống nhau sao?

Người đàn ông kia nhìn tôi, hoài nghi: "Cô là nhân viên của cửa hàng này?"

"Đúng vậy, anh xem tôi cũng đâu có giống bà chủ."

Người đàn ông kia lạ hỏi: "Kiêm chức?"

Tôi suy nghĩ rồi gật gật đầu cười nói: "Xem như thế đi. Xin hỏi anh cần gì ạ?"

Sau khi người đàn ông kia đi vào trong tiệm, cuối cùng tôi cũng nhớ là tôi đã gặp hắn ta ở chính chỗ này. Lần đầu tiên tôi gặp sư phụ ở bạch phố, tôi cũng đã từng gặp hắn ta. Tôi nghĩ tới một cái khả năng, lập tức kích động nói: "Xin hỏi, xin hỏi anh là đại đồ đệ của sư phụ Viên Tam sao?"

"Sao? Sư phụ ta còn có hai đồ đệ sao?"

"Phải là ta, chẳng lẽ sư phụ không nói chuyện này với sư huynh sao?"

Tôi thấy đại sư huynh xấu hổ cười nói: "Không có, gần đây ta vẫn luôn ở ngoài ngoài địa." "

Nhìn tướng mạo của đại sư huynh rất lạnh lùng nhưng khi hắn cười lên trong thật ấm áp, hơn nữa bộ dáng còn có chút ngốc nghếch đáng yêu. Ngay lúc tôi vào sư huynh đang trò chuyện thì sư phụ tôi chợt ừ rử trở về, nhìn thấy sư huynh, ông ấy liền vui vẻ hỏi: "Mọi chuyện đã làm thỏa đáng rồi à?"

Chờ sư huynh tôi cho câu trả lời khẳng định, ông liền có chút ưu sầu đi vào trong tiệm. Tôi gọi sư phụ lại, kể cho hắn nghe chuyện Lý Húc Dương đến đây tìm hắn, sư phụ tôi lập tức cười hề hề: "Hắn có nói muốn tìm ta làm gì không?"

"Cái này thì ông ấy không nói."

"Về vẻ mặt của hắn như thế nào, có phải là rất tức giận hay không?"

"Về mặt của ông ấy cũng khá là tức giận."

Nghe tôi nói xong, sư phụ gật nhẹ đầu, tiếp tục đi vào trong phòng. Đi được nửa đường thì sư phụ quay đầu lại dặn dò tôi: "Lát nữa hắn có đến thì

người cứ nói ta không có ở đây."

"Ông lại định đi đâu à?" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Lý Húc Dương. Sư phụ tôi thấy vậy chợt đi đi tới cười nói: "Ai ôi!!!, là lão béo đấy à, ngọn gió nào thổi ngài tới đây vậy? Ông mau ngồi xuống đi rồi chúng ta nói chuyện."

Lý Húc Dương có chút bối rối trước thái độ của sư phụ tôi: "Có phải là ông biết rõ sự việc đã bị bại lộ cho nên muốn ta tha thứ cho ông?"

"Cái gì, chuyện gì chứ?" Sư phụ tôi ngạc nhiên hỏi, nụ cười trên môi hẳn cũng có chút cứng nhắc.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 58

"Ông cho con quỳ mặt xanh nhà ta ăn cái gì mà mấy ngày nay nó lại hay mệt mỏi như vậy?"

"Thì ra là chuyện này à?" Sư phụ tôi thở dài một hơi, cười nói: "Cái này rất đơn giản, ông đem hấp hai nén an hồn hương này rồi cho hăn ăn là được."

Nói xong sư phụ tôi bảo tôi đi lấy một hộp nhang cho hăn.

Lý Húc Dương hoài nghi nói: "Chẳng lẽ ông còn có chuyện khác có lỗi với ta?"

"Không có, không có." Sư phụ liên tục lắc đầu, gượng cười: "Ta là người như thế nào ông còn không biết sao?"

Lý Húc Dương bán tính bán nghi nhưng cuối cùng cũng rời đi. Sau khi Lý Húc Dương đi, sư phụ tôi thở dài một hơi, trên mặt tràn đầy vẻ ưu sầu. Tôi hỏi ông ấy có chuyện gì thì ông ấy không nói. Đúng lúc này, tôi nhận được cuộc gọi của ba tôi, ông nói trong nhà có chuyện, bảo tôi về nhà một chuyến. Tôi hỏi ông ấy có chuyện gì, nhưng ông ấy không nói gì cả, chỉ bảo tôi mau về nhà, ông ấy có chuyện muốn nói với tôi, ông ấy còn bảo tôi đừng nói cho mẹ biết chuyện này. Tôi nghe ba nói thần thần bí bí như vậy, nên đành phải mua vé xe trở về nhà ngay ngày hôm đó.

Ba trực tiếp đón tôi ở nhà ga, thấy tôi xuống xe, câu đầu tiên ba hỏi tôi là: "Có người tới trường tìm con à?"

"Người nào?" Tôi không hiểu câu nói của ba.

Ba tôi cười giải thích: "Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi. Không phải trước kia bà cô con bảo con nhất định sẽ phải kết minh hôn nên ta sợ hấn ta tới tìm con."

Lời này thì có gì mà không thể nói trong điện thoại?

"Ồ, con biết rồi."

"Rốt cuộc bà cô con chết như thế nào?" Dọc đường đi, ba tôi đột nhiên hỏi tôi một câu hỏi như vậy. Chẳng lẽ ba tôi đã phát hiện ra cái gì?

Lúc ấy tôi và mấy đạo cô quyết định thông báo ra ngoài là bà cô chết đột ngột vì bệnh. Tôi cũng không muốn ba mẹ tôi lo lắng. Nhưng sao đột nhiên ba tôi lại hỏi như vậy?

Tôi cười nói: "Ba, sao ba lại hỏi như thế? Không phải là bà cô chết vì bệnh sao?"

Ba nhìn chăm chăm vào tôi, tựa như muốn nhìn xem rốt cuộc là tôi đang nói thật hay là nói dối.

"Không có gì." Mãi sau, ba tôi mới nói tiếp: "Chỉ có điều ta cảm thấy có chút kỳ quái, thân thể của cô gần đây rất tốt."

Về đến nhà, mẹ hỏi tại sao tôi lại về? Tôi nói tôi về lấy một số thứ. Mẹ tôi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Ba tôi vẫn luôn hỏi những ngày gần đây tôi có gặp điều gì bất thường không. Tôi kể lại đại khái hai chuyện mà tôi mới gặp phải gần đây, đó là gặp bọn tiểu Vương và Trương Dương ở trong nhà vệ sinh. Thậm chí tôi cũng không nói là tôi đã có sư phụ, bởi vì ba mẹ tôi đều không muốn tôi tiếp xúc với những công việc có liên quan đến ma quỷ, ngoại trừ bà cô tôi.

Ba tôi nghe xong liền trầm tư suy nghĩ.

"Ba, rốt cuộc là ba gọi con về làm gì?" Tôi ngồi đối diện với ba, cố ý hỏi ông ấy.

Ba tôi đáp lại qua loa: "Không phải là ta lo lắng cho con sao?"

Tôi thấy ba không muốn nói, tôi cũng không có biện pháp. "Không có việc gì thì mai con sẽ quay lại trường."

Ba tôi muốn nói lại thôi. Cùng ngay trong đêm hôm đó, ba tôi lại đến phòng tôi, trong tay còn cầm một quyển sách. Tôi vẫn nhớ, đây là cuốn sách có ghi chép về các loại bùa chú. Không ngờ ba còn có thể tìm được cuốn sách này, tôi cứ nghĩ rằng nó đã mất rồi. Phương pháp làm hao tài bằng cách chọc vào mộng con tỳ hưu cũng là do tôi đọc từ cuốn sách này ra.

"Sách này rất đặc biệt, ta cảm thấy có lẽ nó sẽ giúp ích cho con."

Ba tôi ném cuốn sách lên mặt bàn: "Có lẽ cả đời này con sẽ thực sự phải dây dưa với quý, con nên xem nhiều loại sách như này chút, ít nhiều gì cũng có thể có cái phòng thân."

Mặt bìa sách đã nhìn không rõ nữa rồi, mà cuốn sách này cũng không thấy ghi tên sách, mép giấy đã bị cong lên, hiển nhiên là đã bị người khác xem rất nhiều lần. Tôi tùy ý lật vài trang xem thử, tôi có cảm giác cuốn sách có từ rất lâu rồi.

Tôi tò mò hỏi: "Ba, ai đưa cuốn sách này cho ba vậy?"

Ba tôi nghe xong, trừng mắt nói: "Con quan tâm cái này làm gì, con chăm sóc bản thân mình cho tốt là được rồi."

Theo như tính cách của ba tôi thì ông ấy sẽ không tự nhiên cúi gập một cách vô duyên vô cớ như vậy, trong lòng tôi càng ngày càng cảm thấy hiếu kỳ về cuốn sách này. Tôi thật sự không tin rằng ba gọi tôi về đây chỉ là để hỏi chuyện minh hôn và đưa cho tôi cuốn sách này. Tôi phát hiện gần đây ba tôi rất bí ẩn.

"Sau này con đừng tin lời ai, đặc biệt là người lạ con càng phải đề cao cảnh giác đấy, biết chưa?"

Tôi gật đầu như gà một thóc: "Con biết rồi, con cũng không phải là trẻ lên ba."

Sau khi ba đưa sách cho tôi thì liền rời đi.

Đừng dễ tin người, lời này Cố Nam Phong cũng nói với tôi, không biết hẳn bây giờ đang ở ở đâu. Lẽ ra hẳn đi điều tra chuyện âm sơn phái cũng đã một tuần rồi, nhưng sao hẳn vẫn còn chưa về?

Tôi nằm trên giường, nhìn thanh kiếm mà bà cô cho, trong lúc mơ màng tôi liền nghĩ tới bà cô. Bà cô cho tôi thanh kiếm này là muốn tôi dùng nó để phòng thân, ngày mai trước khi đi tôi sẽ mang theo nó...

Lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì tôi lại ngủ từ lúc nào không hay. Không ngờ lần này tôi lại mơ thấy Tạ Linh Linh. Cô ấy đứng trong rừng trúc nhỏ, nhưng lần này cô ấy không để ý đến tôi. Cô ấy không cười, chỉ hung dữ quát tôi phải đền mạng.

Trong lúc hoảng hốt, hình như bà Vương mà mấy người kia đều nhao nhao la hét bắt tôi phải đền mạng cho bọn họ. Bà Vương và mấy người bọn họ đã sớm hồn phi phách tán, tôi biết rõ, nhưng tôi vẫn mơ về họ.

Trong lúc cãi vã ồn ào, Tạ Linh Linh đột nhiên đánh về phía tôi. Tôi không kịp né tránh, vô thức dùng tay ngăn cản, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến cổ tay rồi đến cổ chân tôi, tôi lập tức bừng tỉnh. Trên cổ tay tôi

vẫn còn in dấu 5 ngón tay màu đen, dấu tay dài tinh tế, tôi nhớ tới trong mơ Tạ Linh Linh đã đánh tôi. Đã hai giờ sáng, tôi đi rửa ấn ký màu đen trên cổ tay. Nhưng tôi phát hiện bất luận tôi có kỳ cọ thể nào thì cái ấn ký màu đen ấy vẫn in rõ ràng trên tay tôi. Đây là ý gì? Trong lòng tôi biết rõ đây không phải là thứ gì tốt, ngày mai tôi sẽ về hỏi sư phụ.

Sau đó tôi lại lên giường nằm, tôi bị giấc mộng đêm nay và cái ấn ký trên tay làm tôi không còn tâm tư để ngủ. Nhìn thấy cuốn sách bên đầu giường, tôi tùy ý mở ra xem, trùng hợp là tôi lại thấy trên giấy có vẽ một ấn ký màu đen, nó giống hệt với cái vết trên cổ tay tôi. Bên cạnh còn ghi rõ bốn chữ: Dấu tay màu đen. Trên đó viết dấu tay màu đen dùng để các đạo sư thu phục linh hồn. Nhưng loại ấn ký này rất tà ác, nếu tu luyện tốt, thậm chí còn có thể bắt linh hồn của người sống. Nhưng để thi triển được nó thì người tu đạo phải phải có công lực thâm hậu, tu vị càng cao, thì khả năng bắt hồn càng mạnh.

Thì ra lúc tôi mơ khi ở trong rừng trúc, người nọ muốn dùng ấn ký màu đen này để bắt hồn của tôi! Điều này khiến tôi vô cùng sợ hãi, đối thủ của tôi có thực lực quá cường đại. Mà tôi chỉ là người mới nhập đạo, còn chưa học được cái gì cả. Cách biệt này cũng quá lớn đi. Nhưng điều tôi cảm thấy hoài nghi là người nọ đã tài giỏi như vậy rồi sao không giết tôi luôn đi? Mà tôi và hắn ta không thù không oán, thậm chí tôi còn không biết tên đó là nam hay nữ.

Trời đã sáng, ba tôi đưa tôi đến nhà ga. Lúc gần đi, ba tôi lại dặn dò tôi không được tin tưởng người khác, nếu có chuyện gì thì nhất định phải nói với ông ấy.

Bởi vì đêm qua ngủ không ngon nên chẳng mấy chốc tôi đã ngủ quên trên xe. Nhưng tôi vẫn luôn có cảm giác có người đang nhìn trộm tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn chung quanh, thấy phía trước không có ai nhìn tôi. Tôi cho là mình quá đa nghi, nên liền tiếp tục ngủ.

Trong lúc mơ màng, tôi cảm giác xe ngừng, hẳn là có người lên xe, người đó ngồi xuống bên cạnh tôi nhưng tôi cũng không có để ý, tiếp tục ngủ. Nhưng người vừa lên xe có mang theo một đứa bé vẫn luôn khóc oa oa, giọng của nó cũng lớn, nên làm tôi không ngủ nổi.

Thấy tôi tỉnh, người phụ nữ ôm đứa trẻ mũm mĩm, cười với tôi: "Thật xin lỗi, thằng bé khóc làm ồn cô rồi."

"Không sao, trẻ con mà."

Tôi nhìn đứa bé kia, toàn thân trắng trẻo mũm mĩm trông rất đáng yêu. Tôi nở nụ cười với nó, muốn trêu chọc nó. Nó cũng nhìn tôi, thấy tôi tỉnh lại, thì ngừng khóc một lát, sau đó lại nhìn tôi kêu gào oa oa.

Tôi sờ sờ mặt, nghĩ đến đêm qua tôi không ngủ, chắc là hai mắt quầng thâm của tôi đã dọa thằng bé này rồi. Nhưng nghĩ lại tôi lại thấy có gì đó không đúng. Nhìn nó trông không giống như đang nhìn tôi, mà là nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không thể nào, con đường này, ngoài cửa sổ ngoại trừ đồng ruộng mênh mông thì hình như cũng không có cái gì khác nữa. Tôi nhìn theo tầm mắt của thằng bé.

"Ah!!!" Sau khi nhìn thấy, tôi còn muốn hét lớn hơn thằng bé.

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 59

Tất cả mọi người trong xe đều quay sang nhìn tôi. Có vài người mắng tôi: "Gào thét cái gì? Gặp quỷ rồi à?"

"Đúng đấy!"

Tôi đối với những ánh mắt và lời mắng mỏ của bọn họ đều không có cảm giác, bởi vì tâm tư của tôi vẫn còn đặt ở cái khung cảnh vừa rồi!

Tôi thật sự gặp quỷ rồi! Nhưng đó không chỉ là một con!

Chẳng trách đứa bé kia cứ khóc mãi không thôi, thì ra là ngoài cửa sổ xe có nhiều quỷ cụt tay cụt chân đang bò đến. Cmn, làm tôi sợ muốn chết! Thực ra mấy con quỷ đó cũng không khó coi lắm, nhưng để tôi nhìn thấy nhiều quỷ cùng một lúc như vậy tôi vẫn thấy rất sợ hãi. Sau khi tôi nhìn thấy mấy con quỷ đó xong, bọn họ liền biến mất, đứa bé kia cũng lập tức nín khóc.

Xem ra lời đồn là sự thật, trẻ con có thể nhìn thấy ma quỷ. Trẻ con thường là quỷ hồn vừa mới đầu thai chuyển thế, nên con mắt âm dương vẫn chưa hoàn toàn đóng lại, hơn nữa tâm linh khiết, rất dễ dàng nhìn thấy quỷ.

Không có tiếng khóc của trẻ con, tôi lại cảm thấy buồn ngủ. Trong lúc tôi đang miên man thì đầu tôi bị đập vào ghế.

"Cmn, đang yên đang lành ngừng xe làm gì! Đau chết bà rồi!"

Người tôi vừa mắng là tài xế lái xe. Hắn ta quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch, ấp úng nói: "Tôi, tôi, tôi hình như đâm trúng người rồi!"

Có người nói: "Cũng có thể là đâm phải con gì đó, nơi đây hoang dã làm gì có người chứ?"

Có người đề nghị: "Đi xuống xem không phải là biết ngay sao?"

Tài xế cùng với mấy chàng trai xuống xe, sau đó mấy người đó đều hô hào rồi chạy loạn lên xe.

"Đều là máu! Nhất định là người đó chết rồi." Người đầu tiên lên xe, kích động nói: "Chỗ đầu xe còn bị lõm xuống, máu me be bét."

Mọi người trên xe bàn tán xì xào, tài xế thì bị dọa đến mức lạnh run: "Chuyện không này không liên quan đến tôi, là hắn ta đột nhiên lao vào."

"Nhanh gọi xe cứu thương đi!" Có người đã gọi cảnh sát và xe cứu thương. Nhưng không ai gọi được, ở đây khá hoang vu vắng vẻ, tín hiệu không tốt, hơn nữa sắc trời cũng có chút âm trầm.

Tài xế khởi động xe, nhưng xe lại giống như bị hỏng, không chạy được.

"Sao xe đột nhiên lại hỏng rồi?" Tài xế cũng rất sốt ruột, nhưng không khởi động được xe.

Trong xe có một người phụ nữ nhỏ giọng nói: "Tôi nhớ năm ngoái ở con đường này đã xảy ra một vụ tai nạn. Nghe nói có rất nhiều người bị mất tay mất chân. Có phải hay là bọn họ muốn kéo chúng ta chết theo không?"

"Thôi cô đừng có mà nói nhảm!" Một người phụ nữ khác nói.

Tài xế cùng với vài chàng trai xuống xe kiểm tra xem xe bị làm sao. Có nhiều người cũng muốn xuống xe xem thế nào.

Người phụ nữ trẻ tuổi mà theo ôm đứa bé ngồi bên cạnh tôi cũng muốn xuống xe.

Tôi gọi cô ấy: "Nó còn nhỏ, để trẻ con trông thấy mấy có đó không tốt đâu."

Tôi khuyên cô ấy ở lại, còn mọi người xung quanh lại lần lượt xuống xe. Tôi bảo mọi người đừng xuống xe nhiều, nếu để xe trống không thì không tốt, lỡ như có gì đó bắn thru trà trộn vào đây nhân lúc dương khí trong xe ít, nhưng không ai chịu nghe tôi. Tôi thật sự bị tức chết, vốn dĩ những quý hồn kia không dám động thủ là bởi vì dương khí trong xe chúng tôi nhiều, bọn họ khó có thể ra tay. Có lẽ chúng muốn giữ chân chúng tôi lại, đợi đến khi trời tối sẽ động thủ. Nhưng hiện giờ mọi người đã xuống xe gần hết rồi, nếu quý thực sự tà trộn vào đây thì phải làm sao?

Rất nhanh, trong xe chỉ còn lại bốn người! Tôi và người phụ nữ cùng với đứa bé, còn có một bà lão khoảng chừng 50~60 tuổi.

Tôi cầm chặt ba lô, bởi bên trong ba lô có thanh kiếm trừ tà mà bà cô đã cho tôi. Tôi quay sang bảo người phụ nữ trẻ và bà lão kia xuống xe. Bà lão kia đi đứng có vẻ không được tốt, bà ấy đi rất chậm nên tôi đành phải tiến đến dìu bà ấy.

"Cảm ơn cháu, cháu thật đúng là một đứa trẻ ngoan, ta chỉ là ngồi lâu quá nên bị tê chân thôi." Bà lão vừa cười vừa nói, nhưng bà ấy cứ nắm chặt tay tôi không buông, rồi nhìn tôi cười nhẹ.

Tôi bị nụ cười hòa ái dễ gần của bà ấy hấp dẫn. Vừa rồi mọi người trong xe không ai nghe tôi, chỉ có bà và người phụ nữ kia nguyện ý tin tưởng tôi.

Trên mặt đất quả nhiên có một cỗ xác chết. Ánh mắt hẩn mở to, thấy chúng tôi xuống xe, tròng mắt hẩn liền chuyển động, thoạt nhìn có chút khủng bố.

Không biết có phải là do con mắt âm dương của tôi hay không, dù sao cũng chỉ có tôi mới thấy cỗ nam thi này có điểm dị thường, còn những người khác có vẻ như không nhìn thấy gì cả. Thằng bé kia vừa xuống xe thì liền khóc oa oa, tôi nhìn theo ánh mắt của nó, phát hiện xung quanh có rất nhiều quỷ hồn. Chúng đều có dạng cụt tay cụt chân.

Tài xế xem xét hồi lâu rồi nói: "Không có vấn đề gì rồi! Tôi lên xe khởi động lại thử xem."

Quỷ hồn trong cỗ thi thể kia bắt đầu rục rịch, hẳn muốn thừa dịp trà trộn vào trong xe. Tôi lập tức rút kiếm trong ba lô ra, đâm vào người hắn, con quỷ kia kêu lên một tiếng rồi quay trở về cái xác của mình.

Người chung quanh đều nhìn tôi với một ánh mắt như nhìn kẻ ngốc. Cũng đúng lúc đó, ánh mắt của tất cả những quỷ hồn xung quanh nhìn tôi cũng có chút thay đổi.

Tôi nhanh chóng nói với mọi người: "Chúng ta mau lên xe đi, thử lại mấy lần chắc xe lại chạy được thôi."

Không ai chịu lên, tôi cũng chỉ có thể đứng ở ven đường chờ lên xe cùng bọn họ. Tôi tức giận đến nỗi thật muốn mặc kệ bọn họ rồi, nếu lỡ như để những con quỷ kia vào xe thì toàn bộ mọi người trong xe sẽ gặp nạn.

Thấy tài xế lên xe, tôi cũng chỉ có thể bảo người phụ nữ trẻ và bà lão kia lên xe. Nếu như quỷ hồn trà trộn vào đám người này thì tôi cũng thực không thể phân biệt được. Tôi đứng nhìn xem nếu quỷ hồn bám vào ai thì tôi sẽ giúp người đó tiêu diệt. Nhưng quan trọng nhất là, quỷ hồn không thể bám vào tài xế. Tài xế có liên quan đến sự an toàn của tất cả mọi người trong xe! Cho tên tôi chỉ có thể đi theo tài xế, tạm thời không quản đám người ở phía dưới kia nữa.

Tài xế lên xe thử khởi động thì lần này xe lại kêu. Mọi người ở dưới thấy vậy, lập tức chen chúc nhau lên xe, cách cửa sổ, tôi nhìn đội ngũ thật dài

thấy có mấy quý hồn đang trà trộn vào đám người đó. Tôi lấy kiếm ra, muốn xem xem mấy con quý đó sẽ tiến vào thân thể ai, nhưng tôi lại sợ mấy con quý nhập vào tài xế nên tôi liền chú ý hơn. Cũng may cũng không có con quý nào nhập vào người tài xế, nhưng có thể khẳng định đã có năm đến sáu cô hồn dã quý đã nhập vào người ở trong xe.

Tôi đi dạo một vòng trên xe xem là ai nhưng tôi lại không phát hiện ra được gì. Chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy con quý đó khống chế bọn họ rồi hại chết họ sao? Tôi lại một lần nữa cảm nhận được tầm quan trọng của thực lực. Nếu như tôi có thực lực thì chỉ cần liếc mắt một cái là tôi sẽ biết người nào bị quý nhập.

"Này, cô cầm thanh kiếm mé kia làm gì? Đừng đâm tôi đấy!"

Tôi quay đầu lại, trông thấy người thanh niên tóc vàng né tránh thanh kiếm. Hẳn bị quý nhập rồi hả? Đây là ý nghĩ đầu tiên của tôi.

Hình như hắn ta đoán được ý nghĩ của tôi, nên hắn cười nói: "Kiếm này là một thanh kiếm tốt. Nhưng người thì cũng rất xinh đẹp đó nha."

Nói xong ánh mắt hắn bắt đầu nhìn tôi từ trên xuống dưới. Tôi lập tức xác định hắn bị quý nhập. Tôi không chút do dự muốn đâm kiếm vào người hắn, nhưng tôi vừa giơ tay lên đã bị hắn bắt được.

Hắn không chút nào kiêng kị mà đùa giỡn tôi: "Cô bé này trông vẫn còn non đấy, chưa đủ mười tám tuổi à?"

"Mau thả tôi ra!" Tôi hô lớn, mọi người trên xe nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng tôi nhưng cũng không có ai quản.

"Đợi lát nữa xuống xe, em đừng đi vội, ở lại chơi với anh đã nha."

Nói xong hắn muốn sờ mặt tôi nhưng bị tôi cho một cái bạt tai, rồi hắn chỉ bụm mặt cười.

"Chỉ là một cái tát thôi mà, ta không đau."

Hắn nói rất đúng, ta đánh là thân thể của chàng trai tóc vàng, còn con quỷ này vốn dĩ sẽ không cảm thấy đau. Tôi vốn còn muốn cầu cứu, nhưng mọi người trong xe không ai có ý muốn giúp tôi. Dù họ có nhìn về phía tôi, thì đó cũng là những ánh mắt tràn ngập tò mò, sợ hãi, đồng tình..., không ai dám đi lên xen vào chuyện này.

Tôi cũng không trách những người phụ nữ kia, nhưng trong xe nhiều đàn ông cao lớn vạm vỡ như vậy mà họ cũng làm ra vẻ như không thấy, điều này làm tim tôi lạnh băng. Hắn chẳng qua chỉ là một chàng trai trẻ thôi, cho dù trong người có quỷ thì chỉ cần hai hay ba người đàn ông khỏe khoắn là có thể thu phục được hắn. Thậm chí tôi chờ mong không phải là có người chết quỷ được thanh niên này, mà là có người dám nói chuyện, chỉ cần có vài người thay tôi thì tôi cũng sẽ không tức giận, thất vọng và đau khổ như vậy!

Cầu người không bằng cầu mình, tôi thả kiếm trong tay ra, dùng chân đá hắn ta, hắn ta đau đớn thả tay tôi ra, tôi tranh thủ nhặt kiếm lên đâm vào người hắn.

Hắn hét lên, sau đó tôi thấy nửa người của hắn đã thoát ra khỏi chàng thanh niên. Tôi nhận lúc hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại thì liền muốn đâm một kiếm nữa vào người hắn.

Sau đó tôi chợt thấy một người phụ nữ nhìn tôi, cười tàn nhẫn: "Người đi chết đi!"

Nói xong cô ta bắt đầu mở cửa sổ xe, muốn đẩy tôi xuống. Nhiều người trong xe la toáng lên. Tôi lớn tiếng nói: "Bọn họ đều bị quỷ nhập rồi, các người không ngăn cản bọn họ, lát nữa bọn họ sẽ giết chúng ta đấy."

"Lời này người giữ lại nói cho Diêm Vương nghe đi!" Người phụ nữ kia cười lạnh, muốn đẩy tôi ra ngoài.

Đúng lúc này, tôi chợt thấy sau lưng mình có tiếng người ngã xuống.

Tôi quay đầu nhìn lại thì trông thấy bà lão cầm thanh kiếm, lạnh lùng nhìn đám người trên xe. Người phụ nữ này bị bà ấy đánh ngất rồi sao?

"Lão thái bà này, bà muốn chết à?" Nói xong, tên tóc vàng liên xông tới.

Tôi vội vàng đứng chắn trước người bà lão.

TÂN NƯƠNG CỦA QUÝ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 60

Lão thái bà đưa tay ra đâm hấn ta, hấn ta liền ngã trên mặt đất. Tôi khiếp sợ nhìn bà lão, trong xe đã có rất nhiều người nằm gục trên mặt đất, không dậy nổi. Chỉ trong thời một gian gian ngắn mà bà lão này đã có thể giải quyết mấy quý hồn. Lúc này, mọi người trên xe đều sợ hãi nhìn bà lão, nhưng bà ấy cũng không thèm nhìn bọn họ, chỉ yên lặng trở lại chỗ ngồi của mình.

"Không ngờ người lại yếu như vậy." Bà lão nhìn tôi, hỏi: "Chẳng lẽ người chưa từng học cách bắt quý?"

"Tôi vừa mới bắt đầu học."

"À?" Không biết bà lão nghĩ tới cái gì, tôi chỉ thấy bà ấy cười lạnh, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia sát ý.

Bà ấy ngẩng đầu lên, nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng như lúc trước: "Vậy người có muốn theo ta học một vài chiêu thức không?"

"Không cần." Tôi không chút nghĩ ngợi từ chối. Tuy bà ấy là cao thủ nhưng tôi không thể tùy tiện bái sư được, hơn nữa tôi cũng đã có sư phụ rồi.

Bà lão cười nói: "Có phải là ta chưa vừa mắt người?"

"Không phải."

Tôi thấy bà ấy không có vẻ tức giận, nên liền nói chuyện tôi đã bái sư cho bà ấy biết, bà ấy cũng không ép tôi mà đem kiếm trả lại cho tôi.

"Ta có thể biết tên sư phụ người không?"

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói ra sự thật. Nghe xong cái tên tôi bảo, bà ấy cười gật đầu: "Không tệ, không tệ, lão già kia quả thực rất có tài, nhưng mà hẳn ta có chút không đáng tin, người đi theo hẳn cũng không tồi."

"Ngài biết sư phụ ta sao?"

"Từng gặp một lần."

Trên đường đi, bà ấy liên tục hỏi chuyện của tôi. Tôi cười trả lời vấn đề của bà. Lúc xuống xe, bà ấy còn dặn dò tôi.

"Đúng rồi, người phải nắm rõ những thứ cơ bản cần thiết trong quyển sách này, lần tới gặp lại ta sẽ kiểm tra người đấy."

Nói xong lời này, bà ấy liền quay đầu rời đi.

Lúc trở về phòng trọ, tôi thấy Hạ Dương đang ngồi trong phòng khách, ánh mắt thần thờ, vành mắt hơi ửng đỏ. Thấy tôi về, hẳn liếc nhìn tôi rồi nhanh chóng trở về phòng của hẳn. Tôi nhanh chóng cản hẳn lại, sau đó hỏi chuyện. Hỏi ra tôi mới biết thì ra là hẳn đang cảm thấy tự trách vì đã không bảo vệ được tôi thật tốt.

Đang lúc nói chuyện, tôi chợt nghe thấy tiếng cười: "Hai người đang làm gì đó?"

Tôi quay đầu nhìn lại, thì ra là Cố Nam Phong. Vốn dĩ Hạ Dương nhìn thấy Cố Nam Phong đến hẳn sẽ cao hứng, nhưng vì chuyện của tôi, vì lời hứa với Cố Nam Phong hẳn lại càng thêm tự trách. Tôi khuyên Hạ Dương

không được liền đem hăn giao cho Cố Nam Phong, sau đó đi ra ngoài trước.

Vừa ra ngoài, tôi đã nhận được cuộc gọi của Ngụy Quỳnh, cô ấy nói là trường học của chúng tôi xảy ra chuyện rồi. Trong lòng tôi cả kinh, nhanh chóng hỏi cô ấy đã xảy ra chuyện gì.

"Trương Viện Viện ở lớp chúng ta ngã từ trên tầng xuống, hiện tại vẫn đang còn hôn mê bất tỉnh. Tống Tử Kiều thì bị cảnh sát bắt đi rồi."

"Trương Viện Viện ngã từ trên tầng xuống thì liên quan gì đến Tống Tử Kiều mà sao cảnh sát lại bắt hăn?"

"Mày con không biết à" Ngụy Quỳnh nhỏ giọng nói: "Cảnh sát nghi ngờ Tống Tử Kiều đẩy Trương Viện Viện từ trên tầng xuống."

Nghe đến đó, tôi cảm thấy nhất định chuyện này có vấn đề, Tống Tử Kiều và Trương Viện Viện không có thâm cừ đại hận gì, Tống Tử Kiều không có động cơ. Người đầu tiên tôi nghĩ đến là Trương Dương, chuyện này nhất định có liên quan đến cô ấy. Nhưng không phải Trương Dương thích Tống Tử Kiều sao? Tại sao cô ấy lại làm như vậy chứ?

Tôi hỏi Tống Tử Kiều bị bắt đến đồn công an nào, sau đó tôi sẽ đi tìm hăn. Nói xong chuyện xong tôi liền tắt điện thoại. Đúng lúc đó Cố Nam Phong và Hạ Dương cũng đi từ trong phòng ra, tôi vội vàng bảo hăn đi cùng tôi đến xem Tống Tử Kiều thế nào. Cố Nam Phong cười đáp ứng. Tôi vốn muốn đi một mình nhưng nhờ gặp phải Trương Dương ở đó thì tôi đi chẳng khác nào là chịu chết, vậy nên tôi đành phải bảo Cố Nam Phong đi cùng. Cũng may Cố Nam Phong không có vẻ mặt gì khác thường, nhưng lòng của tôi thấy có chút khó chịu. Tôi muốn đi thăm một người đàn ông khác vậy mà hăn lại chẳng ghen chút nào là sao?

Tôi và Cố Nam Phong nhanh chóng đến chỗ Tống Tử Kiều. Nhìn tinh thần của hắn có vẻ không tốt lắm, nhìn thấy chúng tôi, hắn cũng không nói năng gì.

"Bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì? Đời này ta không thoát khỏi cô ta được, bất kể biện pháp gì ta cũng dùng hết rồi, cô ta hại ta còn chưa đủ thảm sao? Ta đến cùng đã làm sai cái gì?"

Bất kể tôi khuyên hắn thế nào hắn cũng không nghe.

"Không ai giúp được ta hết." Tống Tử Kiều nhìn tôi, cười nói: "Trừ phi ta chết, ta thà chết cũng không muốn dây dưa cùng với cô ta nữa."

Xem ra hắn đã vô cùng tuyệt vọng.

"Cho dù người cam chịu, dù cho chết, cũng không thoát khỏi cô ta được." Cố Nam Phong nhìn hắn, lạnh lùng phá vỡ ý niệm của hắn: "Cô ta là quý, đợi sau khi chết, các người vừa vắn có thể chính thức trở thành vợ chồng quý."

"Ta không muốn!" Tống Tử Kiều gào lên đầy tuyệt vọng.

Cố Nam Phong trấn an hắn: "Người nói cho chúng ta biết, ta có thể cam đoan giúp người giải quyết nàng."

Tống Tử Kiều vẫn còn nghi hoặc nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng chúng tôi. Hắn nói cho chúng tôi biết, hắn phát hiện Trương Dương muốn hại Trương Viện Viện nên mới tiến đến ngăn cản, Trương Viện Viện không phải do hắn đẩy xuống, mà tất cả đều do Trương Dương giở trò.

"Trương Dương tại sao phải hại Trương Viện Viện?"

"Bởi vì mấy ngày trước Trương Viện Viện tỏ tình với ta, nói là yêu thích ta, nhưng lúc ấy ta vẫn một mực từ chối, ta cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra

việc này."

Tống Tử Kiều tràn đầy ảo não, trên mặt hẳn hiện lên rõ sự bất lực. Tôi an ủi hẳn vài câu rồi lại cùng Cố Nam Phong tới bệnh viện. Nhưng trên giường bệnh không thấy thân ảnh của Trương Viện Viện đâu. Một người đang hôn mê bất tỉnh, sao tự nhiên lại không thấy đâu nữa?

Tôi và Cố Nam Phong liếc nhìn nhau, rồi nhanh chóng đi tìm Trương Viện Viện. Đúng lúc tôi và Cố Nam Phong đang vô cùng lo lắng, ngoài cửa chợt có người hỏi: "Hai người tìm Trương Viện Viện sao?"

Tôi quay đầu lại nhìn, đó là một người phụ nữ trung niên.

"Đúng vậy, cô biết cô ấy đang ở đâu sao?"

"Ta vừa đi wc thì thấy cô ấy đang đi lên tầng trên."

Không đợi cô ấy nói hết, tôi và Cố Nam Phong đã lập tức chạy nhanh lên tầng trên.

Thang máy quá chật nên chúng tôi phải leo thang bộ, Cố Nam Phong đi nhanh hơn tôi một bước. Chờ đến khi tôi tới nơi thì tôi vừa hay nhìn thấy Trương Dương dùng một tay túm cổ áo Trương Viện Viện, muốn ném cô ấy xuống dưới

Trương Dương đang nói chuyện cùng Cố Nam Phong, nhưng vẻ mặt của cô ấy lại vô cùng âm u.

"Dù cho người có thể giết ta, nhưng trước đó thì cô ta đã chết rồi." Nói xong câu đó, Trương Dương cười lên ha hả, rất là đắc ý, bộ dáng càn rỡ ấy thật khiến người ta ghét. Tôi thấy cô ấy muốn ném Trương Viện Viện xuống dưới.

"Dừng tay!" Tôi hô to một tiếng: "Người cô muốn giết là ta, mau thả cô ấy ra!" Tôi nhanh chóng bịa chuyện để đối phó với cô ấy: "Ta và Tống Tử Kiêu là lưỡng tình tương duyệt, có bản lĩnh thì cô lại đây solo với ta."

"Người cho rằng ta ngốc à? " Trương Dương cười lạnh nói: "Người chẳng qua là muốn ta tha cho cô ta thôi."

"Tự cô nghĩ cho kỹ, Tống Tử Kiêu đã có tiếp xúc thân mật nào với cô ấy chưa? Ngoại trừ ta." Tôi thản nhiên nói: "Ở trường, hẳn khá gần gũi với ta, chưa bao giờ cự tuyệt ta, hẳn đã từng đối với ai như vậy chưa?"

Trương Dương nhìn tôi cười nói: "Nếu người không muốn cô ta chết thì hãy tới đây để đối lấy cô ta, bằng không thì ta sẽ ném cô ta xuống."

"Dựa vào cái gì chứ?" Thấy cô ấy tin lời tôi nói, tôi lại an tâm hơn nhiều, trực tiếp từ chối: "Ta chẳng qua chỉ là không muốn trơ mắt nhìn cô ấy chết thôi. Nhưng nếu như cô thật sự muốn ném cô ấy xuống ta cũng sẽ không dùng mạng của ta để đổi."

Tuy tôi muốn cứu Trương Viện Viện nhưng tôi cũng không muốn chết. Tôi cố ý cười nói: "Dù sao thì cô ấy cũng là tình địch của ta, bộ dáng cũng là không tệ, nếu như cô thực sự giết cô ấy, ta cũng sẽ bớt đi một tình địch."

Tôi nói xong những lời này, Trương Dương liền hô lên: "Không phải người nói muốn solo cùng ta sao? Vậy bây giờ người tới đây, chúng ta solo."

Tôi bị lời nói của cô ấy làm bật cười: "Hiện giờ ta không biết gì cả, cô thấy tôi ngu tới mức ngoan ngoãn đi chịu chết sao?"

Mặt Trương Dương lập tức trở nên tái nhợt. Tôi một bên nói chuyện với cô ấy, còn Cố Nam Phong thừa dịp cô ấy không chú ý, liền đi đến trước mặt cô ấy, đoạt lại Trương Viện Viện, hơn nữa còn khống chế luôn được cả cô ấy. Trương Dương giãy giụa nhưng vô ích.

Tôi đi đến trước mặt Trương Dương, cô ấy mắng tôi hèn hạ vô sỉ, tôi cười nói: "Cũng không phải ta đánh lén cô, lẽ ra cô phải mắng hấn mới đúng chứ."

Nói xong tôi chỉ chỉ vào Cố Nam Phong. Trương Dương càng thêm tức giận, sau đó mắng cả tôi và Cố Nam Phong. Khóe miệng Cố Nam Phong giật giật, hai mắt hấn nhìn tôi đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tôi ngoáy lỗ tai, cười nói: "Được rồi được rồi, đừng nóng giận. Ta đồng ý solo với cô."

Lời này vừa nói ra, không chỉ Trương Dương, mà ngay cả Cố Nam Phong cũng ngây ngẩn cả người.

"Thật sự?" Trên mặt Trương Dương tràn đầy vẻ hưng phấn, dường như khó có thể tin lời tôi nói, đồng thời cô ấy cũng cho rằng tôi không thể thắng được.

Cố Nam Phong tuy không nói câu nào, nhưng hấn cũng nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

Tôi cười dùng ánh mắt ra hiệu với Cố Nam Phong là tôi không sao, sau đó tôi cười nói với Trương Dương: "Thật sự, nếu như ta có thể đánh bại cô, vậy cô phải đồng ý không được dây dưa với Tống Tử Kiêu nữa, ngoan ngoan đi đầu thai."

"Được, ta đồng ý."

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 61

"Nhưng cô phải đợi một tháng nữa." Tôi cười nói: "Cô cũng biết, hiện giờ ta chẳng biết gì cả."

Trương Dương cũng đồng ý. Sau khi Trương Dương rời đi, Cố Nam Phong mới hỏi tôi: "Sao em phải tỷ thí cùng với cô ta?"

"Em đã hứa với sư phụ, sẽ tự mình giải quyết Trương Dương. Hơn nữa em cũng không thể lúc nào cũng trốn sau lưng anh được?"

Cố Nam Phong nghĩ nghĩ rồi nhẹ gật đầu: "Ta ủng hộ quyết định của em."

Tôi rất vui vì hẳn đã hiểu cho tôi. Trong lòng tôi đã có kế hoạch, tuy không nhất định sẽ thắng cô ấy, nhưng ít ra tôi cũng nắm chắc sáu, bảy phần. Lúc trước sư phụ nói tôi có thể tự mình giải quyết Trương Dương, chắc hẳn là sư phụ đã nhìn ra năng lực của tôi. Ai ngờ là tôi đã hoang tưởng rồi. Sư phụ tôi nói như vậy là vì Trương Dương đã bị bùa chú đả thương, chờ đến tháng sau, người ta khỏe lại, lúc đó chỉ sợ tôi không phải là đối thủ của cô ấy.

Đây là sư phụ nói cho tôi biết sau khi nghe chuyện tôi kể Trương Dương khiêu chiến tôi. Nhưng sau khi nghe quyết định của tôi, sư phụ còn liên tục khen: "Không hổ là đồ đệ của Viên Tam ta, rất có khí phách. Người muốn học cái gì, sư phụ đều có thể dạy người."

Tôi cười nói: "Vậy người dạy con vẽ bùa chú đi."

Sư phụ tôi nghe vậy liền đồng ý.

Nhưng Trương Dương lại tạt cho tôi một gáo nước lạnh: "Cô ta cũng không phải là ma quỷ bình thường, mà là lệ quỷ lâu năm, cô vẫn nên cẩn thận chút."

Tôi cười cười, rồi bảo sư phụ dạy tôi vẽ bùa chú. Sau đó tôi lại đi nghiên cứu quyển sách mà ba tôi đã đưa cho tôi. Xem ra một tháng này tôi phải chăm chỉ luyện tập.

Cố Nam Phong nói hắn đã vô tình trong thấy người đã nhiều lần làm hại tôi, nhưng người nọ mặc áo đen kín mít, không phát hiện ra là ai. Cố Nam Phong đã giao thủ với hắn ta thì thấy thực lực của hắn ta cũng không kém hắn là bao.

Phái Âm Sơn lần này có thể chức một cuộc thi đấu, người thắng cuộc có thể đưa ra một yêu cầu. Không cần hắn nói, tôi cũng khá hứng thú với cuộc thi này. Tôi cũng muốn xem xem có phải người ở âm sơn phái đều thuộc loại ba đầu sáu tay hay không.

Bởi vì tìm không thấy chứng cứ Tống Tử Kiêu trực tiếp đẩy Trương Viện Viện xuống nên hắn được thả ra. Cũng không bao lâu sau thì Trương Viện Viện cũng tỉnh lại.

Cố Nam Phong nói hắn sẽ ở đây với tôi vài ngày, người minh giới tạm thời sẽ không tìm hắn. Đây là lần đầu tiên Cố Nam Phong chủ động nói kẻ thù của hắn là ai.

"Người minh giới có khúc mắc gì với anh?"

Cố Nam Phong cười nói: "Ta chỉ có thể nói cho em biết, bọn họ là kẻ thù của ta. Sau này nếu có gặp thì em nên tránh bọn chúng thì hơn."

Chẳng trách hẳn lại chủ động nói với tôi kẻ thù của hẳn là ai, thì ra hẳn sợ tôi bị liên lụy vào chuyện của hẳn.

“Vậy tại sao trước đây anh không nói cho em biết?”

"Trước khi ta nghĩ em có thể tránh được bọn chúng, nhưng hiện tại xem ra là không được rồi." Cố Nam Phong khẽ cười nói: "Tay sai của bọn họ đã đến tận đây rồi, có lẽ chúng ta phải xa nhau một khoảng thời gian."

"Chúng ta cần thận một chút không được sao?"

Vừa nghĩ tới lại phải xa Cố Nam Phong, tôi liền cảm thấy rất khó chịu.

Cố Nam Phong nghiêm mặt nói: "Không được, sau này nếu bị người ta hỏi thì em cứ nói em không quen biết ta."

"Thế nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì cả." Cố Nam Phong chân thành nói: "Tốt nhất là em không được phép dính líu gì đến người của mình giới."

Tôi thấy hẳn chăm chú như vậy, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Sau đó Cố Nam Phong đưa tôi miếng ngọc bội mà lúc trước hẳn đã cho tôi. Thì ra Lý Nhất Phàm đã trả lại cho hẳn. Nhắc tới Lý Nhất Phàm tôi liền hỏi

"Lý Nhất Phàm thế nào rồi? Chuyện của Lý Tú Hoàng còn làm hẳn đau lòng không?"

Cố Nam Phong ôm tôi từ đằng sau, nửa đùa nửa thật hỏi: "Em quan tâm hẳn như vậy không sợ ta ghen sao?"

Hẳn nói tôi mới nhớ, tôi thậm chí còn nói tôi thích Tống Tử Kiều vậy mà hẳn đều thờ ơ, tôi cười tự giễu: "Anh sẽ không vì cái này mà ghen đâu, lần

trước chuyện của em và Tống Tử Kiêu, anh cũng có thái độ gì đâu?"

Nói xong, tôi chờ nghe hắn trả lời mà không thấy nói gì tôi liền định hỏi hắn tại sao, ai ngờ hắn đột nhiên hôn tôi rồi áp má vào mặt tôi: "Ai nói ta không ghen? Nhưng mà ta biết rõ giữa hai người không có chuyện đó nên ta mới không ghen thôi."

Tôi cười đẩy hắn ra: "Em không tin, em với Lý Nhất Phàm cũng là trong sạch, anh ghen cái gì?"

"Em là hoa rơi vô tình ý, còn người ta nước chảy hữu tình đó." Cố Nam Phong buồn bã nói.

Đang nói, Cố Nam Phong đột nhiên nắm lấy cánh tay tôi, lạnh giọng hỏi: "Tại sao trên cổ tay của em lại có cái ấn ký này? Cái ấn ký này xuất hiện đã bao lâu rồi?"

Ta nghĩ nghĩ, rồi đem đầu đuôi mọi chuyện nói cho Cố Nam Phong, Cố Nam Phong cười lạnh nói: "Xem ra có người muốn động thủ."

Tôi hỏi: "Là ai?"

"Đương nhiên là người đã để lại ấn ký này trên người em."

"Anh nói là Tạ Linh Linh?"

Tôi không tin, mãi cho đến đêm đó tôi mơ thấy Tạ Linh Linh.

"Linh Linh, là mày à?" Tôi kích động muốn tiến lên.

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi cũng ngừng bước chân, bởi tôi thấy trong ánh mắt của cô ấy tràn đầy oán hận.

"Linh Linh, mày làm sao vậy? Tao là Tạ Thu Đồng mà."

Tôi cho rằng cô ấy bị ai đó khống chế nên mới có địch ý mãnh liệt như vậy với tôi.

"Tao biết là mày." Tạ Linh Linh không chút nào che giấu hận ý với tôi: "Tao sẽ giết mày!"

Nói xong Tạ Linh Linh liền xông tới muốn đánh tôi nhưng cô ấy bị Cố Nam Phong giữ lại. Tạ Linh Linh giãy giụa: "Thả ta ra."

Tôi khó hiểu, hỏi: "Tại sao mày phải nghe lời người nọ đến hại tao?"

Tạ Linh Linh cười lạnh: "Tao tự nguyện đấy!"

Lời Tạ Linh Linh vừa nói ra làm tôi kinh ngạc không thôi.

Tạ Linh Linh nhìn tôi, cười lạnh: "Nếu không phải do mày thì tao với bà nội tao cũng sẽ không chết, Bạch Tuyết sẽ không chết, thậm chí ngay cả bà cô của mày cũng sẽ không chết, mày là một con yêu tinh hại người, nếu không phải thì mày nói xem tại sao tao lại phải hại mày?"

Tôi cố gắng giải thích: "Thế nhưng mà tao không giết mày và bọn họ, tao cũng là người bị hại."

"Nếu không phải mấy người chúng tao chết, mày cho rằng mày có thể sống lâu như vậy sao?" Tạ Linh Linh cười ha hả: "Tao bởi vì mày mà vô duyên vô cớ bị giết. Tao chỉ có mỗi bà nội là người thân, nhưng bà ấy lại bị hồn phi phách tán. Những điều này đều là bởi vì mày mà ra!"

"Vì sao mày lại còn sống, sao mày không chết luôn đi?" Tạ Linh Linh kêu gào.

Tôi cười khố: "Đúng vậy, tao còn sống."

Tạ Linh Linh và mấy người kia đều vì tôi mà chết, điều này tôi không còn gì để nói, tuy nhiên tôi cũng người bị hại.

Tôi bình tĩnh nói: "Mày có nghĩ tới tao cũng là người bị hại không?"

Tạ Linh Linh cười nói: "Đúng vậy người hăn muốn tìm là mày, người hăn muốn giết cũng là mày. Mày là sự khơi nguồn tất cả những chuyện này, chỉ giết mày, mới không khiến ai bị liên lụy mà chết oan uổng nữa. Mày vốn không nên sống trên cõi đời này, mày vốn không được sống lâu như thế này, đừng quá tham lam. Mày ở trên đời này một ngày sẽ có một người vì người mà chết, chỉ cần mày..."

Tạ Linh Linh còn chưa nói hết, Cố Nam Phong đã cắt ngang: "Im ngay, người không biết cái gì hết!"

Taôigữ chặt Cố Nam Phong, cau mày hỏi Tạ Linh Linh: "Mày nói thế là có ý gì?"

Lời này tôi cũng đã nghe được từ miệng Phong Trà, nhưng Cố Nam Phong không cho Tạ Linh Linh có cơ hội trả lời, mà bóp chặt cổ cô ấy.

"Đừng giết cô ấy." Tôi cạy tay Cố Nam Phong ra.

Cố Nam Phong không phản kháng, Tạ Linh Linh ngã nhào trên đất, nhìn tôi cười lạnh nói: "Hôm nay mày không giết tao, sau này nhất định mày sẽ hối hận!"

Tôi bảo Cố Nam Phong thả Tạ Linh Linh đi.

Đợi cô ấy đi, Cố Nam Phong liền an ủi tôi: "Đây không phải lỗi của em."

"Em biết." Tôi cười cười. "Nhìn em giống người sẽ vì ai lầm của người khác mà tự hành hạ chính mình sao?"

Cố Nam Phong không nói gì, chỉ cười rồi nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Khoảng thời gian này tôi chịu khó tu luyện, cùng sư huynh đi bắt ma nên năng lực của tôi cũng tăng lên rất nhiều. Tôi cũng thuận lợi tham gia đại hội của âm sơn phái nhưng lại không phát hiện ra được tung tích của kẻ áo đen. Còn Cổ Nam Phong rời đi đâu thì tôi cũng không biết. Nhưng chưa tới một tháng tôi đã gặp lại Trương Dương. Ngụy Quỳnh kể với tôi rằng Trương Viện Viện và Tống Tử Kiêu đang yêu nhau. Nghe vậy tôi liền nghĩ chắc chắn Trương Dương sẽ không để yên cho bọn họ ở bên nhau. Quả nhiên, đúng như tôi nghĩ, Trương Dương đã nhập vào người Trương Viện Viện.

“Trương Dương, cô hà tất phải làm như vậy.”

Tôi hỏi một đấng nhưng Trương Dương lại trả lời một néo. “Từ lần đầu tiên ta gặp Tống Tử Kiêu, ta đã thích hẳn. Nhưng hẳn chỉ coi tôi như bạn bè bình thường. Mãi cho đến khi ta nhìn thấy hẳn đối xử với Trương Viện Viện, ta mới biết bộ dáng khi yêu của hẳn là như thế nào. Hẳn là một người cẩn thận như vậy, chắc hẳn hẳn đã phát hiện ra Trương Viện Viện đã bị tôi nhập vào. Nhưng hẳn vẫn tình nguyện chịu đựng ta, cố gắng lấy lòng ta để ta không làm hại cô ấy. Lúc trước hẳn sợ hãi, chán ghét ta nhưng nay hẳn lại cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta, chỉ đáng tiếc là vì người khác. “

Trương Dương nhìn Trương Viện Viện ở bên cạnh, cười tự giễu: “Chỉ cần là người bình thường, khẳng định họ sẽ chọn cô ấy.”

Trương Dương chậm rãi đi đến trước mặt tôi, cười nói: “Chúng ta không cần phải chờ một tháng sau nữa mới tử thí, bây giờ liền có thể.”

Trong mắt cô ấy không còn lệ khí nữa tôi liền biết cô ấy không muốn sống nữa. Tôi chỉ nói một câu với cô ấy: “Ta có thể giúp cô siêu thoát.”

Tôi biết cô ấy hiểu nên cũng không giải thích quá nhiều. Trương Dương nhìn tôi, lắc đầu cười: “Hôm nay không phải là cô chết thì chính là ta mất mạng.”

“Cô hà tất phải như vậy...”

Tôi còn chưa nói hết câu, Trương Dương đã nhào tới. Tôi theo bản năng giơ kiếm lên để phòng vệ, tôi không tính giết cô ấy. Nhưng Trương Dương đột nhiên lóe lên một nụ cười quý dị, cô ấy đột nhiên duỗi tay ra, móng tay dài sắc nhọn như lưỡi dao chọt lóe lên. Lúc đầu tôi không định tránh đi nhưng lúc sau là tôi không kịp tránh nữa. Đúng lúc này, Cố Nam Phong liền xuất hiện trước mặt tôi, hấn vung tay lên Trương Dương liền biến mất.

Xong việc, chúng tôi trở lại phòng trọ. Thật vất vả tôi và Cố Nam Phong mới được ở cạnh nhau, lại một lần nữa cùng ngủ trên một chiếc giường, vậy nên tôi cảm thấy có chút khẩn trương. Nhưng vừa nghĩ đến trước đây tôi và hấn đã ngủ cùng với nhau, cả hai vẫn bình an vô sự, tôi liền không còn cảm thấy khẩn trương nữa. Cũng bởi vì như thế, tôi mới thấy Cố Nam Phong có chút quái lạ, rõ ràng có đôi khi tôi cảm giác cơ thể hấn đã có phản ứng với tôi rồi, nhưng hấn vẫn không đụng vào tôi. Tôi cho rằng hấn mắc phải bệnh gì đó không tiện nói ra, nên cũng từ lúc đó tôi không còn nhắc đến chuyện này nữa, tránh làm hấn mất hứng.

Tối hôm nay, như thường lệ, chúng tôi cùng nhau nằm trên giường. Không ngờ Cố Nam Phong lại đột nhiên chủ động hôn tôi, hai tay cũng bắt đầu làm loạn. Tôi cho rằng hấn chỉ muốn làm thế cho đỡ thèm, ai ngờ hấn lại muốn ấy thật. Tôi cảm nhận được hơi thở rối loạn của hấn, lần đầu tiên tôi có cảm giác không an toàn đến vậy. Tôi giữ tay hấn lại: "Không phải anh ngủ rồi sao?"

Cố Nam Phong có chút không vui nói: "Đồng Đồng, chẳng lẽ em chưa bao giờ muốn có con với ta sao?"

TÂN NƯƠNG CỦA QUỶ

Nhan Uyển Huyền

dtv-ebook.com

Chương 62

Câu nói của hắn làm tôi suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. Tôi nuốt nước miếng, suýt chút nữa nói: "Không phải anh “không được” sao" nhưng những lời này đã bị tôi nuốt xuống trong bụng, uyển chuyên nói: "Em nghe lời anh, nếu anh muốn thì chúng ta liền làm như vậy đi."

Cố Nam Phong nghe xong cảm thấy rất vui vẻ, muốn tiếp tục nữa.

Mẹ kiếp, bình thường đều là tôi làm những chuyện không đứng đắn với hắn, nhưng bây giờ hắn thật sự muốn động vào tôi rồi, tôi ngược lại cảm thấy rất khẩn trương. Đầu óc tôi co lại, bật thốt ra một câu: "Không phải anh “không được” sao?"

"Không được?" Cố Nam Phong nhìn tôi với vẻ mặt thâm trầm đến cực điểm: "Em tốt nhất nên đem những lời vừa rồi nói rõ ràng lại cho ta nghe."

Thì ra cho dù là nam nhân ôn nhu cỡ nào cũng sẽ không chịu được nữ nhân nó hắn “không được”.

Tôi lắp bắp nói: "Sau khi hai ta ở cạnh nhau, không phải anh vẫn luôn không động chạm vào em sao?"

Tôi chỉ nói một câu kia, sắc mặt hắn đã càng ngày càng trở nên khó coi, tôi nhanh chóng giải thích "Kỳ thật em cũng không quá chú trọng chuyện này, cho dù anh “không được” thì cũng không sao đâu, ừm..."

Cố Nam Phong đột nhiên cúi đầu xuống chặn miệng tôi lại. Hắn tra tấn tôi đến khi tôi sắp không thở nổi hắn mới chịu bỏ tôi ra, hắn ghé vào tai tôi,

buồn bã nói: "Trước kia ta không động vào em, là vì ta chưa đoạt lại được chân thân của mình, ta không thể làm như vậy, hơn nữa lúc ấy thực lực của ta còn chưa khôi phục, không bảo vệ được em, nhưng bây giờ thì khác..."

Hắn nói hết câu đã muốn tiếp tục nữa, tôi ngăn hắn lại, nói: " Vậy hiện giờ anh đã đoạt lại được chân thân của mình rồi à?"

Tôi hỏi cái gì Cố Nam Phong cũng ậm ừ một tiếng. Cuối cùng chúng tôi cũng chính thức trở thành vợ chồng.

Mấy ngày ở cùng Cố Nam Phong tôi cảm thấy rất vui vẻ, hắn nói hắn đã phát hiện ra người áo đen kia là ai và hắn cũng đã giúp tôi diệt trừ hắn rồi.

Tôi tò mò hỏi: "Hắn ta là ai?"

"Hắn ta là Lý Húc Dương."

Nghe được câu này tôi thấy rất bất ngờ. Tôi và hắn ta quen biết cũng chưa lâu, tại sao hắn ta lại muốn giết tôi?

Cố Nam Phong giải thích: "Hắn là người tu đạo, hắn ta biết được tương lai em sẽ là người giết hắn nên hắn muốn giết em trước để diệt trừ hậu họa."

"Vậy còn Tạ Linh Linh và mấy người kia?"

"Ta đã giúp bọn họ siêu thoát rồi."

Tôi mỉm cười, nắm gọn trong lòng hắn. Tôi cảm thấy cho dù trời có sập xuống cũng sẽ có hắn bảo vệ tôi. Có hắn ở bên cạnh thật tốt.

Nhưng rồi bỗng một đêm, Cố Nam Phong bỗng lặng lẽ rời đi, tôi không biết là hắn đi đâu như có lẽ hắn không muốn để tôi biết nên tôi liền nhắm mắt giả bộ ngủ. Nhắc tới cũng kỳ, Cố Nam Phong vừa rời đi, tôi liền đột nhiên nghe thấy tiếng cửa chính mở.

Chờ đến khi thân ảnh của Cố Nam Phong mất hút, tôi mới ngồi dậy, khoác thêm một cái áo rồi đi theo hăn. Tôi trốn ở một góc, lặng lẽ nhìn xuống dưới tầng. Một cô gái mặc váy dài màu đỏ đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi.

Trái tim tôi đập thành thịch, tôi nhanh chóng rút đầu về bởi vì lúc tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy cũng đang nhìn về phía tôi, tôi không biết cô ấy đã phát hiện ra tôi chưa như tôi thấy ánh mắt của cô ấy trông rất đáng sợ.

Cố Nam Phong đưa lưng về phái tôi, hăn đang nói chuyện với cô ấy.

"Cao Nguyệt, sao người lại đột nhiên xuất hiện ở đây?"

Tôi thấy thanh âm của Cố Nam Phong có chút tức giận, tôi không biết hăn giận cái gì. Dù sao từ trước tới nay tôi chưa từng thấy hăn nói chuyện với ai lạnh lùng đến vậy.

Thì ra người này là phu nhân Minh giới tên là Cao Nguyệt, trong lòng tôi suy nghĩ không biết quan hệ giữa bọn họ là thế nào, tôi chợt nghe thấy Cao Nguyệt nói: "Cao Nguyệt? Trước kia người không có gọi ta như vậy? Sao? Mười năm không gặp người liền quên ta rồi ư?"

Sau đó tôi nghe thấy tiếng nói lạnh băng của Cố Nam Phong: "Phong phu nhân, thỉnh người tự trọng."

Tôi có chút tò mò, lén lút thò đầu ra nhìn bọn họ, tôi thấy sắc mặt Cao Nguyệt ửng hồng, cô ấy cúi đầu không biết đang nghĩ đến chuyện gì.

Cố Nam Phong lạnh lùng nói: "Không có chuyện gì thì đừng đến quấy rầy chúng ta."

Nói xong câu đó, hăn liền quay người muốn rời đi.

"Người đi đi, vĩnh viễn đừng trở về, giống như lúc người vứt bỏ ta vậy!"

Cao Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Cố Nam Phong, nước mắt nhanh chóng chảy xuống hai gò má trắng nõn, chẳng mấy chốc cả khuôn mặt cô ấy đã bị che phủ bởi nước mắt.

Tôi bị lời nói của cô ấy làm cho khiếp sợ, thật lâu sau vẫn chưa khôi phục lại được tinh thần, rốt cuộc thì giwua cô ấy và Cố Nam Phong đã có chuyện gì? Sao Cao Nguyệt lại nói Cố Nam Phong vứt bỏ cô ấy? Tôi biết Cố Nam Phong không phải là người như vậy!

Cố Nam Phong thở dài: "Chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, chúng ta phải sống vì tương lai."

Nói xong hắn muốn đi lên lầu. Lúc này tôi mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng trốn vào phòng. Rồi tôi chợt thấy Cao Nguyệt vọt lên, ôm Cố Nam Phong từ phía sau, cô ấy áp mặt vào lưng Cố Nam Phong khóc nức lên, trong miệng còn nói mấy lời gì đó.

Cố Nam Phong đứng đậy bất động, thở dài, hắn cạy tay Cao Nguyệt ra, xoay người lại rồi cúi đầu nói gì đó với cô ấy.

Lúc này tôi chẳng còn tâm tư muốn nghe bọn họ thì thầm nói cái gì, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Bởi vì Cố Nam Phong không phản bác lời nói của Cao Nguyệt, thậm chí có thể nói hắn chấp nhận cô ấy..., chẳng lẽ hắn thật sự đã bỏ rơi cô ấy sao?

Tôi không tin Cố Nam Phong lại là người bạc tình phụ nghĩa như vậy, nhưng tôi càng tin vào hai mắt của mình hơn. Tôi lo lắng Cố Nam Phong sẽ phát hiện ra tôi nên tôi liền nhanh chóng trở về phòng.

Đại khái là khoảng tầm ba phút sau, tôi nghe thấy trong phòng có tiếng mở cửa, tôi liền biết Cố Nam Phong vào phòng, tôi nhanh chóng giả bộ như đang ngủ. Không biết lúc tôi đi, Cố Nam Phong đã khuyên Cao Nguyệt như thế nào để cô ấy rời đi.

Cố Nam Phong tới, hần nhẹ nhàng vuốt má tôi, thở dài: "Kỳ thật giữa ta và cô ấy không giống với những gì em nghĩ đâu."

Nghe hần nói như vậy, tôi liền biết hần đã phát hiện ra tôi. Tôi không gãi vờ nữa mà dứt khoát ngồi dậy, hỏi: "Vậy giữa hai người đã có chuyện gì?"

Nói xong, trong lòng tôi lại có chút khó chịu, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống.

Cố Nam Phong ngược lại còn nở nụ cười: "Được rồi, ta vẫn nên đem hết mọi chuyện kể cho em nghe."

Tôi quên cả khóc, chờ Cố Nam Phong giải thích. Thì ra hần, Phong Cương và Cao Nguyệt lớn lên bên nhau từ nhỏ. Quan hệ giữa mấy người bọn họ vốn rất tốt, nhưng về sau không biết có chuyện gì, Phong Cương muốn làm Quý Vương nên đã hại cả nhà ta. Vốn dĩ cha ta muốn ta lấy Cao Nguyệt, nhưng sau khi Phong Cương cướp được ngôi vị Quý Vương thì Cao Nguyệt liền gả cho hần.

Tôi suy đoán: "Có phải là Phong Cương thích Cao Nguyệt, nhưng Cao Nguyệt lại thích anh? Có phải bọn họ vì yêu mà sinh hận không?"

Cố Nam Phong cười lắc đầu: "Ta không biết."

Tuy hần nói cho tôi biết chuyện này, nhưng có một việc tôi vẫn không hiểu, nên tôi liền hỏi: "Vậy chuyện Cao Nguyệt nói anh bỏ rơi cô ấy là sao? Có phải là trước kia hai người từng có hôn ước nên đã hứa hẹn gì với nhau rồi đúng không?"

Tôi rất nghiêm túc hỏi hần, nhưng Cố Nam Phong lại cười nói: "Em suy nghĩ nhiều quá. Chúng ta chỉ là thanh mai trúc mã, sau đó đôi khi cũng bị người khác trêu chọc, nhưng kỳ thật ta không có ý đấy. Với lại lúc ấy ta cũng không thích em nên cha ta muốn ta lấy cô ấy thì ta cũng không phản đối. Sau đó xảy ra chuyện, vấn đề này ta cũng nói rồi, cô ấy đã kết hôn."

"Nếu hiện giờ cô ấy không kết hôn..., có phải là anh sẽ lấy cô ấy không?"

Nghĩ đến khả năng này tôi liền cảm thấy rất khó chịu.

Cố Nam Phong cười nói: "Em muốn nghe anh nói thật hay nói dối?"

"Đương nhiên là nói thật rồi."

"Được, nếu là nói thật thì ta cũng sẽ không lấy cô ấy. Bởi vì ta muốn báo thù cho cha ta, nên ta chẳng muốn quan tâm đến chuyện nữ nhi tình trường."

Nói chuyện cùng Cố Nam Phong lâu như vậy, chúng tôi mới nằm ngủ, cứ như vậy, hai ngày trôi qua. Cố Nam Phong nói hẳn có chuyện phải rời đi, Hạ Dương cũng đi cùng với hẳn.

Cố Nam Phong chưa đi được bao lâu thì ngay trong đêm đó. Tôi lại một lần nữa gặp Cao Nguyệt.

Nhìn thấy bộ dáng thù địch của tôi, Cao Nguyệt nở nụ cười: "Người đừng sợ, ta sẽ không động thủ với một người nhỏ yếu như người, ta chỉ muốn hỏi người mấy câu thôi."

"Người muốn hỏi cái gì?" Tôi khẩn trương nhìn chăm chăm vào cô ấy

"Người thích Cố Nam Phong sao?"

Cô ấy đang nói nhảm à? Nếu như tôi không thích hẳn thì sao tôi lại cam tâm tình nguyện ở cùng với quý chứ?

Tôi không chút do dự nói: "Đương nhiên là ta thích hẳn rồi."

Nghe tôi nói như vậy, Cao Nguyệt lại nở nụ cười: "Người đã bao giờ nghĩ tới chuyện hãn là quý, hơn nữa còn là con trai của Quý vương, hãn có thể sống mãi, không chết không già, nhưng người lại chỉ là một con người yếu đuối, nhỏ bé."

"Người muốn nói cái gì?"

Tôi không tin cô ấy có ý tốt muốn nói cho tôi biết, chẳng là cô ấy muốn tôi rời xa Cố Nam Phong thôi.

"Dĩ nhiên là ta muốn người rời xa Cố Nam Phong, ta cũng là vì muốn tốt cho người."

Tôi cười nói, "Vậy thì ta cũng khuyên người một câu, bây giờ người đã là vợ người khác rồi, cho dù ta không thể ở bên Cố Nam Phong mãi mãi nhưng chỉ sợ người còn không so được với ta ý."

Có lẽ Cao Nguyệt không ngờ tôi lại phản bác như vậy, cô ấy tức giận nói: "Nhiều người như vậy, người nghĩ tại sao Cố Nam Phong lại chọn ở bên người?"

"Tại sao?"

Cao Nguyệt cười lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, tôi còn muốn hỏi cô ấy nhưng chớp mắt cô ấy đã biến mất.

Cao Nguyệt đi rồi nhưng tôi lại ưu sầu không ngủ được. Cao Nguyệt sẽ không vô duyên vô cớ mà nói như vậy, lời của cô ấy nhất định là có nguyên do.

Mấy ngày sau, Cố Nam Phong trở về, hãn nói Cao Nguyệt đã thiết kế để cô ấy và Phong Cường tan thành mây khói.

"Trước khi đi, Cao Nguyệt đã nói với ta rồi." Cố Nam phong kiên định nói: "Bất luận em có biến thành bộ dạng gì, ta vẫn sẽ thích em. Hơn nữa, sau khi em chết cũng là quý rồi, chẳng phải chúng ta có thể vĩnh viễn ở cạnh nhau sao?"

Nói xong hắn sờ lên đầu tôi, cười sủng nịnh.

"Thế nhưng cho dù là vậy, anh cũng vẫn là một con quý đẹp trai, còn em thì đã trở thành một bà quý già khọm rồi."

Cố Nam Phong lấy từ trong người ra một vật tròn tròn phát sáng: "Lúc đó, ta có thể dùng đến sức mạnh của Quỷ Vương, biến em trở nên trẻ mãi không già."

~~~ Hết ~~~

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2: Cái Chết Kỳ Quặc](#)

[Chương 3: Nửa Đêm Ra Sau Núi](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)